

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

“SAVAŞ” DÜNYAYA YAYILACAK VE
DÜNYA ASLA ESKİSİ GİBİ OLMAYACAK...

ARES

MAHŞERİN DÖRT ATLISI

Bizimkosemiz

LARISSA IONE

Matipuf
Only

ÇEVİREN: BURCU ÇELİK

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

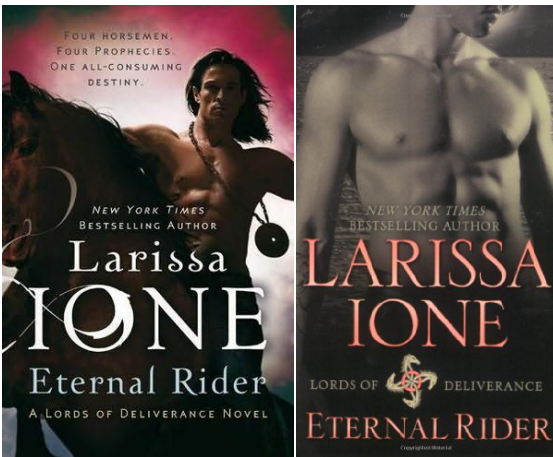
Larissa Ione

Ares

Mahserin Dört Atlısı 1

Tarama: Matipuf

Düzenleme: Only

(Eternal Rider)

BizimKosemiz.COM
Bilgi ve Paylaşım Platformu

GİRİŞ

Dişinin adı Lilith'ti, bir şeytandı. Erkeğin adı ise Yenrieth'ti ve o iyi kalpli bir melekti.

Yüzlerce yıldır insanların kanına giren Lilith bu durumdan sıkılmıştı. Bu yüzden gözünü en büyük rakibi Yenrieth'e dikti. Yenrieth'in direnmelerine rağmen Lilith asla pes etmedi. Bu durum yüzyıllarca devam etti ve nihayet kaçınılmaz son gerçekleşti. Lilith tüm bu yaşananlara rağmen çok güzel bir dişiydi.

Geçirdikleri tutku yüklü gecenin sonrasında Yenrieth'e ne olduğunu hiç kimse öğrenemedi ama bu olaydan dokuz ay sonra Lilith üç erkek bir de kız çocuk dünyaya getirdi. Onlara Reseph, Ares, Limos ve Thanatos adlarını verdi. Lilith kızı Limos ile birlikte cehennemde yaşadı ve yeni erkekler doğurdu, daha sonra bu çocukları insanların yaşadığı dünyadaki zengin ve güçlü ailelerin çocuklarıyla değiştirdi. Erkekler büyüyüp birer adam olurken geçmişleri hakkında en ufak bir şüpheye kapılmadı. Ama ne zaman ki şeytanlar ayaklandı işte o zaman korku arttı ve şeytanlar Lilith'in oğullarını insanlara karşı kullanmanın yollarını aramaya başladılar. Limos cehennemden kaçıp kardeşlerini buldu ve onlara geçmişle ilgili tüm gerçekleri anlattı.

O ana kadar erkek kardeşler topraklarının ve ailelerinin şeytanlar tarafından nasıl mahvedildiğine şahit oldukları için hepsinin gözünü nefret ve intikam duygusu kaplamıştı. Bu yüzden Lilith'in çocukları tüm insanlığı (bazen çıkarlarına uygun düşecek şekilde bazen de zor kullanarak) yer altında yaşayan düşmanlara karşı sıkı ve sonsuz bir savaş başlatma konusunda ikna ettiler. Fakat bu durum cennette hiç hoş karşılanmadı.

Mahşer Meleklerinden biri olan Zachariel bir grup meleği dünyaya gönderdi. Bu melekleri orada şeytan grupları bekliyordu. Dünyadaki tüm sular kan kırmızısı bir renk alıp insanlar artık bu zehirli topraklarda yaşayamaz olunca Zachariel şeytanla bir anlaşma yapmak zorunda kaldı.

Yalnızca bencil düşünceleri nedeniyle insanoğlunu kıyametin eşiğine getiren Lilith'in çocukları cezalandırılacaktı. Dünyanın sona ermesine neden olmak üzere olduklarından hepsi Armageddon'un koruyucusu olarak görevlendirildi. Ya bu barış ortamını koruyacaklar ya da bozacaklardı; sorumluluk tamamen onların omzuna yüklenmişti. Dördüne de bir mühür verildi, bu mühürlerin hepsi beraberinde iki kehanet taşıyordu. Eğer İncil'de sözü edilen kehanet gerçekleşene kadar mühürlerini koruyabilirlerse ruhlarını ve insanoğlunu kurtaracaklardı. Ancak; Şeytani İncil Demonika'da yazıldığı gibi ellerindeki mührü kıyametten önce kırarlarsa hepsi insanlığa felaketler getirecek ve bundan böyle: Ares (Savaş), Reseph (Salgın), Thanatos (Ölüm) ve grubun tek bayan üyesi, Limos (Kıtlık) adlarıyla bilineceklerdi.

Mahşerin dört atlısı işte böyle ortaya çıktı.

Altı ay önce...

"Hmm. Varoluş hikâyesi çok seviyorum. Bu hikâyeyi duyduğunda tüylerin ürpermedi mi?"

Ares yeraltındaki bir barda oturuyordu, arkasındaki dişiyi görmezden gelmeye çalışıyordu ama dişi göğüsleriyle sırtına dokunurken ve zarif ellerini belinden kalçasına doğru hareketlendirirken bu, pek mümkün değildi. Dişinin sıcaklığı sert deri zırhından bile anlaşıyordu.

"Evet. Ürperdi." Ares ve kardeşlerinin sık sık geldikleri bu bar, Ares'in ikinci eviydi ve Ares içeriye girdiği zaman erkek şeytanlar ya eriyip yerin altına geçiyorlar ya da arka kapıdan çıkıyorlardı bu yüzden burası Dört Atlı olarak biliniyordu. Ares şeytanları hep küçümserdi ve bu durum onun mücadeleci ruhuyla birleşince cehennemdekiler için *kötü sonuçlar* doğuruyordu.

Fakat kadınlar daha cesurdu ya da daha sertti. Dişi şeytanlar, dişi kurtlar ve şuh dişiler Ares'e ya da kardeşlerine sahip olmak umuduyla sürekli onların etrafında dolaşırdı. Ares bir dişiye vurmadan onunla ilişkiye giremezdi. Genelde içkiye, kumara ve bazı kötü alışkanlıklara açık biriydi. Ancak bugün yolunda gitmeyen bir şeyler vardı. Sinirliydi. Kızgındı.

Daha önce hiç böyle olmamıştı.

Şimdiye kadar hiçbir strateji oyununu kaybetmeyen Ares şuanda tıknaz Oni barmenle oynadığı satrancı kaybetme tehlikesiyle karşı karşıyaydı.

"Ah, Savaş." Dişi Sora şeytanı Cetya dilini Ares'in kulağında gezdirdi. "Bunun bizi deliye döndürdüğünü bilmelisin."

Ares dişlerini sıkarak "Benim adım Ares." dedi. "Savaş'a dönüştüğüm gün etrafımda olmak istemezsin." Kaleyi oynatarak bir hamle yaptı, kalan birasını bir çırpıda içti ve tam başka bir bira istediğini işaret edecekken dişinin eli bacaklarının arasına girdi. "Ama olsun ben Savaş'ı seviyorum." Sesi baştan çıkarıcıydı. Elleriyle aniden kemere uzanıp onu açmaya çalıştı. "Ve Salgın... ne kadar seksi bir isim."

Yalnızca bir şeytan "*Reseph*" isminin tahrik edici olduğunu düşünebilirdi. Ares dişinin elini hemen çekti. Bu dişi, *Reseph*'in düzenli olarak ilişkiye girdiği ve kendilerine Megitto Mountme's adını veren yüzlerce dişiden oluşan yatak arkadaşlarından biriydi. Hatta bu grup kendi içinde bile en sevdikleri Atlı'ya göre ayrılıyorlardı. Ares'in yatak arkadaşları ise Tacirler olarak biliniyordu. *Savaş Tacirleri*.

Barmen atıyla hatalı bir hamle yapınca Ares'in yüzünde hemen bir gülümseme belirdi.

Çizgi filmlerden fırlamış bir şeytana benzeyen dişi uzun siyah tırnaklarını Ares'in kolunun iç kısmındaki at dövmesinin üzerinde gezdirdi. "Buna bayılıyorum." dedi.

Battle gerek kolunda bir dövme olarak kalsın gerekse onu şahlandırmak için gerçek bir ata dönüşsün, Ares için vücudunun organları kadar önemli bir parçasıydı. Kafasının ve kolunun okşandığını fark eden Ares birden kaskatı kesildi. Ata dokunulması Ares'i çok şaşırtmıştı. Bu durum onun canını sıkabileceği gibi hoşuna da gidebilirdi.

Ares başını aşağıya eğdi. Veziri vurucu bir hamleyle oynattı. Zafere aç olan ruhunun derinliklerinden kopup gelen bir zafer çığlığı duyuldu. "Şah mat."

Barmen kendi kendine söylenip, Sora gülerken Ares ayağa kalktı. Yaklaşık iki metre uzunluğundaki Ares'in yanında küçücük kaldı dişi şeytan. Ama bu durum dişinin moralini bozmadı. Üzerinde kolsuz bir gömlek ve kısa bir etek olan dişi Ares'e yaslandı. Kuyruğu samanlarla kaplı yolda sürünüyor, siyah boynuzları

sivri uydu antenleri gibi dönüp duruyordu. Eger dişinin bakışları biraz daha tahrik edici olursa Ares'in dar pantolonu onu gerçekten rahatsız edecek gibi duruyordu.

Şeytanlara karşı vücudunun verdiği tepkileri görmezden geliyordu. İnsan kılığında olmayan bir dişiden hiçbir zaman gerçek anlamda hoşlanmamıştı.

Kin duygusu bazen bir ömür boyu sürebiliyordu.

"Ben çıkıyorum." Satrançta kazandığı zafere rağmen küresel bir savaşın başladığı zamanlarda ortaya çıkan rahatsızlık hissi gittikçe büyüyordu. Eski yatak arkadaşlarından biri olan ve kurt adam, ya da onların kendilerini ifade ettikleri şekilde söyleyecek olursak *varg*, salgınını başlatan Sin'in izini sürmeliydi. Ares ve kardeşleri bu olayın bir kehanete neden olabileceğini çok kısa bir zaman önce fark etmişlerdi. Eger bu kehanet gerçekleşirse Reseph'in mührü kırılacak ve Reseph Salgın'a dönüşecekti. Böylece Cetya'nın istediği olacaktı.

Bir kurt adam salgını başlamadan önce Sin'in ölmesi gerekiyordu.

Barda daha fazla kalamayan Ares üç gözlü barmene altın bir damga verdi. "İçkiler benden."

Ares dişiye sıkıca tutup dışarı attı. Alacakaranlıkta bardan çıktı. Sülfür kokan boğucu, sıcak hava ciğerlerine doldu. Dünyanın merkezindeki şeytan bölgesi olarak bilinen Cehennemin Altı Nehir bölgesindeki yumuşak topraklara gömüldü.

Kolundaki at bir an önce koşmaya başlamak için sabırsızlanıyordu.

Ares "Hadi çık." diye emir verdi. Kolundaki dövme birden sislerin içinden çıkarak kocaman gerçek bir ata dönüştü. Battle burnuyla Ares'i selamlamak için ona doğru yaklaştı ya da bunu yalnızca küp şeker alabilmek için yaptı.

"Bunu unuttun."

Adına yaraşır bir hayat süren Battle bir hançeri kuyruğuna dolayıp neşe içinde onunla oynayan bar girişindeki Sora'ya dişlerini gösterdi. Sora'nın tutkulu gülümsemesi onun bu hançeri Ares'ten çaldığını ima ediyordu ama Ares bunun farkındaydı. Silahlarını asla arkada bırakmazdı.

Silahlarını ondan almak da kolay değildi elbette. Ama bu dişi iyiydi. Gerçekten çok iyiydi. Normalde şeytanlara ilgi duymasa da bu dişi şeytanın yeteneğine hayran olmamak elde değildi. Onun yerine Reseph olsaydı bu dişiden çok hoşlanırdı. Belki de Ares *şeytana benzeyen şeytanlara hayır* kuralında bir istisna yapabiliirdi.

Gülerek dişiye yaklaştı... ve birden durdu.

Boynunun arka kısmındaki tüyler onu uyarırcasına diken gibi batmaya başladı. Battle büyük bir sesle şaha kalktı ve karanlık ormanın içinden bufalo büyüklüğünde bir zebani belirdi. Ares hayvanın sol tarafına baktı ve kendisinin binlerce yıldır avladığı hayvanı belirten çentikli izi bulamadı. Yaşadığı hayal kırıklığıyla Sora'yı kenara çekti fakat bu öylesine yanlış bir hamleydi ki kendisini neredeyse hayvanın ağzında bulacaktı.

Ares ve kardeşleri ölümsüzdü; fakat zebaninin ısırtıklarına maruz kalmak onların felç olmalarına neden oluyordu ve işte acı o zaman *gerçekten* başlıyordu.

Ares yere kapanırken Battle köpeğin tam kaburgasına bir çifte atarak barın kapısına yığılmasına neden oldu. Battle'ın vuruşu ona pire ısırtığı gibi gelmiş olmalıydı ki köpek hemen düştüğü yerden kalkarak eli ve dizlerinin üzerinde güçlkle ilerleyen Sora'ya yöneldi. Sora'nın yüzünde öyle bir korku ifadesi vardı ki bir zebaniyle ilk kez karşı karşıya kaldığı çok açıktı.

Ares hayvanı alt etmenin bir yolunu biliyordu.

"Hey!" *Dikkat dağıt.* Ares birden ayağa kalktı ve kılıcını çekti. *Tahrir et.* "İşte buradayım, seni adi köpek." *Bekle.*

Zebaninin kıpkırmızı gözlerinden bu hamleyi beklediği anlaşıyordu. Ares sırtındaki zırhın yaklaşık 135 tonluk ağırlığına rağmen köpekle kafa kafaya çarpıştı. Büyük bir gürültü koptu. Bu çarpışmadan Ares'in kolları darbe alırken köpeğin göğsünden oluk oluk kan akıyordu.

Boğazından korkunç bir hırıltı çıkarken köpek şaşırtıcı bir hamleyle Ares'e karşılık verip göğsüne pençelerini geçirdi. Ares'in zırhının göğüs bölümünde pençe izleri oluştu ve Ares geriye doğru yuvarlanıp taş bir sütuna çarptı. Tam göğsünün üzerini bir acı kaplamıştı ki köpek Ares'in üzerine çıktı. Aralarında yalnızca bir milimetrelilik bir mesafe vardı. Köpeğin kötü kokan nefesi Ares'in gözlerini yakıp geçti ve köpeğin ağzından akan tükürükler Ares'in tenine akmaya başladı. Köpek pençeleriyle Ares'in zırhını açmaya çalışırken Ares köpeğin, boğazına saldırmaması için mücadele verdi. Battle Ares'i kurtarmak için köpeğe saldırsa da köpek Ares'in etinden bir parça koparmak için tüm yolları deniyordu.

Ares müthiş bir mücadelenin sonucunda kılıcını çekip köpeğe sapladı. Köpek acı içinde bağırırken Ares toparlandı ve kılıcıyla tekrar rastgele köpeğe saldırdı.

Bu hareketi her ne kadar rastgele yapsa da köpeğin kafasını gövdesinden ayırmayı başarmıştı.

Köpek titreyerek yere yığıldı ve boynundan buharlar çıkmaya başladı.

Süngere benzeyen yüzey kanın küçük bir gölet oluşturmaya izin vermeden bütün bir kanı içine çekti ve yerin altından çıkan yüzlerce kararmış diş bir anda köpeğin üzerine geçip onu parçalamaya başladı.

Battle mutluluktan kişnedi. Atın mizah duygusu idam sehпасının etrafında uçuşan leş kargalarınınkine çok benziyordu.

Dünya bu köpeği alıp götürmeden önce Ares kılıcını köpeğin derisine sürerek temizledi ve köpeğin kendisini ısırmadığını öğrenen herkese sürekli teşekkür etti. Isırılma korkusu asla bitmiyor, felç olma da çekilen acıyı durdurmuyordu. Bunu Ares çok iyi biliyordu.

Bir düşünce kafasını meşgul edince kaşlarını çatı. Bu köpekler yırtıcı ya da katil olabilirdi ama birine saldıracaklarsa bunu genellikle sürü halinde yapıyorlardı. Peki, bu köpek neden Ares'e tek başına saldırmıştı?

Neler dönüyordu?

Ares bar kapısına baktı. Sora ortalıkta görünmüyordu, muhtemelen bara girmiş her yerinden ateşler çıkarıyordu. Ama bir dakika, bardan kimsenin yardım etmek için dışarı çıkmamış olması ne kadar güzeldi değil mi? Pek çok şeytan birilerini kılıçtan geçirmeye bayılıyordu ama bunu her ne kadar sevseler de aklı başında hiçbir şeytan bir zebaniyle isteyerek dövüşmezdi.

Birden bir ışık belirdi ve yaklaşık 20 metre uzaklıktaki siyah ve kıvrımlı ağaçların arasında Ares'in isteğiyle sürgülü bir kapı belirdi. Normal sürgülü kapılar yer altı varlıklarının girip çıktığı sürekli var olan kapılardı; fakat Atlılar bu kapıları kendi istedikleri yere açabiliyordu, bu durum ani saldırılar yapmalarını ve gerektiğinde kaçmalarını kolaylaştırıyordu.

Ares tam kılıcını kınına yerleştirirken ürkütücü gölgeler oluşturarak Thanatos belirdi. Hem ondan hem de boz renkli atı Styx'ten kanlar damlıyordu ve at nefes aldıkça burun deliklerinden akan kanlar baloncuklar oluşturunuyordu.

Aslında bu, alışık olunmadık bir görüntü değildi; fakat zamanlama çok manidardı. Ares atının üzerine

atlarlan lanetler yağdırarak "Ne oldu?" diye sordu.

Thanatos ölü atını incelerken yüzündeki ifade birden sertleşti. "Görünen o ki, senin başına gelen şeyle aynı."

"Reseph ya da Limos'tan haberin var mı?"

Thanatos'un sarı gözleri yandı. "Onların burada olduğunu umuyordum."

Ares hemen sürgülü kapıya doğru yöneldi. "Ben Reseph'i bulmaya gidiyorum. Sen de Limos'a bak." Kardeşinin vereceği cevabı beklemeden Battle'ı kapıya doğru sürdü. Savaş atı dört nala giderken yüzyıllardır rüzgârların ve buz fırtınalarının aşındırdığı sert zeminde zorlanıyordu.

Burası, Reseph'in saklandığı, insanların göremeyeceği kocaman bir Himalaya mağarasıydı. Ares yavaşça attan inince botlarının çıkardığı ekolu sesler yankılanmaya başladı.

"Koluma geç."

At birden dumanların içinde kaldı, döndü, küçüldü ve Ares'in kolundaki kahverengi-gri at dövmesi şeklini aldı.

Ares yavaşça mağaranın giriş kısmından geçti. Sırtına bin voltluk bir ışığın vurduğunu fark ettiğinde daha on adım bile atmamıştı.

Dans etme vakti.

Kılıcını çekerken çıkan ve ön sevişme sırasında çiftlerin birbirine fısıldaşmasına benzeyen metal sesi duyulduğunda koşmaya başlamıştı bile. Daha az önce bir düşmanla savaşmış olması onu etkilemiyordu; savaşları seviyordu, bütün bir vücudunun orgazm olmuşçasına rahatlamasına bayılıyordu ve savaşmayı sevişmeye tercih ettiğine çok uzun bir zaman önce karar vermişti.

Fakat iyi bir kavgadan sonra ihtiraslı bir kadının kollarında sakinleşmenin yerini hiçbir şey tutamazdı. Belki de buradaki işini bitirdikten sonra bara geri dönüp kendine bir *Savaş Taciri* bulmalıydı.

Adrenalini bütün damarlarında hissededen Ares köşeyi hızla döndü ve yön değiştirerek Reseph'in yaşadığı yere doğru koşmaya başladı.

Elinde balta tutan kardeşi duvarlarından kanlar akan bir odanın ortasında duruyordu. Reseph soluk soluğaydı, omuzları düşmüştü, başı öne eğilmişti ve beyaza çalan sarı saçları yüzünü örtüyordu. Hareket etmiyordu, kasları kilitlenmişti. Arkasında ölü bir zebani yerde yatıyor köşede ise başka bir köpek hırlayıp keskin dişlerini gösteriyordu.

"Reseph."

Ares'in kardeşi hala hareket etmiyordu.

Kahretsin. Kardeşi köpek tarafından ısırılmış ve felç olmuştu.

Köpek tüylü kafasını Ares'e çevirdi. Arka ayaklarıyla güç toplarken kana susamış kırmızı gözlerinden alevler çıkıyordu. Ares hemen köpekle arasındaki mesafeyi hesapladı ve hançerini çıkarıp köpeğin gözüne isabet ettirdi. Ares kendine avantaj sağladı ve kılıcını köpeğin ağzına denk gelecek şekilde yatay olarak fırlattı. Köpek acı ve şiddet dolu bir sesle ulumaya başladı fakat Reseph zaten köpeği önceden yaralayıp zayıflatmıştı. Çektiği acıya dayanamayan köpek birden yere yığıldı. Ares bu durumdan yararlanmak için kılıcını köpeğin kapkara kalbine sapladı.

"Reseph!" Kılıcı köpeğin kalbinde bırakarak mavi gözleri çektiği acının etkisiyle kocaman olan kardeşine koştu. "İçeri nasıl girdiler?"

Reseph "Onları birisi göndermiş olmalı." diye mırıldandı.

Olay gittikçe aydınlanıyordu. Ama çok az şey bir zebaniyle baş edip onları kontrol altına alabilirdi. Eğer bu köpekleri birisi gönderdiyse bu kişi Ares ve Limos da dâhil olmak üzere kardeşlerini gerçekten yok etmek istiyor olmalıydı. Ares "Kendini özel hissetmelisin." dedi. "Sana iki tane zebani gönderirken bana yalnızca bir tane göndermiş. Kimi böylesine sinirlendirdin?" Ares kardeşini yavaşça yere yatırdı. Reseph güçlü bir şekilde nefes alırken "Ben sana söylemedim mi... geçen gece... benim...mührüm."

Ares baştan ayağa buz gibi oldu. Titreyen elleriyle Reseph'in tişörtünü yırttı ve boynundaki zincire baktı. Mühür yerinde duruyordu ama altını avuç içine aldığı anda bütün bir kolu titremeye başladı.

"Varg salgını..." Reseph güçlükle konuşuyordu. "Çok kötü. Bu... hiç... iyi bir şey... değil."

Durumun ciddiyetini anlatmak için *iyi bir şey değil* az kalırdı. Ares madalyonu tutarken madalyon ince bir çizgiyle ortadan ayrıldı. Mağara sallanmaya başladı. Mührü iki parçaya ayrılırken Reseph çığlıklar atıyordu.

Armageddon için geri sayım başlamıştı.

* * *

"Mahşerin ilk atlısı kontrol altına alındı."

Amerika Birleşik Devletleri ordusunun paranormal biriminin iki temsilcisinden biri olan Astsubay Kıdemli Çavuş Arik Wagner Aegis'in Berlin karargâhındaki konferans salonunda volta atarken düşecek gibi olmuştu. İki birim yıllardır birbirinden bağımsız olarak çalışıyordu; fakat giderek artan yer altı tehditlerine karşı son zamanlarda güçlerini birleştirmişlerdi. Arik Aegis'ten aldığı istihbaratları asla hafife almazdı ama yine de bu bilgileri anlayıp onların güvenilirliğine inanmadan önce Kynan'ın söylediklerini birkaç kez kendi kendine düşünürdü.

Güçsüz bir şekilde nefes alırken bir yandan konferans masasının etrafında oturan Kynan ve diğer kıdemli on bir kişinin yüzüne bakıyor bir yandan da yere düşmemeye çalışıyordu. Masadakilerden bazıları haberleri duymuş bazıları da olanlardan habersiz gibi duruyordu fakat yine de yüzlerinde şaşkın ve korku dolu bir ifade vardı. Şaşırmış olmaları normaldi ama yüzlerindeki korkunun nedeni Arik'in sinirli olmasıydı. Aegis şeytanlarla savaşıyor eski bir örgüt olup zaman zaman dünyanın sonu ile ilgili yazılan senaryoları bertaraf etmiş ve liderlerin korkup rahatsız olmalarına neden olmuştu.

"Kahretsin!" 'Kıdemli' denemeyecek kadar genç, bronz tenli ve çekici bir kadın olan Regan atkuyruğu şeklinde topladığı saçını omuzlarından aşağı attı ve kalem uçlarıyla oynamaya başladı. Sinirli olduğu zamanlarda sürekli bu uçlarla oynadığını Arik çok önceden fark etmişti.

Arik'in normalde çok soğukkanlı olan arkadaşı Decker'in yüzünün rengi atmıştı ve ayakta durabilmek için kapıya yaslanıyordu.

"Ne zaman? Nasıl?"

"Daha bu sabah fark ettim." Kynan şeytan incili Daemonika'yı masanın ortasına atıp sonlara doğru bir sayfayı açarken masmavi gözlerinin içi parlıyordu. "Şu cümlelere bir bakın. *O dişi, var olmaması gereken bir melezdir ve salgın hastalık yayabilme gücü vardır. Savaş çıktığı zaman tüm fetihler mühürlenecektir.*" Gözlerini masanın etrafında gezdirirken yüzündeki gerilim çok net bir şekilde görülüyordu. "*Melez olan dişi* eşimin kardeşi o Sin'dir. Kurt adam nüfusunda patlak verip birkaç gün önce, çeşitli türlerin de zarar

görmesine neden olan salgın hastalığı o başlattı. Kehanete göre, *savaş çıktığı zaman tüm fetihler mühürlenecektir*. Bu mücadele, Atlı'nın mührünü kırmıştır."

Arik kırmızı halının üzerinde gibi bir edayla volta atmaya devam ederken ayağındaki savaş botları susturucu takılmış bir silah gibi pat pat diye ses tok sesler çıkarıyordu. "Yani, bunun bir şeytan kehaneti olduğunu söylüyorsun." Kynan kaygı verici bir ses tonuyla "Evet." demeden önce uzun bir sessizlik oldu. Askerlik günlerinde boğazı bir şeytan tarafından neredeyse kesilecekti, bu dönemden kalma yara izleri hala vardı. "Şeytan kehanetleri hangi yönüyle insanların kehanetlerden ayrılıyor?" Decker'in yüzünün rengi biraz yerine gelmişti. Bu çok iyi olmuştu çünkü griye çalan mavi gözleri ve sarı saçları olan Decker az önceki haliyle bir hayaleti andırıyordu.

Üzerinde eski bir kot pantolon ve vücuduna yapışan gri bir tişört olan Kynan yeniden sandalyesine oturdu ve ellerini karnının üzerinde birleştirdi. "Görünen o ki, eğer Daemonika'nın kehaneti gerçekleşmezse Atlılar tüm şeytanları kabullenip kötü ruhlara dönüşecekler. Eğer İncil'deki kehanet gerçekleşirse Atlılar babalarına benzeyecek ve iyilik adına savaşacaklar."

Bu cümle Arik'in donup kalmasına neden oldu. "Ne? Atlılar kötü ruhlu *mu*? Sen Vahiy kitabını okudun mu hiç? Dünyanın sona erdiği günlerde onlar salgın, savaş, kıtlık ve ölüm olarak anılacaklar."

"Bu, İncil'de söylenenler hakkında yapılan en bilinen yorum." Kıdemlilerin içinde yer alan ve daha önce Arik ile evli olan Valeriu parmaklarıyla meşeden yapılmış masanın üzerine vuruyordu. "Fakat; ben de dahil olmak üzere bazı bilim adamları Atlıların mührünün İsa tarafından kırılacağına, Atlıların dünyanın sonunu getireceğine ama bunun anlatıldığı kadar korkunç bir olayla olmayacağına inanıyoruz."

Arik yavaşça "Tabii ki hayır." dedi. "Her vahiy bir partidir. Hadi biralarınızı, krakerlerinizi ve yarı otomatik silahlarınızı getirin." Regan, Arik'e kızgın bir bakış attı. Aegis karargâhında bu tip dokundurmaların hiç hoş karşılanmadığı çok açıktı. Aynı durum R-XR'de de geçerliydi ama oradaki neden, Arik'in kurt adam olan kız kardeşinin yerini söylemek yerine kaçmasından dolayı gözden düşmesiydi. Aegis ile ilgilenmek cezasının bir kısmıydı. "Ee, kırılan ilk mühür ne anlama geliyor? Bu durumu düzeltebilir miyiz? Diğer mühürlerin kırılmasını önleyebilir miyiz?"

Kynan sinirli bir şekilde "Bilmiyorum." dedi. "Kuramları, kehanetleri ve bulduğumuz en ufak bilgi kırıntısını bile uzun uzun incelemek zorunda kalacağız."

Kahretsin, Arik'in bu toplantıdan sonra sert bir içkiye ihtiyacı olacaktı. "Bir sonraki mührün kırılmasına nasıl bir şeyin neden olacağını biliyor muyuz?"

"Bildiğimiz tek şey kehanetteki diğer satırda nelerin yazılı olduğu." Valeriu Arik'in önünde duran kitabın sayfalarını şöyle bir çevirdikten sonra bir sayfayı kopardı. "Meleklerden birinin yaptığı bir hata Savaş'a neden olacak ve meleğin ölümü Savaş'ın kılıcını kıracak. Fakat dikkatli olun; bir köpeğin kalbi bile bu savaşı kazanabilir."

Arik elini asker kesimi yapılmış saçlarında gezdirdi ve böylesine bir anda tuhaf bir şekilde saçlarını tekrar kestirmesi gerektiğine karar verdi. "Bu lanet olası cümlelerden ne anlamamız gerekiyor?"

"Bu cümle, ikinci Atlı olan Savaş ile ilgili." Valeriu gözlüğünü burnunun üzerine kadar çıkardı. "Tam olarak ne dendiğini anlamıyoruz ama Savaş'ın *agimortusunun* Unfall olacağına inanıyoruz."

Unfall... işlediği günahlardan dolayı Tanrı'nın cennetten kovduğu ama henüz cehenneme girmemiş olan ve hayatının sonuna kadar şeytan olarak kalacak bir melek. İlginç. "Bir dakika." Arik başını iki yana salladı.

"*Agimortus*?"

Valeiu "Evet." dedi. "Mührün kırılmasına neden olan şey. Bu bir kişi de olabilir bir olay da."

Kynan "Salgın'ın mührü bir olay nedeniyle kırıldı." diye açıklamaya başladı. "Sin, yaptıklarıyla mührün kırılmasına neden olan olayı tetikleyen bir *agimortus*tu. Eğer salgının başlamasına neden olmadan önce Sin öldürülebilseydi o zaman mührün kırılması *engellenebilirdi*. Ama Savaş'ın *agimortus*unun bir kişi olduğuna inanıyoruz. Bu kişiyi öldürmek mührün kırılmasına neden olacak."

Arik odanın içinde dolaşırken birden durdu. "Eğer Sin'in bir *agimortus* olduğunu yani, ilk kehaneti biliyorsanız neden onu öldürmediniz?"

Kynan derin bir nefes aldı. Sin, en yakın şeytan arkadaşlarının kız kardeşiydi. "Şimdi düşününce bunu bu kadar net anlıyoruz. Ama o zamanlar bilmiyorduk. Gerçeğe çok yakındık."

"Gerçeğe çok yakındınız." Regan ayağa kalkınca onun uzun ve biçimli vücudu Arik'in dikkatinden kaçmadı. Aslında bu kadınla ilgilenmiyordu çünkü kadınlarına pek nazik davranmazdı ama bu kadın ona uzun zamandır birisiyle yatmadığını hatırlatıyordu. Adından işine, hayat hikâyene kadar her şey hakkında yalan söylemek zorundaysan biriyle bir ilişkiye başlamak çok zordu.

Kynan'ın yanakları kızardı. "Evet. Öyleydim. Bu kehaneti milyonlarca kez okuduktan sonra salgının başlar başlamaz Sin'in *agimortus* olduğunu görmeliydim. Unutmamamız gereken şey, kehanetler gerçekleşmeyi *ister*. Onlar hakkında hiçbir şey bilmiyoruz. Bu yüzden diğer mührün kırılmasını engellemek için çok daha fazla çaba harcamalıyız."

Arik söylenen her şeyi düşündü. "Kehanet köpeklerden bahsediyor. *Cehennem* köpeklerinin bu konuyla bir ilgisi olabilir mi?"

Ky'ın koyu renkli kaşları havaya kalktı. "Neden?"

"R-XR'ye son zamanlarda cehennem köpeklerinin görüldüğüne dair çok fazla ihbarda bulunuldu."

Korumalar birden göz göze geldi. Val "Bu ihbarların sayısında bir artış olduğunu da belirledik." dedi. "Korumalarımız yalnızca geçen hafta içinde gördükleri cehennem köpekleri sayısının geçen yılki toplam sayıdan fazla olduğunu söyledi." Arik sorusunu sormadan önce Van başını iki yana salladı. "Neden olduğunu bilmiyoruz."

"Pekâlâ, o zaman Savaş'ın mührünün kırılmasını engellemek için bir yol bulmalıyız. Peki ya diğer Atlılar? Mühürler belirli bir düzene göre kırılmayabilir mi?"

"Daemonika'ya göre, önce Salgın'ın mührünün kırılması gerekiyordu ama diğerlerinin sırası belli değil. Bu, durumu daha da zorlaştırıyor." dedi Val çaresizce. Ah, harika, her şey *daha da kötüye* gidiyor. Arik'in bu gece iki tane sert içki içmesi gerekecekti. Bir de bunun üzerine içilecek hafif bir içki olacaktı elbette. "Herhangi iki mühür kırılırsa diğer mühür de herhangi bir neden olmaksızın kırılacak. Dört mühür de kırılırsa hepimiz Armageddon'un tam ortasına düşeceğiz."

Arik beynindeki düşüncelerin rüzgârda savrulan konfetiler gibi uçtuğunu fark etti. Aklında çok fazla soru vardı ama nerdeyse hiçbirine verecek bir cevabı yoktu. "Diğer mühürlerin kırılması yakın bir zamanda mı gerçekleşecek? Yoksa bu durum yüzyıllar boyu devam mı edecek?"

"Teknik olarak devam edebilir." Regan'ın bakışlarında hüznün, sesinde ise çaresizlik vardı. "Fakat; Salgın'ın mührünün kırılması yeterince kötü bir olay. Hastalık bütün dünyaya yayılıyor, su kaynakları bakteriler nedeniyle kirleniyor, şeytani aktiviteler de alışılmadık bir hızla ilerliyor. Bunun yüzyıllar boyu

sürmesini gerçekten istiyor musunuz?"

Val boğazını temizledi. "Mühürlerden birinin kırılmasının diğerlerini de zayıflatacağı yazılmıştı. Aslına bakılırsa, bu durum diğer mühürlerin kırılmasını hızlandıracak olaylara neden oluyor. Örneğin, bir mührün kırılmasına neden olacak bir nesne binlerce yıl sonra saklandığı yerde bulunabilir. Bir şeytana dönüşen Salgın'ın diğer mühürleri de kırmak isteyeceğine hiç şüphe yok zaten. Şeytan ile birlikte Atlılar, yeraltında yaşayan varlıkların içinde en güçlü olanları. Eğer Son Savaş şeytanın üstünlüğüyle biterse dünyayı onlar yönetecek."

Arik "İşte, bu harika." diye mırıldandı. "O zaman, plan nedir? Mühürlerinin kırılması halinde dünyayı mahvetmelerini engellemek için Atlıları ya ele geçireceğiz ya da öldüreceğiz. Veya diğer mühürlerin kırılması engellemek için onlarla birlikte mücadele edeceğiz."

"Onların ele geçirilebileceğini ya da öldürülebileceğini bilmiyoruz ki." Regan kahve fincanını kahve makinesinin altına yerleştirdi. "Onlar hakkında neredeyse hiçbir şey bilmiyoruz."

Kynan "Eşimin ailesinin neler bildiğine ya da bulabileceğine bakacağım." dedi. "Şeytanlarla ilgili eşsiz bir bilgi hazinesine sahipler."

"Harika bir fikir." Regan'ın sesi kahvesinden bile daha tatlı çıkmıştı.

"Bize yardım edebilecek tüm şeytanlara ihtiyacımız var."

"Bize her konuda yardım edebilecek birilerine ihtiyacımız var." Kynan ellerini başının arkasında birleştirdi ve Arik'in arkasında duran melekler ve şeytanlar savaşını betimleyen resme baktı. "Atlılar'ın da yardımına ihtiyacımız var."

Decker "Bu, akıllıca mı?" diye sordu. "Bu adamlarla samimi olmayı gerçekten istiyor muyuz? Eğer hepsi birer şeytansa onların radarına yakalanmak istemeyiz."

Kynan başını iki yana salladı. "Aegis hikâyelerine göre, onlarla hep çok yakın bir şekilde çalıştık."

"Neden artık böyle değil?"

"Modern aptallık. Orta Çağ'da, Aegis din konusunda biraz tutucu bir tutum sergilemeye başlamış. Ama Aegis'te cadıların işkencelerine yer yokmuş. Düşüncelerde büyük bir değişiklik meydana gelmiş. Bu durum da Atlılar da dâhil olmak üzere doğaüstü olan her şeyin şeytan olduğu inancını doğurmuş." Kynan herkese sert bir bakış attı. "Ancak, son birkaç yıl önce eski yaşam tarzımıza geri döndük."

Arik, Kynan'a bakıp gülümsedi.

Kıdemlilerden pek çok kişi karşı çıksa da Aegis'in yer altı varlıklarına karşı geliştirdiği yeni tutumdan büyük oranda Kynan sorumluydu. Yarı şeytan bir eşi olmasının yanı sıra damarlarında melek kanı da taşıyordu. Meleklerin etkisinden kurtulamıyordu, Son Savaş'ta önemli bir rolünün olması kaderine yazılmıştı. Ky, Kıdemlilere doğru yolu göstermek için kendi statüsünü kullanmaktan korkmuyordu. Arik kısıp bir sesle "Yani kısaca, Aegis'e karşı kin gütmeye ihtimali olan ve dünyanın sonu geldiğinde söz hakkı olan adamlardan yardım istemek zorundayız."

Kynan'ın yüzünde buruk bir mutluluk ifadesi belirdi. "Aegis'teki günlük hayata hepiniz hoş geldiniz."

BİRİNCİ BÖLÜM

"Savaş cehennemdir." -William Tecumseh Sherman

"Sherman benim fahişemdi." —Savaş

Günümüzde

Savaş olarak da tanınan Ares insanlar ve şeytanlar âleminde Mahşerin Dört Atlısı'ndan ikincisi olarak biliniyordu. Atını Afrika'nın isimsiz bir köyünün üçra köşelerinden birine çektiği zaman vücudu ve beyni güçlü bir şekilde titriyordu. Bu bölgede savaş vardı. Beyinlerinde böceklerin taşıdığı bir hastalığın hasar oluşturduğu iki yerli savaş beyi köyün kuyusundaki küçücük bir su birikintisi konusunda fikir ayrılığına düşmüştü. Ares bölgeyi günlerce dolaştı, madde bağımlısı birinin eroine karşı koyamaması gibi o da bu savaş ortamına dâhil oldu, kan dökülmesi sona erene kadar kendisini bu savaş ortamının dışında tutmayı başaramadı. Buradaki olaylar arapsaçına dönmüştü çünkü Ares'in varlığı bu küçük bölgede yaşayan kana susamış insanların şiddet eğilimlerini arttırıyordu.

Lanet olası Reseph.

Hayır, Reseph değil. Artık değil. Tüm kardeşlerini bunca yıldır bir arada tutmayı başaran ve kardeşler içinde en kalender ve en neşeli olan Reseph altı ay boyunca yanlarında olamayacaktı. Reseph artık Pestilence'a (Salgın) dönüşmüştü. Bu isim değişikliği ve dönüşümle birlikte insanoğlunu Ares'in şimdiye kadar görmediği bir boyutta tehditlerle karşı karşıya bırakan kötü güçler ortaya çıkmıştı. Pestilence tüm dünyayı dolaşıyor, hastalıkların, böceklerin ve farelerin her yeri istila etmesine neden oluyordu ve bunun gerçekleşmesi için Pestilence'ın bir şeyi yalnızca ısırması ya da ona dokunması yeterliydi. Felaketler tüm dünyaya yayıldıkça bunun gibi bir sürü savaş meydana geliyor ve Ares savaşların içine çekiliyordu. Ares'in kaderini ellerinde tutan ve cennetten kovulan melek Batarel'in yerini acilen bulması gerekiyordu; ama bu durum ona engel oluyordu..

Ares'in *agimortusunu* elinde tutan Batarel ölürse Ares'in mührü kırılarak tüm dünyada savaşların yaşanmasına neden olacaktı.

Mahşer gününün gelmesinde etkili olmak isteyen her şeytan gibi Reseph tarafından bıkmadan usanmadan takip edilen Batarel sistemi devam ettirememiş; bu da, Ares'in Batarel'i koruyamamasına neden olmuştu.

Ares'in *agimortusunun* taşıyıcısıyla yakın ilişkiler kurmasını engelleyen başka lanetleri yüzünden Ares Batarel'i bulsa bile onu sınırlı bir ölçüde koruyabilecekti.

Ares'ten önce başlayan savaş nihayet eski gücünü kaybetti, Ares'i rehin alan yüksek gerilim yerini hissizliğe bıraktı. Kadınlar ve çocuklar katledilmişti, bu savaştan sağ çıkmayı başaran birkaç oğlak da yiyecek ve üreme amaçlarıyla götürülmüştü. Bu, kıtada yaşanan manzaralardan yalnızca bir tanesiydi.

Kolyesini avucunun içine alıp gözlerini kapattı. Batarel'in nerede olduğuna dair mühürden bir ipucu almalıydı.

Ama hayır. Batarel bir şekilde yerini gizliyordu.

Etrafa ağır bir kan ve bağırsak kokusu getiren ılık bir rüzgâr çıktı ve Battle'ın yeleleri havalandı. Ares atına yavaşça vurup "Gidiyoruz, oğlum." dedi.

Battle yeri eşelemeye başladı. Ares insanların içinde görünmeden dolaşmasını sağlayan bir tılsım olan ve onun insanlara dokunmasını engelleyen *khote* içinde olduğu için insanlar bunların hiçbirini görmedi. Reseph insanları korkutmak için *khoteden* çıkmıştı. Ares'in aksine Reseph'in varlığı insanları olumsuz etkilemiyordu. Tabii dişiler hariç. Çünkü Reseph *onlarla* çok iyi anlaşıyordu.

Ares, savaştan geriye kalan korkunç görüntülere tekrar bakmadı. Bunun yerine, bir kapı açtırarak Battle ile birlikte bu kapıdan geçerek kardeşi Thanatos'un Greenland adlı kalesine geldi. İnsanların görmemesi için etrafı özel bir sihirle çevrili olan bu tarihi kale kayaların ve çorak toprakların üzerinde yükseliyordu.

Ares atından inip sert bir buzun üzerine çıktı. "Koluma geç."

Savaş atı kolundaki yerini alınca Ares, zengin parçalarla dekore edilmiş kalenin içine girdi ve Thanatos'a asırlardır hizmet eden vampirleri selamlayarak yürüdü. Kardeşini spor salonundaki kum torbasına vururken buldu. Thanatos evde her zamanki gibi giyinmişti; üzerinde siyah eşofman altı ve kahverengi saçlarına taktığı omzuna kadar düşen siyah bandanası vardı. Kum torbasına her vuruşunda elindeki çatlak ve kanayan kemik dövmeleeri, kolundaki değişik silah dövmeleeri, göğsündeki ve sırtındaki ölüm temalı dövmeleer adeta dans ediyordu.

"Thanatos. Yardımına ihtiyacım var. Limos nerede?" Yerde duran siyah lekelere bakıp kaşlarını çatı. "Bu da ne?"

"Bir şeytan." dedi ve elinin tersiyle alnındaki teri sildi. "Benim aklımı çelmek için Reseph başka bir şeytan daha gönderdi."

"O, artık Reseph değil." Ares'in sesi bir çığ gibi yankılandı. "Ona yeni adıyla hitap et." Söylemek kolaydı ama Ares de bu duruma henüz alışamamıştı.

Thanatos'un soluk sarı gözleri Ares'in siyah gözlerine odaklandı. "Asla. Onu geri kazanabiliriz."

"Mühürler tamir edilemiyor."

"Bir yolunu bulacağız." Than'ın ses tonu kesin ve kararlıydı. Thanatos her zaman kararlı biri olmuştu, tıpkı temsil ettiği ölüm gibi.

"Onu öldürmek zorundayız."

Etrafındaki gölgeler dönüp hızlandıkça Thanatos daha da geriliyordu. Sert tepkiler vermek konusunda dört kardeşten en hızlısı Thanatos'tu; bunun nedeni, dinsel nedenlerden dolayı binlerce yıldır bekâr olmasıydı. İşte bu yüzden terk edilmiş bir kalede tek başına yaşıyordu.

"Reseph'in bütün dünyayı dolaşıp atlarımız için en tatlı elmaları nasıl bulup getirdiğini hatırlıyor musun? Hediye almadan asla geri dönmediğini? Hizmetkârlarımızdan birinin yaralanması ya da hastalanması durumunda nasıl da gelip hepsini iyileştirdiğini?"

Ares bunların hepsini tabii ki hatırlıyordu. Reseph dişiler konusunda sorumsuz bir çapkın olabilirdi ama söz konusu aile olunca çok özenli ve düşünceli davranırdı. Eğer gözcüleri birkaç ayda bir görünmezse onlar için bile endişe duyardı. Cennet'i temsil eden melek Reaver, cennetten kovulup Sheoul'u temsil eden bir melek halini alan Harvester konusunda Reseph'in endişe duymasına hiç gerek yoktu ama Reseph onları görünce rahatlıyordu. İlk cehennem gözcüleri Atlıları "gözlemlemek"ten fazlasını yaptığı günden beri Reseph hep böyle davranıyordu. Eviscerator, Limos'un *agimortusunun* yapımında kullanılan maddeyi izinsiz olarak

söylediği için adına yakışır bir şekilde bağırsakları deşilerek ölmeden önce çok acı çekmişti.

Ares "Bunun, şuan yaşadığımız durumla hiçbir ilgisi yok." dedi.

"Onu öldürmeyeceğiz."

Tartışmanın bir anlamı yoktu. Elllerinde kardeşlerini öldürecek gerekli güç olmadığı gibi Than bu fikre hiç yanaşmıyordu ve bu konu üzerinde tartıştıkları son andan beri Ares'in çenesi hala titriyordu. Ares Pestilence'ye yalnızca bir son vermek istemiyordu aynı zamanda onun mahşer gününün gelmesine neden olmasına da izin vermeyecekti.

"Yani, sen Daemonika'nın kehanetinin gerçekleşmesini tercih ediyorsun?"

Her ne kadar bazı değişiklikler gösterecekler de insanların kehanetleri mahşer gününde insanların korunacağını ve atlıların iyinin tarafında savaşacağını öngörüyordu. Eğer şeytan kehanetleri gerçekleşirse o zaman bütün kartlar şeytanların elinde olacaktı.

Bu durumda tek söz sahibi şeytan olacaktı.

Thanatos kum torbasına son kez sert bir şekilde vurdu. "Ben aptal değilim, kardeşim. Reseph'in yanında çalışanları takip ettim ve... bir tanesini konuşmaya ikna etmeyi başardım."

"İkna, işkence, her neyse." Ares kollarını göğsünün üzerinde birleştirince deri zırhından tuhaf sesler geldi. "Ne öğrendin, peki?"

"Reseph'in yanında çalışanlarından en çok bilgiye sahip olanı bulmak zorunda olduğumu." Sonra homurdandı. "Ama Reseph'in Deliverance'yi araştırması için şeytanları görevlendirdiğini öğrendim."

Ares "O zaman biz, ondan önce davranmalıyız."

Thanatos bir havlu alıp yüzünü sildi. "1300'lerden beri o hançeri arıyoruz ama hala bulamadık."

"Artık daha çok uğraşacağız."

"Sana demiştim..."

Ares kardeşini susturdu. "Deliverance'ye sahip olmamız onu kullanmamız gerektiği anlamına gelmiyor. Ama onu elde etsek bile oha ihtiyaç duymamak çok daha iyi olur. Eğer Res... Pestilence onun yerini bizden önce bulursa onu asla bize vermez." Thanatos Ares'e doğru yaklaştı ama Ares savaşa hazırды. Her ne kadar kardeş olsalar da Ares savaşmak için doğmuştu ve şuan bile adrenalin bütün bir benliğini kaplamıştı.

"Hançeri bulunca onu *ben* taşıyacağım."

Ares kaşlarını çatmış çünkü kahretsin ki *kendisi* Deliverance'nin sahibi olmak istiyordu. Pestilence'yi ortadan kaldıracak tek şey oydu, savaşların savaşında kullanılacak silah oydu ve o da herhangi bir komutan gibi kendi cephaneliği üzerinde hâkimiyet kurmak istiyordu. "Önce bir hançeri bulalım da bu konuyu sonra tartışırız."

"Ne?" Kapıdan derin ve neşeli bir ses geldi. "Siz ikiniz tartışıyor musunuz?"

Ares kapıda duran Reseph'e doğru hızlı bir şekilde döndü. Reseph'in lekeli zırhının ek yerlerinden siyah bir madde sızıyordu. Eldivenli elinde kopmuş bir kadın kafası vardı.

Ares'in yüreği ağzına geldi. "Batarel." Boynundaki madeni paraya dokundu. Mührün kırılmamış olduğunu görünce rahatladı fakat sevinç ve kardeşine dünyayı dar etme isteği birbirine karıştı.

Reseph "Görünen o ki, tüm kadınları baştan çıkaracak şeyler yapmadığınız için mührünüz kırılmadı. Cennetten kovulan o aptal melek *agimortusu* başkasına devretti."

Reseph cennetten kovulan o aptal meleğin kafasını yere bıraktı. Öldükten sonra Batarel'in vücudunun

parçalara ayrılması gerekiyordu; bu da, onun ya şeytanların inşa ettiği ya Aegis'i büyüleyen bir yerde ya da doğaüstü varlıkların sahip olduğu topraklar üzerinde öldürüldüğünü gösteriyordu.

Ares'in kolundaki Battle hareketlenmeye başladı çünkü Battle'ın hisleri Ares'in hisleriyle doğaldan bağlantılıydı. "Onu nerede buldun?" diye sordu Ares.

Reseph "Korkak fahişe kapılardan birine saklanmış." dedi. Bu, Ares'in neden az önce Batarel'in yerini hissedemediğini açıklıyordu. "Onu bulmak için dikenli cehennem farelerini göndermek zorunda kaldım."

Tabii ya. Reseph insanlar arasında salgın hastalığa neden olan haşere ve böceklerle konuşup onlar üzerinde hâkimiyet kurabiliyordu. Ve görünen o ki, Reseph onları casus olarak kullanıyordu.

Thanatos kardeşine doğru yürüdü, çıplak ayakları beton zeminde sessizce ilerledi. "Batarel *agimortusu* kime devretti, Reseph?"

"Hiçbir fikrim yok." Reseph, bir kanaryayı yiyen gerçek bir kedi gibi dişlerini göstererek sırttı. "Ama çok yakın bir zamanda öğreneceğim. Belki yeni birkaç salgına neden olduktan sonra. Kendimi durduramıyorum." Yeni bir kapı açtı ama kapının içinden geçmeden önce biraz duraksadı. "Benimle savaşmaya bir son vermelisiniz. Ben, Karanlık Lordun bizzat desteğini alıyorum. Kaçınılmaz olayların üzerine ne kadar çok giderseniz o kadar çok acı çekersiniz."

Sürgülü kapı birden kapandı, Ares lanetler yağdırarak kum torbasına bir yumruk attı ve bu yumruğu neden az önce Pestilence'nin yüzüne atmadığını düşündü. Reseph asla taş kalpli ve zalim biri olmamıştı ve kötülük yapmaktan hep kaçınmıştı. Eğer şuan bu kadar kötü biri haline dönüşüyse o zaman Reseph'in mührü gerçekten kırılmıştı. Ares'in işi bundan sonra çok zordu.

"Bana elini ver."

Batarel'in gözlerini ve bir kulağını eline veren Thanatos'un etrafında döndü.

Ares ona Tanrı tarafından bahşedilen hünerinden iğrenmeyi çok uzun zaman önce bırakmıştı. Gözleri ve kulağı avucunun içine alan Ares imgeleri görmeyi beklemeye başladı.

Than "Ne görüyorsun?" diye sordu.

"Reseph'in kılıcını." Batarel'in gördüğü en son şey Reseph'in devasa kılıcıymış. İmgeler geri geri gidip o ana gelene kadar bekledi Ares. Batarel'in kulağı titredi ve imgelere sesler de eklendi. "Sarışın bir erkek. Adı Sestiel. Çığlık atıyor. *Agimortusu* istemiyor."

"Tabii ya. Kim hedef haline gelmek ister ki?"

Agimortus kesinlikle bir hedef değildi ama sahibini Pestilence'nin kılıcına hedef haline getirebilirdi. Tuhaf olan şey ise, *agimortus*un sahibi olan kişinin bir erkek olmasıydı. Kehanet yanlış mıydı? Yoksa değişmiş miydi?

Than'ın hizmetkârlarından biri Batarel'in parçalarını temizlemek için aceleyle odaya girdi ve Ares'in önünde eğildi. "Elinizdeki parçaları da alayım mı, efendim?"

Çok kibardı. Tabii ki, pek çok varlık Mahşer'in Dört Atlısı'na yalakalık yapmaya çalışıyordu.

Belki bu, çok akıllıcaydı. Hayır, belki de değil. Kesinlikle değildi.

Şimdi yalakalık yapın bakalım, mühürler kırıldığında önümüzde eğilmek zorunda kalacaksınız.

* * *

Sabaha karşı üçte çalınan kapı asla güzel bir habere işaret değildir. Cara Thornhart kapıya doğru yürürken içinde kötü bir his vardı.

Kapıya her geçen saniye daha da hızla vuruluyordu.

Nefes al, Cara. Nefes al.

"Thornhart! Aç şu lanet olası kapıyı!" Ses tanıdıktı; Cara kapının üzerindeki delikten bakınca kapıdaki adamın eski müşterilerinden birinin oğlu olduğunu fark etti.

Ross Spillane aynı zamanda altı farklı kadından altı tane çocuğu olan yirmi yaşlarında işsiz suçlulardan biriydi. Görünen o ki, şehirdeki eczanede prezervatif satılmıyordu.

Cara pazen pijamasının kollarını kıvrıp kapıdaki iki yaysız kilide, zincire ve normal kapı kilidine baktı. Bir anda korkudan sıçradı. Uzak bir köyde yaşıyordu ve Ross'un baltalı bir katil olmasından şüpheleniyordu. Altıncı hissi çok kuvvetliydi ve şuan altıncı hissi ona tehlikede olduğunu söylüyordu.

Ya da yalnızca paranoyak oldun. Psikoloğu ona zaman zaman panik yaşamasının normal olduğunu söylemişti ama bu, iki yıl önceydi.

Ürkek bir tavşan gibi titrerken kapıyı açmamalı mıydı?

"Ne oldu, Ross?" diye bağırdı. Çünkü kilidi açacak cesareti yoktu.

"Aç şu lanet olası kapıyı! Bir köpeğe çarptım."

Köpek mi? Saçmalık! "Ben artık bu konuyla ilgilenmiyorum. Onu al ve bir kliniğe götür."

"Götüremem."

Hayır, tabii ki götürmemişti. Çünkü Ross sarhoştı. Şehirdeki veteriner, polis şefiyle daha yeni evlenmişti. Veteriner aynı zamanda çok fazla para isteyen ve hayvanların bakımında kullanılacak maddeler konusunda özensiz davranan soysuzun tekiydi ve çalışma saatleri dışında yaralanan ya da hastalanan hayvanlara bakmaması ile ünlüydü.

"Kahretsin, Thornhart! Bunun için vaktim yok."

Köpeğe yardım et. Her şeyi bir kenara bırak ve köpeğe yardım et. Kilitleri tek tek açarken şakakları ve avuçları terledi. Kapı daha tam açılmadan Ross kapkara köpeği Cara'nın kollarına atıp onu bir adım geriye itti.

"Teşekkürler." Ross hemen merdivenlerden aşağı inmeye başladı.

"Dur, bekle!" Köpeğin ağırlığını tahminen ölçtü. Köpek rahat 30 kilo gelirdi. "Bu halde araba kullanmamalısın."

"Fark etmez. Nasılsa çok az bir mesafe gideceğim."

"Ross..."

İrili ufaklı çakıllarla kaplı yoldan Ford marka eski kamyonetine doğru yürürken "Sen benim güzel kızıyı ısırsın." diye mırıldandı.

"Hey!" Cara onu durduramadı, bunu biliyordu. Ama Ross'un yanında başka biri daha vardı, liseye giden kızlara benzeyen sarışın ufak tefek genç bir kız. "Arkadaşın araba kullanabiliyor mu?"

Arabanın kapısını açıp anahtarları kıza attı. "Evet."

Ross kamyonetin önünde sendeleyerek yürürken kız şoför koltuğuna geçti. Cara "Köpeği neden bana getirdin?" diye seslendi. *Başka bir deyişle; Neden köpeğin yolun kenarında ölmesine izin vermedin?*

Ross durdu, başparmaklarını kemerine geçirip kovboy botlarına baktı. Konuşmaya başladığında Cara onu

duyabilmek için kendini zorladı. "Şimdiye kadar hiçbir köpek beni arkamdan bıçaklayamadı."

Cara bakakaldı. Çık bakalım şimdi işin içinden, diye düşündü. Onu tanımayan insanlar tarafından çok acımasızca eleştirilen Cara şimdi aynı şeyi başka birine yapmıştı.

Daha sonra Ross bir çılgık attı ve sarışın kıza şortunun üzerinden bir şaplak atıp yere biraz tütün döktü. Bu halleriyle çok klişe bir erkekti ama en azından köpekleri seviyordu.

Cara kapıyı kapatıp öylesine kilitledikten sonra tüy yumağı halinde öylece yatan köpeği alıp iki yıl önce kapısına kilit vurduğu odaya getirdi.

"Lanet olsun." Kapıyı omzuyla açmaya çalışırken yıllardır açılmayan kapı menteşeleri gıcırdamaya başladı. Odada kötü kokular ona başarısızlığını hatırlatıyordu. Her şeyi geride bırakmak için her ne kadar çok uğraşıp cesur davransa da köpeği muayene masasına yatırıp ışığı açarken elleri titriyordu.

Köpeğin bütün vücudunu saran tüyler kan nedeniyle keçeleşmişti. Arka ayaklarından biri burkulmuştu ve kırılan bir kemik parçası derisine batıyordu. Köpeğin ona değil gerçek bir veterinere ihtiyacı vardı. Kendisinin bile zaman zaman varlığından şüphe ettiği *özel hislerle* tedavi gücü olan birine değil. Tek medikal tecrübesi, bundan sekiz yıl önce babasının muayenehanesinde veteriner teknisyeni olarak çalışırken edindiği tecrübeydi.

Eldivenlerini takıp köpeği incelemeye başladı ve birden irkildi. Cüssesine rağmen küçük bir köpeğin yuvarlak ve sevimli özelliklerine sahipti. Köpek, Cara'ya bakıyordu. Ve gözleri... kıpkırmızıydı.

Kan. Bunlar, kan olmalı. Fakat bu, iris tabakasının arkasındaki korkutucu kırmızılıkları açıklamaya yetmiyordu.

"Hım... hey, yakışıklı."

Köpeğin dudakları keskin ve oldukça *büyük* olan dişlerinden ayrıldı. Bu köpeğin cinsi neydi acaba? Kurt ve pitbul kırmasına benziyordu, belki biraz da köpekbalığı özellikleri taşıyordu. Ama Cara'nın tahminine göre yaklaşık dört aylıktı. Tabii gelişimini tamamlamış bir Sibiry Kurdu büyüklüğünde olduğu sayılmazsa.

Bu dişler. Bu gözler.

Buraya yakın bir yerlerde askeri bir üs vardı. Güney Karolina'nın bu küçük köyüne taşındığından beri Cara, devletin deneylerde kullanmak amacıyla tuhaf canlı türlerini yetiştirdiğine dair dedikodular duymuştu. Cara bu dedikoduların aslının olabileceğini ilk kez düşündü. Çünkü bu köpek diğerlerine benzemiyordu.

Köpek masanın üzerinde kıpırdar kıpırdamaz acıdan inlemeye başladı. İşte o an, bu köpeğin nereden geldiğinin, laboratuarda üretilip üretilmediğinin, genetik mutasyona uğrayıp uğramadığının ya da uzaylı olup olmadığının hiçbir önemi kalmamıştı. Cara bir hayvanın acı çekmesini görmeye asla dayanamıyordu, hele de yapabilecek çok az şey varken.

Elini köpeğe doğru uzatırken "Hey." diye fısıldadı. Köpek, Cara'ya temkinli bir şekilde yaklaşıp da kendini sevdirdi. Ve evet; bu, *erkek* bir köpekti. Bakmasına gerek yoktu, biliyordu. Hayvanlarla ilgili şeyleri hep hissediyordu. Bu köpekten aldığı enerji biraz tuhaf ve tutarsız olsa da enerji almaya devam ediyordu.

Köpeği korkutmamak için iki elini yavaşça köpeğin üzerinde gezdirdi. Şuanda yapabileceği tek şey hastalığının ciddiyetini belirlemek ve onu Dr. Happs'e götürene kadar yaşatmaktı. Eğer köpeğin muayene ücretini karşılayacak biri olmazsa o aşağılık doktor zavallı köpeği uyutacaktı. Bu durumda, Cara'nın köpeğin muayene ücretini ödemek yada ipotegini ödemek arasında bir seçim yapması gerekiyordu.

Cara'nın parmakları köpeğin bir yarasına değince köpek acı içinde inlemeye, vücudu da titremeye başladı.

"Özür dilerim, oğlum." Tanrım; bu, bir kurşun yarasıydı. Ross kamyonetiyle köpeğe vurmadan önce birileri onu silahla vurmuş olmalıydı.

Köpek acı içinde inleyip kıvrılırken Cara onun acısını iliklerine kadar hissedebiliyordu. Durumun özeti kelimenin tam manasıyla buydu. Onu diğer insanlardan farklı kılan özellik de buydu zaten. Yani, Tanrı'nın hem bir lütfü hem de laneti olan bu gücü.

Güçlerini bir daha kullanmamak üzere yemin etmişti. Ancak, köpeğin acı çektiğini görmek dayanabileceği bir şey değildi. Her ne kadar beyni bunu yapmayı reddetse de güçlerini kullanmak zorundaydı.

"Pekâlâ." diye mırıldandı. "Bir şey deneyeceğim. Yalnızca bekle."

Gözlerini kapatıp ellerini köpeğin üzerine koydu. Avuçları köpeğin tüylerinden birkaç santimetre yukarıda duruyordu. Duyguları ve enerjisi beyninde toplanana kadar rahatlamak ve konsantre olmak için uğraştı. Resmi olarak herhangi bir kurumda tinsel şifa eğitimi almamıştı ama bu yöntem şimdiye kadar hep başarıya ulaşmıştı.

Ta ki öldürene kadar.

Düşüncelerini dağıtmak ister gibi başını salladı. Yavaş yavaş bir karıncalanma hissetti. Enerjinin mor bir ışığa dönüşüp göğsünden çıkarak ellerine aktığını gördü. Köpek sakinleşti, nefesi düzene girdi ve titremeleri kesildi. Kırılan kemiklere ya da kopmuş organlara yapabileceği bir şey yoktu ama kanamayı ve acıyı azaltabilirdi. Bu zavallı köpeğin şuanda Cara'nın yapabileceği en ufak şeye bile ihtiyacı vardı. Enerji oluştu ve sanki serbest bırakılmak ister gibi titremesine neden oldu Cara'nın.

Tıpkı o gece yaptığı gibi.

Hafızasında canlanan anılar bir av tüfeğinin patlaması gibi yarıp geçti beynini ve onu Tanrı tarafından bahşedilen bu gücün şeytani bir şeye dönüşüp bir adamın içine girdiği geceye götürdü. Adamın kulaklarından ve burnundan kanlar fışkırırken Cara'nın korku dolu gözleri fal taşı gibi açılmıştı. Adamın çığlıkları duyulmamıştı ama arkadaşlarınıninkiler kulaklarını sağır etmişti.

Düşünmeyi kes! Kokuğu için gücü kesildi. Oda dönmeye, Cara'nın bacakları titremeye başladı. Bir inilti transa geçen Cara'yı kendine getirir getirmez babasına ait olan eski tıbbi malzemelerin bulunduğu antika sandığa doğru yürüdü.

"Üzgünüm oğlum. Ama bu işi eski yöntemlerle halletmek zorundayız." Cara veterinerlik okuluna gitmemişti. Ancak yıllarca babasıyla birlikte çalışmıştı. Eğer bir şeyler yapmazsa bu köpeğin öleceğini de çok iyi biliyordu.

Bir el arabasının içine titreyen elleriyle mümkün olduğunca hızlı bir şekilde aletleri ve malzemeleri koyup birkaç dakika önceye göre daha zor nefes alan köpeğin yanına doğru sürdü arabayı. Kurşun yarasının olduğu bölgedeki etler gittikçe şişiyordu. Cara yakından bakınca gördüklerine çok şaşırdı. Köpeğin kasları ve derisi Cara'nın gözleri önünde ölüyordu. Eğer yaranın gelişimini görmemiş olsaydı köpeğin bir hafta önce yaralandığını söylerdi. Bu bölge birden kangren oldu. Çürük et kokusu bütün bir odayı kapladı.

Cara derin bir nefes alıp "Tanrım, neler oluyor?" dedi.

Hiç vakit kaybetmek istemediği için eline hemen neşteri aldı ve köpeğin kendisini ısırmayacağını umarak işe koyuldu.

Kurşun yarasının olduğu bölgedeki küçük bir yeri dikkatli bir şekilde kesti. Köpek kıvranmaya başladı fakat Cara yaranın içindeki iltihabı ve kanı boşaltırken hareketsiz bir şekilde yattı. Sonra eline penseleri

alarak "Kıpırdama, bebeğim." dedi.

Cara nefesini tutarak kontrolünü kaybetmemesi için dua etti. *Yap hadi. Şimdi.*

Cara elindeki penselerle yarayı deşerken penselerin çürümüş yumuşak ette çıkardığı sesler duyuldu. Gücünü kullanmak istemese de bir damla kolundan aşağı inip eline geldi. *Sakin ol.* Penselerin kurşunu tuttuğunu hissedene kadar sakin kalmayı başardı. Kurşunu kavradığında köpek acı bir şekilde havlasa da hareket etmedi ya da ısırmaya çalışmadı.

Cara mümkün olduğunca özenle kurşunu çıkardı. Ne ilginçtir ki kurşun gümüştü. Penseleri el arabasının içine koyduktan sonra bandajları eline alıp köpeğe döndü.

Ve bir çığlık attı.

Köpek sanki az önce ölmek üzere olan o değilmiş de parkta geziniyormuş gibi kafasını kaldırmış, dilini dışarıya çıkarmış bir halde masanın üzerinde ayağa kalktı. Yaralandığına dair tek işaret, tüylerinin kan nedeniyle keçeleşmesi ve yerdeki ve masadaki kanlardı.

Tüm bunların üzerine Cara daha fazla dayanamayıp yere çöktü ve zeminin soğukluğunu bütün vücuduyla hissetti. Başını yere koydu. Daha sonra kıpkırmızı gözleri parlayan köpek yanına gelip yüzünü yalamaya başladı. Iyy, köpeğin tükürüğü çürük balık gibi kokuyordu. Yavaşça köpeği itti ama köpek geri gelip bütün ağırlığıyla Cara'nın üzerine çıktı.

Köpek hızlı hızlı nefes alıyordu. Nefesi öylesine zehirliydi ki Cara kusmaya başladı.

"Of." deyip elleriyle köpeğin ağzını kapatmaya çalıştı. "Şu ağız kokun için de bir şeyler yapmalıyız." Tanrım, tüm bu yaşananlar gerçekmiş gibi konuşuyordu.

Gerçek değildi. Olamazdı. Muhtemelen hala yatağındaydı ve bu bir rüyaydı.

Hal bir çırpıda ayağa kalktı, Cara'nın üzerine çıkıp hırlamaya başladı. Cara'nın yüreği ağzına geldi. Bu, normal bir hırlama değildi. Belli belirsiz bir hırlamaydı. Böyle bir hırıltıyı ancak bir ejderhadan bekleyebilirdi. Ya da bir şeytandan. *İlginç.*

Evin kapısı birden kırıldı ve içeriye dört adam girdi.

Çığlık atmak istedi ama korkusu buna engel oldu. *Olamaz, yine mi? Olamaz.*

Daha önce de evine böyle girilmişti. Hayatını alt üst eden anılar ve şuan yaşanan olaylar birbirine karışınca öylesine donup kaldı ki nefes bile alamıyordu. Bir el ateş edildi, sonra bir kargaşa oldu ve sonra...çığlıklar atıldı. Yerler, duvarlar ve Cara'nın üzeri kan oldu. Ayağa kalkmak için kendine gelmeye çalıştı.

Hal adamlardan birini yere itti ve bir kedinin tırnaklarını andıran pençeleriyle adamın göğsüne darbeler indirmeye başladı. Bu arada diğer iki adam da değişik uçlu silahlarla köpeğin vücudunu kesiyordu.

Cara odaya bir göz atıp silah olarak kullanabileceği bir şeyler aradı. Hemen içinde pamukların olduğu ağır bir cam şişeye uzandı ama gözleri kör eden bir ışıkla geri savruldu. Sarışın yakışıklı bir adam belirdi odanın ortasında. Parmak uçlarından çıkan alev topları yükselerek altın bir ağa dönüşüp köpeğin üzerine indi.

"Hayır!" Cara köpeğe doğru koşmak isterken biri onu arkadan tuttu. Köpek deliye dönüp pençeleri ve dişleriyle ağdan kurtulmaya çalıştı. Etrafa küfürler savrulurken biri yeni gelen adama ateş etti ama adam sanki kurşun yememiş de arı sokmuş gibi rahat bir şekilde kurşunu göğsünden çıkardı. Köpeklerle birlikte ağı da kaldırıp yanına aldı ve yine parlak bir ışığın içine geçerek yok oldu. Adam Cara'yı daha sıkı sararken başka bir adam ona doğru yaklaştı. Adamın sol kolu sallanıyor, öfkesi ise yüzünden okunuyordu. "Nesin sen?"

Cara gözlerini kırptırdı. "N-Ne?"

"*Nesin sen*, dedim." diye homurdandı.

"Anlamıyorum."

Adamın eli öylesine hızlı hareket etti ki Cara yanaklarında bir acı hissedene kadar ne olduğunu anlayamadı. "Sen ne tür bir şeytansın?" diye bağırırken adamın tükürükleri Cara'nın yüzüne sıçradı.

Ah, Tanrım! Bu adamlar deli olmalıydı. Tüm bu yaşananlar deli saçmasıydı. Burası Deliler Ülkesi'ydi ve Cara da buranın kraliçesiydi.

"Neden..." Cara tam olarak nefes alamıyor ama yine de sakin kalmaya çalışıyordu. Bir adam onu böylesine sıkı bir şekilde tutarken nefes alıp vermesi hiç kolay değildi. "Benim şeytan olduğumu nereden çıkarıyorsunuz?" Belki de, bu adamlar da bir zamanlar Cara'yı büyücülük yapmakla suçlayanlar gibi din fanatikleriydi. Yerdeki ölü adamın yanında diz çöken üçüncü adam ayağa kalkıp köpeğe saplanmış olan kurşunu eline aldığında Cara'nın teorisi suya düştü. Kurşunu Cara'ya uzattı, ürpertici bir sakinlikle "Çünkü yalnızca bir şeytan, cehennem köpeklerini iyileştirebilir." dedi.

İKİNCİ BÖLÜM

Cehennem köpeği mi?

Bu adamlar kafayı yemiş olmalıydı. "O, sadece bir köpekti."

"Öyle mi?" Elinde kurşunu tutan kızıl saçlı, çilli adam ona havuç kafayı anımsatıyordu. Sessizce "Bir ışık bulutuyla odada beliren ve sonra *köpeği* de yanına alarak ortadan kaybolan da mı yalnızca bir adamdı?" dedi.

Cara bir şeyler söylemek istedi ama ne söyleyebilirdi ki? Adam gerçekten de bir anda ortadan kaybolmuştu. "Ben... şey yani o, başka ne olabilir ki?"

"Ah, belki de bir şeytandır. Tıpkı senin gibi."

Onları konuşur. Ve sakın ol. Bu, aslında iyi bir taktikti ama *onu* kim sakinleştirecekti? Bir anda cesaretini toparlayıp "Peki ya *siz* kimsiniz?" diye sordu.

Onu arkadan tutan adam göğsünden S şeklinde, çift uçlu değişik bir bıçak çıkarıp altın ucunu boğazına dayadı. "Bu kadar aptal mısın yoksa aptal rolü mü yapıyorsun?"

"Garcia." Havuç kafa elini Cara'yı tutan adamın omzuna koydu. "Şu kadına bak. Çok korktu. Bizim kim olduğumuzu bilmiyor."

"O zaman gerçekten aptal." Garcia bıçağın ucunu hafifçe boğazına değdirince Cara hafif bir acıyla birlikte ılık bir şeylerin aktığını hissetti. "Gardiyanları duymuşsundur."

"Gardiyanlar?"

Adam bıçağın gümüş ucunu çevirerek boğazının diğer tarafına dayayarak küçük bir çizik attı. "Aegis? Şeytan katilleri?"

Gerçekten mi? Bu adamların sorunları vardı. Ya çok fazla oyun oynamışlardı ya da uyuşturucu kullanıyorlardı.

"Ben..." Boğazını temizlemeye çalıştı ama korkusu bir türlü geçmek bilmiyordu. "Ben şeytan değilim. Ben insanım. Köpeğe araba çarpmış. Ve vurul..." Havuç kafa ceketinin içindeki tabancayı gösterince Cara konuşmaktan vazgeçti.

"Biliyoruz." Onu tutan adam Cara'nın kulağına doğru eğilerek konuşurken sıcak nefesi ve soğuk ses tonu bel kemiğine doğru küçük çaplı bir rüzgâr oluştuyordu. "Köpeği biz vurduk. Sonra da onu buraya getiren herifi takip ettik."

"O zaman neden benim şeytan olduğumu düşünüyorsunuz? Ben köpeği içeri almaktan başka hiçbir şey yapmadım."

"Sana söyledim. Cehennem köpekleri çabuk iyileşmez. Yani bu kadar çabuk." Garcia elinde tuttuğu bir tarafı gümüş bir tarafı altın olan bıçağa bakarak kaşlarını çattı. "Bu metaller kadını etkilemedi. Başka bir şeyler deneyebiliriz?"

Kadını etkilemedi mi? Boğazının iki yanından kanlar sızarken teşekkür edilebilirdi ancak! Bunu yüksek sesle söylediğini adam yüzüne bir tokat atınca fark etti. Çenesi yüzünden başı hep belaya giriyordu.

Havuç kafa iğneleyici bir ses tonuyla "Hey ahbap," dedi. "Kadın insan olabilir. Bir cadı, şaman ya da şeytan yardımcısı olabilir. Baksana, her iki metal de onu etkilemedi."

Delirmiş olmalılar. Delirmiş. Delirmiş. Delirmiş.

Garcia bunu düşünmeye başlamıştı ama Cara Havuç kafanın söylediği şeyin kendisi için iyi bir şey mi yoksa kötü bir şey mi olduğunu anlayamadı. "Köpeği iyileştirmek için nasıl bir sihir kullandın?"

İşte *bunu* açıklayamazdı. Eline yalnızca bir damla gelmişti ama sonuçta *yaptığı* şey sihirdi. Kötü bir sihir. Bazı açık görüşlü insanlara göre bu, Tanrı'nın ona bir lütfuydu. Bazılarına göreyse bu, Reiki'nin yoğunlaşmış formlarından biriydi. Her neyse. Kullandığı gücü referans gösteren bir kitap bulamamıştı. Cara bir şey söylemeyince Garcia bıçağı yüzüne doğrulttu. "İstersek seni konuşturabiliriz."

Derinlerinde bir yerlerde, küçümsediği bu güç damarlarında dolaşmaya başladı.

Nefes al. Bu gücü kaybetme.

Havuç kafa elini bir kez daha Garcia'nın omzuna koydu. "Kuralları biliyorsun. Kadın insansa ya da insan kaynaklı bir varlıksa gözetmen çağırmamız gerekiyor."

"Kahretsin! Bu yeni *kibar ve yumuşak* kurallar ağaç severler için."

"Geri zekâlı!" Cara'yı tutan adam onun çıplak ayaklarına doğru eğilince Cara acı içinde inledi. Bu sırada Cara'nın damarlarındaki güç dışarı çıkmak ister gibi baskı yapıyordu. "Ağaç severler çevrecilerdir."

"Ne demek istediğimi biliyorsun. Lanet olsun senin gibi şeytan sempatanlarına." Garcia Cara'ya bakıp sırttı. "Kadın şeytan olmasa da onlarla işbirliği içinde çalışıyor. Bu durum, onun şeytanlardan daha iyi olduğunu göstermez."

Cara'nın nefes alış verişleri hızlanıp göğsü sıkışmaya başladı. "Lütfen." diye fısıldadı. "Gidin. Kimseye bir şey anlatmayacağım." *Korkak!* Evet, bu konuda kendisine daha sonra kızacaktı.

Tabii, hayatta kalmayı başarabilirse.

Bir insan aynı şeyi iki kez yaşayabilecek kadar şanslı olabilir miydi?

"Gitmek mi?" Garcia bıçağın ucunu bu kez Cara'nın sol gözünün altına dayadı. "Bazı yanıtları alana kadar hiçbir yere gitmiyoruz."

Cara geri çekilince kafası onu tutan adamın göğsüne çarptı. Adam bıçağıyla gözünü oymadan önce Cara donup kaldı. Parmakları karıncalandı. Garcia'ya dokunmak için eli kendiliğinden yukarı kalktı. *Hayır!* Tanrım, ne yapacaktı?

Başka bir yolu olmalıydı. Hızlıca düşünüp bir şeyler bulmalıydı. Bu adamlar onu öldürecekleri hem de çok acı çektirerek. Havuç kafanın arkasındaki duvarda asılı duran tozlu telefon gözüne çarptı. Telefona ulaşabilirse... ne olacaktı ki? 911'i arayana kadar adamlar onu öldürürdü. Ama denemekten başka çaresi yoktu. *Mantık çerçevesi içinde onlara istediklerini ver.* İçindeki meşru müdafaa sesi ona bunu fısıldamıştı.

Neyi ne kadar bildiğinden emin olmasa da "Size istediğiniz her şeyi anlatacağım." dedi. "Ama beni bırakın." Adamın ellerinin arasından kurtulmak için hareketlenen Cara göğsüne yediği yumruğun etkisiyle çılgılık atmaya başladı.

Garcia "Bize her şeyi anlatacaksın." dedi. "Ama konuşmak için gözlerine ihtiyacın yok."

"Garcia!" Havuç kafa, arkadaşını durdurmak için hamle yapınca Cara bu durumdan hemen faydalandı.

İçindeki meşru müdafaa'nın *Sana saldıranların kasıklarına vur ve oradan hızla kaç* şeklinde verdiği tavsiyeye uyarak Garcia'nın kasıklarına diziyi vurdu. Arkasındaki adamın kamına da dirseğini geçiren Cara'nın eline kaçmak için bir fırsat doğdu.

Garcia belli belirsiz bir sesle "Kahretsin! Yakala onu." dedi.

Cara'yı yakalayıp bu sefer diğerinden daha güçlü bir şekilde tuttular.

Odada başka bir ışık belirdi ve kâbus giderek daha da korkunç bir hal almaya devam etti.

Az önce köpekle birlikte kaybolan adamın yerinde şimdi deri zırhının içinde kocaman bir adam duruyordu. Adamın gözleri kapkara, bakışları ise çok sertti. Elinde Cara'nın boyu kadar uzun bir kılıç vardı. Üç şeytan katili ne kadar korkunç olsa da bu adam diğerlerine nal toplatıyordu. Cara kendisini tutan adama vurmaya başladı. Zırhlı adam durumu hemen kavradı. Yılan gibi hızlı bir şekilde harekete geçerek Garcia ve Havuç kafayı odanın diğer ucuna savurdu. Cara'nın arkasındaki adam onu kenara itince zırhlı adam ona öyle bir yumruk attı ki adamın bedeni yığın halinde yere çöktü.

Cara'nın çılgılık atmaya, koşmaya hatta bayılmaya bile vakti olmamıştı. Yeni gelen adam bir çırpıda önüne geçti. Cara geriye gitti fakat muayene masası yüzünden ilerleyemedi. Zırhlı adam yavaşça ona doğru yaklaştı. Cara sanki havanın sahibi zırhlı adammışçasına nefes almakta zorlanıyordu.

Adam derinden gelen bir ses tonuyla "Bazı açıklamalar yapmak zorundasın." dedi.

* * *

Lanet olası Aegis aptalları!

Ares onların mücadelesine destek veriyordu; eskiden şeytanlara karşı verilen mücadelede onlarla birlikte savaşmıştı. Ama şeytan katillerinin algılayamadıkları her şeyi şeytan sanma eğilimleri vardı.

Üç gardiyana baktı, dördüne değil. Çünkü bir tanesi ölmüştü. Hayatta kalanlar zar zor ayağa kalktılar, çektikleri acı yüzlerinden okunuyordu. Kadın muayene masasının önünde sıkışıp kalmıştı; kendisinin, gardiyanların ve cehennem köpeğinin kan kokusu birbirine karışmıştı. Çok korktuğu her halinden belliydi.

Fakat Ares'in bu odaya kadar takip ettiği cennetten kovulan melek Sestiel ortalarda görünmüyordu, Ares meleşti artık hissedemiyordu.

Ares hemen bir durum değerlendirmesi yapıp Aegi'yi öldürmek zorunda olmadığına karar verdi. Ama burada neler olup bittiğini öğrenmesi gerekiyordu. Sestiel'i Rcseph'ten önce bulmalıydı. Fakat cennetten kovulan bu meleşti aşağılık bir cehennem köpeğinin himayesinde olma ihtimali işleri daha da zorlaştırıyordu. Eğer Sestiel bu köpeğin yakınındaysa Ares'in onun yerini tespit etme ihtimali ortadan kayboluyordu. Çünkü bu hayvanlar, bu tür güçlerin kullanılmasına izin vermiyordu.

Üzerinde düşünülmesi gereken daha kötü bir senaryo daha vardı. Ya Sestiel bir cehennem köpeğinin himayesinde değilse de bir cehennem köpeğı onun himayesindeyse? Bu durumda, Ares'in bu kadının vereceğı her bilgi tanesine bile ihtiyacı olacaktı. Ares kadından öyle ya da böyle cevapları alacaktı.

Bu, kadın için çok kötü bir durumdu. Kadını kolundan tutarak kendisine doğru çekti, bir kapı açtı ve ışıldayan bir tülün içine girdiler. İnsanların bu kapıların diğer tarafından çıkabildikleri gerçeğine aldırış etmedi. Kapı açtırmanın avantajlarından biri, insanların atlılarla birlikte bu kapıdan geçebilmesiydi. Bu, çok sık yaşanan bir olay değildi. Özellikle de atlıların Aegis ile bağlarını kopardıkları andan beri.

Kapıdan çıkarlarken Ares'e doğru tatlı ve ılık bir rüzgâr esti. Kayaların ve fildişi rengi kumların olduğu bir yere geldiler. Yaklaşık yüz metre ileride Ege Denizi'ndeki bir adanın üzerine inşa edilen beyaz, geniş bir Rum malikânesi onları bekliyordu. Burası, Ares'e aitti. İnsanlar ve teknoloji bu adayı göremiyordu, Ares, burayı inşa eden şeytanın elinden aldıktan sonra üç bin yıl bu malikânede yaşamıştı. Burası mükemmel bir yerdi, özellikle de Ares burayı modern standartlara göre düzenledikten sonra.

Ama malikânenin içine girmediler.

Kadını şöyle bir çevirince sırtı denize döndü, çıplak ayakları da uçurumun kenarına geldi. "Kimsin sen?" Kadının kolunu öyle sıkı bir şekilde kavradı ki penguenlerle kaplı mavi pazen pijamasında parmaklarının izi çıktı. Kadın *penguenli* pijama giymişti.

"L-lütfen." Rüzgâr kadının kum sarısı saçlarını yüzüne doğru savurunca tuhaf bir şekilde zırlı adamın içinde kadının yüzünü kapatan saçlarını çekme dürtüsü belirdi.

Adam ısrarla tekrar sordu. "*Kimsin sen?*"

"Ben... ben şeytan değilim." O kadar hızlı nefes alıp veriyordu ki adam onun bayılacağını sandı.

"Adın ne?"

Sanki soruyu anlamamış gibi gözlerini kırıştırdı. Adam soruyu tekrar edince mırıldanmaya başladı. "Cara. Adım Cara. Ben şeytan değilim. Yemin ederim ki şeytan değilim."

"Sürekli bunu söyleyip duruyorsun." Nefes alınca kadının üzerine sinen cehennem köpeğinin kokusunu duydu. Cehennem köpeklerinden biriyle çok yakından ilgilenmişti. "Neden bir cehennem köpeğiyle ilgileniyordun? Saldırıya mı uğradın?"

Kadından sanki boğazına bir şey takılmış gibi bir ses geldi. Cehennem köpekleri insanlara bunu yapabiliyordu. Ama hassas bir kadını yaşadığı travmanın etkisinden kurtarmak için yeterli zamanı yoktu. Kadının vereceği bilgilere ihtiyacı vardı hem de hemen. Kadını kendine getirmek için parmaklarını küttetti. "Aegis mi kurtardı seni?"

"Adamlar mı? Onlar... onlar köpeği öldürmeye çalıştılar."

Ares, kadın normalde de bu kadar yavaş mıydı yoksa şuan korktuğu için mi bu kadar yavaş konuşuyordu? Belki ikisi de. Belki de kadın Ares'in varlığı yüzünden bu kadar çok korkmuştu. Ares derin bir nefes alıp sabrı ve vakti olmasa da yavaşça konuşmaya başladı. "Evet, onu öldürmeye çalıştıklarından eminim. Bu, onların işi."

"Köpekleri öldürmek mi?"

"*Şeytani* köpekleri. Yani, cehennem köpeklerini?"

"Bu doğru değil." diye fısıldadı kadın. "Eve gitmek istiyorum." Hızla geriye doğru giderken başını iki yana salladı. "Hayır, eve değil. O adamlar hala orada. Bu, doğru değil..."

Kahretsin. Ares, kadını elinden kaçırmak üzereydi. Kadın akıl sağlığını tamamen yitirmeden önce Ares onu omuzlarından tutup kendine doğru çekti ve göz göze geldiler. Kadının göz rengi, güneş vurduğunda denizin aldığı rengin aynısıydı. Yeşil ve altın sarısı parıltıları olan açık mavi. Büyüleyiciydi.

"Dinle beni. O odada başka bir adam görüp görmediğini öğrenmek zorundayım. Uzun sarı saçlı bir adam. Melek gibi biri."

Kadın başını sallarken fal taşı gibi açılmış gözleri başka bir yere bakmaktan korkar gibi Ares'in gözlerine kilitlenmişti. Sanki kadının hayatı Ares'e bağlıydı ve kadın onun gitmesine izin verirse tamamen aklını yitirecekti. "Hal nerede?"

"Hal?"

"Köpek."

Cehennem köpeğine isim mi vermişti? Bu tür şeyler; seks, aç gözlülük ve azgınlık gibi tehlikeli şeylerdi. Birden içine büyük bir şüphe düştü. Köpek ona cehennem öpücüğü mü vermişti? Hayır. Böyle bir şeyi *daha*

önce insanlara yapmadılar. Ama Ares kadına doğru yaklaştıkça köpek ve kan kokusundan ziyade kadın kokusu almaya başladı. Baharda yeşeren çimler gibi taze ve hoş kokuyordu. Ares'in penisi hemen sertleşti, aptal şey n'olucak. Kadın çok korkmuştu, belki de cehennemdeki en kötü yaratıklardan birine denk gelmişti.

"Ne yapıyorsun?"

Ares cevap vermedi. Dudaklarını kadının dudaklarına değdirdi. Kadın güçlükle nefes alınca Ares dudaklarını çekti. Ama kadının dudakları çok güzeldi. Kadının nefesinde biraz diş macunu kokusu vardı. Ares dilini kadının parlak dudaklarında gezdirirken kadının bu kadar çok korkmasının nedeninin cehennem köpeğinin onu öpmesi olduğunu düşündü. Bu da kadının ona neden karşı çıkmadığını gösteriyordu. Köpek Cara'yı öperek onun doğaüstü dünyaya girmesini sağlamıştı. Hala insandı ama bazı şeyler değişmişti.

Ares'in geri çekilmesi gerekiyordu; fakat kadının dudakları öylesine yumuşaktı ve vücudunun kıvrımları öylesine güzeldi ki onun yanından ayrılmak istemiyordu. Gerçek bir kadını öpmeyeli binlerce yıl olmuştu. Bu güzellik karşısında büyülenen Ares birden kadını kendine doğru çekti. Bu çok ani olmuştu ama harikaydı.

Ares'in kasığına birden bir ağrı saplandı. Lanetler yağdırarak kıvranmaya başlayıp Cara'nın dizisiyle vurduğu testislerini sıkıca kavradı.

"Aşâğılık!" Cara dizini bu sefer Ares'in burnuna geçirdi.

Ares kadının kendisini savunmasız yakalamış olmasının şaşkınlığını yaşarken kadın onu denize atmaya çalıştı ama kayalıkların tam ucunda olduğu için ayağı kaydı ve yere düşerken çığlıkları kesildi.

Kahret...! Ares hemen atlayıp kadının elini son anda tuttu. Kadını sıkıca tutmaya çalışırken altındaki kayalar ve taşlar teker teker kopuyordu. Göğsünün altındaki kocaman bir toprak parçası da paramparça olunca Ares yalnızca kalçalarından güç almaya başladı. Ama buna daha fazla dayanamayacaktı. Yaklaşık iki saniye içinde ikisi de uçurumdan yuvarlanacaktı.

Kayalara vuran dalgalar her ikisini de içindeki sulu mezara almak ister gibi yükseliyordu. Burası yalnızca Cara'ya mezar olabilirdi. Ares ise yeniden doğana kadar acı içinde kıvrınacaktı.

Ares dişlerini sıkarak "Battle, hadi!" dedi.

Cara çaresizlik içinde tutuyordu Ares'in elini ama kolundan dumanlar çıktığını görünce aşâğıya düşeceğini zannetti. Ares'in omuzlarından aşâğı birkaç uzun saç belirince bir homurdanma duydu. Atın baldırını ısırıldığını hissetti. Bu mücadele sırasında bacaklarından birinin boyu uzadı ama zırhın sert oluşu atın bacaklarını ısırmasını engelledi.

Battle, Cara ile birlikte Ares'i yukarı çekti. Ares kadını uçurumun kenarından çekmeye çalışırken birlikte yuvarlandılar ve Ares kadının üzerine düştü. Bir an için kadın fal taşı gibi açılmış lanetli gözleriyle bakakaldı. Sonra birden kendine geldi.

Çığlıklar atan Cara adamı yumruklamaya başlayıp kafasını kaldırarak onu ısırmaya çalıştı. At aniden şahlanıp uyarı amacıyla kadının kafasının yanındaki toprağı ezince kadının çığlıkları daha da arttı. Kadının çığlıkları öylesine güçlüydü ki Ares göğsünde titreşimler oluştuğunu hissetti.

"Tamam." diye mırıldandı. "Sakin ol, Cara."

Ama onu şuanda hiçbir şey sakinleştiremezdi, bunu biliyordu. Nedensiz bir şekilde saldırıya uğramıştı. Ares'in şuan onun için yapabileceği tek şey onu yere yığmak ya da zamanı geriye almaktır.

Aslında, kadının gözlerini oyup neler olup bittiğini öğrenebilirdi ama bu, insafsızlık olurdu. Bu tür şeyleri gerekli olan durumlarda ve eğer mümkünse diğer savaşıclara karşı kullanmayı tercih ediyordu. Bu da, eğer

Aegis'den herhangi biri hala kadının evindeyse 'savaşta her şey mubahtır' kuralının uygulanacağını gösteriyordu. Ne yazık ki, Cara bu işten zarar görmeden çıkamayacaktı. Eğer bir cehennem köpeğiyle herhangi bir yakınlığı varsa Ares'in bu kadına ihtiyacı olacaktı. Çünkü köpek fiziksel olarak ya da hayal âleminde kadının yanına gelecekti. Böylece, Ares Sestiel'in yerini öğrenebilecekti. Cara, Ares'in tuzağındaki yem olacaktı. Tek yapması gereken, kadını evine götürüp beklemektir.

"Battle, koluma geç." Battle Ares'in koluna geçmeden önce yine Cara'ya doğru hareketlenip onun çılgınlık atmasına neden oldu.

Kadını kollarıyla sıkıca kavrayan Ares hemen bir kapı açtırıp içine girdi. Kapıdan çıktıklarında Cara'nın evinin önündeki çimlerin üzerindeydiler.

Histeri kendini göstermeye başlamadan önce Ares Cara'nın yüzüne doğru el salladı. Yüzünde durgun bir ifade vardı. Gözleri kararıyordu. Ares Cara'nın yaşadıklarını idrak edebilmesi için bir dakika kadar bekledi. Belki yenilerini yaratamazdı ama en son yaşadıklarını unutturabilirdi. Atlı olmak beraberinde bazı hünerler de getiriyordu. Hünerlerini sergilemeyi bitirdiğinde Cara'yı alıp eve götürdü. Evin içinde kan ve cehennem köpeğinin kokusu vardı. Aegiler evden gitmiş gibi görünse de riske giremezdi. Kadını sessizce koltuğun üzerine yatırıp odaları kontrol etti. Yoklardı. Bir felaket yaşanmıştı ama şimdi yoklardı. Gardiyanlar muhtemelen içeriye girerken giriş kapsına zarar vermişti. Ölen arkadaşlarını alıp evden ayrılmadan önce Cara'nın çekmece ve dolaplarını karıştırmışlardı. Gardiyanların Cara'yı buldukları bir çeşit veteriner ofisini andıran odanın her yeri kan olmuştu. Cara yarın uyandığı zaman şok geçirecekti.

Aslında, Ares Cara'ya hafızasını kaybetme nedeni olarak mantıklı bir açıklama yapabilirdi. Kadeh ve tozlu bir votka şişesi bulana kadar mutfağa şöyle bir göz attı. Bunları lavaboya atıp bir bezi ıslattıktan sonra Cara'nın yanına döndü.

Koltuğa kıvrılmıştı, uzun saçları yüzünü örtüyordu. Odanın bir yerinde sehpadan düşmüş kâğıtlar vardı; bunlar, Ares'in görebildiği kadarıyla ödenmemiş faturalardı. Uzunca bir süre Cara'ya bakıp kendisini hem silahlardan koruyan hem de duygusal ilişkilerden uzaklaştıran zırhından sıyrılıp sıyrılmaması gerektiğini düşündü. Gerun'ta şeytan postu olarak tasarlanan bu sert deri, hayatlarını köle taciri, katil, paralı asker olarak sürdüren ve hayatlarında duygular da dâhil olmak üzere herhangi bir zayıflığa tahammül edemeyen şeytan türlerinin favorisiydi. Ama Ares, zırhını kaybetmenin bir savaşıya eşsiz bir bakış açısı kazandırdığını çok uzun yıllar önce öğrenmişti. Düşmanın hislerini anladığınız anda onların canını en iyi nasıl yakacağınızı da anlıyordunuz. Ya da şuan içinde bulunduğu gibi durumlarda, dünyayı hedefinizdeki kişi gibi algılayabildiğiniz anda bu durumdan faydalanmak için taktik değiştirmek zorunda kalabilirdiniz.

Faturaları bir kenara iterek boynunun sol tarafında, çene kemiğinin altındaki hilal şeklindeki yaraya dokunup zırhının yok olmasını sağladı. Artık, üzerinde siyah bir kamuflaj pantolon ve bir tişört vardı. Bunlar, Ares'in günlük kıyafetleriydi. Bunların içinde kendini çok rahat hissediyordu. Ama nedense o an kendini çıplakmış gibi hissediyordu, sanki deri zırha ihtiyacı vardı.

Ama ne için? Uyuyan bir dişiden korunmak için mi?

Bu düşünceleri beyninden atmak ister gibi başını iki yana salladı. Pestilence'nin akıl karıştırıcı oyunları Ares'le uğraşmıyor olmalıydı.

Cara kıpırdanarak hafif yuvarlık hatlı yüzünü Ares'e çevirdi. Gözleri şişti, yanağında el izi şeklinde bir morluk vardı. 'Eğer zırhlı olsaydım şuan ne kadar sinirli olduğum belli olmayacaktı.' düşüncesi yüzünün

kızarmasına yetti. Şu aşağılık Aegis! Keşke onlara günlerini göstermek için yeterli zamanı olsaydı. Ares zalim olması gerektiğini fark etti; savaş güzel bir şey değildi ve Aegis'in insanlığı kurtarmak gibi bir amacı vardı. Ama sivillere, özellikle de kadınlara, işkence etmek kurallarda yoktu. Hele de bilgi alabilecekleri daha kolay ve güzel yollar dururken.

Cara'nın yüzünde ve ellerindeki kirleri temizlemek için yavaş ve kibar bir şekilde kadını okşarken Aegis'e lanetler yağdırıyordu. Gözü birden Cara'nın parmaklarına takıldı. Renksiz bir ojeyle canlılık kazanan parmakları ince ve güçlü olup tırnakları kare şeklinde törpülenmişti. Güzel kadın eline hep bir ilgisi olmuştu. Aklına birden uygunsuz hayaller düştü. Kadının dokunuşlarının belli belirsiz olacağını ve nedense onu çok tahrik edeceğini hissediyordu. Ama bu, farklı bir şeydi. Penis bu farklı şeyin etkisiyle sertleşince rahat etmek için olduğu yerde kıpırdandı. Kadını okşaması bitince de kadının serçe parmağındaki altın yüzüğü çevirerek parmağının rahatlamasını sağladı. Tıpkı diğer özellikleri gibi, parmakları da çok kadınsıydı. Ares'in şimdiye kadar gördüğü en seksi şey olmasa da, Cara'nın pijamaları onun daha narin ve daha kırılgan görünmesini sağlıyordu. Kadının boğazında kuruyan kan lekelerini bezle silmeye çalışan Ares, yeniden Aegis'e lanetler yağdırmaya devam etti. Çok keskin bir bıçakla açıldığı belli olan yaralar kapanmıştı ve cehennem köpeğiyle kurduğu yakın ilişki sayesinde birkaç saat içinde tamamen iyileşecekti. Tabii, morlukları ve sıyrıkları da. Tüm bu yaşananların sona erip ermediğinden emin olamadığı gibi pijamanın üzerindeki çim lekelerini de çıkaramıyordu. Ares tam kan izlerini silmeyi bitirmişti ki Cara'nın bileğini sıkıca tutmasıyla irkildi. Gözleri açıldı. Ama yanında bir yabancıyla uyanan birinden beklenmeyecek soğukkanlılıkla onu izliyordu.

Aslında hala uyuyordu.

Rahat etmek ya da korunmak için Ares'i kendine doğru çekip yaklaşmak istedi.

"Şşş." Ares parmaklarıyla yavaşça kadının saçlarını okşadıktan sonra başparmağıyla gözlerini kapattı. Birkaç saniye sonra Cara, zarif bir şekilde horlamaya başladı. Cara'nın televizyon izlerken uyuyabilen biri olması ihtimaline karşı televizyonu açtı ve hafifçe gülümseyerek yanından ayrıldı.

Kapılarını ve camlarını kilitledikten sonra, veteriner ofisine benzeyen odaya doğru yöneldi. Sestiel'in yerini hissetmek için tişörtünün altındaki mührüne dokundu. Ama hiçbir şey hissetmiyordu.

Normal şartlar altında, böyle bir durumda küfürler ve lanetler yağdırırdı etrafa. Ama şuanda, elinin altında küçük bir kadın şeklinde bir koz vardı. Kadına son kez baktıktan sonra ışıkların arasından kaybolup gitti. Ama geri dönecekti.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Pestilence, Meksika'yı çok seviyordu. Reseph olduğu zamanlarda kız kardeşi Limos ile birlikte turistik bölgelerden ıssız köylere kadar her yeri gezmişlerdi. Her ne kadar, uzun yaşama süreleri dışında, gizli güçlerini kimseye göstermeseler de onlara bir çeşit büyücü anlamına gelen *brujos* diye hitap ediyordu ıssız köylerdeki yerliler. Reseph ve Limos birlikte pek çok köyü dolaştıkları için, şimdi yaşlı olan kişilerin bebekliklerini biliyorlardı. Şimdi ise dağ köylerinden birinin ortasında durmuş köyde sağ kalan tek kişi olan yirmi yaşlarında bir adamın zar zor nefes alışını izliyordu.

"İyi iş çıkarmışsın." Pestilence omuzlarının üzerinden Harvester'a baktı. Cennetten kovulan ve atlıların iki gözcüsünden biri olan dişi melek, Pestilence'nin yaptıklarını izledi. "Buradaki insanlar onlara hediye getirmek için buraya gelmediğini ne kadar zamanda anladılar?"

"Çok uzun bir süre değil." Pestilence'nin buraya ilk geldiği zamanlarda çocuklar kendilerine şeker getirdiğini umarak ona koşmuş, büyükler ise krallara layık bir ziyafet sunmuşlardı ona. Reseph çiftçilikle uğraşan bu fakir topluluğa canlı hayvandan ilaca, kitaptan ayakkabıya kadar pek çok hediye getirmişti.

Ama Reseph ilk hünerini sergileyince herkes şaşırıp kalmıştı.

Genç bir kızı yakalayıp azı dişlerini yutturmuş ve hemorajik ateşi kızın vücuduna enjekte ederek bu hastalığın dakikalar içinde bütün köye yayılmasına neden olmuştu. İzledikleri bu genç adam köyde ölecek en son kişiydi. Genç adam son nefesini verirken gözleri kayboldu.

Harvester adamın yanına gelip diz çökerek elini çamurlu suyun üzerinde gezdirdi. "Bu yalnızca Meksika'da neden olduğun dördüncü salgın, değil mi?" Meleğin yüzündeki ifade uzun siyah saçları nedeniyle görünmüyordu ama Pestilence meleğin bu durumdan çok rahatsız olduğunu sert duruşundan anlayabiliyordu. "Hepsi de küçücük, ıssız köyler. Tıpkı Afrika, Çin ve Alaska'dakiler gibi."

Pestilence "Yakında büyük nüfuslu yerleri de mahvedeceğim." derken kendini savunan ses tonuna engel olamadı. "Bir planım var."

Boyu hemen hemen iki metre olan Harvester ayağa kalkınca Pestilence ile göz göze geldiler. "Yalancı. Sana geçmişini hatırlatan her şeyi yıkıp geçiyorsun. Kendi yaptıkların için tüm insanları cezalandırıyorsun." Melek alaycı bir ifadeyle gülümsedi. "Yer altı dünyası hızlı bir şekilde büyümeye devam ediyor ama mührün kırıldığı için harekete geçmek istiyorsun."

"Reaver ve senin tarafsız olmanız gerekiyor mu?"

Melek şöyle bir kahrkaha attı. "Sayılır. Biz yalnızca iki tarafın da bu oyunu adil oynadığından emin olmak için buradayız. Reaver mahşer gününün gelişine engel olmak isterken ben bir an önce başlamasını görmek istiyorum. Belki sana doğrudan bir yardımım dokunmayabilir ama ben perde arkasında da çalıştığım için seni destekleyebilirim." Siyah ojeli tırnaklarını inceledi. "Onunla bununla düşüp kalkmana da sinirlenebilirim. Senin ve kardeşlerin için gözcü sayısını attıracaklarına dair söylentiler var. Ama mademki sen sürekli meşgulsün o zaman ben de işimi herhangi biriyle paylaşmak istemiyorum. O yüzden kaybol şimdi."

"Ben de bir şeyler yapmaya çalışıyorum. Batarel'i öldür..."

"Ama sen Batarel'i öldürmeden önce Ares'in *agimortusunu* başka birine devretmeyi başardı!"

Pestilence aniden Harvester'a bir yumruk atıp kendisine doğru çekince nefesleri birbirine karıştı. "O

meleği dünyanın öbür ucuna gitse bile takip eden adamlarım var. Son iki günde altı kişiyi öldürdüm. Bunların hepsi Shcoul'de görülüyor. Sestiel'i kısa bir süre içinde bulamazsam *agimortusu* devredebileceği kimse kalmayacak etrafta."

Cennetten kovulup cehenneme gönderilen ve uslu bir melekken cennetten kovulan şeytani bir meleğe dönüşen melekler *agimortusu* devralamıyordu. Cennetten kovulan bir melek Ares'in mührünü kırmak için hayatı pahasına mücadele ederdi.

Harvester'ın teni kapkara gözleri de kıpkırmızı oldu. Sırtından siyah, deri kanatlar çıktı. "Aptal." diye bağırdı. "*Agimortus* bir insana da devredilebilir. Eğer Sestiel çaresizliğe düşerse *agimortusu* devredebileceği binlerce insan var emrinin altında."

"Ama sen daha önce bundan bahsetmemiştin... neden?"

"Bu, senin sorgulayabileceğin türden bir şey değil." dedi. Harvester kanatlarını son ayar açarken son anda öğrendiği şeylerin Pestilence'yi son derece korkuttuğuna dair hiç şüphesi yoktu.

Cennetten kovulan bir meleğin kanatlarını sökmek için ne kadar uğraşması gerektiğini merak etti. "Umarım, *agimortusu* bir insana devreder. Çünkü bir insanı öldürmek sineği öldürmek kadar kolaydır." dedi. Harvester'ın kıyafetine bir düğüm atarken "Gerçi, cennetten kovulan bir meleği öldürmek kadar eğlenceli olmaz ama." dedi.

Harvester yine o alaycı gülümsemesini yaptı. "Dördünüzün içinde, en sevmediğim sensin. Mührün kırılıp Pestilence adını alınca kendine daha güzel bir isim yapmak için uğraşacağından emindim. Görüyorum ki, çok yanılmışım."

Pestilence dişlerini gıcırdattı. "Tek amacım, kendimi kardeşlerimin içinde en iyi olarak Karanlık Lord'a kanıtlamak. Dünya ve cehennemin birbirine karıştığı gün nerede yaşayacağıma dair seçme hakkı olan ilk kişi *ben* olacağım." Evet, mahşer gününün akabinde şeytanlar âleminin insanların yaşadığı dünyaya yayılacağı ve daha sonra tek parça halinde kalan dünyanın eşit miktarda su, yiyecek, toprak ve insan ve şeytan nüfusu olan dört parçaya ayrılacağı yazıyordu. En iyi olduğunu kanıtlayan atının bu dört ayrı yerden birini seçme hakkı olacaktı.

Bunu yapacak olan atlı, Pestilence olacaktı.

Harvester sırtmaya başladı. "Buna inanıyor olamazsın. Her şeyde olduğu gibi, Ares bu konuda da zafer kazanan kişi olacak."

Öfkeden deliye dönen Pestilence meleğe sert bir şekilde vurdu. Vurmanın etkisiyle her ikisi de bir tahtanın içinden geçerek bir binaya girdi. Meleği kolonlardan birine dayayan Pestilence "Seni öldürmeye iznim olmayabilir ama kendi isteğinle ölmene neden olabilirim."

"Gerçekler acı, değil mi?" Eline bir kanat parçası alan Harvester bunu Pestilence'nin sırtına sapladı. Pestilence beynine vuran bu acıyı inanılmaz derecede hissediyordu ama kıvranmaları Harvester'ı yeterince tatmin etmedi. "Ares'i hep kıskandın."

Her zaman değil. Reseph'in mührü kırılıp *muhteşem Ares* onu sinir edene kadar durum böyle değildi. Ares insan olarak muhteşem bir komutan olmayı başarmıştı. Şimdiye kadar hiçbir savaşı kaybetmemişti. Yunan savaş tanrısı bile adını ondan alıyordu. Bu, böyle uzayıp giderdi.

Şimdi sıra Pestilence'deydi. Ares in canını yakacaktı. Ve evet, kendisine yeni bir isim yapacaktı. Atlıların içinde en korkulan olacaktı. Mahşerden sonra bile ondan saygıyla bahsedilecekti. Korku ve *dehşet* içinde hem

de.

Sırtına uzanıp Harvester'ın sapladığı kanat parçasını çıkardı. Ani bir hareketle meleğin kanadını yakaladı. Dişlerini meleğin boğazına geçirerek çığlık atmasını engelledi. Meleğin göğsüne doğru kanlar akmaya başladı.

Hayır, onu öldüremezdi. Bu, kurallara aykırıydı. Ama yaptığı şey şimdilik yeterliydi.

Kendi yarattığı korku devrine dair anlatılacak hikâyelerin içinde en ufak bir abartı olmayacağına emin olabiliirdi.

* * *

Bana yardım et.

Cara belli belirsiz bir sis bulutu içindeki karanlık ve soğuk bir odada dolaşırken duydu bu sesi Hemen altındaki bir kafesin içinde bir köpek uluyordu. Köpeğin parlak kırmızı gözleri Cara'yı izliyordu. Havada asılı olduğu için nasıl olduğunu anlamasa da köpeğe doğru yaklaşınca göz göze geldiler.

Gel, bul beni.

Cara güçlükle nefes alıyordu. Bu ses, köpekten geliyordu. Aslında tam bir ses gibi değildi, sanki kafasının içinde dönüp duran bir düşünceydi.

Ben seninim. Sen de benim.

Benim? Senin? Bu, çok tuhaftı. Başını korkusuzca kafese dayadı. Kafesin içindeki bir köpek yavrusuydu. Ama etrafa ölümcül güçleriyle birlikte tehlike saçıyordu. Tüyleri öylesine siyahtı ki küçük kapalı pencereden içeriye giren küçücük ışıkları bile hemen içine hapsediyordu. Dişleri bir köpeğe değil de sanki bir köpek balığına ait gibi duruyordu.

Kafesin bir *kapısının* ya da kilidinin olup olmadığına bakarken kafesin demirlerine işlenmiş tuhaf semboller olduğunu fark etti. Kafes, beton zemin üzerine çizilip boyanan bir dairenin içine konmuştu. "Seni nasıl çıkaracağım?"

Beni bulmalısın.

Bu köpek benzeri hayali şey biraz aptaldı. "Seni buldum zaten."

Diğer dünyada.

Köpeğin akli kesinlikle yerinde değildi. *Diyor köpekle konuşan kişi.*

"Seni buraya kim koydu?"

Sestiel.

Sestiel de kimdi? Cara ayağa kalkıp bodrum katına benzeyen odaya bir göz attı. Duvarlar taştan yapılmıştı. Bu, binanın çok eskiden inşa edildiğini gösteriyordu. Sonra, içinde birkaç tane markasız konserve kutusu, kırık bir kalem ve yarıya kadar sıvıyla dolu cam bir şişe olan tozlu bir rafa yöneldi. Cam şişenin üzerinde hiç toz olmaması çok ilginçti. Şişeye uzandı.

Belki de bu bir rüya değildi. Belki de hayalete dönüşmüştü. İyi ama nasıl ölmüştü? Hiçbir şey hatırlamıyordu.

Arkadan gelen bir sesle ürünce hemen köpeğe doğru döndü. "Bu neydi?"

Bu neydi?

Kapıya vuruluyordu. Aynı ses bu sefer şiddetini arttırarak tekrar geldi. Sesin geldiği yöne doğru sürüklenip vücudunun sakız gibi uzadığını hissediyordu. Yumuşak bir şeyin ona sarıldığını hissettiği anda gözlerine ışık vurdu. Gözlerini kırıştırdığında her şey net bir şekilde göründü. Ayağa kalktı.

Burası, onun oturma odasıydı. Oturma odasındaki koltuğun üzerindeydi. O tuhaf rüya sona ermiş, Cara da birden gerçek hayatla yüzleşince afallamıştı. Muhtemelen koltuğunun üzerinde uyuyakalmıştı ama... neden sehpasının üzerinde bir kadeh ve boş bir votka şişesi vardı? İki yıl önce zorla evine girildiği o geceden beri ağzına tek yudum içki sürmemişti. Hayatın çok hassas ve sürprizlerle dolu olduğunu ve reflekslerini uyuşturmak için ilaç ya da alkole ihtiyacı olmadığını öğrenmişti. Ellerini yüzünde gezdirirken tedirgin oldu. Teni yumuşacıktı ama dudaklarına değince tedirginliği arttı. Çünkü dudakları şişmişti ve sıcacıktı.

Sanki birisi onu öpmüş gibiydi.

İri yapılı bir adamın ona sarıldığına dair bir imge gözünün önünden hızlıca gelip geçti. Yok artık! Bu da az önce gördüğü rüyanın bir parçası olmalıydı çünkü dünya üzerinde bu kadar iri yapılı *birisi* yoktu. Ayrıca bu kadar yakışıklısı da yoktu. Sonra gözünün önüne adamın mükemmel dudaklarını onunkine yakınlaştırdığı anın görüntüsü geldi. Adamın dilinin dudaklarında dolaştığını hissedebiliyordu. Ve gerçek şu ki, şuan şehvet duygusuyla yanıp tutuşuyordu.

Hemen yüzü kızardı. Ama boynuna değen saçlarının onu rahatsız ettiğini fark ettiğinde birilerinin onu izlediğine dair bir korku düştü içine. Şiş dudaklarını ve hayallerindeki adamı unutan Cara bir çırpıda arkasına döndü ama hiç kimse yoktu. Lanet olsun, bu paranoya halinden çok sıkılmıştı ama bu durum, onu her yeri iki kez kontrol etme alışkanlığından kurtaramıyordu.

Odada kimsenin olmadığına ikna olduktan sonra birinin onu izlediği düşüncesinden kurtulmak için televizyona odaklandı. Televizyonda Sibirya'da patlak veren sıtma salgını son dakika haberi olarak geçiyordu. Sibirya sıtma hastalığının patlak vereceği bir bölge olmadığından bu, çok ciddi bir durumdu.

Sunucu "Sibirya'da patlak veren bu salgın son zamanlarda dünyada gerçekleşen oldukça tuhaf ölümcül salgın vakalarından yalnızca bir tanesi." dedi. "Dini liderler dünyanın sonuna dair ortaya atılan kehanetlerden bahsederken bilim adamları insanları sağduyulu olmaya davet ediyor. Dünya Sağlık Örgütü bünyesinde çalışan bir araştırmacı Domuz gribi salgını patlak verdiğinde herkes mahşer gününden bahsedip durdu. Bundan önce de kuş gribi salgını vardı. Bizim gördüğümüz şey şu ki, doğa haşerelerle mücadele eden kimyasallara ve antibiyotiklere karşı tavrını gösteriyor." dedi. "Sunucu kameraya bakarken yüzünde çok sert bir ifade vardı. "Ve şimdi de gerilimin arttığı Balkan yarımadasına gidiyor..."

Cara televizyonu kapattı. Görünen o ki, bütün haberler hastalık, savaş ve artan panikle ilgiliydi.

Ayağa kalkınca biraz telaşlandı... bu da neydi? Pijamaları sanki bir çiftlikte yuvarlanmışçasına kirlenmişti. Pijamalarında iki farklı leke vardı. Kollarındaki çim, pijamasının üzerindekiyse... *kan...* lekesiydi?

Kalbi hızla çarparken bir yerinin yaralanıp yaralanmadığını kontrol etti ama boynundaki küçük izden başka bir şey göremedi. Bu izin nedeniyse muhtemelen yattığı koltuğun çok rahatsız olmasıydı. Onun dışında iyiydi.

Tabii aklını kaybetmek *iyi* bir şey sayılabilirse.

Dışarıdan gelen bir aracın çalışma sesi tüm bu düşüncelerini dağıttı. Hemen ön taraftaki camın perdelerini çekti. Postacının kullandığı cip uzaklaşıyordu, demek ki az önceki sesin kaynağı buydu. Kapıların kilitli

olduğunu görünce rahatladı. Ama üzerinin neden bu kadar kirlendiğini hala merak ediyordu. Acaba uyurgezer miydi? Uykusundan kalkıp bir şişe votka mı içmişti?

Kafein. Evet, bu olayı çözmek için kafeine ihtiyacı vardı. Sanki kafasındaki örümcek ağları bütün ihtimalleri içine çekiyor ve böylece mantıklı bir açıklama yapamıyordu.

Kapının kilidini açtı. Zinciri çıkarmadan önce kapının üzerindeki delikten dışarıda birinin olup olmadığını kontrol ettikten sonra postacının bıraktığı kutuyu ve paket lastiği sarılmış zarfı aldı. Zarfın içinden faturalar çıktı. Hepsi de sarı ya da pembe renkliydi.

Elektrik ve musluk suyu aslında oldukça lüks şeylerdi, değil mi?

İçinde vazgeçemediği tek şey olan kahvelerin olduğu kutuyu hiç açmadı. Bu kutuyu geri göndermek zorunda kalacaktı. Kütüphanedeki yarı zamanlı işinden çıkarıldığı için biriken faturalar şöyle dursun küçücük şeyleri bile almaya parası yoktu. Bu küçücük yerde başka iş bulma şansı yoktu, görünürlerde evini satabileceği biri de yoktu. Kahretsin, belki de gıda ürünleri satan dükkândaki işten de çıkmak zorunda kalacaktı.

Bu düşünceler nedeniyle ruhu daralan Cara zarfı alıp kapının yanındaki küçük masanın üzerine attıktan sonra kapıyı kilitledi ve kalan birkaç kaşık kahvesinin bir bardağı doldurmasını umarak mutfağa yöneldi. Ama koridora bağlanan köşeden dönerken birden durdu.

Ofis kapısı açıktı.

Bu odayı uzun bir zamandır kullanmıyordu. Ah Tanrım, uykusunda neler *yapmıştı* böyle? Açık olan kapıya doğru sessizce ilerlerken çok korktu.

Uyurken votka içip çamurda yuvarlanmak dışında şeyler de *yapmıştı*.

İçinde ilaç malzemeleri bulunan kutular yerdeydi ve içindekiler yere saçılmıştı. Duvarlarda ve yerde Cara'nın kurumuş kan lekesine benzettiği izler vardı. Odanın içine girince mobilyaların dağılmış, dolapların da karıştırılmış olduğunu gördü.

Burada neler olmuştu? *Bu, kimin kanıydı?*

Ve neden, ah Tanrım, *neden* birileri onu izliyormuş gibi hissediyordu?

* * *

Casusluk normalde bir hüner sayılabilirdi. Tabii eğer *khotede* dolaşan doğaüstü bir varlık değilseniz. Ve evet, Ares kendini bugünün deyimiyle röntgenci gibi hissediyordu.

Ama sislerin içinden çıkıp Cara'ya dün akşam rüyasında neler gördüğünü sormazdı. Hele de veteriner ofisi tarzındaki odasının halini gördükten sonra. Cara dışarıdan bakıldığında oldukça soğukkanlı duruyordu ama yüzünün rengi atmıştı. Odadan dışarı çıktığında düşecek gibi oldu.

Ares *khote* den çıkıp onu tutmak istedi fakat kendini son anda durdurmayı başardı.

Aptal! Cara'nın mutfağa giderek kendine kahve ve kepekli tahıl gevreği hazırlayıp sonra da bir robot misali yemek yiyişini izledi. Pijamalarındaki lekelerin kurumuş kan lekesi olduğunu anlamış gibiydi. Ama bu durum onu korkutmamış, şaşırtmıştı.

Ares'in sert ve savaşçı tarafı ona kendini toparlaması gerektiğini söylemek istiyordu. *Bu sorunun üstesinden gelip toparlan, asker!* Ama diğer tarafı da ne istiyordu? Onu rahatlatmak mı? Onu kollarına alıp

kulağına güzel sözler fısıldamak mı?

Lanet olası aptal! Parmağını boğazında gezdirince hemen zırhı ortaya çıktı. Buraya zırh giymeden gelmesi büyük bir aptallıktı.

Ares savaşçı olarak yetiştirilmişti. Çok iyi bir savaşçı olmayı başarmıştı. Savaş sanatını, melek babası ve şeytan annesi sayesinde sahip olduğu sezgiler yardımıyla atası olduğuna inandığı insanoğlundan öğrenmişti. Ama mühürler her kardeşin sahip olduğu özelliklere göre dağıtıldığında Ares'e bilmediği konularda uzman olabilme yeteneği de verilmişti.

İyi bir savaşçı olma isteği hep içinde vardı. *Bunun* nedeni o aptal kehanet değildi.

Kendiyle savaşıp yapılması gereken şeyi yapma vakti gelmişti. İnsanoğlunun kaderi onun ellerindeydi. Eğer dünyayı kurtarmak için bir kadına travma yaşatacaksa öyle olacaktı.

Cara telefonu eline alıp konuşmaya başladığında Ares *khoteden* çıkmak üzereydi. "Larena, ben Cara. Rüyada siyah köpek görmenin ne anlama geldiğini öğrenmem gerekiyor. Köpek, bir kafesin içinde uluyordu. Eğer Sestiel adının bir anlamı varsa bunu öğrenmem de iyi olur. Teşekkürler." Kafes mi? Bu, köpeğin Sestiel'in himayesinde olduğunu gösteriyordu. Köpekle bir anlaşma mı yapmayı umuyordu acaba? Cennetten kovulan melekler, cehennem köpeklerini evcilleştirebilecek birkaç varlıktan biri olsa da köpek Cara'ya bağlı olduğu için başka biri köpeği evcilleştirip onunla bir anlaşma içinde olamazdı. Sestiel, bir cehennem köpeğinin ya da özellikle bu cehennem köpeğinin koruyuculuğunu kazanmaya dair umutlarının yerle bir olduğunu bilmiyor olmalıydı.

Ama Ares'in hala umudu vardı. Bu köpek onun istediği köpek olabilirdi. Ares'in içinden bir ses yakın zamanda intikamını alabileceğini söylüyordu. Cara'nın bu durumdan zarar görme ihtimalini umursamıyordu. Ares zırhını çıkarsa bile bu hayvana duyduğu nefret o kadar büyüktü ki olacakların insanoğluna vereceği zarar konusunda vicdan azabı duymayacaktı.

Cara telefonu kapattıktan sonra aynı robot edasıyla yatak odasına geçti. Ares merakla onu takip etmeye devam etti. Cara soyunmaya başladığında o an karşısına çıkmanın iyi bir fikir olmadığını düşündü.

Ares çıplaklığın önemsiz olduğu bir zamanda yetiştirilmişti. Bu yüzden çıplak birini gördüğünde neredeyse hiç bakmazdı. Tabii, zaten karşısında çıplak bir kadın dururken her erkeğin yapacağı şey de buydu! Ama kadını izleyişinin nedeni basit bir çıplaklıktan çok daha büyüktü.

Cara pijamasının üzerini çıkardığında ise Ares kendini kaybetmek üzereydi.

Cara izlendiğini hissettiği anda ondan kaçtı ama artık çok geçti. Dolgun dik göğüsleri ve koyu pembe göğüs uçları Ares'in beynine kazınmıştı bile. Kadının arkası dönükken bile çok baştan çıkarıcı olduğunu itiraf etmek zorundaydı.

Cara'nın teni sanki hiç dışarıya çıkmıyormuş gibi bembeyazdı. Birkaç çil dışında öyle pürüzsüz ve öyle mükemmeldi ki Ares kadının vücudunun görüldüğü kadar güzel ve sıcak olup olmadığına bakmak için ona dokunmak istedi. Her hareketinde kasları daha da belirginleşiyordu. Alarma geçen testislerinin de onayladığı gibi, kadın görüldüğünden çok daha güçlüydü.

Cara eğilip pijamasını ve iç çamaşırını çıkardığında şimdiye kadar herhangi bir heyecan vaat etmediği için savaşı sekse tercih eden Ares neredeyse dilini yutacaktı. Ares bir kadında en çok göğüsleri seviyordu ama Cara'nın *harika* kalçaları vardı.

Cara banyoya gitti ve Ares'in varlığını hissediyormuş gibi kapıyı kapatıp kilitledi.

İnce kontrplaklar sayesinde duşun açıldığını duydu. Banyoya girebilmek için bir kapı açtırabilirdi ama aklına daha iyi bir fikir geldi. Bir kapı açtırdı hemen. Malikânesine gidip üzerine haki kargo pantolonunu giyip keten gömleğini de pantolonunun dışında bırakacaktı. Günlük kıyafetlerini giyecekti çünkü kadını korkutmak istemiyordu. Hatta bir an ayağına parmak arası terliklerini giymeyi bile düşündü. Parmak arası terlik giyen hiçbir erkek baş belası bir tip algısı yaratmazdı.

Ama parmak arası terlikleri giyerse ayaklarını üzengiye koyamazdı. Bu yüzden en sonunda ayağına savaş botlarını geçirip cebine bir demet Amerikan parası koydu. Cara'nın banyosunun bitmesine birkaç dakika daha olduğunu düşünüp casuslarından ya da yer altı kaynaklarından herhangi bir *bilgi* gelip gelmediğini kontrol etmek için e-postalarına baktı. Pestilence'nin nerede olduğuna ve eylemlerine dair *en ufak* bir bilgi bile çok önemli olabilirdi.

"Uganda'da yeni bir menenjit Salgını, Filipinlerde de yeni bir hıyarcıklı veba salgını patlak verdi."

Ares, Reaver'e kızgın bir bakış atmadan önce başparmağı ve işaret parmağıyla burnunu ovuşturdu. Sarışın melek haber vermeden bir yere gitmeyi çok seviyordu. Ares'in ofisinin önünde durmuş, kollarını göğsünün üzerinde birleştirmişti, masmavi gözlerinin içi parlıyordu. Ares CNN'in internet sitesine bir göz attı. "Daha yazmamışlar." dedi. Reaver yüzünü gözünü oynatıp "Son dakika gelişmelerini ilk veren her zaman İYS olmuştur." Ares, yer altı dünyasının tüm son dakika gelişmelerinde Reaver'in bahsettiği *İlahi Yayıncılık Sistemin*'den daha önce parmağı olduğuna dair bir tartışmaya girecekti fakat buna değmezdi. Melekler şeytanların onlardan üstün olabileceğini asla kabul etmek istemiyordu. Reaver'in de kolay bir hayatı olmamıştı. Cennetten kovulduktan sonra kanatlarını geri kazanabilmek için yer altı hastanesinde çalışmıştı. Bu yüzden, şeytanlara çok farklı bir gözle bakabiliyordu. Hatta o dönemden beri arkadaş kaldığı birkaç şeytan bile vardı. İlginç!

"Thanatos'un bu hastalıklar konusunda Reseph'e yardım ettiğinden eminim." Eger mührü kırılırsa Ölüm adını alacak olan Thanatos, Ares'in savaşa ilgi duyması gibi, büyük çaplı felaketlerden hoşlanıyordu. İkisi de hemen hemen aynı olayların içinde yer alıyordu.

"Ne yapıyorsun?"

Ares arkasına yaslanıp bacaklarını gerdirmiş, bileklerini birbirinin üzerine atmıştı. "İyi bir fikrim var, eğer bana yardım edersen çok mutlu olurum."

"Kuralları biliyorsun."

Evet, evet. "Şu lanet olası kurallar."

Reaver yavaşça "Senin gibi savaşçıların en sevdiğim özelliği bu işte." dedi. "Çok açık sözlüsünüz."

"Böyle olmak gibi bir zorunluluğumuz yok. Kılıçlarımızın sesi bizim sesimizden hep daha yüksek çıkar."

Melek başını iki yana salladı. "Agimortusunun devredildiği kişiyi bulamadın mı henüz?"

"Mühürüm sayesinde küçük fısıltılar duyuyorum ama ben oraya gidene kadar kayboluyor. Onun nerede olduğunu sen biliyor musun?"

"Benden bile saklanıyor."

Ares "Sanki bilsen bana söyleyeceksin." dedi. "Ama adını öğrendim. Sestiel adı bir şey hatırlatıyor mu sana?"

"Sestiel mi?" Reaver düşünceli bir şekilde çenesini okşadı. "Birkaç yüz yıl önce cennetten kovuldu. Şeytana uyup çok kez görevlerini ihmal etti. En son duyduğuma göre, cennete geri dönebilmek için uğraşıyormuş."

"Kiminle birlikte takılıyor?"

Reaver avucunu açarak ortasında parlak altın sarısı bir ışık demeti oluşturdu. Bunu yaptığı zaman bütün ada yedi gün yirmi dört saat boyunca parlak günışığına boğulduğu için Ares bunu hiç sevmiyordu.

"Tristelle adını duydun mu hiç?"

Ares başını salladı. Uzun bir süre önce cennetten kovulan bu dişi melek, iyi ve kötü arasında gidip gelmekten memnun görünüyordu. "Sestiel yıllardır onu tekrar cennete göndermek için uğraşıyor." Reaver ışık yüzünden gözlerini kırpıştırdı. "Ama hayır, bu bilgi senin *işine yaramaz*. Çünkü bunu herkes biliyor."

Mükemmel! Belki Tristelle, Sestiel'in nerede olduğuna dair bir ipucu verebilirdi.

Reaver'in yanında Harvester belirip ışığı söndürdü. "Ne oldu sana?"

Harvester sinirli bir şekilde "Sana ne?" dedi... *pekala*. Bu kötü kalpli Gözcü hep sinirliydi ama söyleyeceklerini hep iğneleyerek söylerdi. Fakat Reaver iki bin yıllık Gözcülük hayatında onu ilk kez bu kadar kötü görüyordu.

Hayır, kötü değildi; *dövülmüştü*. Siyah kanatları öylesine hırpalanmıştı ki yerde sürünüyordu. Kafasını da sanki boynu ağrıyormuş gibi tutuyordu. Ares bir ara Harvester'ın gözlerinin lanetli bakışlar attığını gördü. Aslında melekler çabuk iyileşirdi. Ama onu bu hale getiren şey her ne ise, ya onunla aynı güce sahipti ya da ondan daha güçlüydü. Fakat her iki durumda da onu bu hale getirecek çok az şey vardı.

Reaver ona bakarak gülümsemeye çalıştı. "En sonunda biri sana hak ettiğin şeyi yaptığı için mutlu musun?"

Harvester tuhaf bir şekilde savunmaya geçmedi. Bunun yerine, yavaşça CNN'in internet sitesinin açık olduğu bilgisayar ekranına doğru yürüdü. "Dünyadaki tüm hükümetler Pestilence'nin yaptıklarını gizli tutmaya çalışıyorlar. Fark ettiniz mi?"

Ares bunu fark etmişti. Aynı zamanda Harvester'ın sol bacağına tuttuğunu da fark etmişti. "Neyse, neden buraya geldin?" Sonra dönüp Reaver'e baktı. "Aynı soru senin için de geçerli." dedi. Reaver "Çünkü Pestilence'nin ne işler karıştırdığını anlatabilirim sana." dedi. "Bütün dünyada ufak çaplı salgın hastalıklara neden olup bulabildiği cennetten kovulmuş olan her meleği öldürüyor. Sanırım, Sestiel'i bulamadığı için çok öfkeli."

Belki de. Ama Reseph böyle öfkeli biri değildi. Ares, Thanatos ve Limos bir şeylere sinirlendiğinde ilk adımı atıp onları sakinleştiren hep Reseph olurdu. Şimdi böyle davranmasının nedeni belki de Pestilence'ye dönüşmesiydi. Gerçi Ares böyle düşünmüyordu. Hayır, o çok daha akıllı biriydi. Eğer Ares Reseph'in yerinde olsaydı böyle ufak tefek felaketler yaratıp intikam almaya çalışmak yerine Sestiel'in kaçmasını engellerdi.

"Onun ne yapmaya çalıştığını biliyorum. *Agimortusu* devralmış olma ihtimali olan herkesi ortadan kaldırmak istiyor." Ares lanetler yağdırdı. "Ve onları tuzağına düşürmek için de salgın hastalıkları tüm dünyaya yaymaya çalışıyor."

Harvester'ın kanatları birden kıpırdamaya başladı. "Nasıl yani?"

Reaver derin düşüncelere dalıp "Cennetten kovulan melekler felaketleri sever. Melekler zaten hep böyledir ama cennetten kovulanların içinde felaketten hoşlanmayan bir tane melek bile yoktur. Bu tür felaket anlarında ölümleri azaltarak tekrar cennete girebileceklerini umarlar."

Ares duvardaki kocaman dünya haritasını inceledi. Pestilence'nin hünelerlerini sergilediği yerler raptiyeyle işaretlenmişti. İntikam alabileceği yerleri tüketmek üzereydi. "Pestilence sürekli tuzak kuruyor. Ben de aynı

taktiği uygulayacağım."

Ofisin kapısı açıldı ve Ares'in şeytan hizmetkârlarından biri olan Vulgrim elinde buzlu çay tepsiyle içeriye girdi. Vulgrim dışarıya çıktıktan sonra Reaver eline bir raptiye alıp onu harita üzerindeki başka bir noktaya batırdı. "Sestiel'in *agimortusu* devredeceği başka biri kalmayınca aptalca bir şey yapacağını umalım."

"Aptalca mı?"

Harvester her zamanki gibi başka birinin ondan önce davranmasından korkar gibi tepsiye uzanıp bir bardağı kavradı. "*Agimortusu* devralabilecek tek bir canlı türü var. O da insanlar."

Lanet ol... Ares yaslandığı yerden doğruldu. "Belki de daha önce bundan bahsetmişsinizdir? Yaklaşık iki bin yıl önce kadar?"

Kuralları biliyorsun gibi aptalca bir şey söylemelerini beklemeden lanetler yağdırıp küfürler etmeye başladı. "İnsanlar hassastır. Onları öldürmek kolaydır. Eğer onlardan biri *agimortusu* devralırsa..."

Reaver "Asıl sorun bu değil." dedi.

"Kolayca öldürülmeleri benim için inanılmaz büyük bir sorun. Söyle bakalım asıl sorun neymiş?"

"İnsanlar bu yükü taşıyamaz. Bu onları öldürür. Böyle bir şeyle ancak kırk sekiz saat yaşayabilirler." Harvester gülümsedi. Onu yeniden böyle şeytani bir gülümsemeyle görmek rahatlatıcıydı. "O zaman ben size söyleyeyim. Pestilence bunu biliyor. Sestiel'in bunu bir insana devretmesini sağlamak için bu kadar çok meleği öldürüyor. Dünyanın sona doğru yaklaşmasını izle, atlı."

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Reaver, Ares'in evinin önünde durmuş uzaktaki bir zeytinliğe dalıp gitmişti. Elinden hiçbir şey gelmemesi onu yiyip bitiriyordu. Bir melek olarak uymak zorunda olduğu pek çok aptal kural vardı ve Reaver bu durumun oldukça farkındaydı.

Daha önce önemli kurallardan birini çiğnemiş ve ceza olarak yirmi yıllık bir süre boyunca cennetten kovulmuştu. Birkaç yıl önce vahiyle ilgili çıkan bir savaşta insanlığı kurtarmak adına kendini feda etmiş ve bunun karşılığında kanatlarını geri kazanmıştı.

Kanatlarını geri kazandığı için artık cennetteki kardeşleri tarafından küçümsenmemesi bir süre ona kendini harika hissettirmişti. Savaş meleği olduktan sonra Tanrı'nın savaşçılarından biri haline gelmişti ve tüm zamanını şeytanları öldürerek geçirmişti. Aynı zamanda atlıların iyi gözcüsü olarak tayin edilmişti. Harvester ile düzenli olarak ilgilenmek zorunda olmasına rağmen bu görevi çok sevmişti. Gözcü olmak çok saygın bir pozisyondu. Daha önceden bu göreve getirilen Gethel bu pozisyonu kaybettiği için üzgün görünmüyordu.

Reaver bu görevin neden kendisine verildiğini anlamamıştı ama şimdi bunun bir sınav olduğunu anlıyordu. İşler insanlık adına ne kadar kötü giderse gitsin herhangi bir kural ihlali yapıp yapmayacağını ölçmek amacıyla yapılan bir sınavdı bu.

Ilık rüzgârı geride bırakarak Reseph'in Himalayalar'daki mağarasına ısındı. O eski kibar atlının şimdi Pestilence'a dönüştüğünü düşünmek çok zordu, özellikle de mağaraya girerken Reseph'ten kalan puf koltukları, margarita karıştırıcısını, açık cips paketlerini ve etrafa saçılmış kıyafetleri gördükten sonra.

Reaver, Pestilence'nin yakın zamanda buraya gelip gelmediğine dair herhangi bir ipucu aradı. Dağ sıçanı büyüklüğünde sivri uçlu dişleri olan cehennem fareleri mağarada cirit atarken çatallı siyah dilleri dışarı çıkmış sallanıyordu. Bunlar, Pestilence'nin küçük casuslarıydı ve Reaver'in buraya geldiğini daha sonra ona haber vereceklerdi.

Reaver elinden gelse böyle bir şeye asla izin vermezdi.

Pis pis sırtan Reaver aniden yaptığı bir hareketle kutsal bir ateşin yanmasını sağladı. Fareler kulakları sağır eden sesler çıkararak ateşin içine karışmaya başladı. Kutsal ateş mükemmel bir şekilde yanıyordu. Ama ne yazık ki yalnızca küçük şeytanları öldürmek için kullanılabiliyordu.

Bir melek olarak Reaver'in büyük bir cephaneliği vardı. Atlıların da cephaneliği vardı ama eğer Deliverance'nin yerini bulabilirlerse iki silahı birden kullanabilme yeteneğine sahip olacaklardı... çünkü hançerin şimdiye kadar hiç bilmedikleri bir kullanımı vardı. Sorun şu ki; ne Harvester ne de Reaver bildikleri şeyleri onlara söyleyemiyorlardı. Bu ilahi hukuku ihlal etmek olurdu. Bu seferki bir önceki hatasında olduğu gibi dünyanın sonunun gelmesine neden olmayacaktı ama yine de Reaver kuralları çiğnenememeye kararlıydı. Ares, Thanatos ve Limos'a açıkça yardım etmeden yalnızca yardımcı olabileceği bir yol bulmaya çalışırken oturma odasında volta atmaya başladı. Zaman daralıyordu; bunun farkına varmak için kehanetlerdeki, İncil'deki ya da tüm semavi dinlerdeki işaretleri okumaya gerek yoktu. Bunu ruhundaki ürpertilerden anlayabiliyordu. *Ürperti*. Kaşlarını çatarak durduğunda yaşadığı ürperti bacaklarını uyuşturmuştu bile. Bir anda gergin bir atmosferin oluşmasıyla zemin hareket etmeye tavandan da çakıl taşları

yağmaya başladı. Başını kaldırıp büyük bir kaya parçasının koptuğunu gördükten sonra mağara çöktü. Televizyon koltuğu büyüklüğündeki bir kaya parçası Reaver'in omzuna düştü. Çektiği acı yüzünden birden sinirlenip kayaların altında kalmadan önce tüm konsantrasyonunu topladı ve oradan ısındı.

Kanatlarını açmış sıradağların üzerinde uçarken birden bu mağaranın çökme nedenini gördü.

Harvester.

Reaver yakınlardaki bir dağın zirvesinde duran Harvester'ın yanına gidip ona vurdu. İkisi birlikte buzla kaplı zirveden aşağı düşerken Harvester cıgıllıklar attı.

Harvester'ın boğazına yapışan Reaver "Seni iğrenç şeytan!" diye bağırdı. Simsiyah gözleri kırmızı alev toplarına benzeyip, tırnakları pençeye dönüşen Harvester, Reaver'ın yüzünü çizmeye başladı. "Sen ne yaptığını zannediyorsun?" Harvester'ın nefes almaya çalıştığı bir anlık boşluğu değerlendiren Reaver "Ne yani, beni o taş yığınlarının arasında öldürdüğün için mutlu olacağımı mı düşünüyordun?"

Harvester gözlerini kırptırınca Reaver onun olup bitenden haberi olmadığını fark etti. Harvester pençelerini onun yaralı omzuna batırınca çektiği acı Harvester'ın üzerindeki kontrolünü kaybetmesine neden oldu.

Bir anda ayağa kalkan dişi melek botlarıyla Reaver'ın kaburgalarına bastırmaya başladı. "Eğer seni yolumun üzerinden çekmek isteseydim o mağaradan çıkamazdın. Ezilip ölememenin nasıl bir şey olduğunu biliyor musun sen? Ah, doğru ya, nerden bileceksin? Böyle bir şeyi yaşamış olsan bile hatırlamazsın ki sen."

Kaltak. Reaver yaşadığı hafıza kaybını bu dişi meleğin nasıl öğrendiğini bilmiyordu ama Harvester Reaver'in cennetten kovulmasına neden olan olaylar dışında hayatıyla ilgili hiçbir şey hatırlamamasını bu tür durumlarda kullanmaya bayılıyordu. Cenneti, tarihi olayları ve insanları biliyordu ama cennetten kovulmasına neden olan o önemli kuralı ihlal etmesi için kanına giren Patrice Kelley adında bir kadınla tanışmadan önceki hayatıyla ilgili hiçbir şey hatırlamıyordu.

Başka birileri de hatırlamıyordu. *Her şeyin yazılı olduğu* eşsiz bir veri tabanı olan Akaşik kayıtlar bile Reaver'in geçmişiyile ilgili bir bilgiye sahip değildi. Sanki Reaver ile ilgili tüm kayıtlar silinmiş gibiydi.

Harvester kedi mırıltısına benzeyen derin bir sesle "Bu, yalnızca küçük bir uyarıydı." dedi. Bu durumdan zevk aldığı çok belliydi. "Senin kuralları çiğnemeyi çok sevdiğini herkes biliyor. Atlılara yardım etmek için kuralların boşluğundan yararlanmayı düşünme bile." Sivri dişlerini göstererek güldü. "Cennetle bazı bağlantılarım var. Ve eğer bir daha cennetten kovulursan asla affedilmezsin. Bu sefer yalnızca yanıp acı çekersin."

Harvester birden kayboldu. Reaver ise buzların üzerinde kanlar içinde tek başına kaldı. Tekrar cennetten kovulmayı göze alamazdı. Bunu yapması dünyadan direkt cehenneme gitmesiyle birebir bağlantılıydı. Artık eskiden yaptığı hataları yapmayacaktı. Hayır, Reaver kuralları çiğnemeyecekti. Ama Harvester'a bugün yaptıklarının bedelini ödetmenin bir yolunu bulacaktı. Mahşer gününde öldüreceği ilk şeytan Harvester olacaktı.

* * *

Harvester, cehennemin Horun bölgesindeki zengin dairesine ısındığında cıgıllık attı. Hem de boğazı tahriş olana kadar cıgıllık attı. Whine adını verdiği kocaman bir kurtadam olan hizmetkârı kulaklarını tıkayıp

yere diz çökene kadar çılgılık attı.

Sesi kısılınca derin derin birkaç nefes alıp biraz kabak şarabı içti. Şeytan köle tacirleri tarafından yapılan bu oldukça pahalı likör boğazını yakıp geçtikten sonra bir kor gibi midesine oturdu. Birkaç dakika süren öfkeden sonra kendini ödüllendirme zamanı geldi. Birkaç dakika süren orgazm mutluluğu öylesine yoğundu ki hem ayakları tutmadığı hem de beslenmek zorunda olduğu için Whine'a dayandı. Whine'ın Harvester'ın emirleri dışında konuşması yasak olduğu için sessizce şahdamarını ortaya çıkaracak şekilde boynunu yana doğru eğdi. Dişi melek Whine'ın boynuna dişlerini geçirmek için ona doğru yaklaşıırken ayak bileklerindeki zincirler şıngırdadı. Harvester o an her ne kadar kendi zincirleri görünmez olsa da aslında kendisinin de Whine gibi kaderine mahkûm olduğunu düşündü.

Harvester öfkesi yüzünden Whine'a normalde olduğundan daha sert davranıyordu. Whine ise Harvester dişlerini damarlarına geçirdikçe titriyordu. Ama lanet olsun ki, son iki gün cehennem eziyeti gibi geçmişti zaten hem de hiç abartısız. Pestilence ile yaşadığı olayları aklından bir türlü atamadığı gibi vücudunun çeşitli bölgeleri hala çok ağrıyordu. Pestilence'nin mağarasını yerle bir etmesinin nedeni öfkesi ve intikam hırsıyla yanıp tutuşmasıydı. Çok küçük de olsa karşı saldırıya geçmek zorundaydı.

Sorun? Reaver. Dağı yıktığı anda iyilik meleğinin mağarada olduğunu bilmiyordu. Reaver ona saldırdığı anda bunu ona söyleyebilirdi ama ona inanmazdı. Daha da kötüsü, Pestilence'nin mağarasını neden yıkmak istediğini açıklamaya çalışmak zorunda kalacaktı.

Ve şimdi, eğer Reaver o koca çenesini kapalı tutamazsa Pestilence mağarasını yerle bir edenin Harvester olduğunu öğrenecekti.

Harvester bir anda o Meksika köşkünde Pestilence'nin nasıl da onun çıplak ve yaralı bedeninin üzerine bastırıldığını hatırladı. Aklına o anda Pestilence'nin kulağına fısıldadıkları geldi.

Bu, sana bundan sonra yapacaklarımın yalnızca küçük bir kısmı. Bana cevap ver. Ve unutma. Bir kez daha tepemin tasını attırırsan seni mahvederim. Ayrıca şunu da unutma; daha yeni başlıyoruz. Ah, Harvester ondan nefret ediyordu. Şuanda, Reaver ve Harvester'ın atlıları gözlemleyip yaptıklarını yöneticilerine rapor etmekten başka yapabilecekleri bir şey yoktu. Onlara yardım etmek yaptıkları herhangi bir şey ya da verdikleri herhangi bir bilgi öncelikle bahsi geçen yöneticilere açıklanmak zorundaydı. Ares'in *agimortusunun* nasıl bir insana devredildiğine dair bilgiler. Bu haberin açıklanabileceğine dair karar dün çıkmıştı. Ama o bunu bilmiyordu. Evrendeki her şey gibi kendisinin de oyunun yalnızca küçük bir parçası olduğunu çok uzun bir zaman önce öğrenmişti. Şuan öğrenmesi gereken şey ise bu oyunu nasıl oynaması gerektiği idi. Cehennemde geçirdiği binlerce yıl boyunca zaman zaman korktuğu anlar olmuştu ama bu seferki korkusu çok başkaydı. Mahşer günü yaklaşıırken bu savaşı şeytanların kazanması durumunda cehennemde geçireceği hayatın buradakinden iyi mi yoksa kötü mü olacağı hakkında en ufak bir fikri yoktu.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Hala Harvester ve Reaver'le yaptığı konuşmayı hatırlayan Ares, Cara'nın kapısına vurup bekledi. Bekledi. Tam elini kaldırmış bir kez daha kapıya vuracaktı ki yaklaşan ayak seslerini ve boğuk bir sesle "Kim o?" dendiğini duydu. "Adım, şey, Jeff." Bu, çok bilindik bir insan ismiydi, değil mi? "Dün akşam getirdiğim köpeğin durumunu öğrenmek istiyorum." Kısa süreli bir hafıza kaybı yaşadığı için köpeği hatırlamayacaktı ama Cara'nın bu durumla nasıl başa çıkacağını izlemek ilginç olacaktı.

Sessizlik. Sessizlik. Sonra nihayet kapının kilitlerinin açılma sesi duyuldu. Kapı açıldı ama yalnızca zincirin izin verdiği ölçüde. Bu zincirler çok saçmaydı. Normal bir erkek istese kapıyı zorlayabilirdi ama Ares normal bir erkek değildi. O, bu kapıyı yalnızca serçe parmağını kullanarak açabilirdi.

"Köpek mi?"

Onu rahatlat. Gülümse. Ona tuhaf gelebilecek her şeye mantıklı açıklamalar getir. "Evet. Hani, dün akşam size getirdiğim yaralı köpek." Kadının gözlerinin içi yanınca Ares yaşananları hatırladığını düşündü. Ama bu, mümkün değildi. Ares'in hafıza silme işlemi Than'ın ya da Limos'unkiler kadar etkili olmayabilirdi ama yine de kadının hafızası silinmişti. Belki de Cara'nın cehennem köpeğiyle ilişkisi bu durumu etkilemişti.

"Kimsiniz?" diye sordu Cara. "Siz buralardan değilsiniz."

"Buraya taşınmayı düşünüyorum. Bir yer bulana kadar şehirde kuzenlerimle birlikte kalıyorum. Bana sizin veteriner olduğunuzu söylediler." Veteriner ofisindeki eşyaların kadına ait olduğunu umarak söyledi bunu.

"Hayır, değilim." derken sesi gidip gelmişti. "Yani tam olarak değilim."

Bu ne anlama geliyordu? Ellerini cebine sokarak kadını ürkütmemeye çalıştı. Keşke parmak arası terliklerini giyseydi. "Bakın, o benim köpeğim değil. Bu yüzden, eğer öldüyse söyleyebilirsiniz. Ben buraya yalnızca köpeğe yaptıklarınızın ücretini verip dün gece sizi uyandırdığım ve köpeği de çimlere bırakıp gittiğim için özür dilemeye geldim. Gecenin bir vakti, kapıyı yabancı birine açmazsınız diye düşünüyordum."

"Evet, teşekkür ederim. Ahh... maalesef köpeğiniz öldü. Üzgünüm."

"Öyle mi? Zaten yaşayacağını sanmıyordum. Kanaması çok şiddetliydi." Cebindeki para destesini çıkarıp "Borcum ne kadar?" diye sordu.

Cara sanki aklıktan ölüyorken biri yiyecek getirmiş gibi baktı Ares'in elindeki paralara. Cara'nın sehpasının üzerindeki faturaları hatırlayan Ares kendini astronomik bir ücrete hazırladı.

"Bana borcunuz yok." deyip iç geçiren Cara, Ares'i çok şaşırttı.

Ares omuzlarını silkip "Uğraştığınız için çok sağ olun." dedikten sonra para destesini cebine geri koydu. O anda kadının telefon konuşmasını hatırlayıp "Çok ilginçtir ki, dün akşam o lanet olası köpek rüyama girdi. Bir kafesin içindeydi. Bana bir şeyler söylemek ister gibiydi." dedi. Ares tam arkasına dönüp bir adım atmıştı ki kapının zincirinin açıldığını duyup gülümsedi.

"Bir dakika. Rüyanızda bir köpek mi gördünüz? Siyah bir köpek? Bana getirdiğiniz köpek mi?"

Ares arkasına dönüp "Evet. Neden sordunuz?" dedi.

"Çünkü" dedi belli belirsiz bir sesle. "Ben de aynı rüyayı gördüm." Kapı daha çok açıldı ama kadın tam olarak dışarı çıkamıyor ve kapıyı kalkan amacıyla kullanıyor gibiydi. "Benim rüyamda, köpek bodrum

katındaydı. Sizininde de mi öyleydi?"

Şaşırmış gibi yaparak gözlerini açtı ve "Başka neler hatırlıyorsunuz?" diye sordu.

Konuşmak istemiyor gibiydi. Kapıyı öylesine sert tutmuştu ki elleri bembeyaz olmuştu, alt dudaklarını da sıkıntıdan yemişti. "Kafes, bir dairenin tam ortasındaydı. İçinde sembollerin olduğu bir dairede."

O semboller köpeğin kafesten kaçıp sürüyü yardıma çağırmasını engellemek içindi. "Kafeste de semboller var mıydı?" Cara başını sallarken ıslak saç gözlerinin önüne düştü. Ares kadının tamamen dışarı çıkmasını istiyordu. Böylece üzerinde ne olduğunu görebilecekti. Gerçi bu, çok da önemli değildi. Kadının üzerinde kot pantolon ve uzun kollu bir kazak olduğunu tahmin eden Ares yanılıp yanılmadığını merak ediyordu. Ayrıca, Cara'nın güzel kalçalarının kot pantolon içinde nasıl durduğunu görmeyi de çok istiyordu.

"Demek ki, ikimiz de aynı rüyayı görmüşüz." dedi Cara. "Sizce; bu, ne anlama geliyor?"

"Hiçbir fikrim yok. Ama bu gece büyük ihtimalle kafesteki köpeklerin olduğu rüyalar görmeyeceğiz." Yalan söylemişti çünkü Cara'nın rüya görmesine ihtiyacı vardı Ares'in. Bu durumda onu Sestiel'e ulaştırabilecek tek kişi Cara'ydı. Sestiel köpeğin Cara'ya bağlı olduğunu bilse de Pestilence'nin kendisini bulmasını engellemek için köpeğin yanında dolaşabilirdi.

"Bu iyi olur." İnsanın kulağına melodi gibi gelen rahatlatıcı bir ses tonu vardı Cara'nın. Ares o an kadının hiç susmamasını istedi. "Size ulaşabileceğim bir telefon numaranız var mı? Yani, hani köpekle ya da başka bir konuyla ilgili herhangi bir sorum olursa diye?"

Saçma sapan bir şey söylemişti. Çünkü Cara'nın köpekle ilgili sormak istediği bir şey yoktu. Ama Ares onunla bir ilişki kurup ortak bir noktaları olduğunu ortaya çıkarmıştı. Birbirini tanımayan iki farklı kişinin neden aynı rüyayı gördüğünü herkes öğrenmek isterdi.

Ares cebinden gizlice yüz dolarlık bir banknot çıkarıp üzerinde telefon numarasının yazılı olduğu kartvizitin altına sıkıştırdı. Bunu neden yaptığını bilmiyordu. Ama kadının paraya ihtiyacı olduğunu biliyordu.

Kadın nihayet kapının arkasına saklanmaktan vazgeçip dışarı çıkınca Ares baştan aşağı kadının vücudunu süzdü. Evet, kıyafet konusunda yanılmamıştı. Kadının üzerinde gri, bol, sade bir kazak ve ona yakışan eskimiş bir kot pantolon vardı. Çok güzel kalçaları, bir adamı arasına alıp ezecek kadar güçlü bacakları ve adamın sırtına sıkıca dolanacak zarif ayakları vardı. Ayak bileklerinin narin olduğuna ise bahse girerdi.

"Teşekkür ederim." dedikten sonra kartvizitin altındaki parayı gördü. "Ama ben..."

"Alın, lütfen. Eğer almazsanız bahçenize bir yüzlük daha bırakırım." Bunu gerçekten yapardı. İyi de, Ares ne zaman böylesine iyi kalpli bir yardımsevere dönüşmüştü? Belki de kadının seks için yaratılmış olduğunu anladığında.

Kadın çekinerek gülümseyince Ares'in ateşi birkaç derece arttı. Kadının o lezzetli dudaklarını öpmüştü. Bu, gerçek anlamda bir kadını ilk öpüştü. Ama o daha da fazlasını istiyordu.

"Teşekkür ederim." Cara telefon numarasını bir kâğıt parçasına yazıp uzattı. Ares kâğıdı alırken yavaş ama "masum" bir şekilde Cara'nın ellerine değdi. İrkildiği için ağzı birden hafifçe açılınca derin bir nefes aldı. "Beni istediğin zaman arayabilirsin." Ares'in yüzüne utangaç bir gülümseme ifadesi oturdu. "Belki bir gün bir şeyler yemeye ya da içmeye gidebiliriz."

Bunu söylememeliydi. Çünkü Cara bu cümleyi duyar duymaz hemen geri geri giderek evin içine girdi. "Ah, şey, bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum. Ama yine de teşekkür ederim."

"Evli misiniz? Erkek arkadaşınız var mı? Ya da kız arkadaşınız?" Eğer Cara'dan bilgi almak istiyorsa hayatıyla ilgili bazı şeyleri öğrenmek zorundaydı. Ama kıskanç bir sevgilinin hayatına müdahale etmesini ya da hayatıyla ilgili sürekli sorular sormasını istemiyordu.

"Hayır." Kadının verdiği bu cevap, Ares'i olması gerektiğinden çok daha fazla memnun etti. "İnsanların arasına pek karışmam ben."

Dışarıdan yemek söylemek ya da insanların bulunduğu yerlere gidemediği için onu kızarmış tavuk servisi yapan ıssız bir yere götürmekten başka hiçbir anlama gelmeyen teklifine Cara'nın neden böyle yaklaştığını merak ediyordu Ares. Evet, onu tanııyordu ama daha önce hiçbir kadın onun tekliflerini geri çevirmemişti. Bu, yalnızca şeytanların karşı koyabildiği seksi şeytan annesinden aldığı birkaç özelliğten biriydi. Onun varlığına sinir olan kadınlar bile kendilerini onun üzerine atıyordu. Bunu yaparken diğer yandan da onu öldürmek istiyorlardı.

Cara'nın teklifi kabul etmemesi yaşadığı travmanın etkisiydi. Bu; tavırlarından, konuşmalarından, özellikle de gözlerinden çok net anlaşıyordu. Nasıl olmuştu da gözlerine bu gölgeler yerleşmişti?

Kahretsin, Ares'in bu konuda yapabileceği hiçbir şey yoktu. Merdivenleri inmeye başladı. "Fikrini değiştirirsen telefon numaram var." Cara, Ares'in ona verdiği karta baktı. "Nerede yaşıyorsun?"

"Yunanistan'da." Ares ona göz kırpınca Cara'nın yüzü kızardı. "Eğer gelmek istersen pek çok odam var. Gelsen bayılırsın. Beyaz kumlar, mavi bir deniz... O kadar güzel ki kendini daha önce oraya gitmiş gibi hissedeceksin."

Cara zaten daha önce oraya gitmişti.

* * *

Jeff'in uzaklaşmasını izleyen Cara'nın midesinde kelebekler uçuşmaya, kartviziti ve paraları tutan avuç içleri de terlemeye başladı. Ama onu bu kadar çok heyecandıran şey korku değildi. Bu adam büyüleyiciydi. O garip rüyada ya da anılarında onu bu adamın öptüğüne hiç şüphesi yoktu. Adamın ona köpeği getirdiğini çok net hatırlamasa da beyin hücreleri bazı detayları unutmamıştı. Güven, güç ve seks enerjisi yayan iki metrelik bir adamı tamamen unutması mümkün değildi. Ah, evet... seks. Yıllardır seks yapmamış olabilirdi ama bu adam ona seksi hatırlatmıştı. İçinden bir ses Jeff ile geçireceği bir gecenin eskiden yaşadığı gecelerin toplamından bile daha iyi olacağını söylüyordu.

Yalnızca o güzel, erkeksi koku bile afrodisyak etkisi yaratmaya yetebilirdi. Akıllı bu adamdan korkması gerektiğini söylerken hormonları bu adama direnmemesi gerektiğini söylüyordu. Büyük bir zarafetle yürüyen adamdan gözlerini alamazken bu adamdan hoşlandığını düşündü. Kargo pantolonu adamın arkasını sıkıca sarmıştı. Sırtındaki kaslar ise yürüdükçe adeta bir senfoni oluşturuyor gibiydi. Güneş ışığında kahverengi saçları parlıyordu. Cara'nın şuanda düşünebildiği tek şey, adamın mükemmel vücudunun altında yay gibi gerilirken bu güzel saçları okşayan kaç kadının olduğuydu.

Pişmanlık yüzünden boğazına öyle bir yumru oturmuştu ki zor yutkunuyordu. Şuana kadar gördüğü en yakışıklı adam onu dışarıya davet etmiş ama o sanki adam onu öldürmek istemiş gibi davranmıştı. Bu teklifi kabul etmek çok mu kötü olurdu ki? Belki de kendi aracıyla gidebileceği halka açık bir yerde buluşabilirlerdi?

Jeff, Cara'nın ona baktığını anlamış gibi yavaşladığında kalbi duracak gibi oldu. Saçlarından uzun bir

parça alınına ve bir gözünün üzerine düşen Jeff sakın bir şekilde arkasına dönüp Cara'ya baktı. Bir süre göz göze geldiler. Cara o an bazı şeylerin farkına vardı. Ah, Tanrım! Daha önce hiçbir erkek onu bu kadar çok etkilememişti özellikle de tek bir bakışıyla.

Sanki Cara'nın ne düşündüğü anlamış da ona daha önce hiç yaşamadığı bir zevki tattıracağını *düşünerek* davetkâr bir şekilde gülümsedi Ares.

Aman Tanrım, Cara neredeyse dilini yutacaktı.

Kapıda öylece durmuş yabancı adamı arzulayıp duruyordu. Aslında yapması gereken şey gidip faturaları ödemek *değil* miydi?

Kendini daha fazla rezil etmeden kapıyı kapatırken Jeff ortadan kayboldu. Ortada ne bir araba vardı ne de Cara onun tekrar buraya gelebileceğini düşünüyordu. Gitmişti.

Bu da diğer tuhaf olaylardan biriydi.

Evet, öyleydi ama Jeff neredeyse her şeyin açıklamasını yapmıştı. Köpeğin, çim lekelerinin, kanın.

Ama yine de bu, Cara'nın neden hiçbir şey hatırlamayacak kadar çok votka içtiğini açıklamıyordu. Ya da neden ikisinin de aynı rüyayı gördüğünü.

Ya da köpeğe ne olduğunu. Köpek ölmüş olmalıydı yoksa Cara köpeği alıp evinin yanındaki barınağa verirdi ama barınaklar boştu.

En azından birisinin onu izlediği düşüncesinden kurtulmuştu. Ama yine de içten içe korkuyordu. Dün akşam onu bu kadar sarhoş edecek bir şey olmuştu; ama ne? Daha önce asla şişenin dibine vurmamıştı. Ayrıca babasının ölümünden ve evine zorla girildiği o geceden sonra bile böyle bir şey yapmadıysa bundan sonra da yapmazdı.

Ofisi temizlerken bir önceki geceye dair gizemleri, Jeff'i ve onun mükemmel vücudunu düşünmemeye çalıştı. İşi bitince yorgun bir şekilde koltuğa attı kendini. Televizyonda yine aynı eski olaylar dönüp duruyordu. Gizemli hastalıklar hızla yayılan yangınlar gibi giderek artıyordu. En az dört nehrin ve üç gölün suları zehirli organizmalarla kirlenmiş ve altı ülke hiç beklenmedik bir anda birbirine savaş ilan etmişti. Amerika Birleşik Devletleri savaşa nasıl katılabileceğinin planlarını kurarken askeriye olası bir savaşın başlaması durumuna karşı hazırlanıyordu. Babasının hayvan kurtarma timleriyle savaştan zarar görmüş ülkelere giderken bile söylediği gibi dünya her geçen gün daha da kötü bir yere doğru sürükleniyordu.

Uzaktan kumandaya olması gerektiğinden daha sert bir şekilde vurarak televizyonu kapattı. Aslında bu aptal kutusunu seviyordu. Parası olduğu bir dönemde Sony marka sinema sistemi bile alıp kurmuştu. Ve hırs. Aslında evdeki hemen her şey "en iyi" markalara aitti. Başarılı olmak için bitmek tükenmek bilmeyen bir hırsının olması gururlandığı bir özellikti.

Ama tüm bunlar iki yıl önce evine giren davetsiz misafirle birlikte yok olup gitmişti.

Yatak odasına doğru yürüyüp yatağına uzandı. Başını yastığa koyduğu anda uykuya daldı.

Yardım et bana!

"Hal?"

Cara başını iki yana sallayıp gözlerini ovuşturdu. Bunun rüya olup olmadığından emin olmak istedi. Yine bir bodrum katında kafesin içindeki bir köpekle yalnızdı ama bu sefer her şey daha tanıdıktı. Köpeğin adının Hal olduğunu bile biliyordu. Bu, Halitosis'in kısaltmasıydı.

Bul beni.

Ve köpek yine havlamaya benzer bir ses çıkardı. "Seni buldum."

Hal'ın gözleri parlamaya boynundaki tüyler ise kalkmaya başladı. Bu haliyle köpek önüne çıkan her şeyi yıkip geçmeye hazır tarih öncesi bir yaratığa benziyordu. *Git.*

"Ben daha az önce..."

Bir ışığın aniden parlayıp içinden tanıdığı sarışın bir adam çıkınca gözleri kamaştı. Adam Cara'yı gördüğü gibi gözleri fal taşı gibi açıldı ve hemen ona saldırdı.

Cara kaçmaya çalışırken adamın eli omzuna değip geçti.

Git! Eğer seni yakalarsa bedeninin olmadan buraya hapsedileceksin. Tavandan çıkıp git!

Bedeni olmadan mı? Tamam, bu, kulağa hiç hoş gelmiyordu. Bir anda her şey bulanıklaştı. Cara'nın vücudu yukarı doğru çıkıp taşların, betonların ve tahtaların arasından geçerken parçalara ayrıldı. Dışarı çıktığında gözleri kör eden bir güneş ışıyla karşılaştı. Az önce içinden çıktığı ev arkasında kalmıştı.

Neredeydi?

Yolun ters tarafında giden bir aracın önünden son anda çekildi. Aracın plakası tuhaftı. Biraz daha ilerleyince Newland Park Drive yazan bir tabelaya denk geldi. Ancak bu, onun için hiçbir şey ifade etmiyordu.

Kaldırımında ilerlerken sanki bir duvara çarpmış gibi durdu. Nerede olduğundan çok daha fazla şey görebiliyordu. Ama hareket edemiyordu. Geriye doğru gidebiliyordu ama ileri gidemiyordu.

Ya beni bulursun ya da ikimiz de ölürüz.

Hal'ın çaresiz sesi beyinde çınlarken birden kendi evine ve yatağına döndü. Bu sefer telaşlanmadı. Yatağından kalktı ve eski bilgisayarının olduğu diğer yatak odasına doğru koştu. Pat diye oturanca sandalye gıcırdadı. Hemen Google'ı açtı.

Newland Park Dr. Arama motorunda milyonlarca sonuç çıktı. Bazıları buranın İngiltere'deki York şehrinde olduğunu söylerken birkaçı da yararlı birkaç bilgi edinmesini sağladı. Daha sonra aynı yeri haritalar kısmında arattı. Uydu haritasından alınan bir görüntü ekranda belirdiğinde kalbi neredeyse duracaktı. Burası, az önce gördüğü yerdi. Daha önce hiç İngiltere'ye gitmemişti ama evler ve caddeler çok tanıdıktı. Newland Park Drive uzun bir yerdi. Bu yüzden rüyasında gördüğü evi bulamıyordu. Ama burası kesinlikle az önce rüyasında gördüğü yerdi. Jeff'in de aynı rüyayı görüp görmediğini merak etti. Belki de arayıp bunu ona sormalıydı.

Ya beni bulursun ya da ikimiz de ölürüz.

Bilgisayar ekranına bakarken çok gerçekçi olan rüyasını tekrar tekrar yaşıyordu. Bu, gerçek olmalıydı. Yoksa Newland Park Drive ile ilgili bu kadar detay hatırlaması mümkün değildi.

Ya medyum olmuştu ya da tedavi ettiğini bile hatırlamadığı tuhaf bir köpek ile iletişim halindeydi.

Hem de birkaç saat içinde gizemli bir şekilde İngiltere'ye giden bir köpek.

Tüm bu yaşadıkları ona imkânsız gibi geliyordu. Ta ki ruh sağlığının her an bozulabilecek kadar kötü olduğunu fark edene kadar.

Ya beni bulursun ya da ikimiz de ölürüz.

ALTINCI BÖLÜM

"Sestiel'in nerede olduğunu söyle." Pestilence, Sheoul'un Dread bölgesindeki Inferno nehrinin üzerindeki köprüde durmuş şimdiye kadar gördüğü en büyük yaralı cehennem köpeğine bakıyordu. Cehennem köpeğinin ağzından akan salyalar ince bir ip gibi yere akıyordu.

İğrenç!

Onların tercümanlığını yapan ise yakalanan şeytanları köpek kulübelerine hapseden şeytan gardiyanlardan oluşan Carceris grubunun vampir üyelerinden biriydi. Cehennem köpeği Pestilence'nin oyunu kuralına göre oynamamaları durumunda ortaya çıkabilecek tehlikelerden kaçabilmek için köprünün hemen kenarında bekliyordu. "Kaos, anlaşmanız gereği hala Ares ve Sestiel'i arıyor."

Kaos. Bir cehennem köpeğine verilebilecek en saçma isimlerden biriydi. Pestilence tabii ki bunu yüksek sesle ifade etmeyecekti. Adilerden nefret ediyor olabilirdi ama asla aptal değildi. Onların ısırtıklarına karşı hala savunmasızdı ve kendisini sonsuza kadar sürecektir olan muhtemel bir felç olma ve acı çekme riskine sokamazdı.

"Anlaşmamız gereği Ares'in ya da Sestiel'in güçlerini ellerinden alacaktı ama hiçbir şey yapmadı."

Cehennem köpeği hırlayınca köprünün üzerindeki taşlardan buhar çıkmaya başladı. Bu yaratığın hemen buharlaşma özelliği vardı.

"Kaos, bir sorunla karşılaştığını söylüyor." Hayvanın ağırlığı birkaç kez değişmişti. "Kaos ve çocukları Sestiel'in peşindelermiş. Ama Ares duruma müdahale etmiş..." Kaşlarını çatı. "Bunu düzgün bir şekilde tercüme edip etmediğimden emin değilim ama sanırım Kaos'un yavrusu yaralanınca Sestiel onu esir almış."

Pestilence derin düşüncelere dalarken "Demek, yerini böyle gizliyor." dedi. "Onun da bir cehennem köpeği var artık ha."

"Öyle görünüyor. Kaos Sestiel'in yerini tespit edemiyormuş. Ama Sestiel'in kalbini dişlerinin arasına alacağı günü iple çekiyormuş. Yavrusunu kurtarmak ve Ares'in mührünün kırılmasını sağlamak için intikam alma isteği katlanarak artmış. Ares'in mahvolmasını en az sizin kadar çok istiyor, sanırım."

Pestilence'nin bu konuda şüpheleri olsa da şimdilik buna inanmaktan başka bir şey gelmiyordu elinden.

"Sestiel'i bul, uyuz köpek." dedi Pestilence. "Onu bulduğumuzda yavrunu da sana geri vereceğim."

Köpek başını kaldırıp salladı. "Ona verdiğiniz sözü tutmanızı istiyormuş."

"Tamam, tamam. Ares'i bulman için sana otuz gün veriyorum."

"Onu bulup size getirecekmış."

Pestilence bundan daha kötüsünü düşünemiyordu. Bir köpek sürüsü tarafından yenilmektense bir yıl boyunca derisinin yüzölüp gözlerinin oyulmasını tercih ederdi. Kaos köprünün üzerinde birden kaybolunca Pestilence'nin yüzünde bir sırtıma ifadesi belirdi. Reseph olduğu zamanlarda işkenceden nefret ederdi. Şimdi ise, buna bayılıyordu.

Ares'in onur konuğu olacağı köpeklerin et ziyafetine gidene kadar dışarıda vakit geçirmeye çalışacaktı.

* * *

Lilith Tapınağı

Aslında Ares bu tapınağı çok nadiren ziyaret ediyordu ama takipte olduğu bir an aradığı şeyi burada bulacağı ipucunu almıştı.

Aslında "ipucu almıştı" ifadesini şu şekilde değiştirmek daha doğru olurdu: "İnsanları kötülüğe yönlendirmek için melek rolüne bürünen bir şeytanı öldürmüş, sonra da şeytanın gözlerine bakarak bazı bilgiler edinmişti." Zağros Dağları'ndaki gizli mağaraya giden merdivenleri inerken içerden gelen şarkı ve seks sesleri erekte olmasına neden oldu. Cara'nın yirmi dört saat önce gönderdiği sesli mesajı dinledikten sonra tahrik olmuştu zaten. Ne de olsa Ares de yarı şeytandı. Erotizm kaynaklı tahrik edici enerjiye karşı koyamıyordu. Bu tapınak, duvarlardaki pornografik gravürlerden tapınağın inşa edilme sürecinde düzenlenen seks partileri sırasında büyücülerin duvarlara yaptığı büyülere kadar her şeyiyle seksi çağrıştırıyordu. Buraya giren herkes mağaraya inilen her adımda yoğunlaşan bir uyarılma yaşıyordu.

Burası, annesi Lilith adına inşa edilen ikinci tapınaktı. Koruyucu tanrıça olan Lilith'e tapınmak amacıyla yapılan ilk tapınak eski Sümerler'in kalıntılarının arasındaydı. Evet, insanları yüzlerce yıl aptal yerine koyup onların sevgisinin, hediyelerinin ve kurbanlarının tadını çıkarmıştı. Annesi gerçekten beş para etmez biriydi.

Ares'in girmekte olduğu tapınak annesini gerçek kişiliğiyle yani ilk şeytan ve gerçek anlamda bir fahişe olarak biliyordu.

Yüzyıllar önce, insanlar ilk yapılan tapınağın önüne yiyecekler bırakırdı. Ne gariptir ki, Ares var oluşuyla ilgili gerçeği öğrenmeden önce insan neslinden olan erkek kardeşi Ekkad ile birlikte bu tapınağa gidip Lilith'e tapınmışlardı. Ekkad Lilith'in Ares'i ve ailesini koruması için dua etmişti. Ares ise tanrıçanın onları koruyabileceğine inanmadığı için değil tek başına ailesini koruyabileceğine inandığı için Lilith'in orduyu koruması için dua etmişti. Ekkad ise bu duayı duyunca gülmüştü. Doğuştan kemik eğriligi rahatsızlığı olan Ekkad sakat olduğu için Ares'in korumasına ihtiyacı vardı. Ama tüm bu olumsuzluklara rağmen Ekkad çok zeki olup Ares'in şimdiye kadar gördüğü en cesur adamlardan biriydi.

Ares'in Ekkad'ın koruyuculuğunu üstlenmesi çok küçük yaşlarda başlamıştı. Ares kardeşi sakat doğduğu için onu boğarak öldürmek isteyen babasına yalvararak onun yaşamasını sağladığında henüz beş yaşındaydı. Ares kardeşini daha sonraki yıllarda da koruyup kollamaya devam etmişti. Ama birilerini önemsemek verilen kararları kötü etkiliyordu.

Bunun ne kadar doğru olduğu dehşet verici bir şekilde ortaya çıktı. Oğullarını ve Ekkad'ı kaybetmenin acısı yıllar geçse de silinmeyecekti. Ares'in onları bu kadar çok sevmesi hayatlarına mal olmuştu. Gün geçmiyordu ki Ares onları bulundukları yerden göndermek yerine orada kapalı tuttuğu için pişmanlık duymasın.

Ares botlarını vura vura tapınağın merkezine gelince Lilith'in gerçek boyutlarında yapılan heykelin etrafında toplanan insanlar ona dönüp baktı. İbadet eden yaklaşık yirmi beş kişiden çoğu Lilith'e bağlılıklarını sunmak için cinsel ilişkiye giriyordu. Ağına doğru yavaşça yaklaşan Ares'in varlığının yan etkileri kendini göstermeye başladı. Bu etkiler önce sözlü şiddet olarak başlayıp kanlı kavgalara dönüşüyordu. İnsanların yanında ne kadar çok kalırsa kavgaların şiddeti de o kadar artıyordu. Annesi kendi mekânında seks ve ölümün aynı anda yaşandığını görse, hiç şüphesiz, çok mutlu olurdu.

"Ares." Dişı bir melek olan Tristelle bacaklarının arasına diz çökmüş olan adamı kenara itti. Meleğin onu reddetmesi ve Ares'in gittikçe yaklaştığını hissetmesi nedeniyle adam başka birinin üzerine atlayıp dolgun elleriyle adama bir yumruk attı. Tristelle bu olayı görmemiş gibiydi. Siyah elbisesini çekiştirirken Ares'e doğru hızlıca yürüyordu. "Günlerdir annenize sunular yaparak Pestilence'yi iyileştirip mahşer gününün gelişini durdurması için dua ediyordum."

Ares "Tanrı aşkına!" deyip elini Tristelle'nin yüzünde gezdirdi. "Annem mahşer gününün bir an önce gelmesini *istiyor*. Annem seni şuanda kendi tapınağında kurban edebilirdi, ona ibadet edenler de kanını yağ olarak kullanırdı."

Saç saça baş başa kavga eden iki kadın tam ona çarpacaktı ki Ares kenara çekildi. "Dışarı gel. Yoksa bu insanlar birbirini parçalayacak."

"Bu haşereleri önemsiyor musun ki?"

İnsanlar haşere demesi neden cennete geri dönememesinin olası bir nedeniydi. Evet, onlar şeytana tapıyorlardı, dolayısıyla da, evet, haşere olabilirlerdi ama melekler bütün insanların affedilebileceğini düşünüyorlardı. Ares bunu çok daha iyi biliyordu. Bu kadar uzun yaşayıp, bu kadar çok şey görüp, insan ruhundaki saflığı ve kötülüğü okuyabilen bir kardeşe sahip olduktan sonra gerçeklerle yüzleşmişti.

"Hayır." dedikten sonra merdivenleri çıkmaya başladı Ares. "Etrafımızda kanlar akarken konuşmamız çok zor." Ayrıca, *ter'taceo* gibi daha büyük canlılarla savaşmak istiyordu.

Irak gökyüzündeki mehtaba doğru çıkarlarken "Burada olduğumu nasıl öğrendin?" diye sordu Tristelle.

"İnsanları kandırarak melek kılığında dolaşan şeytanları kendine hizmet ettirmeye bayıldığını hatırladım. Kısa bir zaman öncesine kadar kölen olan birinin yerini bulmak hiç zor olmadı." Şöyle bir dönüp meleğin kolunu tuttu. "Şimdiye kadar hep ikili oynadın. Kanatlarını geri almaya çalışırken bir yandan da cennete girersen Lilith'in yanında yer almak için ona yalakalık yapıp durdun."

Tristelle çok öfkelenildi. "Asla. Sen nasıl böyle bir şeyi söylemeye cüret ed..."

"Kes sesini. Ben aptal değilim. O yüzden, şimdi söyle bakalım neden buradasın? Mahşer günü senin umurunda bile değil. İnsanların da senin için pek bir önemi yok."

Tristelle'nin gözlerine korku doldu. "Kardeşin." dedi.

"Pestilence, *agimortusun* başka birine devredilmemesi için herkesi yıkıp geçiyor. Pek çok melek, Pestilence'nin kendilerini öldürmesine engel olmak amacıyla sembolü daha fazla taşıyamasınlar diye cennete gidip oradan tekrar kovuldular. Annenizden bu olanlara bir dur demesini istiyoruz."

Bu olanlara bir dur demek. Sanki bu kadar kolay. Tristelle de bunun kolay olmadığını biliyordu. Ama bu, ancak Tanrı'nın yardımıyla yapılabilecek bir şeydi. "Burada boşuna zaman kaybediyorsun ama ben zamanımı bunlara harcayamam. Sestiel'i nerede bulabileceğimi söyle bana."

"Bilmiyorum..."

Ares onu kıyafetinin yakasından tutup mağaranın girişine itti. "Söyle."

"Söz verdim."

Ares meleği bıraktı. "O zaman sana yardım edemem. Kardeşim kalbini deşmeye geldiği zaman ona saygılarımı ilet." dedikten sonra hemen bir kapı açtırdı.

"Bekle!" Tristelle, Ares'in önüne geçti. "Sestiel'in nerede olduğunu tam olarak söyleyemem. Ama Albion diye bir yerden bahsetmişti."

"İngiltere" diye mırıldandı. Melekler yer isimlerinden hep eski adlarıyla bahsediyordu... Çağı neden yakalayamadıkları konusunda hiçbir fikri yoktu. Ancak, Cara'nın sesli mesajında İngiltere'ye gittiğinden bahsetmesi bir tesadüf olamazdı. Kahretsin! Keşke Cara'nın mesajını daha erken alabilseydi ama dünyanın ve cennetin ücra köşelerinde dolaştığı için mesajı alamamıştı.

"Evet, orası. Yerini gizlemek için yanında bir cehennem köpeği var. Ama sürekli o cehennem köpeğiyle birlikte kalamayacağını söylemişti. Seni durdurmak için başlatılan hareketin bir parçası oldu."

Ares kaşlarını çatı. "Beni durdurmak mı?"

"Özellikle seni değil. Hepinizi." Elbisesinin önünü daha sıkı kapatarak "Birkaç ay önce yani Reseph'in mührü kırılmadan önce hepiniz cehennem köpeklerinin saldırısına uğramadınız mı?"

Ares kaskatı kesilmişti. "Evet."

Dişinin bakışlarında telaş vardı. "Bu iş Sestiel'in başının altından çıkmıştı. O ve birkaç cennetten kovulan meleğin. Dünyada bazı sıkıntıların olduğunu hissettiklerinde ve Sin kurt adam salgınını başlattığında Sestiel hepinizi güçsüz kılmak için bir plan hazırlayıp size o cehennem köpeklerini gönderdi."

Ares kendi kendine "Böylece mühürlerimiz kırılacak ve biz dünyaya zarar veremeyecektik." diye mırıldandı. Bu olaydan sonra sonsuza dek felç olarak kalacak Ares mührünü Sestiel'e devretmek zorunda kalacaktı. Güzel bir plandı ve eğer işe yarasaydı cennetten kovulan meleklerden biri kanatlarını geri kazanabilirdi. "Bunu tekrar deneyecek mi?"

"Muhtemelen."

Ares'in aklından pek çok senaryo geçti. Eğer Sestiel'in yanında bir cehennem köpeği varsa bunu köpeğin sürüsünü yanına çekmek için koz olarak kullanabilirdi. Eğer böyleyse cehennem köpeklerine cehennem dışında ayrılan tek bir bölgeyi ziyaret etmek zorundaydı.

Görünen o ki, Ares'in bir sonraki durağı Paskalya Adası'ydı.

Battle sabırsızlandığı için Ares'in koluna vurdu. *Çok yakın bir zamanda savaşağız, dostum.* "Sizden kaç kişi hala hayatta?"

"On iki falan." dedi. *On iki* mi? Tanrım. Yüz tanesi öldürölmüş ya da ruhları cehenneme gönderilmiş olmalıydı. Tristelle yalvaran gözlerle Ares'e baktı. "Yardım edebileceğini söylemiştin?"

"Yalan söyledim."

Tristelle'nin bir anda yüzünün rengi gitti. "Ne yapabiliriz?"

"Dua edebiliriz." Ares Lilith tapınağını göstererek "Ama bu sefer bir şeytana dua ederek zamanını boşa harcama." dedi.

* * *

Sestiel'in kolları ve bacaklarından oluk oluk kan akıyordu. Boğazında bir kesik vardı, gövdesinin ise derisi yüzölmüştü. Bu yaraların hiçbirini onu öldürmeyecekti ama öyle ya da böyle ölüm saati yaklaşıyordu.

Toynak sesleri beyninde çınlarken sanki biri çekiçle kafasına vuruyor gibiydi. Pestilence'nin Paskalya Adası'nda onu bulmasından sonra ışınlandığı dağın kayalıklarından aşağı düşmüşü. Tristelle'yi Lilith Tapınağı'nda bulmayı umuyordu ama orada ibadet eden birinin söylediğine göre Tristelle az önce oradaydı.

Pestilence'nin kendisini takip etmemesini umarak eğimli bir kayalığın üzerinde yavaşça hareket ediyordu.

Ama biliyordu. Pestilence çileden çıkmıştı. Sestiel bodrum katında tuttuğu cehennem köpeğine tutunsa bile Pestilence'nin şeytan atının onu gittiği her yerde takip edeceğini biliyordu.

Kan kaybından dolayı güç kaybeden Sestiel bir an kontrolünü kaybedip uçuşuma doğru yuvarlandı. Nefes aldı ve ona bir ömür kadar uzun gelen bir an için hala kanatları varmış gibi yaptı. Sanki arkasında bir ağaç vardı ve kanatları bu ağaca takılmıştı.

Ama meleklerin kanatları kırılırsa cennetten atılıyorlardı. Kendini affettirmedikleri sürece sahip oldukları tek şey tüyleri oluyordu. Kanatları geri almanın bir yolu daha vardı. Fakat insanların cehennem olarak tabir ettikleri yere girmek asla istemediği bir şeydi. Sestiel cennetten kovulmuş olabilirdi ama iyiliğe ve kutsallığa olan inancı asla sarsılmamıştı.

Yere düştüğü anda kemiklerinden çıkan sesler ve acı içinde inlemeleri birbirine karışırken bunları düşünüyordu. Güçlkle nefes alıyordu. Kendini yukarı çekmek için bulduğu bir kayaya tutundu.

Ölemezdi. Son görevini yapmalıydı insanoğluna. Ve tabii ki Lord'una.

Ama Pestilence ve yanındakiler sayesinde, Sestiel *agimortus*un devredilebileceği pek çok kişiyi öldürmüştü. Şuanda kalan birkaçını öldürmekle zaman harcamazdı. Bu durumda, *agimortus* yalnızca insanlara devredilebilirdi. Ama insanlar bu yükü taşıyamazlardı. Ancak eğer *agimortus*un devredildiği insanın doğuştan güçleri varsa o zaman bu yükü taşıma gücü artardı.

Hala zamanı varken bodrum katına ışınlanıp kadının parçalara ayrılmış ruhunun orada olduğunu gördükten sonra cehennem köpeğinden aldığı az miktarda kanı içti. Zehir midesine inerken kıvranmaya başladı. Ancak kısa süre sonra başlayan mide bulantısı ve baş dönmesi ona bazı gerçekleri gösterdi. Kadını yani Cara'yı hissedebiliyordu...

Gözlerinin önünde bir ışık belirirken toynak sesleri hala kulaklarındaydı. Beyaz atı ilerledikçe zırhından metal sesleri çıkan Pestilence okunu fırlattı.

Sestiel yana doğru çekilse de oku tam kalbinden yedi.

"Kaçabilirsin ama yalnızca ölme süreni uzatırsın." Atlının sesi dağda yankılanınca taş parçaları bir bir aşağı düşmeye başladı.

"Bu, insanlardan oluşan ordularda sık sık söylenen bir sözdür. Ama çok doğru bir söz, değil mi?"

Yalnızca üzerindeki adamın dizleri ve kaslı bacaklarının vuruşuyla ilerleyen bir at belirdi. *Ares*. Bir elinde tahta ve demirden yapılan kocaman bir kalkan diğerinde ise bir kılıç vardı. Simsiyah gözlerinden ateşler fışkırıyordu.

"Hazır ol, kardeşim!" *Ares* bağırıyor adeta kükrüyordu. Başını Sestiel'e çevirip "Git. Hadi!" dedi.

İki at çarpıştı. *Ares* kılıcını çekti. Ama Sestiel olacakları daha fazla izlemedi.

Son bir gayretle ödülünü almak üzere olan zavallı ruhunu koruduğu için sessizce dua ederek kayboldu.

YEDİNCİ BÖLÜM

Evet, burası York'tu.

Cara İngiltere'ye gitmek istemişti hep ama bu şekilde değil.

Bu seyahate çıkabilmek için veteriner ofisindeki tüm araç gereçleri Dr. Happs'e satmayı başarmıştı. Sonra da Jeff'in telefonuna Rüyalarının kaynağını öğrenmek için İngiltere'ye gideceğine dair bir mesaj bırakmıştı.

Az önce akşam yemeğini yiyen Cara şimdi etrafı duvarlarla çevrili bu şehri geziyordu. Newland Park'taki evi aramak için epey geç bir saatti ama uyumak da istemiyordu. Bu yüzden biraz şehri geziyordu. İşte bu yüzden göğsüne bir ok saplanan ve her yerinden kanlar akan bir adamı görünce hemen fotoğraf çekti. Ama yakışıklı aktör York'un meşhur Micklegate Caddesi'nde ağır ağır ilerlerken Cara kendini çok tuhaf hissetti.

Bu aktör, rüyasında Hal ile birlikte kaldığı bodrum katında onu yakalamaya çalışan adama çok benziyordu. Daha da tuhaf olanı, Cara'dan başka kimse adamı fark etmiyor gibiydi. Havadaki sis birden sokak ışıklarını bastırınca her yer kapkaranlık oldu. Ama aslında *o kadar da* karanlık değildi.

Cep telefonunu daha sıkı tutmaya başlayan Cara, adam ona doğru yaklaştıkça telaşlandı. Yıldırım hızıyla hareket eden adam birden Cara'nın tişörtüne asıldı. İçine büyük bir korku saplanan Cara, adam göğsüne bir yumruk attığında nefes alamadı. İnanılmaz büyük bir acı hissetmesine rağmen çığlık atamadı.

Nasıl olduysa Cara birden geri çekilip adamın yüzüne yumruk attı. Sanki adam Cara gibi kırk sekiz kilo ağırlığındaymışçasına birkaç metre ileri savrulup kaldırıma çarptı. Adamı alt etmenin ne kadar kolay olduğunu düşünmediği gibi onun ayağa kalkmasını da beklemedi. Arkasına dönen Cara neredeyse başka bir yayaya çarpacaktı ama... ters giden bir şeyler vardı. Hem de çok ters.

Yaya hareket etmiyordu. Hiç kimse hareket etmiyordu. Araçların ve insanların hepsi donup kalmıştı.

Üstelik yolun ortasında.

Gözleri kör eden bir ışık demetinin içinde aniden bir kamera görüldü. Birkaç dakikadır bir film setinde mi dolanıyordu? Ya da televizyondaki tuhaf şaka programlarından birinde? Aklından birkaç tane olası senaryo geçti ama hiçbirisi ona mantıklı gelmedi. Ortaya birden gözlerinden turuncumsu kırmızı ışıklar saçan kocaman beyaz bir at çıktığında Cara'nın beyni adeta durdu. Atın üzerinde siyah zırhından kanlar sızan bir şövalye vardı.

Bir an için Cara karşısında bir şövalye gördüğü için çok mutlu oldu. Bu, prodüksiyonun bir parçasıydı, değil mi?

Yaratılan etki mükemmeldi. Adamdan sızan kanlar gerçek gibi görünüyordu. Elinde ok olan adamın yüzündeki acı ifadesi mükemmeldi. Şövalyenin buz mavisi gözlerindeki acımasız ifade daha gerçekçi olamazdı.

Şövalye Cara'yı tutan adama ikinci oku attığında çıkan ses ve akan kanlar... hepsinin gerçek olduğuna inanmak güçtü.

"Ölecek misin artık?" Üçüncü oku atmaya hazırlanan şövalyenin ses tonundan bu durumdan çok sıkıldığı anlaşıyordu. Şövalyenin uzun platin saçları yüzünün önüne düştüğü için adamın yüzündeki ifade görünmüyordu ama bu durumdan artık keyif almadığını Cara çok iyi hissedebiliyordu.

Lütfen bu bir film seti olsun. Ya da rüya.

Vücudunun çeşitli yerlerine oklar yemiş adam kaldırırma düşüp hareketsiz duran insanlara çarparak onların da lobut misali düşmesine neden oldu. Diğerlerinin düşmesi çok zor oldu çünkü vücutları öylesine hareketsizdi ki belki de hepsi vitrin mankeniydi.

Şövalye üçüncü oku adamın tam sırtına isabet ettirdi. Sızlanıp duran silahsız adam dizleri ve elleri üzerinde yavaşça hareket etmeye devam etti. Cara çılgık atmamak için zor tutuyordu kendini.

Yolun ortasında aniden beliren başka bir ışık demetinin içinden bir at ve bir atlı daha belirdi. Ama bu sefer, atın üzerindeki adamın kim olduğuna dair en ufak bir şüphesi bile yoktu Cara'nın. Bu adamın kim olduğunu çok iyi biliyordu.

Jeff: Tuhaf da olsa Cara'nın düşündüğü ilk şey Jeff'in sesli mesajı aldığıydı. Düşündüğü ikinci şey ise; Jeff'in ve atının bir tür deri zırh giymiş olmasının ne kadar tuhaf olduğuydu. Cara pek emin olmamakla birlikte onların ortaya çıkan ilk adam ve attan daha büyük olduğunu düşündü.

Atı şahlanırken sarışın atlı Jeff'e bakıp pis pis sırtmaya başladı.

Jeff'in "*Hayır!*" diyerek kulakları sağır eden bir şekilde bağırmasına rağmen beyaz at yerdeki adamın kafasına çıktı. Kemik parçaları ve kanlar atın bacaklarına ve biraz yaşlı bir kadının elbisesinin üzerine sıçradı.

Cara çılgınlık atmaya başladı ama her iki adam da onu fark etmiyor gibiydi. Jeff de sarı saçlı atlı da kılıçlarını çekti.

Cara o kadar çok korkmuştu ki bir yandan geriye doğru giderken bir yandan da titriyordu. Her ikisinin de dikkatini çekemeyeceğini anladığı için kaldırırma yavaşça ilerlemeye başladı. Etrafındaki her şey esrareniz bir şekilde sessizdi. Duyulan tek şey metallerin birbirine vurma sesi, burnundan soluyan atların sesi ve küfürlerdi.

Cara risk alarak arkasına dönüp baktı. Ölü adamın vücudunun üzerinde dişleri ve toynaklarıyla birbirine saldıran atları görünce kanı dondu.

Midesi bulanmaya başlayan Cara bir çay evi ve fırının arasındaki ara sokakta durmak zorunda kaldı. Akşam yemeğinde yediği domuz etinden yapılan börek, patates püresi ve havuçlar birbirine karışıyordu. Kusmamak için sık sık yutkunurken bir yandan da yürümeye devam ediyordu.

Midesi düzelince birden ışık hızıyla koşmaya başladı. Bir köşeyi dönüp neredeyse bastonlu bir adamın üzerine düşeceği sırada nereye geldiğini bilmiyordu. Çok sinirli olan Cara çok telaşlandığı ve gözyaşlarını içine akıttığı için etrafını çok iyi göremiyordu. Derken bir anda kendini kaybedip caddeye atladı ve bir arabaya çarptı. Şoför korna çalarken Cara gülüyordu. Bunun histerik bir gülüş olduğuna hiç şüphe yoktu ama *dünya dönmeye devam ediyordu*.

"Küçük hanım, iyi misiniz?" Arabadan inen orta yaşlı adam ona endişeli gözlerle baktı. Adam öyle bir bakıyordu ki sanki bu evrende sorunu olan tek şey Cara'ydı.

Adam ona bakarken yaklaşmıyordu bile. Cara'nın gülümsemesi de sesi gibi güçsüzdü. "Evet. Teşekkür ederim." Adam başını sallayıp yoluna devam etti. Herkes yoluna devam etti. Sanki hiçbir şey olmamış gibi. Cep telefonu çaldığında öyle bir korktu ki olduğu yerde sıçradı.

Arayan terapistiydi. Mükemmel zamanlama. "Larena. Sesin duymak ne güzel." "Özür dilerim sana hemen dönemedim. Mesajını aldım. Siyah köpek ve kafesin ne anlama geldiğini söyleyebilirim."

"Köpek ve kafes mi?" Cara'nın hala hatırlayamadığı şeyler vardı. Larena'nın söylediklerini anlaması biraz zaman aldı. "Ah, evet. Sana rüyamı sormuştum." Larena bir terapist olmanın yanında iyi bir arkadaştı. Pek

sıradan biri değildi ama Cara'ya çok yardımcı oluyordu. Larena, onun tüm benliğiyle güvenebileceği tek kişiydi.

Aslında, *tüm benliğiyle* değil. Larena, Cara'nın doğaüstü güçlerini bilmiyordu. Cara bunu bir sır olarak saklaması gerektiğini uzun bir zaman önce öğrenmişti. İnsanlar hatta arkadaşlar ve aileler bile birinin normal olmadığını fark edince ona mesafeli davranıyordu.

"Sen iyi misin? Sesin pek iyi gelmiyor."

Cara dağılmış saçlarını düzeltti eliyle. "Ben..." yalnızca bir adamın öldürüldüğünü, aniden iki tane şövalyenin ortaya çıktığını ve zamanın durduğunu gördüm. Ama tüm bunları saymazsak, iyiyim! Birisi akşam yemeğinde içtiği çayın içine asit damlatmış olmalıydı. Tüm bunların tek açıklaması buydu. Ama ya evinde yaşananların açıklaması?

Delirmek dedi içinden bir şey. Evet, bu bir açıklama olabilirdi. "Sıcak bir duşun iyi gelmeyeceği hiçbir şey yoktur. N'oldu? Larena?" Arkadaşı konuşmayınca hemen harekete geçti Cara.

"Köpeğin hırladığını söylemiştin. Bu, içsel bir çalkantı yaşadığın anlamına gelebilir. Ama kendini bir yere kapatılmış ve tuzağa düşürülmüş gibi hissediyorsun. Köpeğin siyah renkli olması da tehlike yaşayacağın anlamına geliyor."

Tehlike. Bu işin şakası yoktu. Larena'nın söylediklerinden sonra mantıklı bir şekilde düşündü. Buraya lanet olası bir *rüyanın* peşine takılarak gelmiş ve kendini bir kâbusun içinde bulmuştu.

Yirmi yaşlarında kabadayı erkeklerden oluşan bir grup arkadaki bardan çıkınca Cara ezilmemek için kenara çekildi. "Peki ya atlar? Şövalelerin savaşı? Bunların önemli bir anlamı var mı?"

"Ah... emin değilim. Bunu araştırmam gerek." dedi Larena. "Belki de bir randevu almalısın."

Gruptaki erkeklerden biri Cara'ya çarpınca ne özür diledi ne de küfür etti. Cara dönüp adama şöyle bir baktı. Serseri... ahh... *ahh Tanrım*. Çarpmanın etkisiyle geriye doğru savrulan Cara elindeki telefonu neredeyse düşürecekti.

Adamın koyu renkli saçlarından siyah kısa boynuzlar çıktı. Vücudunda kıyafetle örtülmeyen yerlerde yalnızca kasları ve kemikleri görüldü. Cara gözlerini kırptırınca adam normal haline döndü. Arkadaşlarıyla gülüşüp başka bir bara girdiler.

"Cara? Hey, orada mısın?"

Boğuk bir ses tonuyla "Evet." dedi. Gözlerini kapatıp üçe kadar saydıktan sonra tekrar açtı. Zaman ilerliyordu ve hiç kimse şeytan gibi durmuyordu. Hayat oldukça güzel görünüyordu. "Özür dilerim. Sadece biraz yorgunum. Gelecek hafta için bir randevu ayarlıyorum."

"Tamam. Görüşürüz."

Cara telefonunu çantasına attıktan sonra nerede olduğunu anlamak için etrafına baktı. Şükürler olsun ki, B&B oteli yalnızca birkaç blok ilerideydi. Yağmur çiselemeye başladığında başının ağrıdığını ve sinirlerinin çok yıprandığını fark etti. Şimdi tam uyku hapi alıp yirmi dört saatlik bir uykuya dalma zamanıydı. Yarın kalktığında tüm bu yaşananların büyük bir kâbus olduğunu anlamak istiyordu. Aslında...

Fotoğraf makinesini açıp içindeki fotoğraflara bakmak istedi. Ölü adamı görüp görmek istemediğinden emin değildi. Yaşadığı şeylerin gerçek mi olduğu yoksa onun mu delirmiş olduğu ortaya çıkacaktı?

Gerçekten, acaba hangisi daha iyi olurdu?

Nefesini tutarak çektiği son fotoğrafın ekrana gelmesini bekledi. Fotoğrafta yalnızca arabalar, insanlar ve

otobüslerle dolu bir cadde gördüğünde mutluluktan ağlayacaktı neredeyse. Göğsüne ok saplanan kanlar içinde bir adam yoktu. Orta Çağ savaşıları gibi giyinmiş bir Jeff de yoktu.

Cep telefonunu ceketinin cebine koyan Cara altı blok ileriye gidip yatağına yatana kadar kendini yaşadıklarının gerçek olmadığına, delirmediğine ve bundan sonra kendi elleriyle dökmediği hiçbir şeyi içmeyeceğine inandırdı. İçeri girince on dokuzuncu yüzyıldan kalma bu evin sahibi elli yaşlarındaki tatlı kadına el sallayıp odasına doğru çıkmaya başladı. Kıyafetleriyle yatağına yatmak çok cazip görünse de kot pantolonunu ve kazağını çıkardı. Çok nadiren sütyen taktığı için şuanda üzerinde yalnızca iç çamaşırı vardı. Pijamalarını bulmak için bavulunu aktarıyordu.

Doğrulunca aynadaki yansımasını gördü.

Ve çılgılığı bastı.

Vücuduna oklar saplanan adamın tam da ona dokunduğu yer olan iki göğsünün tam ortasında bir damga vardı. Kırmızı çizgiler, ucu göğsüne dayanan bir kılıç ve kalkan şeklini almıştı.

Yaşadıklarının hepsi gerçektir.

* * *

Ares "Lanet olsun sana." dedi. "*Lanet olsun.*" Ares ucu kırılan kılıcını çekip 'kim kimin canını daha çok yakabilecek' oyununda ikinci raunda başladı. Neyse ki *agimortusu* artık yakınında olmadığı için Ares'in zırhı ve kılıcı tekrar sertleşmişti. Gerginlik dolu birkaç dakika boyunca Ares kılıcının Reseph'in vuruşlarıyla kırılacağından hatta daha da kötüsü zırhının paramparça olacağından emindi.

Reseph kanlı dişlerini göstererek sırtmaya başladı. "Etkileyici. En son ne zaman seviştin? Yapman gereken tek şey mührünün kırılmasını beklemek. Çünkü ondan sonra bütün şeytanlar sana tapmak için ayaklarına kapanacak."

Ares kılıcına daha sıkı sarıldı. Mührünün kırılmasının pek çok felakete yol açacağını biliyordu. Ama zincirlerinden kurtulan şeytanlara, özellikle de Reseph'in şeytanlarına, tam olarak hazır değildi.

Ares "Bunun için savaşabilirsin." dedi. "İzin ver de seni Reaver'e götürüyüm..."

Reseph içinden kopup gelen kahkahalara dur diyemedi. "Melek bu konuda bana yardım edemez. Olan oldu artık." Kılıcını yalayarak Sestiel'in kanının tadına baktı. "Kötü olmak beş bin yıldır yürüdüğümüz bu lanet olası yoldan çok daha eğlenceli." Ares kafası kesilmiş bir şekilde yerde yatan meleğe baktı. Normalde, bir meleği yalnızca başka bir melek öldürebilirdi. Ama atlılar istisnaydı. Sestiel'in vücudu yavaş yavaş gözden kaybolurken Ares'in benliğini büyük bir öfke sardı. Sestiel'in ikinci bir şansı olmayacaktı. Daha önce cennetten kovulduğu için bundan sonra cehenneme gidip acısını orada çekecekti.

Ares Sestiel'in kaderine öfkelenirse de kardeşinin onu kızdırmayı başardığını düşünmemesi için sesinin sakın çıkmasına özen gösterdi. "Mührümü kıramadığın için hayal kırıklığı yaşıyor olmalısın."

Reseph'in gözleri kıpkırmızı oldu. "Ama mührünün kırılması an meselesi. Sestiel'in *agimortusu* devrettiği insanı bulduğum zaman benim tarafıma geçip kazananlardan olacaksın." dedikten sonra Conquest'e yani atına bindi. Battle kocaman dişlerini açsa da Conquest oradan hemen uzaklaştı. "Çünkü kötülük kazanacak, Ares. İyilik beraberinde çok fazla kısıtlama getiriyor."

Bir kapı açılınca Pestilence ve Conquest birden kayboldu.

Kahretsin.

Ares İngiltere'nin York şehrine şöyle bir baktı. Burayı gözü kapalı bile tanırdı. Yüzyıllar boyunca kanlı savaşlar yapılmıştı burada. Aklına birden bu savaşlar geldi. Hala herkesi hissedebiliyordu. Pis suların toplandığı kapalı alanların ve cesetlerin konulduğu yerlerin eski kokularından arabalardan çıkan gazın ve Earl Grey marka çayın modern kokusuna kadar her şeyin kokusunu alıyordu. Sestiel'in himayesindeki cehennem köpeğinin korkusunu her yerde hissediyordu.

Ares hemen otomatik olarak mührüne dokundu. Sestiel ölmeden önce *agimortusu* başka birine devretmişti. Bu kişinin Cara olduğu konusunda Ares'in en ufak bir şüphesi bile yoktu. Çünkü olan biteni görebilen tek insan oydu. Bu durum bir cehennem köpeğine bağlı olmanın doğurduğu kötü bir sonuçtu. Ama bu konudaki en büyük delil Cara'nın yanlarından ayrıldıktan sonra Ares'in zırhının ve silahlarının normale dönmesiydi. İyi ama, Cara nereye gitmişti? Ares bir an için onun cehennem köpeğinin yerini bulup bulmadığını merak etti.

Ve başına nelerin geldiğini fark edip etmediğini.

Ares onun gittiği yöne doğru yürüdü. Doğüstü varlıkların farklı yerlere seyahat etmesini sağlayan *kuantumunu* korumaya çalışmakta zorlanınca Ares'in bindiği uçağı insanların yaşadığı yerden ayıran zar da incelmeye başladı. Melekler ve atlılar gibi seçilmiş varlıklar insanların arasında farklı sıklıkta ve insanların görebileceği hızdan bir milyon kat daha hızlı uçabilmek için doğüstü bir uçak kullanıyorlardı. Eğer bu uçak düşerse insanlar onları görebiliyordu.

Seyyar bir kapı açılınca içinden dumanlar arasında çıkan kişi Thanatos'tu. "Ne oldu?"

"Reseph Sestiel'i öldürdü. Ama Sestiel daha öncesinde *agimortusu* başka birine devretmeyi başardı."

"Bu iyi bir haber. Peki, sen neden böyle üzgünsün?"

"Çünkü *agimortusu* devrettiği kişi bir insan."

Aklına Pestilence'nin oklarından biriyle birlikte Cara'nın bir görüntüsü geldi. Bu, en iyi durum senaryosuydu. "Gözcülerimiz *agimortusu* insanların taşıyamayacağını söyledi. Bu, onun ölümüne neden olacak."

Thanatos silahlarını zırhına çapraz bir şekilde geçirdi.

Ares tam küfür edeceği anda vazgeçti. Ares son zamanlarda Sestiel'in izini sürmekle o kadar meşguldü ki kardeşlerine bu konuda yaşanan son gelişmeleri söylemeye vakti olmamıştı. Thanatos'a hemen son haberleri vermeye başladı.

Thanatos ısıklık çaldı ve "Cehennem köpekleri insanlara bağlanmaz. Ben daha önce böyle bir şey duymadım." dedi.

Ares "Cehennem köpeğine söyle eğer elinde yararlı bir bilgi varsa bize söylesin ki kullanabilelim." dedi. Pestilence'nin Cara'nın nerede olduğunu hissedememesinin güzel bir gelişme olduğunu düşünürken artık Ares de hissedemiyordu.

Styx kafasını yukarı kaldırınca Than at sakinleşene kadar boynunu sıvazladı. "Reseph'in yardımcılarının birinden bazı bilgiler aldım. O da henüz Deliverance'nin yerini bulamamış ama dünya üzerindeki tüm mezarlıkları ve bizim Limos'un *agimortusunu* ararken baktığımız pek çok yeri araştırması için şeytanları görevlendirmiş."

İşte bu, harika bir haberdir! Limos'un mührünün kırılma nedenini bulmak bile yüzyıllarca sürmüştü. En

sonunda dünya üzerinde bir yerlerde, içildiği zaman mührün kırılmasına neden olacak kâsenin var olduğuna karar vermişlerdi. Ama bunu bulamamışlardı.

Thanatos en şanslılarıydı. Onun mührü bakırlığıydı. Tabii eğer buna şans denebilirse diye düşünürken Ares'in tüyleri ürperdi.

"Çok dağıldık." dedi Ares. "Limos'un *agimortusunu*, Deliverance'nin nerede olduğunu bulmak ve Cara'yı korumak için yeterli insan gücüne sahip değiliz. Tüm dikkatimizi bu konulara yoğunlaştırmalıyız."

"Öyleyse Cara?"

Ares başını salladı. Kadının varlığı onun güçsüz kalmasına neden olsa da onu bulup yanından ayırmaması gerekiyordu. "Öncelik Cara'nın ama onu bulmak için bir planım var. Onun yerini tespit ettikten sonra onu kendi gücümüzle korumak için her şeyi yapmalıyız." Ares öylesine uzun bir nefes alıp verdi ki nefesi soğuk havada dumanların çıkmasına neden oldu. "Kendimi çok iyi tanıyorum, Than. Eğer o öldürülürse ve ben kötü bir varlığa dönüşürsem hiçbir kuvvet dünya üzerindeki bütün insanları öldürmekten alıkoyamaz beni,"

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Cara uyumadı. Hayır, uyuyamadı. Şaşkınlık içinde B & B oteli arayarak bir tane daha battaniye istedi, banyo yapıp göğsündeki o yazıyı çıkarmaya çalıştı ama çıkaramayınca pijamalarını giyip Larena'yı aramaya karar verdi. Ama ona ulaşamadı.

Gıcırdayan yatağına yatıp televizyonu açtı. BBC, zehirli su yosunlan nedeniyle kırmızı renkte akmaya başlayan Afrika'daki nehirlerle ilgili bir haber veriyordu. Ama Cara bu haberi dinlemedi bile. Hissizleşmişti. Beyninin kulaklarıyla olan bağlantısı kaybolmuştu. Evine zorla girildiği o geceden sonra da böyle hissetmişti. Yani adamı öldürdükten sonra.

Otopsi raporunda kalp krizi yazsa da Cara gerçeği biliyordu. Babası gözlerinin önünde yere yığılınca bir kalp krizi vakasının nasıl olduğunu görmüştü.

Tanrım, babasını özliyordu. Kızının güçlerinin farkında olsa bile onu seviyordu. Yapabileceği tek şey arayıp babasını bir sonraki uçağa yetiştirmek olmuştu.

Güney Karolina'ya taşınmadan bir ay önce babasının ölmesi onu mahvetmişti. Ne zaman ki bu olaydan dört ay sonra birileri zorla evine girmişti işte o zaman hayatının değerini anlamıştı.

Ama şimdi de bu yaşananlar. Artık akıl sağlığını gerçekten yitiriyordu.

Cep telefonu çalınca uzanıp komodinin üzerinden aldı. "Larena?"

"Hayır."

Karşı taraftan derin bir şekilde gelen bu ses Cara'nın hem rahatlamasını sağladı hem de telaşlanmasına neden oldu. "Jeff?" diye fısıldadı.

"Neredesin? Seni görmeliyim."

Onu görmek mi? "Bu delilik olur... ama ben zaten seni gördüm ya da seni gördüğümü sandım. Daha erken saatlerde. Bir atın üzerinde..."

"Cara, dinle beni." Sesi saçmalıyor gibi gelmiyordu; aksine keskin ve emir verici bir ses tonu vardı. İstese de kapatamazdı telefonu. "Tehlikedesin. Seni bulmam gerekiyor. Mesajında İngiltere'de olduğunu söylemişsin. Neresindesin?"

Cara hiçbir şey söyleyemedi. Bunu biliyordu. Ama bu noktada köpek konusunda ona Jeff'ten başka yardım edebilecek kimse olmadığı için çaresizlik içindeydi. "York şehrinde Bed and Breakfast diye bir otelde kalıyorum." Yan taraftaki çekmeceye uzanıp broşürü çıkardıktan sonra ona adresi verdi.

"Teşekkürler." Cara başka bir şey söyleyemeden telefonu kapattı Jeff.

Şimdi ne olacaktı? Jeff şuanda bir uçağa atlasa bile onun York'a ulaşması yarın öğleden sonrayı bulurdu. Ayrıca bu konuda kendisine yardım edebileceğine dair ona güvenebilir miydi?

Kapıya vurulduğunu duyunca birden irkildi. Sakin ol, nefes al. İstedğim battaniyeyi getirdiler.

Kapıyı açar açmaz şok oldu.

"Jeff..."

"Ares." Cara onu içeri davet etmese de içeri girdi. İçeri girerken kapıya çarpmamak için başını eğmesi Cara'nın dikkatinden kaçmadı. Aynı şekilde geniş omuzlarının kapı kenarlarına değip geçmesi.

Buraya bu kadar kısa bir sürede gelmesi mümkün değildi. Ayrıca... Ares?

Tabii eğer *önceden* burada değilse. Atın üzerinde.

Adam kapıyı arkasından sessizce kapattı.

"Olduğun yerde kal." deyip yatağın diğer tarafına geçti hemen.

"Bana dokunma."

Ares her iki elini de yukarı kaldırıp ona zarar vermeyeceğini ima etmeye çalıştı. Ama bu, işe yaramadı. Eğer isterse, Cara'yı iki adımda yakalayabilirdi.

"Sana zarar vermek için gelmedim buraya, Cara. Yardım etmek için geldim."

"Beni uyandırabilir misin? Çünkü bana yardım edebileceğin tek şey bu kâbusun sona ermesi için beni bu derin uykudan uyandırmak."

"Bu, bir kâbus değil. Bu akşam gördüklerinin hepsi gerçektir."

Elini göğsüne götürüp o tuhaf yazıların olduğu yere koydu.

"Kanlar içindeki bir adamın göğsüne dokunduğu yerde bir iz oluşmasına neden oluyor; sonra sen ve başka bir adam birden atlarınızın üzerinde ortaya çıkıp savaşılmaya başlıyorsunuz. Ve tüm bunlar yaşanırken zaman duruyor. İnsanların canavarlara dönüştüğünü görüyorum. Ne yani sen şimdi tüm bunların gerçek olduğuna inanmamı mı istiyorsun?"

"Evet, çünkü bu bize yardımcı olacak. Bunların gerçek olduğuna ne kadar erken inanırsan senin için o kadar iyi olur."

Şu saatten sonra inkâr etmek çok saçma olsa da Cara başını iki yana salladı. Tüm bu yaşananlar gerçektir. Cara bunu biliyordu.

Ares tek kaşını kaldırarak "Göğüslerinin arasındaki şu iz için başka bir açıklaman var mı?"

Tabii ki, bir açıklaması yoktu. Eğer şuanda pencerenin önüne içinde uzaylıların olduğu bir uzay gemisi inse bunun için bile bir açıklama getiremezdi.

"Sen kimsin?" dedikten sonra adamın savaş botlarını, siyah deri pantolonunu ve siyah deri bisiklet ceketinin içindeki siyah AC/DC tişörtünü inceledi. "Bugün neden atın üzerindeydin ve zırh giymiştin?"

"Seni korunaklı bir yere götürdükten sonra bunu sana uzun uzun anlatabilirim."

"Sen delirdin mi?" Adama kuşku dolu gözlerle baktı. "Ben seninle hiçbir yere gelmiyorum."

Eliyle sessiz bir şekilde havayı kesen bir hareket yaptıktan sonra pencereye doğru yürüdü. "Hiç sıçan gördün mü?"

Konunun bu kadar hızlı değişmesine şaşırdı. "Sıçan mı?"

"Kocaman bir fareye benzeyen kemirgen."

"Sıçanın ne demek olduğunu biliyorum herhalde." diye tersledi adamı. "Neden sordun?"

"Onlar casus." Perdelerin arasından dışarıya baktı. Dışarıdaki yoğun sis içerideki sarı ışığın kırılmasına ve sokakta küçük ve esrarengiz bir aydınlığın oluşmasına neden oldu. "Gördün mü hiç?"

Casus sıçanlar mı? Adam cehennem kadar yakıcı olabilirdi ama zirdelinin tekiydi. Cara dikkat çekmeden kapıya doğru yönelmeye başladı. "Hiç tüylü, küçük James Bondlar görmedim." Ares dönüp bakınca Cara "Evet, gölgelerde hızlıca kaçan şeyler var. Ama bu gece o kadar çok garip şey gördüm ki." diye ekledikten sonra kapıya biraz daha yaklaştı.

"Onu yapmayacaksın."

"Neyi yapmayacağım?"

Ses tonunda hem bıkkınlık hem de eğlence ifadesi vardı. "Kapıya doğru yaklaşmayacaksın."

Öyle mi? Aslında deniyordu. Kalan mesafeye şöyle bir bakınca koşarak oradan kaçabileceğini düşündü ama adamın vücudunun birden gerildiğini görünce hareket edemedi. "Ne oldu?"

"Bir at sesi duydum."

Cara, kırmızı gözleriyle kötü bakışlar atan beyaz atı hatırlayınca yutkundu. "Kötü bir at mı?"

"Pestilence." dedi Ares. Birden hareketlenip Cara'nın yanına gelerek "Buradan gidiyoruz." dedi.

Kolunu sallayınca birden ışıklar saçan bir kapı oluştu odanın ortasında. Tam kulakları sağır eden bir patlama olup alevler onları yutacaktı ki Ares kadını ışığın içine çekti.

* * *

Bu şeytani yangından kaçmayı başaran Ares, Cara ile birlikte kapıdan geçip muhteşem malikânesindeki odasına girdi.

Çok ucuz yırtmışlardı. İçgüdüleri onu çok daha erken uyarmalıydı ama *agimortusa* yakınlaştığı anda güçlerinin kısıtlanmasından dolayı kendini azgın bir atla çiftleşmeyi bekleyen köstekli bir kısrak gibi hissetmişti.

Ayak bileği biraz yanmıştı. Çünkü tam kapı kapanacağı anda ateş onu yakalamıştı. Ares mermer zemine düşerken omzunu yere çarptı. Cara kollarının yere çarpmaması için Ares'e daha sıkı sarıldı.

Önceki buluşmalarının aksine bu kez Cara Ares'in üzerindeydi; kollarını onun beline dolamış kafasını ise boynuna gömmüştü. Cara tıpkı vanilya ve çiçek karışımı kokuyordu. Belki bunu düşünmesi doğru değildi ama bir kadının yumuşak bedenini üzerinde hissetmeyeli çok uzun bir zaman olmuştu.

Pantolonunun içindeki hareketlilik belki çok daha yanıltıcı ama her ikisinin teni de Limos'un Havai'den getirdiği barbekünün üzerinde kavrulan domuz eti gibi alev alev yanıyordu.

Ahh, şimdi ateşe odun atmanın tam da sırasıydı.

Cara kendi kendine "Bu kâbus çok olmaya başladı artık." diye söylenince Ares onun bu cümleyi sertleşen penisini hissettiği için söylememiş olduğunu umdu.

Ares Cara'yı üzerinden itip ayağa kalktı. Cara ise üzerinde beyaz kuzu desenleri olan pembe pazen pijamalarıyla yerde kalakaldı. Ares pembeden nefret ediyordu. Ayrıca böyle yumuşak, pofidik şeylerden de hoşlanmıyordu. Bu kadının insanlar içinde hayatta kalmayı başarması mucizeydi çünkü Ares'in dünyasında beş dakika bile yaşayamazdı. Gerçi Cara'nın birkaç sert cevabını ve otel odasından kaçarken gösterdiği performansı takdir etmeliydi.

Ares "Bu, bir kâbus değil." diye bağırınca Cara korktu ama Ares bunun için kendini kötü hissetmedi. Cara'nın bir an önce gerçekleri kabullenmesi gerekiyordu. "Sana bunu tekrar söylemeyeceğim."

"O zaman bana neler döndüğünü anlatabilirsin belki." dedi alay eder bir ses tonuyla. "Köpeği bana getirdiğini ve kuzenlerinle kaldığını söylemiştin..."

"Yalan söyledim." Ares onun yanına gelip elini yüzüne doğru salladı. Böylece Cara'nın beyninden sildiği tüm detayların geri dönmesini sağladı.

Geri geri gitmeye başlayan Cara'nın nefesi daraldı, gözleri fal taşı gibi açıldı. "Ne yaptın sen böyle? Ah Tanrım, ne... evimdeki bu adamlar da kim?" En gelişmiş bilgisayarın bile kilitlenmesine neden olacak bunca

bilgi beyninde dönüp durunca Cara başını ellerinin arasına aldı.

"Onlar savaşçı insanlardı." Yavaşça Cara'ya doğru yaklaşarak başını köşedeki pembe sis bulutuna çevirmesini sağladı. "Şeytan katilleri. Sanırım senin tedavi ettiğin cehennem köpeğinin peşindeydiler." O iğrenç yaratıkları kimsenin tedavi edebileceğini düşünmediği için Cara'nın da bu köpeği tedavi edebileceğine pek inanmıyordu.

"Onlar da cehennem köpeği deyip durdular." Başını eğip çıplak ayaklarına bakınca sapsarı kaşları çatıldı. "Bir dakika. Birden ofisimde beliren adam. O, Hal'ı alıp götürdü. Sonra da onu rüyamda gördüm." Eliyle göğsüne dokunup "Bu izin nedeni de bu adam." dedi.

"Adamın adı Sestiel'di. Cennetten kovulan bir melekti."

"C-cennetten kovulan mı?" Cara yutkunup dudaklarını yalayınca Ares'in dikkati, doğal olarak, onun ağzına gitti. Cara narin bir kadın olabilirdi ama söz konusu kadınlar olunca *narin* şeyler çok çekici oluyordu. "Neden bir... cehennem köpeği istedi ki?" Cara 'cehennem köpeği' derken bir tuhaf oldu ve tekrar dudaklarını yaladı. Ares, Cara'nın şu harekete bir an önce son vermesini diliyordu içinden. "Yani, Hal'ı?"

"Cehennem köpeğini de yanına aldı çünkü bu köpeklere yakın olmak yerini kimsenin bulamayacağı anlamına geliyor." Ayrıca, bu köpekler Atlılara karşı kullanılabilecek en etkili silahlardan biriydi ama Cara'nın şimdilik bunu bilmesine gerek yoktu. "Sanırım köpeği evcilleştirip kendine bağlayabileceğini düşünüyordu. Ama köpeğin zaten sana bağlı olduğunu bilmiyordu herhalde."

"Bağlı olmak mı?"

Ares'i bir öfke dalgası kapladı. "Cehennem köpekleri iğrenç ve şeytani yaratıklardır. Birilerini öldürmek ya da sakat bırakmak için yaşarlar ve asla vicdan azabı duymazlar. Yani, senin ona yaptığın şey hayatını kurtarmak mı ya da her neyse... bu, onun sana minnet duymasını sağladı." Bu düşünce Ares'i çok rahatsız etti. Minnettar bir cehennem köpeğine bağlı kalacağına hayatının geri kalanında yarasa dışkısı yemeyi tercih ederdi. "Onunla ilgili rüyalar görüyordun; gerçi bunlar rüya değildi. Onlar astral seyahat sayesinde iletişim kurabiliyorlar. Uyurken onun yanına gidiyorsun ama bu çok tehlikeli olabilir. Çünkü bu rüyalar âleminde melekler ve şeytanlar seni yakalayıp bedenini fiziksel olarak ölene kadar esir edebilirler."

Cara biraz doğruldu. Gözlerini hiçbir noktaya odaklayamıyordu. Beyni kavramakta zorluk yaşadığı pek çok bilgiyle doluyordu. "Ama sen... sen gelip beni evimden çıkardın. Kaçırdın sen beni."

"Hayatını kurtardım." dedi Ares. "Gardiyanlar seni yakalayıp öldüreceklerdi."

Kafasını ellerinin arasına gömen Cara bir süre sonra doğrulunca yanakları kızardı. "Beni *öptün* sen!"

Ares'in gözleri yeniden daha önce tadına baktığı o lezzetli dudaklara kaydı. Dudaklarında o zaman nane ve cehennem köpeğinin tadı vardı. Acaba dudaklarının tadı şimdi nasıldı? "O bir öpücük değildi insanoğlu, heyecanlanma."

Cara o kadar öfkeliydi ki zor nefes alıyordu. "Birinin dudaklarının başka birine dokunmasına sizin oralarda ne deniyor bilmiyorum ama biz *insanlar* buna öpücük diyoruz."

"O zaman, tebrikler. Çünkü bir cehennem köpeğiyle öpüştün." dedikten sonra kadının büyük pijamalarının altından belli olan kıvrımlarını inceledi. Onun banyoya girmeden önce farkında olmadan yaptığı striptizi asla unutmayacaktı. "Seninle öpüşmekten kaçınmaya çalışacağım. Ama cehennem köpekleri buldukları her varlığı öper. Özellikle de onları öldürürken. Gerçekten *hoşlandıkları* birine neler yaptıklarını söylemeyeceğim."

Cara bir anlık sessizlikten sonra "İğrençsin." dedi.

Ares alaycı bir sesle "Cehennem köpeğiyle öpüşen ben değilim." dedi.

Cara'nın bu durumdan çok sarsıldığını anlayan Ares kısa bir an, çok kısa bir an için ona sataştığı için vicdan azabı duydu. Yaptığı şeyi affettirmeye karar verdi. Tam o anda Cara, Ares'in vicdan azabı çektiğini anlamış gibi ona güzel bir bakış attı. "Neredeyiz?" Ares bu soruya birkaç saniye içinde cevap vermeyince Cara "Ee?" dedi.

Cara'nın böylesine ani bir duygu değişimi yaşaması etkileyiciydi. "Yunanistan. Burası da benim evim."

"Aa, telefon numaranı verirken Yunanistan'dan bahsetmiştin."

Bu duruma sinirlenmemesi takdire şayandı. Her iyi savaşçı gibi Cara da etrafını inceledi, detayları beynine kazımaya çalıştı. Dışarıya çıkılan her noktayı ezberlediğine Ares'in hiç şüphesi yoktu. *Aferin!* İncelemesini bitirince ayağa kalkmaya çalıştı ama Ares onu vücudu ve duvar arasına sıkıştırmıştı. Ayağa kalkıp Cara'ya elini uzattı ama Cara buna aldırmadı bile.

Bu kadın ateşli olduğu kadar inatçıydı *da*. Aslında bu iki kelime sinir bozucu bir bütünlük oluşturuyordu.

Cara ona değmemek için kendisini duvara yapıştırarak zar zor ayağa kalktı. "Tüm bunlar deli saçması. Şeytanlar? Cehennem köpekleri? Cennetten kovulan melekler? Ben bu işin içine neden girdim? Ne yaptım ki ben?"

Sorular güzeldi. Ama maalesef, Ares'in bu güzel sorulara verecek güzel cevapları yoktu. "Yanlış yer, yanlış zaman. Cehennem köpeği seni öptüğünde..."

"O beni öpmedi." diye bağırdı Cara. "O yalnızca bir *köpek*."

"O bir köpekten çok daha fazlası. Ve bir yerde senin dudağını yaladı. Hatırlıyor musun?"

Cara öfkeli de olsa başını salladı. "Ben yalnızca yardım ettim ona. Vurulmuş ve bir arabanın altında kalmıştı. Gerçi ben kurşunu çıkarır çıkarmaz inanılmaz hızlı bir şekilde iyileşmişti."

"Çünkü o bir cehennem köpeği. Onları öldürmek çok zordur bu yüzden Aegis onu çok iyi bir tüfek kurşunuyla vurmuş. Eğer sen olmasaydın ölürdü. Cehennem köpekleri kimseye bağlanmaz genelde ama onda öyle bir etki bırakmışsın ki hayatını sana verdi."

"*Hayatını* bana mı verdi?"

"Cehennem köpeğinin sana verdiği öpücük, onun senin yaşam enerjine bağlanması anlamına geliyor. Ne zaman yaralansan ondan yararlanacaksın ya da tam tersi. Her ikiniz de doğüstü bir hızla iyileşeceksiniz. O yaralandığında enerjinin düştüğünü hissedeceksin. Ne kadar ciddi şekilde yaralanırsa senin için o kadar kötü olur. Hatta seni o kadar güçsüz bırakabilir ki ölebilirsin."

Pijamasının yukarı sıyrılan kolunu çekti. "Sen hiç iyi haber vermez misin?"

Ares omuzlarını silkti. "Eğer seni iyi hissettirecekse, şunu söyleyeyim ki bir cehennem köpeğine bağlı olmak hayat süreni uzatır." Tabii eğer *agimortus*un devredildiği kişi o değilse. "Sana çok minnet duymuş olmalı çünkü aslında cehennem köpekleri ölümsüzdür. Ama ölümlü birine bağlanarak uzun yaşayabilme şansını kaybetti. Sen sağlıklı olduğun sürece onu öldürmek yine çok zor olacak ama sen öldüğünde o da ölecek."

Cara bunların üzerinde düşündükten sonra "Sen ölümsüz müsün?" diye sordu.

"Evet. Ama bazı ölümsüzleri öldürmenin yolları vardır. Mesela vampirler güneş ışığına maruz kalmadıkları, kafaları kesilmedikleri ve kalplerine bir yara almadıkları sürece ölümsüzdür. Ama ben yok

edilemem. Öldürülemez." Deliverence tarafından atlıların ortadan kaldırılması emri verilmedikçe.

"Vampirler gerçekten var mı?" Cara ayakta durmakta güçlük çekse de ellerini karnının üzerinde bağlamıştı. Doğaüstü dünyanın gerçekten var olduğunu öğrendiğinde Ares bu kadar şanslı değildi. Karısının işkence edilip öldürülmesini izlerken kolları arkadan bağlanmıştı. "Pekâlâ, benim şeye... cehennem köpeğine yardım etmem nasıl oldu da bu işin içine girmeme neden oldu?"

"Sestiel'in yerini gizlemek için cehennem köpeğini yanına alıp götürdüğünü söylemiştim sana. Ona yönelik suikast planları vardı. Dolayısıyla kendini korumak istedi."

Cara beyaz mermerin üzerinde daha da rengi solan ayağına baktı. "Neden onu öldürmek istiyorlardı?"

Şimdi işler biraz karışıyordu. Uzun siyah deri koltuğa oturmasını işaret etti Ares. Bu koltuğu ona Limos aldırılmıştı. Çünkü her erkeğin yetişkin on iki adamı tek bir lanet olası koltuğa oturabilmesi gerekiyormuş.

"Otur. Eğer açsan bir şeyler getirtebilirim."

"Aç değilim. Oturmak da istemiyorum." Cara kollarını inatçı küçük kızlar gibi göğsünün üzerinde birleştirdi. "Ben sadece ne işler döndüğünü bilmek istiyorum." Ares emir almaya alışkın değildi. Bu durumu sert bir dille ifade etti: "Şu anda bilmen gereken kadarını biliyorsun."

"Gerçekten mi?" Cara'nın yüzü öfkeden kıpkırmızı oldu. "*Her şeyi* biliyor muyum? Az önce tehlike altında olduğum için otelden kaçmak zorunda olduğumuzu söyledin. Peki ya o otelde kalan diğer insanlar? O bina havaya uçmadı mı? *Ben* tehlikede olduğum için diğer insanlar da öldü mü?"

"Cara..."

"Söyle! Tüm bu yaşananlara hala inanamazken aklımdaki sorulara cevaplar bulmak istiyorum. Ve bunu şimdi istiyorum!"

Cara'nın söyledikleri üzerine Ares'in tüm tüyleri havaya kalktı. Pekâlâ, her şeyi bilmeyi bu kadar çok istiyorsa öğrenecekti."

"Evet. Sen tehlike altında olduğun için o insanlar öldü. Bed and Breakfast Otel'i ni alevler yuttu." Aslında insanlar âleminde bunu yapmak yasaktı ama Pestilence yaptıkları için ceza almayacaktı. "Cehennemden çıkan ruhlar insanların peşine düştü ve onları diri diri yaktı. Bu şekilde ölmek çok kötü. Daha da kötüsü artık hepsinin ruhu cehennemde hapsedilecek. Bir daha asla cennete giremeyecekler."

Cara'nın deniz mavisi gözlerinden yaşlar süzülüyordu. Ares onu rahatlatmak isterken bir çavuş edasıyla yürümeye başladı odanın içinde. "Dinle beni, insanoğlu. Bu olayların içine girmiş olman çok kötü ama oldu ve artık buradasın. Tehlike altında olan pek çok şey var. Eğer hayatta kalmak istiyorsan biraz dik durmalısın. Bu mücadele sona ermeden önce daha pek çok insan ölecek. O yüzden gözyaşlarını sil. Şuanda, evrendeki en önemli insan sensin. Buna göre davran."

Cara "Seni aşağılık." dedi belli belirsiz bir sesle.

"Evet, ben kelimenin tam anlamıyla aşağılık biriyim. Sen de Sestiel'in *agimortusu* devrettiği kişisin." Ares Cara ile arasındaki mesafeyi iki adımda kapattıktan sonra kadının üzerindeki pijamayı yırtarak düğmelerin etrafa saçılmasına neden oldu. Cara çılgılık atarak kaçmaya çalıştı ama Ares onu boynunun arkasından tek eliyle yakaladı. Şuanda onun tenine dokunduğunu unutarak parmaklarını göğsünün arasındaki ize götürdü. "Bu bir *agimortus*. Bu yalnızca cennetten kovulan meleklerin yükünü taşıyabileceği bir şey."

"Bırak beni, sapık."

Hayır. Tüm bu yaşananlara ikna edene kadar bırakmayacaktı onu. "Az önce söylediklerimi düşün, Cara."

Bu izi *yalnızca* cennetten kovulan melekler taşıyabilir diyorum sana. Sense göğüslerinin açıldığını düşünüyorsun sadece." Ama o ne güzel göğüslerdi öyle. Ona bir şeyler söylüyor bahanesiyle uzun uzun bakmıştı kadının göğüslerine. Evet, aşağılık biri olabilirdi ama kadınları korkutmayı seven sapık biri değildi.

Cara Ares'i omuzlarından tutup itti. "Çek ellerini üstümden. Sana sormamı istediğin o lanet olası soruyu soracağım şimdi."

Ares bir adım geriye çıkarken Cara'nın pijamasının üzerini çekiştirip önünü kapatmaya çalışmasını izledi. "Tamam. Sor. Bu küçücük kafanın içinde bir beyninin olduğunu kanıtla bakalım."

Yere tükürürken "Pislik." diye söylendi Cara. "Bu oyunu ben de senin gibi oynayacağım. Söyle bakalım; madem bu *agimortusu* yalnızca cennetten kovulan melekler taşıyabiliyor, o zaman şuan neden benim üzerimde?"

Seni uyanık. Eğer cevap bu kadar kötü olmasaydı kadının zekiliğine gülebilirdi. "Çünkü cennetten kovulan melekler şuanda nesli tükenenler listesinde yer alıyor. Yani Sestiel'in bunu devredebileceği tek canlı türü insanlardı. Ama maalesef ki insanlar bunu birkaç saatten fazla taşıyabilecek kadar güçlü değiller. Fakat sen bir cehennem köpeğine bağlı olduğun için Sestiel senin diğer insanlardan daha güçlü olacağını düşünmüş olmalı."

Cara'nın rengi biraz atsa da yüzündeki o güzel ama sinirli ifade hala yerinde duruyordu. Harika. Ne ağlıyor ne de gözleri buğulanıyordu. "Peki, gerçekten öyle mi?"

"Evet, ama bu böyle devam etmeyecek. Hayatta kalmak için Hal'ın yaşam gücünden besleniyorsun. Eğer *agimortusu* devredecek cennetten kovulan başka bir melek bulamazsak sen her geçen gün güç kaybına uğrayacaksın. Ta ki Hal ölene kadar." Ares Cara'ya hakkını vermeliydi. Çünkü bunları duyduğu ilk anda gözleri hafif dolsa da soğukkanlılığını korumayı başarmıştı.

Cara açıkça "Yani o ölürse ben de öleceğim." dedi.

Ares yavaşça Cara'nın yanına geldi. Göğüslerini açtığında bu kez Cara ona karşı koymadı. Göğüslerinin arasındaki iz, kırbaç izlerine benziyordu ve kıpkırmızıydı. "Bak. Kıpkırmızı, tıpkı taze et gibi." Ares parmaklarını izin bittiği yere doğru götürdüğünde Cara geri çekilmedi. "Ölmeye başladığın zaman bu izin rengi de solacak. Ve iz, teninle aynı renge kavuştuğu an senin için hayat bitmiş olacak. Bu, bir kronometre Cara." Eliyle ize bastırdı. İzin renginin önce beyaza sonra tekrar kırmızıya dönüşmesini izledi. "Ve gördüğün gibi, her geçen saniye zaman daralıyor."

DOKUZUNCU BÖLÜM

Üzerine araba farları yansıyan bir geyik gibi orada öylece duruyordu Cara. Aklından bin bir türlü şey geçerken kalbi hızla çarpıyordu. "Sanırım oturmalyım."

Üzerinde satranç tahtası şeklinde tasarlanan kocaman bir sehpa bulunan kalın halının üzerine geçerken ayaklarının rengi biraz yerine geldi. Deri koltuklardan birine geçip otururken soda şişesi büyüklüğündeki iki satranç taşını yere düşürdü.

"Satrancı seviyorsun." Yaptığı gözlemler aptalca olduğu için sesinde de herhangi bir ima yoktu.

"Evet."

"O zaman, iyi oynuyorsundur." Başka bir aptalca söylem daha. Ares cennetten kovulan meleklerden, şeytanlardan ve onun ölebileceğinden bahsederken Cara satranç gibi oldukça sıradan bir şeye odaklanmıştı.

Düşen parçaları yerine koyan Ares "Şimdiye kadar hiç yenilmedim." dedi.

Mırıldanarak "Sana oyun konusunda meydan okumamam gerektiğini unutmamalıyım." dedi.

"Bana başka konularda da meydan okumamak akıllıca olur." Odanın diğer ucundaki çıkışlardan birine doğru gidip adı Vulgrim olan birine seslendi.

Haklı da olsa Ares'in küstahlığı Cara'yı rahatsız edip sinirlendiriyordu. Şuanda korku ve kafa karışıklığı dışında her duygu ona çok daha iyi geliyordu. Ama daha ağzını bile açmadan koçunkilere benzeyen boynuzları ve geniş burnu olan bir yaratık, toynaklarını yere vura vura ağır adımlarla içeri girdi. Cara'nın erkek olduğunu düşündüğü yaratığın üzerindeki zincir zırhın üzerinde bir çeşit deri gömlek vardı. Ama zincir zırhın içine de bir şey giymiş olmalıydı yoksa tüyleri zincirlere sıkışıp canını acıttırdı.

Cara o ana kadar bundan sonra hiçbir şeyin onu delirtmeyeceğini düşünmüştü ama Ares yaratıkla konuşurken mümkün olduğunca dikkat çekmemek için heykel gibi kıpırdamadan beklemeye karar verdi.

"Efendimiz?" diye kükredi yaratık.

Ares yaratığa başıyla selam verdikten sonra "Vulgrim, konuğum için bir ork suyu getirir misin? Diğerlerine de bu hanımefendinin istediği her şeyi getirmelerini emret." Yaratık Cara'ya manidar bir bakış attı. "Özgürlüğü haricinde. Gözlerinizi onun üzerinden ayırmayacaksınız."

Ork suyu mu? *Orkide* suyunu kastetmişti herhalde. Gül suyu gibi bir şeydi muhtemelen. Ama bu, orkidelerden yapılıyordu. Tanrım, o an deliler gibi gülmek istedi çünkü odada bir canavar vardı ve o çiçek sularını düşünüyordu. Ares'e bakıp tekrar düşündü. Aslında odada iki tane canavar vardı.

Vulgrim reveransını yaptıktan sonra toynaklı ayaklarının üzerinde döne döne gitti ve koridorda gözden kayboldu.

"Ne..." Kısılan sesini düzeltmek için boğazını temizledikten sonra "...bu da neydi?" dedi.

Ares ceketini çıkarıp koltuğun üzerine attı. "Ramreel şeytanı. Şuanda emrim altında otuz tane hizmetkâr ve korumam var. Ama sana zarar vermezler."

Tabii ki vermezler. Zaten *şeytanlar* ona neden zarar versin ki? "Bütün şeytanlar keçiye mi benziyor?"

Cara'nın sorduğu sorulara cevap verebilmek için içinden kendine sabır diler gibi derin bir nefes aldı. "Pek çoğu senin ve benim gibi insana benzese de dünya üzerinde memeliler kadar farklı türde şeytan var. Onlara *ter'taceo* adını verebiliriz. Sen de artık bizim dünyamızın bir parçası olduğuna göre bazılarını hissedebilir

hatta görebilirsin bile." Cara birden York'taki bardan çıkan adamı ve onun birkaç saniye boyunca nasıl bir yaratığa dönüştüğünü hatırladı. Odada başka tüylü bir yaratık belirince bardaki adamı unuttu. "O arkandaki şey de şeytan mı?"

Ares etrafında dönüp gülümseyince o kaba saba yüzü tatlı bir hal aldı. "Evet." Ares mırıltılı sesler çıkarınca Vulgrim'in daha yuvarlak hatlara sahip bir versiyonu olan av köpeği büyüklüğündeki yaratık dört ayağının üzerinde hızla koşmaya başladı. Ares'in yaratıkla bu kadar sevgi dolu oyunlar oynamasına şaşırarak Cara onları izledi. "Eve git, Rath. Baban endişelenmeye başlamıştır artık." Keçiye benzeyen bu küçük yaratık melemeye başlayınca Ares gülümsedi. Sonra Cara'ya dönüp açıklamaya başladı. "Bu, Vulgrim'in torunu. Daha birkaç aylık ama şimdiden çok meraklı. Annesi öldü maalesef ki."

Cara'nın kafasında o kadar çok soru işareti vardı ki nereden başlayacağını bilemiyordu. Belki de buraya gelmesi iyi olmuştu. Cara tekrar arkasına yaslandı. Ares'in vücuduna baktığını görünce dizlerini karnına doğru çekip pijamasının üstünü çekiştirerek önünü kapatmaya çalıştı. Ama bu nafile bir çabaydı çünkü zaten Ares göreceğini görmüştü.

Cara "Kibar erkekler bir kadını böyle süzmezler." dedi. Evet, Cara'nın vücudunu görmüş olabilirdi ama bu, ona böyle bakışlar atma hakkını vermiyordu.

"Hayır, süzerler." dedi yavaş yavaş Ares. "Sadece bunu belli etmezler."

Her neyse. "Beni neden buraya getirdin?"

Ares bu sorunun üzerine odada volta atmaya başladı, yüzünde hemen ciddi bir ifade belirdi. "Seni kardeşimden korumak için."

"Kardeşin mi? Beni öldürmeye çalışan o mu?"

"Beyaz atın üzerinde gördüğün kişi. Ayrıca senin ölmeni isteyen tek kişi kardeşim değil. Yeraltı dünyasının yarısı senin peşinde. İşte bu yüzden burada kalmalısın. Kardeşim bu adayı bulabilir belki ama diğerleri bulamaz. Seni buraya getireceğimi tahmin edecektir ama elinde herhangi bir delil yok. Çünkü adayı haşere ve yarasalardan temizledim. Ayrıca Ramreellerimin etrafta kuş uçurtmayan atmacaları var." Cara'nın yüzünde nasıl sorgulayan bir ifade varsa Ares hemen "Kardeşim hastalık taşıyıcıları ile iletişim kurup onları casus olarak kullanabiliyor." diye ekledi. Hım, demek ki Ares bu yüzden Cara'ya etrafta hiç sıçan görüp görmediğini sormuştu. "Kardeşin çok çekici birine benziyor."

Uzun bir sessizlik oldu. O an duyulan tek şey Ares'in ayak sesleriydi. "Eskiden öyleydi."

Cara nedense atın üzerindeki bir ruh hastasının *çekici* olabileceğini hayal edemedi. "Senin ve kardeşinin gerçekten kim olduklarınızı açıklamanın zamanı gelmiştir belki de. Çünkü dürüst olmak gerekirse dediklerini anlamakta çok zorlanıyorum."

Ares başını iki yana salladı. "Bilmen bazı şeyleri anlamayı kolaylaştırmayacak."

"Peki, daha da *zorlaştıracak* mı?"

"İnanmakta güçlük çekeceksin."

"Ah...merhaba." Cara koç boynuzlu şeytanın kaybolduğu yöne doğru bakıp el salladı.

"Tüm bu gördüklerimden sonra Darth Vader olduğunu söylersen şaşırmam."

Ares'in yüzünde çok hafif bir gülümseme belirdikten sonra eski sert haline geri döndü. Ama Cara bir an, onu evinin önündeki çimlerde gördüğü anda olduğu gibi bir çekim hissetti ona karşı.

"Kardeşimin adı Reseph." dedi belli belirsiz. "Resephti. Şimdi ise Pestilence olarak hatırlayabileceğin kişi

oldu yani mahşerin ilk atlısı."

Tamam, bir daha şaşırmayacağını söyleyerek büyük bir hata yapmıştı. Çok hızlı nefes alıp verdiğini belli etmemek için bir süre sessiz bir şekilde oturdu. Kardeşi. Ares'in kardeşi Pestilence idi. En sonunda konuşmaya başladığında sesi boğuk çıktı. "Peki, bu durumda sen...?"

"War (Savaş)'ım ben. Mahşerin ikinci atlısı." Vulgrim elinde bir şişeyle içeri girdi, Ares şişeyi onun elinden alıp Cara'ya getirdi. "İç."

Çok şaşkın olduğu için Ares'in söylediği şeyi yaptı. Soğuk su kuruyan ağzına iyi geldi. Ares kibar bir şekilde gelip şişeyi onun elinden alana kadar Cara suyun yarısını içti. "Kibar" kelimesi Ares ile yan yana imkânsız gibi dursa da onun korkutucu gücü, yüzündeki sert çizgiler ve emirler yağdıran dudaklarında eski halden eser yoktu.

"Yavaş ol, kadın." diye mırıldandı. "Bünyeni şaşırtacaksın bir anda."

Çok geçti. Şuanda bundan daha çok şaşıramazdı. "Çiçek gibi bir tadı yok." Bugün eğer aptalca söylemler yarışması yapılsaydı tacı o giymez miydi? Ares Cara'ya delirmiş de sanki buna neden olan virüsü yakalayabilecekmiş gibi baktı. "Bunun orkide suyu olduğunu söylemiştin."

Ares kaşlarını çattıktan sonra Cara'nın dediklerini tekrar etti ve gülmeye başladı. Aman Tanrım, gülünce ne kadar da yakışıklı oluyordu. "Ork suyu. Vulgrim'den bunun içine seni rahatlatacak bir bitki atmasını söylemiştim."

Cara, içkisine bir şeyler kattığı için Ares'e kızmalıydı ama o bitki işe yaramış olacaktı ki şuanda hiçbir şey Cara'nın umurunda değildi. Tam aksine damarlarına bir sıcaklığın yayılıp kaslarının gevşediğini hissediyordu. "O zaman ne yapıyoruz?"

"Cehennem köpeğini Pestilence'den önce bulmalıyız. Eğer senin ona bağlandığını öğrenirse seni öldürmesi için köpeğe işkence yapacaktır." Ares boynunu ovma için kolunu kaldırınca pazıları ortaya çıktı. "Köpeği bulmak için York'a gitmiştin, değil mi? Onun nerede olduğunu biliyor musun?"

"Tam olarak değil. Ama rüyalarımın birinde Newland Park Drive diye bir cadde ismi görmüştüm."

"O zaman araştırmaya oradan başlayacağız. Pestilence'nin şehri didik didik etmeleri için yardımcılarını görevlendirdiğine eminim."

Soru sorma... Soru sorma... "Neden beni öldürmek istiyor? Neden yeraltı dünyası da benim ölmemi istiyor?"

"Neden mi?" Ares'in sesi çok derinlerden gelmişti ve tuhaf bir şekilde Cara bu ses tonunu sevmişti. "Çünkü yer altı dünyası şeytanlarla dolu." Koluna baktığı anda atın hareket ettiğini gördü; sanki bir rüzgâr çıkıp yelelerini dalgalandırmıştı. Cara da bu atın önce dumanların içine girip sonra da Ares'in kolundaki bu dövme şeklini aldığını hatırlıyordu. Ona sorması gereken bir şey daha vardı. "İnsanlar âleminde yaşayan pek çok şeytan işlerin böyle ilerlemesinden memnun. Ama cehennemdekiler seni öldürmek için Pestilence'nin yanında yer almak amacıyla dışarı çıkmak istiyorlar. Pestilence de senin ölmeni istiyor çünkü senin ölmen demek benim mührümün kırılması demek."

"Peki, bu kötü bir şey mi?"

Ares güldü. Ama bu seferki gülüşünde mizah duygusu eksik olduğu için Cara'nın içtiği ork suyu yüzünden zaten çok yavaş akan kanı dondu. "Kötü mü? Cara, senin ölümün mahşeri getirecek. Her şey tamamen yerle bir olacak. Bu, bildiğimiz şekliyle dünyanın sonu demek. Yani evet, senin ölmen çok kötü bir

şey."

"Ne acı." Geçmişte Ares'in elini sıkıca tutmuştu. Şuanda rezil olmuş olmalıydı çünkü Ares'in elini yavaşça okşuyordu. Ama az önce mahşer gününü getirecek olan ölümünün ne acı olduğunu söylemişti, ee yani? "Ork suyu mükemmel."

Ares'in tek kaşı havaya kalktı. "Sanırım Vulgrim bu sefer biraz sert hazırlamış."

"Oh! Sert demişken...aklıma votka geldi. Ben hiç votka içmedim, değil mi? Hani şu Hal'ı tedavi ettikten sonra senin beni kaçırdığın gece?"

Ares de ellerini okşamaya başlayınca Cara'nın vücudu yanmaya başladı. "Hafızanı sildikten sonra o boş şişeyi oraya ben koydum. Böylece olanları hatırlamaman için bir nedenin olacaktı."

"Belki işe yarayabilirdi planın ama ben içki içmem. Asla." Oturduğu yerde doğrulan Cara "Biraz daha ork suyu istiyorum." dedi.

Ares şişeyi Cara'nın uzanamayacağı bir yere iterken dudakları garip bir şekilde açıldı. "Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum."

Belki de doğru söylüyordu. Özellikle de gözkapakları bu kadar ağırlaşmışken. Ama içi tam aksini söylüyordu. Ares ile tanıştıktan sonra derin uykudan uyanan hormonları hoplayıp zıplayarak çılgınca dans ediyordu. "Çok güzel kokuyorsun. Ayrıca inanılmaz yakışıklısın. Gerçi yüzünde acımasız bir ifade var ama olsun." Ares'in birden kaşlarını çatması onu haklı çıkardı. "Kardeşin çok korkunçtu. Sen de öylesin. Sen kötü biri misin?"

"Henüz değil. İşte bu yüzden seni hayatta tutmaya çalışıyoruz ya Cara. Eğer sen ölürsen ben çok kötü biri olacağım."

"Beni öptüğün zamanki gibi mi? O çok kötüydü."

"O, bir öpücük değildi. Ve *kötü* de değildi." Ares'in sesi o kadar keyifsiz çıktı ki Cara gülümsedi.

"Dudaklarımız birleşmişti." Her ne kadar etrafı çok net göremese de Ares'in dudaklarını cam gibi görüyordu. Mükemmeldi. Eğer doğru hatırlıyorsa dudakları biraz sertti ama çok pürüzsüzdü. Uzanıp Ares'in alt dudağına hafifçe dokundu.

Derin bir nefes alan Ares'in dudakları ayrıldığında Cara'nın midesinde kelebekler uçuşmaya başladı. Bunun nedeni ork suyuydu belki de. Parmağını yavaşça Ares'in alt dudağına gezdirdi. Evet, doğru hatırlıyordu. Dudakları çok yumuşaktı. Yumuşacıktı. O an bu dudakların tadına bakmak istedi Cara.

Beyni bu isteğe tamamen karşı çıkıyordu ama Cara'nın biraz uykusu gelmişti biraz da azmıştı. "Sana göstereceğim." diye fısıldadı ona doğru eğilirken. "Öpüşmenin nasıl olduğunu sana göstereceğim."

Ares geriye yaslanınca Cara hemen dudaklarına yapıştı. Cara'nın içinden gülmek geldi. Ama bu, onu Ares'in dudaklarından ayıracağı için tuttu kendini. Şuanda dudakları tamamen Ares'in dudaklarına odaklanmıştı. Şimdiye kadar hiçbir ilişkisinde bu kadar aktif olmamıştı. Şimdi böyle davranmasının nedeni ork suyu olmalıydı. Ares'in daha önce onu nasıl öptüğünü hatırlayan Cara aynısını bu sefer ona yaptı. Ares'in dili Cara'nın dudaklarını adeta silip süpürmüştü. İşte şimdi o da aynısını Ares'e yapıyordu.

"Aynısını sen de bana yapmıştın." diye fısıldadı Cara.

Erkeksi bir inilti kopardıktan sonra Cara'nın üzerine çıktı Ares. Cara'yı sandalyeye yatırınca onun geniş kalçaları arasına yerleşti. Tam o anda Cara'nın beyninden yanlış yaptığına dair çılgınlık yükselmeye başladı ama bedeni rahatlamış ve kendini salmıştı. Pek çok garip olayla geçen günlerden sonra yapmak istediği tek

şey unutmaktı.

* * *

Ares ani bir hareketle Cara'nın üzerinden doğruldu. *Ah, kahretsin!* Bu yaptıkları hiç hoş *değildi*. Cara kendinde değildi, ork suyu içmişti. Cara'nın eliyle dudaklarına dokunduğu an onu durdurması gerekiyordu.

Ama o Cara'nın neler yapacağını merak ettiği için onu durdurmamıştı. Cara'nın onu öpeceğini tahmin etmemişti. Ama öptüğü an Ares'in düşündüğü tek şey, bunun o ana kadar yaşadığı en iyi deneyim olduğuydu. Dudakları bir erkeğe açtı, sıcak dilini çok ustaca kullanıyordu ve Ares'in çok uzun bir zaman önce söndüğünü düşündüğü o içindeki ateşi yakmayı başarmıştı.

Cara'nın parmakları Ares'in boynunda dolaşmaya başladığı an içindeki alevler kontrolden çıkmıştı. Savaşçı içgüdüleri devam etmesini söylüyordu. Böylesine istekli ve seks ateşiyle yanıp tutuşan bir kadının üzerindeyken kalp atışları hızlanmış, vücudu gerilmişti.

Ares'in göğsü düzensiz nefeslerle inip kalkıyordu. Cara uyuyakalmıştı.

İn kadının üzerinden, aşağılık herif!

Birinin onları izlediğini fark ettiği anda hemen arkasına döndü. Vulgrim yemek odası ve büyük odanın arasındaki kapının önünde durmuş küçük gözleriyle merak dolu bakışlar atıyordu. Ares buraya çok nadiren kadın getirirdi. Getirdiği zaman da genelde salonda sevişmezdi.

Ayrıca getirdiği kadınlar içtikleri sakinleştiricinin etkisiyle uyuyakalmazlardı.

Evet, bu sefer gerçekten ilginçti.

Cara'nın üzerinden inerken "Ne var?" diye sordu. Bu yaptıklarının nedeninin içkinin içindeki sakinleştirici madde olmadığı dair bir açıklama yapacaktı ki vazgeçti. Ares istediği her kadınla birlikte olabiliyordu. Bunun için uyuşturucu bir maddeye ihtiyacı yoktu. Ayrıca bu, hizmetkârının görevi de değildi. Ama bu kadınla birlikte olmak için içkisine hap *katmışlardı*.

Vulgrim neşeli bir ses tonuyla "Sanırım, meşgulsünüz." dedi. "Ben daha sonra yaparım temizliği."

"Tamam, öyle yap. Torrent'e söyle Rath'a göz kulak olsun." Evdeki o küçük tüy yumağını düşündüğü için değil Pestilence onu bulursa diye korktuğu için söylemişti. Tanrım, Ares bu ihtimali düşünmek bile istemiyordu. Cara'yı kollarının arasına aldı. Düğmeleri koptuğu için açılan pijamasının üstü Ares'in aklına kötü fikirler soktu. Harika.

Ares Cara'yı koridora doğru taşırken Vulgrim "Roş hapının orktan daha iyi olduğunu duydum." diye bağırdı.

"Zindanda bir işkence odası var, biliyorsun." dedi Ares arkasına bakarak. Bunu söylerken yarı ciddiye. Lanet olası şeytan.

Sorun, Vulgrim'in Ares'ten olması gerekenin yarısı kadar bile korkmamasıydı. Vulgrim ve ailesini buraya getirdiğine her ne kadar pişman olsa da artık geri dönüşü yoktu. Ares şeytanları hiç sevmiyordu. Ama Vulgrim farklıydı ve Ares onu çocukken ölümden kurtardığı o günden beri de hep öyleydi. Cara Ares'in kollarında kıpırdanıp kollarını boynuna doladı. Ares'in içini tuhaf bir sıcaklık sardı. Bunu tarif etmek çok zordu ama çok güzel olduğu kesindi.

Bizim dünyamızda şefkate yer yoktur. Savaşçılar savaşır. Sevişir. Öldürür. Hepsi bu. Onu yetiştiren

babasının sözü bunca zaman sonra hala kulaklarında çınliyordu. Ares küçük bir çocukken hayvanlara ve kölelere aşırı şefkat gösterdiği için çok dövülmüştü. On yaşına gelene kadar bu iyi kalpli çocuktan eser bile kalmamıştı. Mesajı çok net almıştı. Kimseye ya da hiçbir şeye bağlanma. Çünkü sahip olduklarını ve gücünü kaybetmek çok kolaydır.

Bunları unutmuştu. Ve hatasının bedelini ailesinin kanlarıyla ödemek zorunda kalmıştı.

Cara horuldamaya başlayınca Ares bu sesleri hiç de çekici bulmadı. Sevimli de değildi. Hayır, hatta hiç sevimli değildi. Onu evdeki beş yatak odasından birine yani kral dairesine götürürken kendi kendine bunu söyleyip durdu. Burada bir banyo, en büyüğünden bir yatak ve ihtiyacı olduğunda oturup onu izleyebileceği bir sandalye vardı. Burası kayalıkların tam kenarında olduğu için evdeki en iyi manzaraya, en güzel rüzgâra ve en güzel bahçeye sahip odaydı. Ayrıca buraya dışarıdan giriş neredeyse imkânsızdı.

Cara'nın boynundaki ellerini dikkatle çekerek onu yatağa yatırdı. Üzerine çarşaf örterken de açık olan göğüslerine bakmamak için elinden gelen her şeyi yaptı. Ya da tamam, *her şeyi* olmayabilir. Böyle davranmak zorunda olması Ares'in kendini kötü hissetmesine neden oluyordu. Gidip ona yeni bir pijama getirmeliydi . Hem de hemen.

Cara belli belirsiz bir iç çekişle yan tarafa dönüp çarşafa sarılarak yattı. O anda bir kıskançlık duygusu gelip saplandı Ares'e. Şimdiye kadar yatağa bu şekilde yattığını hiç hatırlamıyordu. Bu, insanlara özgü bir şeydi. Ama insan olduğuna inandığı zamanlarda da kendini çok farklı ve bu dünyaya ait değilmiş gibi hissediyordu. Evlenmiş, aile kurmuş ve hayatın tadını çıkarmaya çalışmıştı ama tüm bunları yaparken içinde, çok derinlerinden bir şey hep bir şeylerin yanlış olduğunu söylemişti. Sanki daha büyük ve özel bir şey için var olmuştu, insanlara özgü eylemlere ihtiyacı yoktu ya da onları hak etmiyordu.

Bu düşüncelerin arasında kaybolan Ares birden ellerinin Cara'nın üzerinde olduğunu fark etti. Bir yandan yastık olmadığı için ellerini Cara'nın başının altında tutarken diğer yandan da parmak uçlarıyla pürüzsüz yanaklarını okşuyordu. Ellerini öylesine ani bir hareketle çekti ki dengesi bozuldu. Yere düşmeden son anda toparlanıp sandalyesine çöktü. Aşağılık! Bu saçma sapan davranışların hiçbirisi Ares'in karakterine uymuyordu. Bu yüzden suçu hemen *agimortusa* attı. Yoksa ne kadar güzel olursa olsun bir kadın onu asla böylesine şaşırtamazdı.

Tekrar savaşı haline geri döndükten sonra bahçeye, çatıya ve her pencerenin önüne bakması için bir koruma görevlendirdi. Hiçbir şeyin hatta Pestilence'nin sıçanlarının bile içeri giremeyeceğine emin olduktan sonra Limos ve Thanatos'a bir mesaj gönderdi. Kardeşleri bir saat içinde yanına geldikten sonra onlarla büyük odada bir toplantı yaptı.

Tbanatos selam verirken "Kadının sende olduğunu söyle." dedi.

Thanatos'un üzerinde şeytan kemiklerinden yapılan bir zırh vardı, botlarından çıkan ses ise gök gürültüsünü aratmıyordu. Saçlarını arkadan deri bir parçayla bağlamıştı ama her iki yandan da çıkan küçük örgüler yürüdükçe hafifçe yüzüne çarpıyordu. Elinde bir kutu buzlu Mountain Dew içeceği vardı. Bu olmadan yaşamıyordu.

Limos ise turuncu bol şortu; sarı, turuncu ve mavi Havai desenli kolsuz üstü ve çiçekli parmak arası terlikleriyle Thanatos'un arkasından geliyordu. Hatta bir de siyah saçına sarı bir çiçek iliştiirmişti. *Tam* bir kızdı.

"Hey, kardeşim." derken omzuna vurdu Ares'in. "Ee, neler oluyor?"

"Kadın benimle. Uyuyor şimdi."

"Güzel." Than sodasının yarısını bir dikişte içtikten sonra "Sana sorun çıkartıyor mu?" dedi.

Bildiğin gibi değil. "Eğer benim varlığımdan dolayı hırçın olup olmadığını soruyorsan, hayır."

"Agimortusun senin üzerindeki etkileri neler?"

Ares yumruğunu sıkıp bıraktı. Bir atlı olarak lanetlendiği zaman başa çıkmak zorunda kaldığı şeylerin içinde onu en çok rahatsız edeni güç kaybı ve fiziksel yorgunluktu. "York'ta Reseph ile savaşırken zırhım ve kılıcım düştü. Ama Cara'yı alıp buraya geldiğimden beri herhangi bir yeteneğimi kullanmak zorunda kalmadım."

Yalancı! Oteldeyken refleksleri zayıflamıştı. Cara'nın varlığı onu güç kaybına uğrattığı için yaklaşan tehlikenin son anda farkına varmıştı. Ama bunları açıklayamazdı, öz kardeşlerine bile yapamazdı bunu. Bu konuyla ilgili kendince pek çok mantıklı açıklama sıralayabilirdi: Bu, onun hatası değildi; eğer yanında başka biri olsaydı olaylar böyle gelişmeyecekti, vesaire vesaire. Peki, ya sonuç? Tüm bu yaşananlar çok ağartıcıydı.

Li sanki ona *agimortus* konusunda doğaüstü bir Viagra kullanmasını önermek ister gibi şüphe dolu bir bakış attı ama sonra akıllı davranarak çenesini kapalı tutmaya karar verdi. "Kadın nasıl başa çıkıyor tüm bunlarla? Bir anda yer altı dünyasının en çok öldürmek istediği biri haline geldiği için mutlu değildir herhalde."

"Yapabileceği her şeyi yapıyor." dedikten sonra şöminenin yanındaki bar kısmına geçti. Tekila, ateşiyle utanç duygusunu yakıp götürdüğü için böyle durumlarda işe yarıyordu. "En azından şimdilik."

"Yorgunluk belirtileri var mı?" Ares granit tezgâhın arkasına geçerken Li'nin mor gözlerinin içi yandı. "Evet, lütfen. Ama benimki meyveli olsun."

Ares "Ortaya şemsiye de ister misin?" diye sorunca Li ona hareket çekti. Günün birinde kız kardeşi kızların içtiği o şekerli saçma sapan içecekler yerine gerçek içkiler denemeyi öğrenecekti. "Henüz söyleyebileceğim net bir güçsüzlük hali yok. Cehennem köpeğine bağlı olması onu bir süre için güçlü kılacaktır. Ama yine de o köpeği bulmalıyız. Çünkü köpek ölürse kadın da ölür. Onu aramaya nereden başlayacağımızı biliyorum; York'ta bir cadde. Gerekiyorsa kapı kapı gezip arayacağız onu. Ayrıca Cara'nın *agimortusu* devredebileceği cennetten kovulan bir melek de bulmamız gerekiyor."

Limos iç geçirdikten sonra "Eve gidip birkaç parça eşya getireyim. Kadını korumak için burada en az birimize ihtiyacın olacak."

"Güzel. Ben de köpeğin izini süreceğim. Than, sen de cennetten kovulan bir melek bul. Ben olsam Lilith Tapınağı'ndan başlardım. Tristelle'yi orada bulmuştum." Ares bunu söyledikten sonra Tristelle'nin hala orada olabilecek kadar aptal olmasını diledi.

"Tamam."

"Yalnızca on iki tane kadar cennetten kovulan melek kaldığını söylemişti. Diğerleri ya Pestilence tarafından öldürülmüş ya da onun kılıcından kaçmak için cehenneme kaçmış." Than lanetler yağdırmaya başladığında Ares'in ona katılmaktan başka çaresi yoktu. "Başka haber var mı?"

Thanatos elindeki kutuyu çöpe attıktan sonra "Reseph yanımdaki kadınlardan birini içkime afrodizyak atması için ikna etmeye çalışmış." dedi.

Vulgrim mutfaktan "Ares ork suyunu çok sever." diye bağırdı. Zindanda üzerinde adının yazılı olduğu bir

zincir vardı, evet. Limos kaşlarını çatıp "Ne dedi o şeytan?" diye sordu.

Ares "Hiçbir şey." diye mırıldandı. Ares, muhtemelen Ramreel'in az önce ne söylediğini anlamaya çalışıp kaşlarını çatan Than'a bir parça buz attı. "Görünen o ki, Reseph'in planı işe yaramamış?"

"Yardımcılarımı kullanarak beni alt etmeyi düşündüğünü gördükten sonra hepsini ciddi bir şekilde uyardım."

Li, sarı ve pembe dalgalı ojelerini inceledi. "Dört Atlı barına gitmeyi bırakmalısınız. Reseph sizi yakalayacaklara kıyamet koptuktan sonra kendi yanında sonsuz bir yer vaat etmiş gibi görünüyor. Sizi zincirlemek isteyen pek çok kadın var zaten. Ayrıca bu işe dâhil olmak isteyen birkaç erkek bile var."

"Tamam." Thanatos'un gözleri açık sarı bir elmas gibi parlamaya başladı.

Ares Limos'un içkisini hazırlarken üzerine biraz sıçrattı. "Onu neden bulmamız gerektiğini anladınız mı şimdi?"

"Hayır, dedim." Than'ın ayaklarının yanındaki alanda küçük bir gölge oluştu. "Başka bir yolunu bulacağız. Reaver yardım etmeyi teklif etti."

Limos gözlerini devirerek "Böyle bir şeye gözlerimle görmeden inanmam." dedi.

Than "Duydum." diye fısıldadı. "Ama teknik olarak *yardım ediyor* olmayacak. Aegis'in temsilcilerini toplantıya çağırmayı önerdi."

"Toplantı mı? Bizi öldürmek isteyeceklerdir." İki yüz yıl önce Limos Aegis'ten gelen bir grupta tartıştığında atlıların ölümünün mahşer gününü önleyeceğini söylemişlerdi. Nasıl olduysa olmuş, cehennem köpeğinin ısırganının onları nasıl etkilediğini öğrenmişler ve Limos'a köpek tükürüğüne batırılmış bir ok saplamışlardı. Reseph onu kurtarmadan önce bir hafta boyunca felç olmuştu Limos. Her ne kadar onunki Ares'in cehennem köpeğinin onu felç ettiği zamanlarla kıyaslanamasa da Limos'un bu olayın etkisinden kurtulması epey sürmüştü.

Hayır, aslında Aegis teknik olarak iyi adamlardı ama kesinlikle arkadaş ya da dost değillerdi.

Ares içkinin içine taze çilek kokteyli ve buz ekledi. İğrenç! "Eğer cehennem köpeklerinin ısırıklarına karşı savunmasız olduğumuzu hala biliyorlarsa o halde tamam gelin hep birlikte tuzağa düşelim."

Than "Ama bize yardım edebilirler." dedi. "Ben de Reaver ile aynı fikirde olmaktan nefret ediyorum ama şu noktada yardım tekliflerini geri çevirme lüksümüz yok. Hem Reseph hançere ulaşmadan Deliverance'yi ele geçirmemize de yardımcı olabilirler."

Limos ayağıyla yere vurarak "Ben bunu sevmedim." dedi.

Ares ellerindeki alternatifleri düşünmeye başladı. Ama maalesef fazla seçenekleri yoktu.

"Onlarla oturup konuşmak zorundayız ama kendi şartlarımızla. Than, Reaver'a onlarla senin yerinde buluşacağımızı söyle."

Limos "Nasıl yani? O lanet olası Aegis ekibinin tamamıyla mı?" dedi.

Ares başını iki yana salladı. "Bizden üç kişi var. O yüzden onlardan da üç kişi gelecek. Cara da bizimle olacak, onun güvenliğini tehlikeye sokamam."

"Oraya nasıl gelecekler?"

Ares içkiyi karıştırırken "Bunu Reaver düşünsün." dedi.

Limos "Ben hala bunun iyi bir fikir olmadığını düşünüyorum." dedi.

"Li, binlerce yıldır senin *agimortusunu* arayıp duruyoruz ama hala hiçbir şey bulabilmiş değiliz. Şimdiye

kadar bulamadıysak bundan sonra bulma şansımız yok. Ama Aegis'in bizde olmayan bazı güçleri var. Başka bir seçeneğimiz yok. Reseph'in arkasında şeytanın desteği var. Eğer senin *agimortusunu* bizden önce bulursa..."

"Tamam, tamam. Anladım. Ama yine de bu fikri sevmedim."

"Ben de sevmiyorum ama..." Ares bir çığlık sesi duydu.

Cara. Hemen yatak odasına doğru koştu. Than ve Li de onu takip etti. Yatak odasının çift kanatlı kapısını açınca Cara'nın yüzünün renginin atmış, gözlerinin de fal taşı gibi açılmış olduğunu gördü. Çarşafı göğsüne o kadar sıkı bastırıyordu ki parmaklarının eklem yerleri bembeyaz olmuştu.

"Ares" derken güçlükle nefes alıyordu. Sonra birden elinde kılıcı olan Than'ı ve engerek yılanının derisinden yapılan samuray tarzı gömleği ve jokey pantolonu içindeki Li'yi gördü. Ares'in üzerinde de zırhı olduğu için odaya girerken epey bir ses çıkmıştı.

"Bunlar, benim kardeşlerim." Ares duvara yaslanmadan önce içgüdüsel olarak odanın her köşesini kontrol etti. Ramreeller ise esas duruşa geçmişlerdi. "Ne oldu?"

"Birileri Hal'ı alıp götürdü." Cara bunu söyledikten sonra kesik kesik nefes aldı. "Ona zarar verdiler."

Thanatos kılıcını kınına geri koydu. "Hal?" diye sordu.

Ares, Thanatos'un kılıcı kadar keskin çıkan bir sesle "Bağlı olduğu cehennem köpeği." diye açıklama getirdi. "Kim götürdü?"

Cara bir Thanatos'a bir de Limos'a bakarken çarşafı boğazına kadar çekti. "Altı kişilerdi. Beş erkek bir de kadın. O gitmek istemedi. Ona mızraklarla saldırdılar. Kafesin içinde olduğu için kaçamadı." Gözlerinden bir damla yaş gelince Ares'in içinden tuhaf bir şekilde o gözyaşını silmek geçti. Üzerinde zırhı varken böyle duygusal davranmaması gerekiyordu. Ama Cara'ya bu kadar yakın olunca o sert deri zırh gidiyor yerine narin bir geyik derisi geliyordu sanki. Duyguları da bir o kadar su üstüne çıkıyordu.

"O kişiler hakkında bir şeyler söyleyebilir misin?" Cara'yı sorguya çekerken rahat etmek için şifonyere yaslandı Thanatos. "Mesela silahları? Kıyafetleri?" Cara cevap verdi ama onlara değil Ares'e. "Genelde kot pantolon vardı üzerlerinde. Bazısı deriydi. Birinin elinde haç ve içi dolu bir şişe vardı."

"Kutsal su." dedi Ares. "Başka?"

Cara, Ares'in onu gardiyanların elinden kurtardığı o gece kanayan boğazına götürdü elini. "Onların da S şeklinde tuhaf silahları vardı. Ama silahların iki ucunda da bıçak vardı. Biri altın, biri gümüş."

"Aegis silahları." diye söylendi kendi kendine Limos. "Lanet olası insan müsveddeleri."

Ares nefes almaya çalışırken "Lanet olsun." dedi. "Thanatos, Reaver'a söyle onlarla hemen *şimdi* bir toplantı ayarlasın. Bazı cevaplar bulup o kahrolası cehennem köpeğini onlar öldürmeden uzaklaştırmalıyız."

Limos'un mor gözleri ışıldadı. "Onu hemen öldürmeyecekler. Önce onun üzerinde bazı deneyler yapacaklar."

"Ve onlar bunu yaparken ben gittikçe güçsüzleşeceğim." Cara gözlerini kaldırıp bakınca Ares o güzel gözlerin içinde boğulduğunu hissetti. Hem de bir su perisi tarafından kandırılarak ölüme sürüklenen bir erkek gibi. "Doğru değil mi?"

"Evet." Ares kalan kısmı ona daha güzelleştirerek anlatabilirdi ama o zaten her şeyi biliyordu. Ayrıca daha önce hayatında hiçbir şeyi güzelleştirerek anlatmaya çalışmamıştı. "Ölene kadar güç kaybedeceksin ve yavaş yavaş bu lanet olası dünyanın sona yaklaşmasına neden olacaksın."

Ölene kadar güç kaybedeceksin ve yavaş yavaş bu lanet olası dünyanın sona yaklaşmasına neden olacaksın. Cara, insanlığın kaderinin kendi ellerinde olduğunu daha kaç kez duyması gerektiğini merak etti.

Neden olduğunu bilmeseydi de uzanıp Ares'in elini tuttu. Şahine benzeyen donuk sarı gözleri ve kaşında piercingi olan adam ve simsiyah saçları ve mor gözleri olan kadın insanlara lanetler yağdırırken buradaki tek arkadaşı Ares olduğu için belki de. Gerçi ona da arkadaş denebilirse.

Cara, ilk kez gördüklerine kaçamak bakışlar atıyordu. Adamın omuzları Ares'inkiler kadar geniş değildi, saçları daha açık renkli ve uzundu. Ama kendilerine hâkim oluş şekilleri, soğuk tavırları ve yüzlerindeki yoğun ifadeler birbirine çok benziyordu. Kadın olansa Cara'nın hiç sevmediği bir kadın tiptiydi: kusursuz bir cilt, çekici gözleri kapatan uzun ve siyah kirpikler, makyajsızken bile harika görünebilmek.

"Yani bunlar kardeşlerin mi?" Başka bir atlı erkek ve atlı kadın.

Ares sarı gözlüyü işaret ederek "Bu Thanatos." dedi. "Bu da Limos. Sana zarar vermeyecekler." diye devam etti. Ares eğilerek çarşafı Cara'nın açık olan göğüslerinin üzerine örttüğünden sonra kardeşlerine bakarak "Bize biraz izin verir misiniz?" Ses tonunda bir tedirginlik vardı ama Cara buna şaşırmadı. "Tamam." Thanatos şöyle bir bakınca Cara kendini çınlıplak hissetti. Boğazını temizledikten sonra derinden gelen bir sesle "Gitmeliyim. Reaver'i çağıracağım." dedi.

"Eğer bu kadına bakıcılık yapacaksam benim de gidip birkaç parça kıyafet almam gerekiyor."

Limos saçındaki çiçeği düzelttikten sonra parmak uçlarıyla boğazına dokundu ve üzerindeki zırh birden kaybolup yerine şort, parmak arası terlikler ve Havai desenli kolsuz bir üst geldi.

Cara'nın içinde bulunduğu durum gittikçe daha da tuhaflaşıyordu. Ve garip bir şekilde Cara birkaç gün önce derin derin nefes alıp vermesine neden olan olayları hatırlayınca sinirlenmiyordu. Dün yaşananları saymazsak.

Bir dakika kadar sonra Ares ile baş başa kaldıklarında Cara şöyle bir odaya baktı. "Buraya nasıl geldim? Uyuduğumu falan hatırlamıyorum."

"Sana hafif bir sakinleştirici verdim."

Hafif mi? Cara kendini bir şişe viskinin içine düşmüş gibi hissediyordu. Gözlerini ovuşturdu ama yine de uyku mahmurluğunu üzerinden atamadı. Hala Ares'in elini tuttuğunu fak etti o an. Hatta şimdi daha da sıkı tutuyordu. Ares ise ne yapacağını bilmez bir halde orada öylece duruyordu.

"Teşekkür ederim."

"Ne için?" Ares elini çekmek istedi ama Cara buna izin vermedi. Ares onun için hala bir yabancı olabilirdi ama tuhaf bir şekilde onu kendine çok yakın hissediyordu Cara.

"Burada olduğun için." Cara parmaklarını Ares'in ellerinde gezdirmeye başladı. Elleri çok sert ve kabaydı ama Cara'yı zorladığı anlarda bile onun canını asla acıtmamıştı. "Kardeşlerin beni korkutuyor."

"Öyle olmalı zaten."

Cara iç geçirdikten sonra "Birini teselli etme konusunda hiç iyi değilsin biliyorsun, değil mi?"

"Ben savaşçıyım, dadı değil." Ses tonunda en ufak bir şefkat belirtisi yoktu.

"Hadi ya!" dedi Cara. "Neden benden nefret ediyorlar? Kardeşlerin?"

"Senden nefret etmiyorlar."

Cara soğuk bir şekilde "Tabii." dedi Ares'in başparmağı ve işaret parmağı arasındaki bir yara izini incelerken. Çok tuhaf! Eğer ölümsüzse nasıl oluyor da yara izleri oluyordu? "Sıcacık kolların arasında uykuya dalmış olmalıyım."

Ares geriye çıkarak parmaklarını oynatmaya başladı. Sanki Cara'nın elini bırakmasını istiyordu. "Sana güvenmiyorlar. Çünkü sen insansın. Verdiğin sözlerden dönmen ya da beyninin yıkanması çok kolay. Beyinsel ve fiziksel olarak zayıfsın." Zayıf. Bu söz Cara'nın kalbini o kadar çok yaraladı ki Ares içkisine hap attığı için ona olan kızgınlığı gitti. Hayatında yalnızca bir kez zayıf olmuştu. Kendini toparlaması iki yıl sürmüştü. Terapi. Halter. Meşru müdafaa kursları. Ama şeytan katilleri tarafından saldırıya uğradığında hiçbirini kullanamamıştı. O kadar çok korkmuştu ki meşru müdafaa derslerinde öğretilen her şeyi unutmuştu.

Göğüslerinin açık olduğunu umursamadan yatağın yanına geçip ayağa kalkınca göğsünün arasındaki iz titreşmeye başladı. "İncil'de geçen efsanevi bir savaşçı olmayabilirim ama asla aciz değilim."

"Benim dünyamdaki varlıklara karşı evet öylesin." Ares bunu söyledikten sonra Cara'nın vücudunu incelemeye başladı, göğüs bölgesinde biraz daha fazla zaman harcadı, evet. "Bu yüzden beni dinleyeceksin ve ben ne dersem onu yapacaksın."

"Bu mu yani? Beni adana getirdin, içkime hap attın, odana kapattın ve bundan sonraki hayatım boyunca beni buraya mahkûm mu edeceksin?"

"İşin özeti bu." der demez arkasına dönüp kapıya doğru yürüdü. "Uyumaya devam et. Böylece köpeklerle iletişim kurup nerede olduğunu öğrenebiliriz. Aegis'in o köpeği nereye götürdüğünü bir an önce bulmalıyız."

Hayır, istekleri için tekrar suçlanamazdı. Cara çaresizlik ve öfke içinde Ares'in peşinden gitti. Tam ona vuracağı anda Ares kolunu tutup duvara yasladı onu. Bir eliyle bileğini tutarken diğer eliyle de kafasını çevirmemesi için çenesini tutuyordu.

Ares dişlerini sıkarak "Sen ve ölüm arasındaki tek şey benim. Bu yüzden, senin yerinde olsam biraz daha minnettar olurum." dedi.

"Sen ne kadar kuruntulu birisin." Cara durduğu yerde durmuyordu. "Minnettar olmamı mı istiyorsun? Pekâlâ, bu nasıl? Bu...bu *agi... bilmem neyi* devredeceğim birini bul, ben de sana minnettar olayım. Bana bunu devretmek *zorunda kalan* cennetten kovulan o meleği koruyabilseydin sana minnettar olurum. Eğer buradan gitmeme izin verirsen sana *gerçekten* minnettar olurum." Cara ondan kurtulmak için daha çok kıvranmaya başlayınca Ares bu sefer kocaman kollarını soktu devreye ve onu daha sıkı tutmaya başladı.

"Beni iyi dinle, Cara." Sesi çok kısıktı. Hatta korkutucuydu. "Bana bir daha asla şiddet kullanma. Şiddet beni... harekete geçirir. Emin ol, bu hareketlenmenin bir parçası olmak istemezsin."

Ares gözlerini kapatıp çenesini sıkmaya başlayınca Cara biraz fazla ileri gittiğini fark etti. Ama atlılarla ilgili olarak şimdiye kadar izlediği filmler, okuduğu kitaplar ve uzun yıllar önce okulda öğrendiklerinden başka hiçbir şey bilmiyordu. Cara heyecanlandıkça kalp atışları da hızlandı. Sonra kalp atışları farklı bir nedenden dolayı hızlanmaya başladı.

Ares'in az önceki sertliği kalmamıştı. Cara'nın ellerini sıkmayı bıraktı ama nasıl olduysa şimdi daha da yaklaşmışlardı. Göğsünün arasındaki iz bile atmaya başlamıştı. Cara Ares'in şakaklarındaki damarların attığını görünce kendi kalbinin de aynı hızda attığını fark etti.

Cara pek çok duyguyu aynı anda yaşarken zaten sıcak olan odada bir de Ares'in sıcaklığını bu kadar yakından hissetmesi onu arzulamasına neden oluyordu.

Hele de ağzı... Cara öpüştükleri anı hatırladı. Evet, o koç boynuzlu şeytanla aynı odadayken böyle bir şey yaşamışlardı. Önce konuşmuşlardı. Sonra Cara bir şeyler içince gevşemişti. Birden her şeyi hatırlayınca "Suyun içine sakinleştirici koyduğunu söylemiştin!" diye bağırdı.

"Evet, koydum."

"O zaman ben neden..." Yanakları kızardı.

"Azdın mı?" diye tamamladı Ares. "Ork suyu bazı canlı türleri için afrodizyak etkisi gösterebilir. İnsanlar gibi türler için ise sakinleştiricidir. Görünen o ki, seni her iki şekilde de etkilemiş."

"Ah, bu harika değil mi?" dedi Cara. "Sen de içirdikten sonra bir kadına rahatça tecavüz edebileceğin bu hapi sürekli elinin altında bulunduruyorsun... neden acaba?" Kendinin tam üç katı büyüklüğünde ve adı *War* olan birine böyle bir şeyi söylemek pek akıllıca değildi. Ama kurban konumunda olmaktan sıkılmıştı artık. Ve çaresizlikten. Çaresizlik... "Ah Tanrım, yapmadın değil mi?"

"Hayır, yapmadım." dedi Ares. Cara tam o anda onun ne kadar güzel koktuğunu düşündü. Deri ve at gibi, kum ve baharat gibi. "Bu konuda seni zorlamama gerek kalmadı çünkü bana saldıran sendin!"

"Çünkü içkime hap attın!"

Ares omuzlarını silkince o kocaman omuzları çok güzel gördü Cara'nın gözüne. "Bu, eninde sonunda olacaktı. Çünkü dişiler hep üzerime atlar."

Atlamak mı? İğrenç herif! "Hangi dişiler? Şeytanlar mı?"

Ares başparmağıyla Cara'nın yanağını okşadı. Cara ise o an bundan hoşlandığı için kendinden nefret etti. "Ben senin gibi insanoğlundan türeyen bir dişiye tercih ederim ama..." Ares dişlerini öyle bir gıcırdattı ki Cara bile duydu bu sesi.

"Ama ne?" diye ısrar etti Cara. "Senin saçmalıklarına katlanamayacak kadar akıllılar mı?"

"Onları saldırganlaştırıyorum."

"Vay canına! Kişiliğini göz önüne alınca, durumun neden bu hale geldiğini pek anlayamıyorum."

Yüzüne çok kısa bir an üzgün bir ifade gelip yerleştikten hemen sonra yine eski zalim ve acımasız haline büründü. "Bu benim lanetim. İnsanların etrafında olduğum zaman savaşmak istiyorlar."

Ares'in ellerinden kurtulmak için çırpındı Cara. "Diyorsun?"

Hem kötü hem de duygu dolu bir şekilde gülümsedi Ares. "Bu normal bir savaş. Sen pek bu durumdan etkilenmişe benzemiyorsun."

"Gerçekten mi? Çünkü beni gerçekten sinir ediyorsun." Aslında Ares Cara'ya yapmaması gereken şeyler de yapmıştı ama söz konusu Ares olunca Cara'nın bedeni ve vücudu farklı tellerden çalışıyordu.

"Evet. Gerçekten." Ares'in gözlerinden o an ne kadar çok eğlendiği anlaşılıyordu. "Eğer bu durumdan etkileniyor olsaydın ortada hiçbir neden yokken sinirlenirdin ve mantıklı düşünebildiğin tek bir saniye bile olmazdı."

Cara şuan pek mantıklı düşünemiyordu. "Ben senin varlığından etkilenmeyen tek insan mıyım? Bunun nedeni şu *agimoney* şeyi mi?" Göğüslerinin arasındaki iz birden alev gibi yanmaya başladı ve bütün bir vücudunu yoğun bir enerji sardı.

"Agimortus.Ve evet. Ayrıca Gardiyanlar da benim varlığımdan etkilenmiyorlar. Büyülü mücevherler

takarak etkiyi azaltıyorlar. O pahalı mücevherleri takmalarının en önemli nedeni benim."

Ares bundan gurur duyuyor gibiydi. "Aferin sana." Cara kaşlarını çattıktan sonra Sestiel'i York'taki caddenin karşısına nasıl kolayca attığını hatırladı. "Bu *agitatus* hakkında bilmem gereken başka ne var?" Evet, bu kelimeyi yanlış telaffuz ettiğini biliyordu ama yabancı olduğu bir mekânda kendini rahatsız hissettiği için küçücük bir şey de olsa bir kelime üzerinde istediği değişiklikleri yapmak istiyordu.

"Bir şey yok."

"Beni güçlendirmesi gibi bir şey söz konusu olabilir mi?"

"Neden?"

"Çünkü... tam olarak açıklayamıyorum ama kendimi fazladan kırk beş kilo kaldırabilecek gibi hissediyorum."

Ares'in yüzü düştü. "Seni her geçen gün ölüme sürüklediği için gittikçe zayıflaman gerekiyor."

Tanrım, "zayıf" kelimesinden nefret ediyordu. "Bak, ben zayıf falan değilim. Şimdi bana bundan kurtulmak için bunu bir meleğe devretmek dışında bir yol söyle."

"Başka bir yol yok."

"Bilgisayarın var mı? Ya da kitapların?"

Ares bunu aldatmaya yönelik bir soru olarak algılayıp "Neden ki?" diye sordu.

"Biz buna 'araştırma' diyoruz, İncil'de geçen efsanevi adam. Burada elim kolum bağlı oturamam. Bu *agithing* şeyi ve cehennem köpeğine bağlı olma konusunda belki de gözden kaçırdığınız bir nokta vardır."

Ares tek kaşını kaldırarak "İnternette mi?"

Cara burun kıvrarak "Google'da istediğin her şeyi bulabiliyorsun." dedikten sonra Ares'in kahkahalarını duymamaya çalıştı. "Şimdi beni bırakır mısın?"

"Bilmem." Ares Cara'ya doğru yaklaştı ama o da ne? Ares'in o kısık ve buğulu sesine yakışan bir şey olmuş ve penisi sertleşmişti. Beyni sinirlenmek ve uyarılmak arasında sıkışıp kalmışken vücudu kararını çoktan vermişti. Kalçaları alev gibi yanmaya, göğüsleri inip kalkmaya, nefesleri de hızlanmaya başlamıştı. "Söylediklerimi yapacağına söz veriyor musun? Çünkü her şey ortada. Sen ölürsen dünyanın sonu gelecek. Bu andan itibaren beni dinleyeceksin çünkü sen bir..." Kaşlarını çatıp doğru sözcüğü aradıktan sonra "Bir piyonsun." dedi. "Sen bu oyunda yalnızca bir piyonsun ve ben bu oyunu kazanmak istiyorum."

Piyon mu? Lanet olası bir piyon mu? Tahrik olması için bu kadarı çok fazlaydı. Ares'e ihtiyacı olduğunu ve o olmazsa öleceğini kabullenmek zorundaydı. Ama Ares'e göre o, şuanda, evrendeki en önemli insandı.

"Seni dinleyeceğim ama sen de bana biraz saygı duy. Çünkü ben piyon değilim. Daha çok vezirim." Ares'in derin nefes alışıyla birlikte Cara iki yıl önce kaybettiği cesaretini geri kazandığını fark etti. Ares'in kulak memesini ısırarak Cara "Şah mat." diye fısıldadı.

ONUNCU BÖLÜM

Arik son iki gün içinde ikinci, son altı ay içinde ise üçüncü kez Aegis'in Berlin genel merkezindeydi. Bu, onun için sorun değildi çünkü Alman yemeklerini, birasını ve kadınları seviyordu. Fakat tüm bunların tadını çıkaracak zamanı olmadığı için sinirlenmeye başlamıştı. Daha da kötüsü; Aegis'in gizli faaliyetlerine katılabilmek için resmi bir gardiyan olarak yemin etmişti. Bu örgütün fazla radikal ve organize olamamış olduğunu düşünüyordu. Daha katı kuralları olan ve yapısı daha sağlam olan bir örgütü tercih ederdi. Aegis'in bu konuyla ilgili hiçbir şey yapmayacağı gayet net bir şekilde ortaya çıkınca taktığı tek mücevher olan ordu yüzüğünü geri vermişti. Böylece Aegis yüzüğünün üzerine kalkanlarındaki sembolü işleyip ona koruyucu bir büyü yapabilirdi.

Sol elindeki parmaklarını kıpırdatınca orta parmağındaki yüzüğün ağırlığını hissetti. Nedense yüzük öncekine göre daha ağırdı, sanki gece görüş kabiliyetini arttıran ve ona bazı yetenekler kazandıran Aegis büyülerini yüzüğün ağırlığına ağırlık katmış gibiydi.

Regan, Arik'i muhasebe odası gibi süslü bir şekilde dekore edilen odada karşıladı. Posta, yiyecek ya da herhangi başka bir şey getiren herkes bu binanın büyük şirketlerin personel kayıtlarının tutulduğu bir şirket olduğunu düşünüyordu. Gardiyanların sorumlu olduğu görev masası fikri yerel bir Aegis biriminden doğmuştu. Regan bir düğmeye basınca duvarın arkasından sonsuz gibi görünen ve yanıp sönen floresanlarla donatılmış bir koridor belirdi.

Regan Arik ile birlikte koridorda yürümeye başladı. Ana ofisleri, konferans salonunu, laboratuvarları ve muhafaza hücrelerine... nam-ı diğer zindanlara giden merdivenleri geçtiler. Aegis şeytanlar üzerinde R-XR gibi deneyler yapmıyordu. Ama onlardan bilgi alıyorlardı. Aegis'in de R-XR kadar iyi bir istihbarat toplama merkezi olduğuna hiç şüphe yoktu.

Nihayet bir kapının önüne geldiklerinde Regan duvardaki mini klavyeye şifreyi girdi.

Bu odanın içinde ne vardı acaba? Arik R-XR'daki üst düzey güvenlik önlemlerine alışıkta ama Aegis'in güvenlik önlemleri daha çok büyüye ve kendilerinin yenilmez oluşuna dair inançlarına dayanıyor gibiydi. Dolayısıyla zaten güvenli bir bölgenin içindeki bir odaya şifre yazarak girmek oldukça ilginçti.

Regan "Kynan içeride." dedi. "Hiçbir şeye dokunma." diye de ekledi.

Arik onu kızdırmak için çok yavaş bir şekilde *"Bu cümleyi ilk kez bir kadından duyuyorum."* dedi. Ama bu gerçekten doğrudu.

Regan "Adi herif!" diye mırıldandıktan sonra kısa topuklu ayakkabılarının üzerinde geriye dönüp at kuyruğunu ensesine vura vura uzaklaştı. Kendi kendine gülümseyen Arik odaya girdi. Ama bu odanın bir depodan farkı yoktu. İçeride kutular, çantalar ve etiketli eşyaların olduğu sıra sıra raflar vardı. Tavanda ise belirli aralıklarla yerleştirilen kameralar göze çarpıyordu. Bu sistemin, sıcaklık ve nem ayarları kontrol edilen odanın geneline yayıldığına hiç şüphe yoktu. Sağ tarafında bir el yıkama bölümü ve ameliyat eldivenleri vardı.

"Arik! Buradayım."

Kynan, kütüphanelerdeki çalışma odalarına benzeyen bir yerden el sallıyordu. Dizüstü bilgisayarında çalışan Kynan'ın oturduğu masanın üzerinde dağ gibi yığılan kitaplar ve taslaklar vardı.

Kynan'ın karşısındaki bir sandalyeyi çekerken "Burada ne saklıyorsunuz?" diye sordu Arik.

"Eski ve dini eserler, büyü maddeler, şeytanlara ait objeler falan." Eliyle kitap raflarını göstererek "Burada Aegis'in tarihi var. Aegis ile ilgili olarak şimdiye kadar yazılmış en ufak şeyler bile burada. Yani, bildiğimiz kadarıyla böyle." dedi. Sonra deri koltuğuna yaslandı. "Her neyse, sen R-XR'dan bir şeyler öğrenebildin mi?"

"Avustralya'da başlayan bir salgın yüzde yüz ölüm oranıyla koyunları etkilemeye devam ediyor. Ve yangından bile daha hızlı bir şekilde yayılıyor. Madagaskar'daki yerli halkın yüzde yirmisi hıyarcıklı veba nedeniyle öldü. Marshall Adaları'ndaki, Lib Adası'ndaki herkes Dünya Sağlık Örgütü'nün parazit enfeksiyonu olmasından şüphelendiği bir salgın nedeniyle görme yetilerini kaybetti. Grip salgını nedeniyle artan şiddeti bastırmak ve bu durumdan etkilenen yerleri karantina altına alma konusunda BM'ye yardım etmek için ordu dört farklı kıtaya konuşlandı. Sorun şu ki; salgınların sayısı her geçen gün biraz daha artıyor." Arik derin bir şekilde nefes alıp verdikten sonra "Aegis ne durumda? Sizde yeni bir şeyler var mı?" dedi.

"Bazı gardiyanlar kayboldu. Ara sıra hepsini kaybediyoruz. Ya şeytanlar tarafından öldürülüyor ya da başka bir yere götürülmüş oluyorlar. Ama birkaç hafta içinde birden bire 24 kişiyi kaybettik. Hepsisi de evlerinden kaçırıldı." Arik arkadaşına bakınca gözlerinin altının şiş olduğunu fark etti. "Berbat görünüyorsun."

"Çünkü araştırma yapmaktan başka hiçbir şey yapmıyorum. Gem son zamanlarda kendini iyi hissetmediği için ben de bu lanet olası dosyaların içinde sıkışıp kaldım."

"Sorun ne? Bebek yüzünden mi?" Gem sekiz buçuk aylık hamileydi ama Kynan normal insanların sahip olmadığı kapı açabilme yeteneği olmasına ve bu yetenek sayesinde Gem'e saniyeler içinde ulaşabilecek olmasına rağmen ondan uzak kalmaya dayanamıyordu.

"Gem çok yoruldu. Yeraltı dünyasındaki karışıklıklar oradaki hastaneye pek çok hastanın gelmesine neden olduğu için sürekli mesaiye kalıyor. Ama bebek iyi." Kynan gülümseyince gözündeki şişlikler de kayboldu. "Sabırsızlanıyoruz."

"Erkek mi kız mı?"

"Bilmiyoruz. Sürpriz olmasını istedik."

"Umarım bebek odasını soluk renklerle dekore etmemişsinizdir." Gem Goth ırkından ve yarı Soulshredder şeytan türünden geliyordu. Bu tür, diğer şeytan türlerini çok korkutuyordu. Arik'in bildiği kadarıyla, Gem pek de narin ve nazik biri değildi.

"Tanrım, tabii ki hayır. Gem odayı ana renklerle dekore etti. Oda şöyle bir bakınca rengârenk kalemleri andırıyor."

Arik bir kahkaha attıktan sonra ciddileşti. "Pekâlâ, beni buraya bebeklerden konuşmak için çağırmanın sanırım."

Ky'nin yüzünde dört yıldızlı bir komutan ciddiyeti oluştu hemen. "Hayır." Dizüstü bilgisayarı Arik'e uzattı. "Silan dilini konuşabiliyor musun?"

"Silan şeytanlarının dilini mi?"

"Evet. Bir konuşmalarını dinledik ama ne dediklerini anlayamadığımız gibi bu konuşmayı anlayacak birini de bulamadık. Hatta eşimin ailesinde bile."

"Bir grup şeytanın aralarında yaptığı bir konuşma neden bu kadar önemli olsun ki?"

"Çünkü birkaç ay önce kovduğumuz eski bir Aegi üyesi olan ve şimdilerde Pestilence'nin adamı olan biri

tarafından işe alındılar." Kynan, Arik'e baktı. "Bunu yalnızca sen, ben ve Regan bilecek. Diğer kıdemlilerin bile bu durumdan haberi olmayacak."

"Neden?"

"Çünkü Aegis'e ihanet eden David, Valeriu'nun oğlu."

Arik uzun bir ısıklık çaldı. "Val? Kıdemlilerden birinin oğlu şeytanlarla işbirliği mi yapıyor?" David daha önce de Aegis'e ihanet ettiği için Kynan Arik'in bu duruma şaşırmayacağını umuyordu. Ama Pestilence ile işbirliği yapıp mahşer gününün gelmesini istemesi *ihanetin* çok ötesindeydi.

"Evet." Kynan başparmağı ve işaret parmağıyla gözlerini ovuşturduktan sonra "Onu şimdiden gözaltına almak istemiyoruz. Şuanda, bize tahmin ettiğinden çok daha fazla yardım ediyor. Val ise David ile ilişkisini düzeltmeye çalışıyor. Eğer onun böyle şeyler yaptığını duyarsa..." Kynan başını iki yana salladı. "Ne yapacağını bilmiyorum."

"O neden serbest? Mahkûm olduğumu sanıyordum."

"Val onu serbest bırakıp kendi gözetimi altına vermemiz için çok ısrar etti."

"Ama bu saçmalık." Arik derin bir nefes aldı. "Bu bilgisayarla ne yapacağım?"

"Shift-P tuşuna bas."

Arik Kynan'ın dediğini yapınca konuşma sesleri duyulmaya başladı. Önce bütün konuşmalar çok anlamsız geldi ama Arik'in önce anlayamadığı bir şeytan dilini biraz dinledikten sonra öğrenebilmek gibi sıra dışı bir yeteneği vardı. Bu çok güzel bir yetenektir ama daha önce karşılaştığı şeytandan geçen bir hastalığın sonucuydu. Bazen o olaydan sonra başka yeteneklerinin gelişip gelişmediğini merak ediyordu.

X-RX onun üzerinde bazı aylık testler yapmıştı. Ama şimdiye kadar DNA'sında, görünüşünde herhangi bir değişiklik olmadığı gibi herhangi bir şeytani işaret de yoktu.

"Burada konuşan üç şeytan var. Birinin işini bitirmekten bahsediyorlar...ah dostum, bu şeytanlar çok *iğrenç* yaratıklar." Arik dikkatle dinlemeye devam etti. "Tamam...bir kadını arıyorlar. Ama bu kadın bir insan. Pestilence o kadının ölmesini istiyormuş. Kadının War ile birlikte olduğunu düşünüyorlar. Büyük lordlarının gelininden bahsediyorlar şimdi de." Arik bir yandan soda alabileceği bir yerin olup olmadığına bakarken "Ah, anladım. Sanırım Satan artık evlenip çocuk sahibi olmak istiyor. Ne kadar tatlı! O kadın her kimse ne kadar şanslı!"

Ses kaydı cızırdamaya başladıktan sonra bitti.

Kynan dirseklerini masaya koyup derin düşüncelere daldı. "Satan'ın aşk hayatı beni hiç ilgilendirmez ama o kadın? O kadının kim olduğunu ve Pestilence'nin onu neden öldürmek istediğini bulmalıyız. Ölmesini istediği kişi en yakın arkadaşımız da olabilir."

"Bu adeta samanlıkta iğne aramak. Ayrıca bizim durumumuzda samanlık da iğnelerden oluşuyor. Hem de iğnelerden oluşan bir evrende."

"İşte bu yüzden atlıların etkisini yok etmenin bir yolunu bulmalıyız. Ama sanırım ben buldum bile." Ky eski püskü bir kitabı açarak kitap ayracını koyduğu sayfaya geldi. "1108'de bir Aegis grubu bir cehennem köpeğiyle savaşmış kaybediyor. Hangileri olduğu açıkça belirtilmese de iki tane atlı yardım etmek için geliyor. Biri diğerini köpeğin ısırmasıyla ilgili olarak uyarıyor. Bu savaştan sağ çıkan gardiyan bunu not ediyor çünkü bir atlının hiçbir şeyden korkmayacağını düşündüğü için köpek ısırmasıyla ilgili yaşananlar dikkatini çekiyor."

Arik sandalyesinde doğrulup bacak bacak üstüne attı. "Yani sen şimdi bu büyük, ölümsüz atlıların köpek ısırıklarıyla karşılaştıkları zaman zırlayan bir bebeğe dönüştüklerini mi söylüyorsun?"

"Evet ama sadece köpek ısırığı değil." Kynan sayfayı işaret etti. "Bak, atlılara karşı bir silah geliştirmek isteyen bir gardiyan iki yüz yıl sonra bu savaşın olduğunu fark edip cehennem köpeklerinin tükürüklerinin de onları kötü etkileyebileceğini düşünüyor. Sonra, 1317 yılına gelinip Büyük İrlanda Patates Kıtlığı tüm insanları kasıp kavururken Avrupa'daki insanlar açlıktan ölmeye başlıyor, kendi hayvanlarını yemek zorunda kalıyor, çocuklarını terk edip yamyamlığa başlıyorlar. Herkes dünyanın sonunun geldiğini düşünüp bu durumdan mahşerin üçüncü atlısı olan Famine (Açlık)'yi suçlu buluyor."

"Çok doğal." Yüzyıllar önce bile insanlar doğal ya da insan kaynaklı afetler için ya bir atlıya ya bir şeytanı ya da Tanrı'yı suçlamışlardı hep.

Kynan "Aegis Famine'yi çağırmak için bir tören düzenliyor ve ona cehennem köpeğinin tükürüğüne batırılan bir ok atıp onun tamamen etkisiz hale gelmesine neden oluyor."

Arik büyük bir dikkatle dinliyor ve duydukları karşısında şaşırıyordu. "Sonra ne yaptılar?"

Kynan yüzünü buruşturup "O gün bugündür Aegis ve atlıların arası hep kötü. Ama atlıların nasıl olup da bize bir zarar vermediği hala merak konusu." Ky'nin sesi yine ciddileşti. "Yazılanlara göre Famine'den bir şey almışlar ama bunun ne olduğu tam olarak belirtilmemiş."

"Pekâlâ, o halde cehennem köpeğinin tükürüğü onlara karşı sihirli silahımız olacak. Aegis'in cehennem köpekleriyle dolu bir yeri olduğunu sanıyorum."

Kynan tek kaşını havaya kaldırdı. "Haklısın. Ama sen buraya gelmeden otuz saniye kadar önce İngiltere'nin York şehrindeki bir Aegis birimi bir tanesini ele geçirdi."

Arik derin bir nefes alıp "Ciddi misin? Nasıl?" diye sordu.

"Çevredekiler sürekli havlama sesinden rahatsız olunca polis içeri girmiş ve bodrum katındaki bir kafesin içinde siyah tuhaf bir köpek bulmuş. Kafesin üzerindeki ve zemindeki semboller polisleri meraklandırınca birkaç araştırma yapmışlar. Sonra bu olay Aegis'in kulağına gidince biz de gidip yavru köpeği aldık geldik."

"Yavru mu dedin?"

"Evet. Şanslıydık. Eğer gelişimini tamamlamış bir köpek olsaydı onu buraya nasıl getirirdik, bilemiyorum."

Birden Kynan'ın arkasında bir ışık belirdi. Arik içgüdüsel olarak hemen ayağa kalkıp silahına sarıldı ama Kynan'ın yalnızca bir iç geçirdiğini görünce rahatladı.

Yani biraz.

"Reaver, kapıyı çalman gerektiğini bilmiyor musun?"

"Melekler kapı çalmaz."

Kynan "O melekler neden son altı aydır ortalarda gözükmeklerini açıklasınlar bakalım." dedi. "Sana ulaşmaya çalışıyordum."

Reaver omuzlarını silktiler. "Bir sürü şey oldu." dedikten sonra gözü Arik'e takıldı. "Aegis ile çalışmaya başladığınızı duydum. Bu güzel olmuş, böylece sizden yararlanabilirler."

Arik onun bu konuyu nereden bildiğini sormadı bile. Bunu sormak istiyordu aslında ama yapamazdı. Lanet olası bir melekle aynı odada olup konuşmadan duruyordu yalnızca.

Kynan "Atlılar bizimle görüşmeyi kabul etti mi?" diye sorunca Reaver başını salladı.

"Ama sizden en çok üç kişinin gelmesini istiyorlar. Ben ise yalnızca ikinizin gelmesini istiyorum."

Arik nihayet konuştu. "Neden ben? Aegis'in pek çok kıdemli üyesi var. Üstelik ben *gerçek* bir gardiyan da değilim."

Reaver "Ama yemin ettiniz siz de." dedi. "Ayrıca R-XR üyesisiniz. Ordunun her şeyi bilmesinde fayda var. Kardeşinizin kurt adam olması ve eşinizin ailesinin şeytan olması sizin fanatik bir Aegis üyesi olmadığınızı gösterir. Böylece sizden şüphelenmeyeceklerdir."

Kynan "Beni de mi bu yüzden istiyorsun?" diye sordu.

Reaver'in masmavi gözleri buğulandı. "Seni istiyorum çünkü sen tılsımlı birisin. Eğer atlılar sizinle çalışmak yerine sizi öldürmeyi tercih ederse sen hayatta kalanlardan olmalısın."

ON BİRİNCİ BÖLÜM

Altı tane duş başlığı ve ısıtılmalı sıralar olan beyaz mermer banyoda aldığı sıcak duş bile Cara'yı kendine getiremedi. İçinde bulunduğu durum tüm çıplaklığıyla ortadaydı ama şeytanlar, efsaneler, ışıklı kapılarla dolu olan ve her an her şeyin olabileceği bu duruma kendini nasıl adapte edeceğini bilmiyordu.

Ayrıca Ares ile aralarında olan şey her ne ise o da vardı işin içinde. Cara onu öpmüştü. Ares de onu öpmüştü. Ares Cara'dan etkilendiğini saklayamıyordu.

Yani evet, aralarındaki havayı dağıtan bir şeyler vardı. Ama bazen sanki daha da fazlası var gibi geliyordu. Sert ve aşağılık biri olabilirdi ama Cara'nın tenine çok güzel ve yumuşak dokunuşlar bırakıyordu. Ayrıca Ares onun hayatını kurtarmış ve ona güvenli bir liman sunmuştu. Evet, şuanda Cara'nın güvenli olması Ares için en önemli öncelikti. Ama Ares onun buradaki tutsaklığını daha da kötü bir hale getirdi. Hele de Cara Ares'in şiddete ne kadar meyilli biri olduğunu görünce epey korktu. Cara nedenini bilmesede içinde bir şeylerin Ares'i ittiğini hissediyordu. Bunun nedeni Ares'in haklı çıkması durumunda Cara'nın az bir yaşam süresinin kalması ve ölümünün bir savaş nedeniyle gerçekleşecek olmasıydı belki de.

Dindar biri olmasa da evine girilmeden önceki sağlığına kavuşmak için çok dualar etmişti Cara. İki yıl boyunca paranoyalarından, ürkekliğinden ve tuhaf bir ses duyduğunda ya da kapısı çalındığında nefesini kesen o korku dolu anlardan kurtulmayı ummuştu.

Ne dilediğine çok dikkat et. Çünkü evet, eski sağlığına kavuşmuştu ama bu sefer de saldırıya uğramış, kaçırılmış, damgalanmış ve alıkonulmuştu. Bu durumun eskiye kıyasla daha iyi olup olmadığından emin değildi. Hayır, emindi. İçinde bulunduğu olaylar eskiye kıyasla daha iyi değildi.

Vücuduna tek bir havlu saran Cara sularını damlatarak yatak odasına doğru ilerledi ama kıyafet olarak tek bir pijama altının olduğunu gördü. *Eğer birini kaçırırken daha iyi bir plan yapmazsan olacağı budur.* Başka seçeneği olmadığı için Ares'in şifonyerine gidip kendine uygun bir gömlek buldu. Her ne kadar bunu kabul etmek istemese de Ares haklıydı; Cara bir an önce Hal'ı bulmak zorundaydı. Hayatı köpeğe bağlı olduğu için önceliği o köpeği bulup güvenli bir yere götürmektir. Ama bu konuda onlara yardım etmek için yalnızca uyumak zorunda olması onu sinir etmeye yetti.

İki gündür uyuyordu ama artık sıkılmıştı. Evine girilen o geceden önceki ideallerinin peşinden giden kadın olmak istiyordu yine. İşte bu yüzden Güney Karolina'ya taşınıp orada holistik veterinerlik alıştırmalarına başlamıştı. Güçlerini saklamak zorunda kalmış olabilirdi ama bu, gücünü doğaya bağlı tedavinin bir parçası olarak kullanamadığı anlamına gelmiyordu.

Öfkelenen Cara beyaz kırmızı renkli gömleği giydi. Ama gömleğin boyu kalçalarından da aşağı inerken kolları dirseklerine geldi. Gömleği giydikten sonra kaşlarını çatarak önündeki yazıyı okudu. Detroit Red Wings. Demek Ares hokey hastasıydı.

Güzel ve şiddet içerikli bir oyundu bu.

Şiddet beni harekete geçirir.

Ares'in bu cümlesi Cara'nın kanını dondurdu. Çünkü kendini bildi bileli barış yanlısı biri olup kalemin kılıçtan daha keskin olduğuna, fiziksel güç kullanımının en son çare olduğuna hatta eğer bu son çare olarak kullanılacaksa bile bunun kurallar ve adil bir şekilde yapılıp çok az kan dökülmesi gerektiğine inanıyordu.

Babası da savaşın *asla* kabul edilemeyeceğini savunuyordu.

"*Başka birini öldürerek ruhunu kirleteceğine kendini öldür daha iyi.*" derdi hep. Cara babası yaşasaydı onun evine girenlerle ilgili neler düşüneceğini merak etti bir an. Yalnızca merak etti.

"*Şiddet, başka bir çıkar yol bulabilecek zekâsı olmayanlar içindir.*" Bu, babasının en sevdiği sözlerinden biriydi. Cara bu sözü hatırlayınca gülümsedi çünkü babası Ares ile tanışmamıştı. Çünkü atlıların hiçbirisi aptal değildi. Küstah, saygısız, öfkeli olabilirlerdi ama asla aptal değillerdi.

Parmağını hafifçe göğsünün arasındaki ize değdirince hemen karıncalanma hissi başladı göğüs arasında. Bu seferki tuhaf bir histi... sanki yanıyordu. Bu da ne...? Cara başını eğdiğinde izin eskisinden daha da parlak bir hale geldiğini ve kabaran çizgilerin daha da sert bir şekilde attığını fark etti.

Bu, iyi bir anlama geliyor olamazdı. Hayır, kesinlikle iyi bir işaret olamaz diye düşünürken burnuna tanıdık bir koku geldi. Veteriner ofisini dağınık bulduğu anki kokuydu bu.

Hal'in kokusuydu.

Arkasından gelen kısık bir hırlama sesi bütün tüylerini havaya dikti. Kalbi deli gibi çarpmaya başladı. Nefes alamıyordu. Yavaşça arkasına döndü.

Ve gergedan büyüklüğünde bir cehennem köpeğiyle göz göze geldi.

* * *

Şah mat mı? Cara onu *mat* mı etmişti?

Ares kafesin içine kapatılmış bir kaplan gibi dolaşıyordu koridorda. Ama bunun tek nedeni Cara'nın onu sinirlendirmesi değildi.

Ares içeri girmek isteğiyle koridorda yanıp tutuşurken Cara yatak odasına girmiş kapıyı da kilitlemişti. Yere o kadar sert bir şekilde basıyordu ki taş zeminde bir oyuk oluşacaktı az daha. Ayrıca kulak memesi de hala atıyordu. Aslında canı acımamıştı sadece aynı şeyin penisine de yapılmasını istemişti.

Şiddet beni harekete geçirir.

Ne kadar aptalca bir cümleydi bu. Çünkü doğruydı. Ama bunu söylemek için bir nedeni vardı: kana susamak. Bu, Ares'in ikinci adıydı. Şimdiye kadar saçma sapan pek çok şiddet sahnesi izlediği için değildi bu. Ama savaşın en şiddetli kısmında adrenalinin ve testosteronun arttığı anların tadı başka hiçbir şeyde yoktu.

Cara ile çok yakın olmak dışında.

Kahretsin ki Ares Cara'yı tamamen hissetmek istemişti. Sonra birden çok kötü bir şey olmuştu. Ares sanki Cara'nın göğsündeki *agimortus*la bağlantı kurduğunu hissetmişti. Bu his inanılmaz erotikti. Ta ki Ares kendi gücünü Cara'ya iletmeye başlayana kadar. Cara'nın teni Ares'in gözlerinin önünde kırmızı bir renk almaya başlamıştı. Bunda belki öfkeli olmasının ya da tahrik olmasının da payı vardı ama Cara'nın gücü artmıştı. Artık adeta bir nükleer enerji santrali kadar güçlü görünmeye başlamıştı. Ama tüm bunlar yaşanırken Ares güç kaybetmişti.

Belki de güç kaybetmek değildi bu çünkü acı verici bir süreç değildi. Sadece, sadece garipti. Olumsuz bir durum ortaya çıkacağını önceden sezmesine yardımcı olan güçleri kaybolmuştu. Daha da kötüsü düşünceleri tek yönlü bir hale gelmişti.

Ritmik ayak seslerinden Thanatos'un geldiğini anladı. Çıkan seslerden kardeşinin zırhlarını kuşandığı

anlaşılyordu.

"Lilith Tapınağı'na gittim ama Tristelle'yi bulamadım... sen ne yapıyorsun burada böyle?"

Ares uzun uzun küfrettikten sonra "Ben geri zekâlının tekiyim." dedi.

"Hadi canım!" Than sırtıtmaya başladı çünkü o gerçekten çok eğlenceli biriydi. "Ama sen ne *yapıyorsun* burada?"

"Mahvoldum. Mahvoldum ben." Ares elini duvara vurduktan sonra acı içinde kıvrandı. Şimdiye kadar böyle saçma sapan bir şey yapmamıştı. Çünkü kendine zarar verirse savaşamazdı. Gerçi şuan kemikleri kırılrsa bile bir saat içinde iyileşecekti ama yine de kendine zarar vermiyordu. "Beni yendi."

"Hoşuna gitti mi peki?"

"Hiç komik değilsin." Ares çenesini öyle bir sıktı ki kendi bile ne dediğini anlamakta zorlandı. "Ne kadar önemli olduğunun bilincinde. Ve bunu bana karşı kullanıyor." Bu kadın onu inanılmaz derecede şaşırtıyordu. Şimdiye kadar bir fare kadar ürkek olup ona bağırarak herkesten korkarken artık o da dişlerini göstermeye başlamıştı.

Bunun nedeni *agimortus*un kötü etkileriydi belki de.

Thanatos güldü. "Belki de biriyle sevişme zamanının gelmiştir. Hem de *gerçek* bir kadınla. Yani bir insanla."

"Siktir git."

"Gitsem de seks yapamam ki."

"Ben şaka yapmıyorum." dedikten sonra Ares'in bütün kasları seğirmeye başladı. "Onu istiyorum."

Than kahverengi kaşını havaya kaldırıncı piercingi üzerine düşen ışıqla birlikte göz alıcı bir hale büründü. "O zaman al onu."

"O kadar kolay değil. Bana katlanamıyor." Ares volta atmaya devam ederken midesi bulanıyor, penisi acıyordu. "Ama sonra bana öyle bir bakıyor ki..." Şehvetle mi? Bu, çok ağırdı. Arzu dolu mu? Bu kelime çok az kalırdı. Ama Ares onun tutkusunu hissedebiliyordu.

Thanatos yeniden güldü. Ares ise yumruğunu sıktı. "Tek bir parmağını şaklatarak yeraltı dünyasından istediğin şeytana sahip olabilecekken şimdi bir insanı istiyorsun ama onu nasıl elde edeceğini bilmiyorsun. O da güzel." Başını kaldırıp bir süre Ares'i izledi. "Onu insan olduğu *için* mi istiyorsun acaba? Seni ona çeken şey bu mu?"

Bu, mantıklı bir soruydu. Ares lanete uğradığı zamandan beri bir insanla birlikte olmamıştı hiç. Hep insan görünümündeki şeytanlarla tatmin olmak zorunda bırakılmıştı. Melez olanlar en iyisiydi çünkü en azından hepsinin bir kısmı şeytandı.

"Bunun bir önemi var mı?"

Than gözlerini kısarak derin düşüncelere daldı. "*Bu, yalnızca* basit bir seks yapma isteği değil, değil mi? Sarhoşsun sen."

"Evet." Tahrik olmak ve Cara'nın varlığına verdiği fiziksel tepkiler yüzünden öfkesi arasında kalan Ares artık uçmaya hazırды. Ama eğlenmek için değil.

"Saçmalıyorsun."

"Evet."

Than bir omzunu duvara yaslayarak rahatlamış bir şekilde konuşmaya başladı. "Bence bir fahişeye gidip bütün enerjini harcamalısın."

Ares elleriyle saçlarını karıştırdı. "Biliyorum." Vücudu sevişmek ya da savaşmak istiyordu. Belki de ikisini de. Bu zevkleri yaşamayı ne kadar ertelerse çevresindeki insanlar o kadar büyük tehlike altına giriyordu. Hatta o anda çevre illerdeki insanlar sinirlerine hâkim olamayıp şiddet içerikli eylemlere başvurmaya başlamıştı bile. Ares'in hayatı böyle devam ettiği sürece bu şiddet daha çok yayılacaktı.

"Sen gidince ben burada kalabilirim."

Bu çok iyi olurdu. Şuanda onu kendine getirebilecek tek şey dışı bir şeytandı.

"Kahretsin." dedi Ares. "Lanetlendiğimiz ilk günden beri kendimi hiç bu kadar kötü hissetmemiştim." Atlı olduktan yaklaşık elli yıl sonra Ares şeytan olan yarısını kontrol edemiyor, seksin ve cinayetin dibine vuruyordu. Hepsi için çok kötü bir dönemdi o. Hatta o kadar kötüydü ki bu konudan çok nadiren söz ederlerdi. Ama Than bu konuda ağzını bile açmazdı.

"Bence gidip Saw ya da Flail ile görüşmelisin. Hatta belki ikisiyle de."

Ares homurdanmaya başladı. Saw ve Flail Neethul şeytanlarıydı ve ikisi de kardeşti. Çeşitli işkence uygulamalarından sonra bu adları almışlardı. Neethul köle tacirlerinin sert ve acımasız bir ırkıydı. Tam olarak insan görünümünde değillerdi ama tam bir şeytana da benzemiyorlardı. Güzeldiler. Ayrıca elflere ait güzel özellikleri de vardı. Ares onların yanına gidebilirdi.

Ama gitmek istemiyordu. O burada kalıp Cara ile ilgilenmek istiyordu.

"Tamam. Gideceğim. Bakalım Pestilence hakkında bir bilgi alabilecek miyim?" Yatak odasına bakıp "Ama önce Cara'ya bir bakayım." dedi.

"Bu, iyi bir fikir değil."

Bunu yapmak zorundaydı. Cara'yı istemediğine dair kendini inandırmak zorundaydı. Cara'nın ondan nefret etmesini sağlamalıydı. Bu çılgınca isteği durduracak bir şeyler yapmalıydı. Bu, yalnızca fiziksel açlığıyla ilgili bir durum değildi. Bu, onun görevlerini yerine getirebilmesini sağlamakla ilgiliydi. İşine yoğunlaşamayan bir asker ölü bir askerdı. Ama işine yoğunlaşamayan bir komutan bir süre sonra karşısında göreceği ölü askerlerden oluşan bir ordunun sorumluluğunu taşımak zorunda kalırdı. Şuanda işine yoğunlaşmalıydı, özellikle de tüm insanlığın kaderinin ona bağlı olduğu bir zamanda.

"İyi olacağım." diye ısrar etti Ares.

"Ares..."

"Çekil." Ares kardeşini yanından geçip gittikten sonra Than onu durdurmak için kolundan tuttu. Ama bu durum Ares'i daha da sinirlendirdi. "Çek o lanet olası ellerini üzerimden."

Than onu tuttuğu gibi duvara yapıştırdı. Ama Ares hemen Than'ın boğazına sarıldı. Thanatos ağzından kanlar gelmeye başlayıp gözleri sararsa da karşı saldırıya geçmedi.

"Ares, sana yardım etmeye çalışıyordum yalnızca. Kendi dikkatsizliğini göremez oldun artık." Elini ağzına götüren Than ağzındaki ıslaklığı fark etti hemen. "En son sorumsuzca davrandığında pek çok ölümüne neden olduğunu unutmuş olabilirsin ama ben unutmadım. Bir uyuşturucu bağımlısının uyuşturucu satıcılarını takip etmesi gibi izini sürmüştüm senin. Ama tekrar aynı şeyi yaparsam yüzüme tükürsünler."

Than'ın bu sözleri Ares'e yardıma ihtiyacı olduğu gerçeğini biraz da olsa gösterdi. Than'ın ölüm konusundaki hassasiyeti Ares'in canını sıksa da bunun için yapılacak bir şey yoktu. Büyük çaplı ölümler Than'ı çok heyecanlandırıyordu. Hiçbir şeyde bulamadığı zevki tadıyordu bu şekilde.

Ares gözlerini kapatıp derin bir nefes alarak rahatladı. "Pekâlâ. Gidiyorum. Limos'a söyle..."

Kötü bir koku burnuna gelince Ares'in hemen gözleri sulandı.

Sonra Than ile birlikte hemen yatak odasına doğru koştular. Ares içeriye öyle bir hızla girdi ki menteşelerden biri kırıldı. Gördükleri karşısında kanı donan Ares'in kalbi deli gibi atmaya başladı.

Ailesini öldüren cehennem köpeği Cara'dan yalnızca birkaç santimetre uzaklıktaydı. Dişleri ise Cara'nın boğazına saplanmak üzereydi.

ON İKİNCİ BÖLÜM

Cehennem köpeğinin nefesi berbat kokuyordu.

Cara boğazına yapışıp onu yemek üzere olan köpeğin keskin dişlerine bakarken hayvanın nefesinin ne kadar kötü koktuğunu düşünüyordu nedense.

"Bana doğru gel." Ares'in sesini duydu arkadan.

"Yavaş."

Köpek Cara'nın düşüncelerini duymuş gibi hırlamaya başladı. Cara ise ayaklarını yere öyle bir sağlam basıyordu ki istese kök salabilirdi.

Yan gözüyle Ares ve Thanatos'un sessiz bir şekilde her iki taraftan yaklaştığını görüyordu. Köpek başka bir hırıltıyla pençesini attığı gibi Cara'nın bileğini yakaladı. Köpek pençelerinin ucuyla hafifçe derisini çizse de Cara acıdan çok şaşkınlık içinde bağırmaya başladı.

"Bırak onu." Ares'in sesi öfke doluydu.

Cara'nın gözünün önüne birden köpeğin onun başını kopardıktan sonra karnını deşip bütün etlerini yemeye başladığı anın görüntüsü geldi. Şimdiye kadar hep bir hayvanın duygularıyla ilgili olarak empatik yetenekleri olmuştu. Ama bu seferki sadece duygularla ilgili değildi. Köpeğin ona ne yapmak istediğine dair düşüncelerini kolayca okuyabiliyordu. Başka bir görüntüde ise sakat kalan Ares'in kemikleri etrafa yayılmışken bir köpek sürüsü tarafından etleri parçalanıyor ve bu arada Ares çığlıklar atıyordu. Boynundaki mühür ise kırılmıştı. Karşılarına geçen Pestilence ise pis pis sırtıyordu.

Cehennem köpeğinin Ares ve Cara ile ilgili planları gittikçe yaklaşıyordu. Safra suyunu yutan Cara kusmamak için uğraşıyordu.

Göğsündeki iz kıpkırmızı olmuştu. Genelde derinlerinde gizlediği yeteneği su üstüne çıkmak istiyordu. *Agimostus* ile bir alakası olup olmadığı kesin olmasa da bu köpeği öldürmek istiyordu. Ama Cara eskiden çok güçlü olan yeteneklerinin artık çok etkisizleştiğini düşündü.

Ares "Bırak onu." dedi. "Yoksa yemin ederim ki senin derini yüzüp haftalarca ölmeyi beklemeni izlerim."

Bu, bir tehdit değildi. Ares bunu gerçekten yapardı. Cara etraftaki bu zalimliğin etkisiyle sersemleşti. Bir şeyler yapmalıydı. Küçük de olsa bir şeyler. Gücü avuç içine toplanırken elleri karıncalanmaya başladı.

Şiddet, başka bir çıkar yol bulabilecek zekâsı olmayanlar içindir.

Pekâlâ. Tamam. Düşün. Cehennem köpekleri hakkında neler bildiğini şöyle bir düşündü. Ama hiçbir şey bilmiyordu ki. Gerçi bir tanesinin hayatını kurtarmıştı. Bunu ona söyleyebilir miydi? Hal'a kadar daha önce hiçbir hayvanla konuşarak iletişim kurmamıştı. Ama bu da rüyalarında olmuştu. Acaba bağlı olmadığı bir cehennem köpeğiyle konuşmak işe yarar mıydı?

Cara tereddüt etse de elini hayvanın omzuna koydu yavaşça. "Hey, koca adam. Sakinleşelim biraz, tamam mı?"

Cara Ares'in sesini de hayvanın boğazından gelen hırıltıları da duydu ama köpeğin söylediklerini anlamasını umarak odaklanmaya devam etti. Birden köpek sakinleşti ve Cara'nın beyninden köpeğin tüm yaşadıkları hızlıca geçti. Cara'nın beynine bir anda o kadar çok bilgi yüklemesi olmuştu ki hepsini incelememiş sadece Pestilence, Ares ve Hal'ın yer aldığı olaylara odaklanmıştı. Köpeğin anılarında çok fazla

ölüm ve yıkım vardı.

Birden bir ses Cara'nın kulaklarını delip geçti. Köpek Cara'yı tutup yere fırlattı. Cara başını vurmasın diye Thanatos bir kedi gibi atlayarak hemen onun yanına geldi. Mobilyalardan çıkan kırılma sesleri ve vücutların duvarlara vururken çıkardığı sesler duyuluyordu.

Thanatos Cara'yı yerden yeni kaldırmıştı ki Cara Ares'in yerde yattığını gördü. Zırhı ayrılmıştı. Kılıcı ise köpeğin tekerlek kapağı büyüklüğündeki pençeleri altında kırılmıştı. Thanatos hemen Cara'yı arkasına alarak kılıcını çekti.

Eğer köpek bir anda yok olmasaydı Thanatos kılıcıyla köpeğin başını vücudundan ayıracaktı.

Thanatos odadan hızla çıkıp Vulgrim'e seslendi. Ares ayağa kalkmayınca Cara ona yardım elini uzattı. "İyi misin?"

Ares Cara'nın teklifini umursamayıp kendi kendine kalktı ayağa. Kalktıktan sonra da Cara'nın bilmediği bir dilde uzun uzun söylendi. Sonra elini Cara'nın omzuna koyup onu kendine doğru çekti. "Canını acıttı mı?" Sesi sert ve kesik kesik çıkmıştı. Cara da onu sakinleştirmek için elini onun omzuna koydu.

"Başta yapmak istedi ama hayır canımı acıtmadı."

"Beni nasıl bulmuş?" Cara'yı bıraktıktan sonra ellerini başına koydu. "Nasıl oluyor da..."

"Kardeşin." diye mırıldandı Cara. "Pestilence, yerimizi söylemiş."

"Sen nereden biliyorsun?" Ares şüpheli gözlerle baktı.

"Bana söyledi. Nasıl olduğunu bilmiyorum ama söyledi. Adı şey, Kaos'tu. Seni öldürmek istiyordu."

"Bunu biliyordum zaten." dedi Ares. "Hislerimiz karşılıklıymış. Peki, seni neden öldürmedi?"

"Çünkü Hal, onun oğluymuş."

Ares'in yüzünde öfke dolu bir ifade belirdi. "Neymiş neymiş?"

"Aegis Hal'ı vurduğunda Sestiel'in peşindelermiş. Sonra da benim evime gelmiş işte. Ondan ancak bu kadar şey öğrenebildim ama Hal'ın bana bağlı olduğunu öğrenene kadar beni öldürmeyi planlıyormuş."

"Aşağılık." Ares kırılan kılıcını yerden alıp hızla duvara attı. Cara'ya doğru döndüğünde kaşının çatık olmasından, ellerini yumruk şekline getirmiş olmasından ve vücudunun kavgaya pozisyonunda olmasından çok sinirli olduğu hemen anlaşılıyordu.

Ama yine de ortamda tensel bir elektriklenme vardı. Ne kadar uzun bir süre böyle kalırlarsa bu elektriklenme de bir o kadar yoğunlaşıyordu. Cara'yı birden ateş bastı.

Ares ise bakışlarıyla Cara'yı adeta yiyordu. Sanki her kıvrımını uzun uzun inceliyor gibiydi. "Benim gömleğimi giymişsin. Çıkar onu."

Ares'in sesi çok yavaş ve sessiz çıkmıştı.

Cara bir anda donup kaldı. "Belki sana sormam gerekiyordu ama sen yoktun. Benim de üzerime bir şeyler giymem gerekiyordu."

"Çıkar onu." Ares çenesini sıkarken burun delikleri genişlemişti. "Çıplak kalmalısın."

Ah. Cara önce ağzını açıp tek kelime edemese de sinirlenince konuşmaya başladı. "Bana emirler yağdırıp durma. Beni asla öyle göremeyeceksin."

Karşısındakinin karşı koyabileceği bir adam olmadığını unutup ona resmen meydan okuduğunu geç de olsa fark etti Cara. Bunun üzerine gözleri yanan Ares ona doğru yaklaştı. Kalbi yerinden çıkacak gibi atarken içinden bir şey Ares'in istediğini yapmasına izin vermesini söyledi.

Çıplak kalmalısın.

Bir dakika. Kalmalısın? Kalmanı istiyorum değil.

Susup soyunmaya başlamalısın. Saldırganlardan biri böyle söylemişti. Ama Cara hangisi olduğunu hatırlamıyordu.

Agimortus yeniden atmaya başlamıştı. Bu durumdan tuhaf bir şekilde zevk alsa da göğsü sıkışıyordu. Ya güçleri yanlış bir zamanda ortaya çıkarsa? Ares ölümsüz olduğunu söylemişti hep ama Cara güçlerinin neler yapabileceğini bilmiyordu. Korku bütün hücrelerine yayılmaya başladı.

Cara bir anda şifonyerin üzerinde duran kâseyi fırlattı. Kâse Ares'in kolunu sıyrıp geçti. Sonra Ares bir panter gibi üzerine atladı Cara'nın.

Geri geri giden Cara çığlık atmaya başladı. Ayağı havluya takılınca ahşap sandığa takılan Cara tam düşecekti ki Ares Cara'ya sıkıca sarılarak ellerini başının altına koydu.

"Ares!" Thanatos öyle bir bağırdı ki yer yerinden oynadı. Ares ise Cara'yı göğsüne yaslayıp kardeşine doğru döndü. Sanki iki güçlü kuvvetli hayvan kavga için hazırlanıyor gibiydi.

Hiçbir şey yapmadan öylece bekleyen Cara da bez bebek gibiydi. Ayrıca Cara'nın üzerindeki gömlek yukarıya sıyrılarak çıplak bacaklarının görünmesine neden olmuştu. Ama iki kardeşin de şuan onun çıplak bacaklarıyla ilgilenecek hali yoktu.

"Bırak, gitsin kadın." Thanatos'un sesi bu sefer sakın ve yavaş çıkmıştı.

"Bence sen bara gitmelisin. Ya da gidip kendine bolca kan dökülen bir savaş bul."

Kasları seğirmeye başlayan Ares Cara'yı eskisi kadar sıkı tutmuyordu.

Thanatos "Bu kadar işte." dedi. "Git ve kendine zaman ayır biraz. Limos evin etrafına korumalar getirecek. Böylece bir daha cehennem köpekleri içeriye giremeyecek."

Bir anlık bir tereddüitten sonra Ares Cara'yı bıraktı. "Özür dilerim...şey... ben...lanet olsun." Ares'in teni terden parladıktan sonra gözleri fal taşı gibi açıldı. Bu hali Cara'ya tuzağa düşmüş ya da korkmuş, acı çeken ve ne olduğunu anlayamayan bir hayvanı çağırıyordu. Cara Ares'in tuzağa düştüğünü ya da korktuğunu tahmin bile edemiyordu ama Ares'e kendisinin de çözemediği bir şeyler oluyordu.

Cara Hal'a konuştuğu ses tonuyla "Ares, tamam önemli değil." dedi.

Ares Cara'ya odaklanınca gözlerindeki zalimlik gidip yerini üzgün bir bakış aldı. O anda *agimortus* titremeye başladı. Cara bunun etkisiyle istemese de Ares'e doğru yaklaşmaya başladı. Ona yaklaştıkça zevk ve acı arası bir şeyler hissetti. Ares sanki Cara ona vurmuş gibi birden geri çekildi.

"Gitmeliyim." dedikten sonra arkasına bile bakmadan odadan çıkıp giden Ares, Cara'yı Thanatos ile birlikte bıraktı.

Cara, Ares'in arkasından gitmek istedi ama yapabileceği tek şey derin derin nefes almaktı. "Ne... ne oldu ona?"

Thanatos'un yüzünde herhangi bir ifade yoktu ama Cara'ya yırtıcı bir hayvanın avına baktığı gibi bakıyordu. Belki de tehlike henüz geçmemişti. "Şeytan tarafı yönetiyor onu şuan."

Şeytan tarafı mı? Cara bunu öğrenmek istemiyordu. "Neden?"

Thanatos'un açık renkli gözleri Cara'nın çıplak bacaklarına kaydı. Ama Cara içindeki dürtülere rağmen gömleğini çekiştirmede. Than'ın gözlerinde müthiş bir açlık vardı ama Cara bunun nedenini bilmediği gibi bilmek de istemiyordu. "Sana bizim hakkımızda neler anlattı?"

"Hemen hemen hiçbir şey."

Than'ın boynundaki sinirler gerilince dövmeleri hareket etmeye başladı. "Üzerini ört." dedikten sonra arkasına döndü.

"Memnuniyetle." Than duvarları incelerken Cara da pijamasının altını giydi. "Ee, nedir hikâyeniz?"

Than arkasına dönmeden anlatmaya başladı. "Annemiz bir şeytan, babamız ise bir melekti. Limos hariç hepimiz gerçeği öğrenene kadar dünyada birer insan olarak yetiştirildik. Nedenini bilmiyorduk ama yaptığımız şeylerin sonucunda pek çok kişi ölüyordu. Ceza olarak hepimiz Mahşer Mühürleri'nin koruyucuları olarak lanetlendik. Ama mühürlerimiz kırılınca hepimizin yan etkileri olacak."

"Ares'in yan etkisi..."

"Onun varlığından dolayı insanlar saldırganlaşıp savaşmak isterler. Bunun karşılığında o da insanların yarattığı karışıklıklardan etkilenir. Eğer ortada bir savaş ya da büyük çaplı çatışmalar varsa Ares kendini bu durumların içinde buluverir. Fiziksel rahatlığa ulaşması için savaşmak zorunda. Savaşmak ya da... sevgili annemiz sekse düşkün bir şeytan olduğu için sevişmek zorunda. Ama bunlardan birini yaşayamayınca kendini kontrol etmekte çok zorlanıyor."

Cara'nın hayatta en korktuğu ve en nefret ettiği şeydi şiddet. Fakat beraber yaşamak zorunda olduğu atlı kişilik gereği şiddet eğilimli biriydi. "Şimdi nereye gitti?"

"Bir dişi ya da kavga aramaya."

Ah. Ares'i başka bir kadınla düşünmek Cara'nın biraz sinirlerini bozdu. Kıskanmamıştı... böyle bir şeye hakkı da yoktu. Peki, o zaman neden Ares'in çıplak vücudunun başka bir kadının üzerinde olduğunu düşündüğü an midesine ağrılar giriyordu?

Konuyu değiştir. Hemen. "Aa, sen kimsin? Yani demek istediğim, hangi atlısın?"

Thanatos yüzünü Cara'ya dönerek "Death (Ölüm)." dedi.

Cara öyle bir yutkundu ki sesi duyuldu. "Yani, ölüm meleği misin?"

Thanatos şöyle bir güldü. "O kötü ruhlarla ilgilenir. Kötü ruhları bir nevi tekrar dirilene kadar şeytanların tutulduğu bir depo olan cehenneme gönderir. Ben ise ruhları herhangi bir yere göndermem. Ben ruhları bedenden ayıran öldürme işlemini gerçekleştiririm."

Than'ın söylediklerini düşündü Cara. Ayrıca ölüm meleğinin gerçekten var olduğunu duyduğu halde hiç istifini bozmadı. "Peki, Ares tüm bu konularla ilgileniyor mesela. Senin ilgilenmekle yükümlü olduğun konular neler?" Üç boyutlu hareket ediyormuş gibi görünen dövmeleri haricinde, tabii ki.

"Bu, seni ilgilendirmez."

"Anladım." Cara Thanatos'u inceledikten sonra bu uzun boylu savaşçının Ares'ten daha sert biri olduğunu ve onu konuşması için zorlamaması gerektiğini fark etti. Aslında Than'ın yüzü Ares'ininki kadar zalim değildi ve gözlerinden bencillik akıyordu. İşte bu iki özellik onun Ares'ten daha yakışıklı görünmesini sağlıyordu. Ama Than'ın çok derinlerinde esrarengiz bir şeyler vardı. "Tamam, o zaman kardeşinin sırlarını bir bir ortaya dökerken seninkileri saklayalım."

Than'ın sarı gözleri tehlikeli bakışlar atmaya başlayınca daha önce orada olmayan bazı gölgeler belirdi yanında. Göğüslerinin arasındaki iz tekrar alev gibi yanmaya başladı. "Sana bunları söyledim çünkü burada onunla birlikte yaşayacaksın. Bu yüzden bazı tavırlarının nedenini öğrenmelisin. Ama beni tanımak zorunda değilsin." Than kapıya doğru yürüdü ama eşikte durdu. "Bu gece sana söylediklerim yalnızca ikimizin

arasında kalacak. Başka birine söylediğini duyarsam bu sefer karşına Thanatos olarak *değil Ölüm* olarak çıkarım."

Önce çok korkan Cara Than ile göz göze gelince ona boyun eğmemeye karar verdi. "Beni öldüremezsin zaten."

Mezar taşı kadar soğuk bir ses tonuyla "İnsanları öldürmek zorunda değilim. Ama öyle şeyler yaparım ki ölmek için yalvarırlar."

* * *

Ares *sinir küpü* gibiydi. Battle'ın üzerine bindiğinde bütün bir vücudu gerilmiş boğazı ise düğümlenmişti. Az önce neler olmuştu öyle?

Odaya dalıp bir cehennem köpeğinin Cara'nın boğazına saldırarak olmasını görmeden önce şehvetle yanıp tutuşuyordu. Sonra da Cara'nın varlığı nedeniyle cehennem köpeklerine karşı savunmasız bir hale gelmesinden dolayı öfkeyle yanıp tutuşmuştu. Zırhı gevşemiş, kılıcı yere düşmüş ve rakibinin bir sonraki hareketini kestiremez olmuştu.

Eğer Thanatos olmasaydı cehennem köpeği Ares'in üzerine saldıracaktı.

Çok fena!

Lanetlenmeden önce insan olarak geçirdiği günlerden beri kendini hiç bu kadar çaresiz hissetmemişti. Gerçi cehennem köpekleri tarafından saldırıya uğradıktan sonra haftalar boyunca felç olduğu bir anda da çok çaresiz hissetmişti kendini ama o başkaydı. Kimse korunma amacıyla ona güvenmiyordu o zaman. Ama bu sefer... Thanatos olmasaydı Ares felç olacak Cara da ölecekti. Cara köpeğin yavrusu kendine bağlı olduğu için ona bir zarar gelmediğini söylemişti. Ama cehennem köpekleri o kadar güvenilmez yaratıklardı ki Ares onlardan edinilen hiçbir bilginin doğruluğuna inanmıyordu.

Hele de bu köpek Pestilence ile işbirliği içerisindeyse.

At yoluna devam ederken Ares Cara'yı ve ikisinin ilişkisinin nasıl bu kadar karmaşık bir hale geldiğini düşündü. Çok öfkeli olduğunu biliyordu. Ama Cara yardım elini uzattığında gözlerindeki merhamet duygusu cehennem köpeğine yenilmiş olmanın verdiği aşağılanmayla birleşince olanlar olmuş, Ares kendini kaybetmişti. Ayrıca Ares zaten şehvetle yanıp tutuşurken bir de Cara'nın kendisinin tişörtünü giyip bacaklarının açıldığını görünce iyice delirmişti. O bacaklar neydi öyle? Ah Tanrım, o mükemmel bir kadındı. Ares, duştan yeni çıkan Cara'nın nemli tenini görünce dudaklarını öpmek, ıslak saçlarını okşamak ve uzun bacaklarını ayırıp arasına girmek istemişti.

Sonra Ares'e bir haller olmuş ve içinden sürekli *o, benim* dediği için kendini mağara adamı gibi hissetmişti. Ama o an bundan başka hiçbir şey düşünememişti.

Her ne kadar Cara'nın çılgınlıkları Ares'i kendine getirse de Thanatos'un olaya müdahale etmesi iyi olmuştu. Gerçi zaten kardeşi odaya girdiği anda Ares Cara'yı bırakmak üzereydi. Ares'in Cara'yı korumak için tutması, sanki Than'ın da Cara için bir cehennem köpeği kadar tehlike olduğu hissi yaratmıştı.

Lanet olsun.

Cara'nın içinde bulunduğu tehlikeyi düşündü Ares. Sürekli cehennem köpeğinin dişlerinin Cara'nın boğazında olduğu görüntü geliyordu aklına. Cara çok korkmuştu ama aynı zamanda inanılmaz derecede

cesur da davranmıştı. Ellerini yavaşça Chaos'un tüylerinde gezdirmesi ve onunla sakin bir ses tonuyla konuşması Ares'i çok şaşırtmıştı. Çok korktuğu gözlerinden okunan Cara kurtulmak için bütün korkularını bir kenara itmişti. Bütün bir hayatı boyunca böyle bir şeyi daha önce hiç görmemişti Ares. Çok büyük bir tehlike altında olmasına rağmen yaptığı cesurca eylemler takdir edilesiydi. Ayrıca Ares'in cinsel dürtülerini de su üzerine çıkarmaya yetmişti.

Kendisinin de bir savaşçı ruhuna sahip olduğunu bilmiyor olabilirdi Cara. Ya da bilmek *istemiyor* da olabilirdi. Ama ruhu; toplum baskısı, ahlak kuralları ve yetiştirildiği aile ortamındaki koşullar nedeniyle bastırılmıştı. Eğer içindeki savaşçı ortaya çıkarsa Cara'nın çok tehlikeli, zarar verici ve kontrol edilemeyen biri olacağını biliyordu Ares. Daha önce bunun gibi örnekler görmüştü ve hiçbirinin sonu güzel olmamıştı.

Ares Battle'ı adanın güney ucuna doğru yönlendirince Battle kafasını öyle bir kaldırdı ki neredeyse elinden dizginleri kaçıracaktı. Kontrol edilemeyen demişken Battle sanki Ares'in ruh halini anlamış gibi tedirginleşmişti.

İleride, eskilerden kalma iki uzun taşın arasında bir kapı belirdi. Battle zıplayarak kapıdan girince içerisi ikisini birden alabilecek ölçüde genişledi. Cam kayaların üzerinde biri dünyanın biri Sheoul'un olmak üzere iki tane harita belirdi. Ares Sheoul'unkini seçip harita büyüdüktan sonra yaklaşık yüz metre ilerideki Dört Atlı barının yerini buldu.

Battle hemen kapıdan çıkıp yumuşak bir zemine atladı. Nereye gideceklerini bildiği için dötrnala koşmaya başladı. Ares işte bu yüzden bir kapı açtırmak yerine var olan bir kapıyı kullanmıştı. Çünkü hem Battle'ın hem de Ares'in enerjilerini atmaları gerekiyordu. Battle dötrnala giderken öylesine güçlü basıyordu ki yere Ares'in bacağı, omzu ve tüm vücudu dalgalanıyordu. Ares bu hissi seviyordu. Özellikle de atını kanlı bir mücadeleye doğru sürerken yaşadığı his mükemmeldi.

Lanet olsun ki Cara Ares'in hormonlarını inanılmaz etkilemişti. Şimdi ise kan dolaşımı hızlanmış, adrenalin seviyesi yükselmiş ve bakışları keskinleşmişti. Neethul dişileri ona istediği mücadeleyi de kanı da eti de verecekti. O an şehvet duygusuyla titremeye başladı. Acaba Cara ona bunları verebilir miydi? Ares'in aklına birden Cara'yı duvara yasladığı, kayalıklara ve adaya getirdiği ilk anlardaki görüntüler geldi. Bazılarında zevk çılgınlıkları atarken tırnaklarını Ares'in vücuduna geçirmiş ve onu ısırmıştı. Diğerlerinde ise omuzlarını sıvazlamış, kaslarını sıkmış ve Ares'in vücudunu öpmüştü.

Bu, nasıl bir şeydi? Karısı öldüğünden beri yaşadığı hiçbir sekste şefkat duygusu olmamıştı. Nera ile bile olmamıştı. Evet, tutku vardı ama gerçek anlamda şefkat yoktu. Peki, o zaman Ares neden tüm bunları Cara ile yaşamak için sabırsızlanıyordu?

Ares barın önüne gelince atını durdurdu. İkisi de inanılmaz öfkeliydi. Barın kapısını açar açmaz şimdiye kadar gördüğü en kalabalık dişi grubunun içine doğru yürüdü.

Birden bütün eller, pençeler ve toynaklar vücudunda dolaşmaya başladı. Ama bu durumdan hoşlanmadı. Tam dönüp bardan çıkacaktı ki beyninin ve teninin karıncalandığını hissetti. Kötü bir şey vardı burada. Çok kötü bir şey.

Ares en yakınında duran insana benzeyen ince yapılı bir şeytanı kollarından tutup "Neler oluyor?" diye sordu.

"Pestilence burada. Hiç olmadığı kadar sinirli olduğu için onun kötü enerjisi barın ortamına da yansısı." Ares dişlerini sıkarak "Nerede?" dedi.

Dişi Ares'e sürtünerek kısık sesle "Saw ve Flail ile birlikte arka tarafta."

Ares içeriye şöyle bir göz atıp arka taraftaki kapıya odaklandı. "ekilin." diye bağırdı.

şeytanlar birden köpek balığı gören balıklar gibi etrafa dağıldı. Tam kapıya dokunacakken durdu. Sora dişilerinden biri olan Cetya başı ne omuzları da yana düşmüş bir halde bir sandalyede oturuyordu. Normalde kırmızı olan teninin rengi atmıştı. Ve kuyruğu... o da ne? Kuyruğu düğümlenmişti.

"Hey." Ares dişinin çenesini tutup başını yukarı kaldırdı. Ama onun ağladığını görünce korktu. "Ne oldu?"

"O, eskisi gibi değil." diye fısıldadı Cetya. Kuyruğuna dokunduktan sonra yüzünü öyle bir buruşturdu ki canının çok yandığı her halinden belliydi.

"Reseph yani Pestilence mı yaptı bunu?" Ares'in öfkesi daha da arttı.

Cetya başını sallayınca Ares fkeden deliye döndü. Reseph daha önce sadist biri değildi. Çok nadiren de olsa şeytan taraşı su üstüne ıkrsa bile kadınlar asla öfkesinin kurbanı olmamıştı.

"Yer altı hastanesine git. Orada kuyruğunla ilgilenir..."

"Kız kardeşim orada çalışıyordu." dedi durgun bir şekilde. "Ama ld."

"Ciska'yı özlediğini biliyorum ama oraya gitmezsen kuyruğunu kaybedeceksin. Ayrıca bundan sonra da kardeşimden uzak duracaksın."

Ares hızla bardan çıkıp kırmızımsı bir sis bulutunun içine gizlenen kapkara ormanın içine daldı. Sessizce kılıcını çekip yaprakların ve sis bulutunun içinde yürümeye başladı.

Kan kokusu almaya başlasa da olanları kendi gözleriyle görünce ürktü Ares. Flail'in cansız bedeni tanınmayacak bir halde yerde yatıyordu. Boğazından başlayıp omurgasına kadar devam eden bölüm tamamen ezilmişti. Siyah damarlarla kaplı vücudu çıplak olan Reseph Saw'i bir ağaca dayamış dişlerini boğazına geçiriyordu. Her ikisinin de üzerinde kan izleri vardı. Bu kanların büyük kısmı şeytanlara ait olmasına rağmen Reseph de yaralanmıştı.

Dişiler ona karşı koymaya çalışmıştı demek ki.

"Seni hasta ruhlu aşağılık herif!" diye bağırdı Ares.

Reseph başını hafifçe çevirip Ares'e baktı ama dişlerini Saw'in boynundan çekmedi. Kıp kırmızı gözlerinin içi yanıyordu. Ares'e bakıp pis pis sırtarak Saw'in boğazını dişleriyle parçaladı. Dişinin çırpınan vücudunu yere bıraktıktan sonra Ares'e doğru yürümeye başladı. Kanlar süzülen parmaklarını boğazına götürünce hemen zırhı oturdu vücudunun zerine. Cüceler tarafından el emeğiyle yapılan bu zırhın içine bir şeyin geçmesi mümkün değildi, kendi kendini tamir edebilme özelliği vardı ve koruma sağlaması için sürekli olarak kanla beslenmesi gerekiyordu. Son zamanlarda kana doymuş olduğuna hiç şüphe yoktu.

"War. Neden bu kadar çok korktun? Sanki sen daha önce hiçbir dişi ldrmedin..."

"Ben bunu yaparken keyif almadım hiçbir zaman." diye adeta kükredi Ares.

"Bunu da yaşayacaksın. Sen de bana katıldığın zaman parti yapıp kutlayacağız. Death de bizim artıklarımızla beslenir artık." dedikten sonra dudağının yanındaki kanı yaladı Reseph.

"Arkadaşın buldu mu seni?"

Ilık bir rüzgâr çıkıp yapraklar sallanınca Ares'in burnuna ölüm kokusu geldi. "Eğer cehennem köpeğini kast ediyorsan, evet, geldi. Yerimi iyi tarif etmişsin."

"Onun bir adı var, biliyorsun. Kaos iyi bir köpek. Neden bu kadar uzun bir süredir ikinizin savaştığını bir

türlü anlamıyor." dedikten sonra sırtmaya başladı Reseph. "Ah, doğru ya. En iyi arkadaşlarını, çok sevdiğin kardeşini ve oğullarını yemişti. Ne kadar kötü."

Ares "Oraya gidip onunla iş birliği yaptığına inanamıyorum." dedi.

"Ama inanılmaz keyif aldım bundan."

"Benim neyden keyif alacağımı biliyor musun?" Ares kılıcını havaya kaldırdı. "İçini kasıklarından çenene kadar açtığım zaman."

Reseph iki metre kala durdu. "İyi düşün, kardeşim. Çünkü yenilecek olan biri varsa, o da sensin. Senin organlarını ve kemiklerini parçaladıktan sonra o kadının peşine düşeceğim." Reseph bunu söyledikten sonra öyle bir sırttı ki bütün dişleri göründü. "Umarım o da *hemen* ölmez."

Cara'nın da az önce şahit olduğu muamelelere maruz kalacağını düşünen Ares o kadar çok öfkelenmişti ki mantıklı düşünemeyip ilkel içgüdüleriyle hareket ederek kılıcını Reseph'e doğru savurdu. Kılıç omzunu sıyrıp geçen Reseph hemen kaçıp yayını eline aldı ve oku fırlattı. Ares'in omzu ve boynunun birleştiği yere isabet eden ok çok canını yaktı.

"Dışarı!" Reseph başka bir ok daha atarken Conquest belirdi yanında. Ares ikinci oktan kaçmaya çalışırken bu seferki boynuna, ilkinin tam yanına isabet etti. Yer sarsılmaya başlayınca atların ayak seslerini duydu Ares. Sonra birden onu korumak için Battle belirdi yanı başında. Nefes almakta zorluk çeken Ares okları bir bir etinden çıkardıktan sonra duyduğu kanat seslerinden sonra donup kaldı. Belki yüzlerce, binlerce ses duyuyordu.

Ah, lanet olsun!

Hepsi birden çekirge sürüsü gibi yere indi. Bunlar, insan yiyen şahin büyüklüğündeki şeytan çekirgelerdi. Keskin dişleri, iğneyi andıran tırnakları ve her bir kanadın ucundaki çiviye benzer kemik Ares ve Battle'ı korkuttu. Saniyeler içinde Battle'ın etrafını sarıp onun bağırmasına neden oldular. Conquest ise saldırmaya devam ediyordu.

Ares'in zırhı onu koruyordu ama bu yaratıklar yüzünü sarmış iğnelerini de zırhın birleşme yerlerinden Ares'in vücuduna sokuyorlardı. Battle toynakları ve dişleriyle pek çok yaratığın üstesinden gelmeyi başardı ama yaratıklar o kadar çoktu ki.

"O kadını bırakırsan tüm bu yaratıkları gönderirim buradan." diye bağırdı Reseph.

"Siktir git başımdan."

"Aa, ensest ilişki ha, kardeşim?" dedikten sonra omuzlarını silkti Reseph. "Mührüm kırıldığından beri her şeyi denedim gerçi..."

Ares kılıcını çekip ani bir hamleyle Reseph'in boğazına sapladı. Bir anda kanlar boşaldı. Kardeşinin ayağa kalkmasını beklemeden hemen Battle'ın üzerine atladı Ares. Gözüne aldığı bir darbeden dolayı önünü görmekte zorlansa da kapı açtırabilmeyi başardı. Kapı açılınca bir kısım yaratık kapının altında kalarak öldü, diğerleri ise Ares ve Battle ile birlikte evin önüne kadar geldi.

Korunmalar hemen kılıçlarını çekip Ares ve Battle'ı yaratıklardan kurtarmaya çalıştılar. Battle tökezleyince Ares sırtına daha fazla ağırlık yapmamak için hemen yere atladı. Ramreeller yaratıklarla boğuşurken Ares Battle'ı kendi odasına çıkan kemerli bir kapıdan geçirdi.

Battle sendeleye sendeleye içeri girdi. Kanlar akıyordu. Bir anda duvarlara ve mobilyalara çarpmaya başladı. Ah, lanet olsun, Battle kör olmuştu.

Thanatos mutfaktan koşarak geldi. "Ne oldu böyle?"

Ares "Kardeşimiz oldu, n'olacak." diye gürledi.

Than sessiz bir ıslık çalarak "Reseph mi yaptı?" diye sordu.

"Reseph değil. Pestilence. Eskisine göre çok daha güçlü. Eğer aklında hala en ufak bir şüphe varsa söyleyeyim ki o artık bizim kardeşimiz değil."

Ares Thanatos'un Reseph'i kendi haline bırakmamaları konusunda tartışma çıkaracağını düşündü ama kardeşinin yüzünde buz gibi bir ifade vardı. Sonra Battle birden titremeye başladı ve yere düştü.

"Kahretsin!" Battle'ın gözlerinden kanlar akıyordu. Ares hemen atın yanına diz çöküp Vulgrim'e seslendi. "Havlu ve su getirin. İğne ve iplik de getirin!"

Ares hemen tendonların, kasların ve kemiklerin bile görüldüğü kocaman yaraları incelemeye başladı. Battle şeytanların çivilerinden nasibini almış gibi görünüyordu. Atın acı çektiğini görmek Ares'i inanılmaz sinirlendirmişti. Ama Battle normal bir attan daha güçlüydü. Ayrıca Ares ile yakın ilişkisinden dolayı atın da çabuk iyileşebilmek gibi doğüstü güçleri vardı. Ancak; yaraları çok ciddiye o zaman ölebilirdi. Limos ilk atını lanetlendikten yüz yıl sonra bir şeytan tarafından kafası kesilince kaybetmişti. Ama onun yerine geçen atına hayır diyememişti Limos. Etçil bir cehennem atıydı ve isterse cehennem köpeklerini kandırarak onların dostuymuş gibi görünebiliyordu.

Ares arkasında ayak sesleri duydu. Bunlar bir şeytanın ayak sesleri olamayacak kadar narindi.

"Ah, Tanrım." Cara hemen onların yanına geldi.

"Than, onu götür buradan."

Cara Thanatos'tan kaçıp ani bir hareketle Ares'in yanına diz çöktü. "Neler oluyor?" dedi. Çok telaşlanmıştı ve üzgün görünüyordu. "Şu haline bak!"

Ares'in bunun üzerine düşünecek ne vakti ne de sabrı vardı. Muhtemelen birazdan ağlamaya ya da bağırmaya başlayacaktı. Ayrıca Cara'nın varlığının kendi gücünü azaltmasını da istemiyordu Ares.

"Yatak odasına gidip orada bekle."

"Hayır."

"Hayır mı?" Ares şaşkın gözlerle baktı Cara'ya. *Hiç kimse* onun emirlerine karşı çıkamazdı.

"Bana emirler yağdırıp durmamamı söylemiştim sana." Cara hemen gömleğinin kollarını sıyırdı. "Yardım edebilirim. Yıllardır hayvanlarla ilgileniyorum."

"Yardım et o zaman." Sinirle söylenen Ares boğazına dokunarak zırhından kurtuldu. Zaten gevşemişti zırhı. Cara tam Battle'ın yan tarafına doğru uzanıyordu ki Ares bileğini tuttu. "Ama o senin bildiğin hayvanlara benzemez."

Cara "Neden şaşırmadım acaba?" diye mırıldandı.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Avuç içleri terleyen Cara yapacaklarından pişman olmamak için dua etti. Ona bahşedilen bu gücün iyileştirmek yerine öldürmek gibi bir etkisi de olabilirdi. Eğer böyle bir şey olursa Ares *Cara'yı* öldürürdü.

Cara soğukkanlı davranarak Ares'in hizmetkârları istediği malzemeleri getirirken yerdeki bez parçalarından birini alıp elini kuruladı.

"Başka bir şeye ihtiyacın var mı?" Thanatos boğazındaki dövmelelerinden birine dokunarak zırhından sıyrıldı. Artık üzerinde siyah bir kot pantolon ve belinden boynuna kadar düğmeli siyah, neoklasik bir kaban vardı. Onun için siyah bir renk değil, yaşam tarzıydı. "Bir veterinerin ofisini basıp gerekli malzemeleri getirebilirim."

Thanatos'u malzeme almak için Dr. Happs'ın ofisine göndermek konusunda akli çelinen Cara başını iki yana salladıktan sonra havluların olduğu yere uzandı. "Kanamayı durdurmalıyız."

"Hadi canım," dedikten sonra en büyük yaralardan birine bastırmaya başladı Ares. "Bunu Vet Med 101'de mi öğrendin?"

"İğnelemeye devam ederek yardım edemezsin bana."

"O...benim atım." Ares'in ağzından güçlkle çıkmıştı bu cümle çünkü atın acı çektiğini görmek zaten sinirli olan Ares'i daha da sinirleniyordu. *Agimortus* karıncalanmaya başlayınca Cara'nın iyileştirici gücü de su üzerine çıktı. Hayır. Başka çaresi yoktu. Konsantre olan Cara gücünü kontrol altına almaya çalıştı. Kulakları uğulduyor, nefes alırken boğazı yanıyordu. Atın üzerine doğru uzanırken elleri titreyen Cara en büyük hasarın olduğu bölgeyi aradı. At inleyerek yeri tekmeledikten sonra bacaklarından birden kan fışkırmaya başladı.

"Kahretsin!" Thanatos hemen fışkıran yere baskı uygulamak için koşup geldi ama Cara ona izin vermeyince Thanatos'un eli Cara'nın üzerinde kaldı.

Cara'nın iyileştirici gücü birden koluna oradan da Battle'in vücuduna yayıldı. Az önce fışkıran kan aniden yavaşladı ve gözlerinin önüne atın yaraları iyileşmeye başladı. Than hemen Cara'nın yanından uzaklaştı. Cara da geri çekildi. İyileştirici gücünün bu kadar güçlü olduğuna daha önce bu kadar yakından tanık olmamıştı.

Aslında iyileştirme değil. Öldürme yeteneği idi bu. Ama şimdi bunları düşünmek istemiyordu.

"Ben..." Cara nefes alarak düşüncelerini toparlamak istedi bir süre.

Alnının ortasından sol gözünün ortasına kadar uzayan bir sıyrığı olan Ares'in gözleri acıdığı için kısılmıştı. "İşte bu yüzden cehennem köpeği seni öptü. Onu *iyileştirdin*. Sadece kurşunu çıkarmadın... çünkü senin güçlerin var."

Thanatos sarı gözlerini Cara'ya dikmiş bakıyordu. "Sen bir totem rahibesin." dedi.

"Neyim?"

"Hayvanlarla iletişim kurabilen kişi." Thanatos'un sesinde korkuyla karışık bir saygı ifadesi vardı. "Ben din adamlarının içinde büyüdüm. Totem rahipler ve rahibeler inanılmaz saygı duyulan insanlardı. Senin gibi iyileştirme güçleri oluyordu bazılarının. Hayvan olmayanlara karşı da bu gücünü kullanabilir misin?"

Elbette ki insan olmayanlara karşı da kullanabilirdi.

Yirmi altı yıldır sakladığı gerçekler göğsünü sıkıştırmaya başladı. Sanki kalbinin tam üzerinde küçük bir çatlak oluşmuş gibiydi. Bu yeteneklerini yıllardır kullansa da hep inkâr etmişti. Atın boğazında yaralar kapanırken Cara birden ayağa fırlayıp geriye çekildi.

"Cara?" Ares elini atın üzerinden çekmese de gözleriyle Cara'yı takip ediyordu.

"Kontrol... edebileceğimden emin değilim. *Agimortus* yüzünden yeteneğim daha güçlü bir hale geldi ama artık olabilecekleri daha az tahmin edebiliyorum." Boğazı kuruyan Cara yutkundu. "Burada kötü bir şeyler ama nedenini bilmiyorum."

Ares küfür etmeye başladı. "Bu, benim umurumda bile değil. Battle şuan acı çekiyor ve ölebilir. Eğer ona yardım edebileceksen et."

Battle inlemeye başlayınca Cara'nın kalbi sızladı. Ona nasıl yardım etmezdi?

Kendi içinde yaşadığı çelişkiler yeni bir durum değildi. Babasının veterinerlik ofisinde çalışırken babası ona yeteneklerini kullanmaması için yalvarmıştı. Çünkü aşırı derecede tutucu olan ilçe halkı bu durumu öğrenirse başına kötü bir şeyler gelmesinden korkuyordu. Nitekim babası haklı çıkmıştı.

Babasının yeteneklerinden korktuğunu da üvey annesiyle yaptığı bir konuşmayı gizlice dinleyerek öğrenmişti.

"Ben bu güçlerle birini öldürdüm." Tanrım, daha önce hiç dile getirmediği bu cümle nedeniyle midesi yanmaya başladı.

"Bir insanı mı?" Ares elini Battle'ın omzuna koydu.

"Evet."

"Ha?" Thanatos olduğu yerde kıpırdanarak botlarının içine sıkıştırdığı hançeri Cara'nın görmesini sağladı. "Benim zamanımda bundan çoğu kimse bahsetmezdi. Güçlerini birini öldürmek için kullanan biri toplum tarafından hep kötü ruhlara karıştığı bahanesiyle dışlanırdı. Aslında..."

"Thanatos..." Ares'in kardeşini uyarması onu susturdu. Cara'ya dönüp "O insan umurumda bile değil. Kararını ver. Ya yardım et ya da git. Battle senin ruhsal çöküntülerini bekleyecek durumda değil." dedi Ares.

Bu, çok sert olmuştu. Ama Ares haklıydı. Az önce söylediği sözler Cara'nın cesaretini toplamasını sağladı. Başını sallayarak Battle'ın yanına gitti ve elini başına koydu. Atın gözleri o kadar şişti ki kapanmıştı. Ayrıca kanlar da akıyordu. Bu, Cara'nın geçmişte ilgilendiği vakaların içinde en ciddi olanıydı.

"Hey, uslu çocuk. Sana yardım edeceğim. Tamam mı?" Battle'ın söylediklerini anlayıp anlamadığını bilmiyordu ama hayvanlar genelde duyguları anlayabiliyordu. Gözlerini kapatan Cara atın aklından geçenlere odaklandı. At her ne kadar yaralı olsa da sahibi için çok endişeleniyordu.

Enerjisine odaklanırken tüm bakışların üzerinde olduğunu hissediyordu Cara. Bunu yaparken çok terleyen Cara için yukarda dönen pervane çok iyi olmuştu. Ellerini Battle'ın vücudunda gezdirirken bir yandan da tenine vuran soğuk havayı hissediyordu. Cara'nın vücudundan yayılan iyileştirici dalgalar yaraların kapanmasını sağladı. Ama kısa bir süre sonra Battle'ın çektiği acılar Cara'ya geçti. Kaşından terler damlamaya başladı. Acıdan kıvrandığı için nefes alış veriş hızlandı.

Bu acı sanki sonsuza dek sürecek gibiydi. Birden birinin onu çağırdığını duydu. Ses çok uzaklardan, beyninin derinlerinden geliyor gibiydi.

Cara!

Sersemlemiş bir halde açtı gözlerini. Cara kendini yere uzanmış, Ares'in yüzünde endişeli bir ifadeyle

omzuna dokunurken buldu. Ares'in üzerinde yine siyah deri pantolonu ve tişörtü vardı. Battle da yanına geçmiş Cara'nın boğazına yumuşacık burnunu sürtüyordu.

"Ne oldu?" diye sordu Cara.

"Bayıldın." Battle'ın kahverengi ve kanlı tüylerinin arasında geniş bir yaranın olduğu omzunu okşamak için uzandı Ares. "Daha iyi. Yaralar yarına kadar geçmiş olacak. Peki, sen neden bayıldın? Bu, normal bir şey mi?" Cara hala iyileştirme sürecini devam ettirdiği için cevap vermeyince Ares onu hafifçe sarstı. "Bana cevap ver."

Ares çok ısrarcıydı. Cara birden Ares'in sinirli, telaşlı ya da endişeli olduğu zamanlarda komutan halin aldığını fark etti. Cara doğrulmak isteyince birden arkaya doğru kaydı ama Ares güçlü kaslarıyla onun düşmesini engelledi. Ares'in eli Cara'nın dudağına dokundu ve bir süre öylece kaldı.

"Daha önce hiç bayılmamıştım ama Battle'ın yaraları çok ciddi ve büyüktü." Midesi bulanmaya başlayan Cara tekrar sallanmaya başladı. Tam tekrar geriye düşeceği anda Ares kollarıyla sardı onu. Cara ise kendini Ares'in kollarına bıraktı. Biriyile bu şekilde olmak biraz tuhaftı ama kötü hissettirmek yerine ona güven veriyordu.

Thanatos yere çökerek ellerini dizine sararak bağladı. Kabanını çıkarmıştı. Üzerinde yalnızca tişörtü vardı. Cara o an dövmelemlerini incelemeye başladı. Parmak uçlarından başlayan dövmelemler tişörtünün içinde gözden kayboluyor sonra boynundan ve çenesinden tekrar çıkıyordu. Üzerinde zırhı yokken Ares'ten daha zayıf duruyordu ama asla ondan daha güçsüz değildi. Ares aslansa Thanatos da kaplandı.

Thanatos konuştukça sanki boğazındaki akrep kıpırdanıyor ve iğnesini boynuna batırıyor gibiydi. "Birini iyileştirirken onun acısını kendine geçiriyorsun, değil mi?" Cara başını sallayınca Thanatos yanaklarına dokunmak için uzandı. "Peki, ya öldürdüğün zaman? Tam tersi mi oluyor? Uyuşturucu falan kullanıyor musun?"

Vücudu titremeye başlayan Cara "Hayır." dedikten sonra geriye çekildi. Ah Ulu Tanrım, nasıl oluyor da...biliyordu. Evet, biliyordu. Adam öldürmenin ne kadar korkunç bir şey olduğunu ve bunun altında uyuşturucu kullanmak gibi bir neden olduğunu da biliyordu. Vücudunu birden saran güç o kadar kötü ve şeytaniydi ki Cara ruhunun çürümüş olduğunu hissetti.

Bunu kendine bile itiraf edememişti. Yani tam olarak. Ta ki şu ana kadar.

"Yeter." Ares'in ses tonundaki uyarıcı nida çok açıktı. "Cara az önce Battle'ın hayatını kurtardı. Onu sorguya çekmenin sırası değil." Ares Cara'yı göğsüne yatırırken "Bir daha ona dokunma, Than." dedi.

"Ben sadece yardım etmek istemiştım." Thanatos birden ayağa kalkıp hızla odadan gitti. Cara onun duygularının incindiğini düşündü.

"Özür dilerim." Cara alnını Ares'in göğsüne yasladı. "Kardeşinle aranda sorun çıkmasına neden olmak istemezdim."

Ares, Cara'nın sırtını yuvarlaklar çizerek okşuyordu. "Önemli değil. Sen rahatlamaya bak."

Ares'in her dokunuşuyla tam da bunu yapıyordu. Gerçekleri ve Than'ın az önce sorduğu soruyu bir kutunun içine atıp düşünmemeye çalışıyordu. Ares "Aç mısınız?" diye sorduktan sonra cevabı Cara'nın guruldamaya başlayan midesi verdi. Ares gülümsedi. "O zaman bir şeyler yiyelim."

Aha! Atının hayatını kurtardıktan sonra çok iyi biri olmuştu. Eğer bir daha böyle ölümsüz bir savaşçıyla karşı karşıya gelirse bu ayrıntıyı hatırlamalıydı. Bunu düşündükten sonra aklına bir şey takıldı Cara'nın. "Bir

dakika." dedi başını kaldırarak. "Sen ölümsüzsün ya, yemek yemek zorunda mısın ki?"

"Evet. Aynı zamanda uyumak zorundayım. İkisini de yapmadığım sürece ölmem ama Battle da ben de güçsüz düşeriz ya da kontrolden çıkarız." dedikten sonra kaşlarını çattı. "Bu arada yeri gelmişken..." Ares, Cara'nın gömleğini kaldırarak göbeğini açtı. "Hey." Cara hemen onun bileğini tuttu. "Ne yapıyorsun sen?"

"*Agimortusa* bakacağım. Hatırlıyorsan, sana zamanla renginin solacağını söylemiştim." Doğru. Bu, adeta bir kum saatiydi. Birden midesine korku nedeniyle ağrılar giren Cara artık açlık hissetmiyordu. "Ben bakarım." Gömleği çıkarırken elleri titredi Cara'nın. Kendisi başını eğip bakamıyordu.

Cara'nın elleri bir sinek kuşu kadar narin olsa da Ares onları çekti. Ares gömleği çıkardığında Cara'nın kalbi yerinden çıkacak gibi atmaya başladı. Göğüsleri gün ışığına çıktığında Cara'nın nabızı hem kaygıları hem de heyecanı nedeniyle inanılmaz derecede hızlandı. Ares uzun bir süre göğüslerine bakmadı. Cara'nın yüzünü izledi, çünkü siyah gözlerindeki yoğunluk nefes kesiciydi. Ares'in dudakları hafifçe açıldı. Cara eğer ona doğru uzanıp dudaklarını öperse Ares'in ne yapacağını düşündü.

Ares birden bakışlarını aşağı kaydırды. Güçlü nefes alış odada duyulan tek sestti. Arkada duran Battle bile sessizce bekliyordu. Ares'in göz kapakları ağırlaştı, vücudunu ateş bastı.

"Mükemmel bir kadınsın." Ares'in sesi kulak tırmalayıcıydı ama yine de Cara göğüslerindeki izin ölümü için bir geri sayım olduğunu unuttu.

Ares gömleği yavaşça çıkarıp onu kaldırdı. Cara onun kollarındayken kendini kadınsı, küçücük ve güvende hissetti. Evet, onu yaşatmak gibi bir görevi vardı ama şimdiye kadar hep *agimortusu* korumuştı, *onu* değil. Cara artık Ares'in ona yalnızca göğsündeki izden dolayı değil ona değer verdiği için böyle davrandığını hissetti.

Battle yanlarına gelip alnını Cara'nın alnına değdirdi.

Ares "Onda mükemmel bir izlenim bıraktın." dedi. "Battle aslında herkesten nefret eder." Ares omzuyla hayvanı kenara itti. "Onu rahat bırak, seni koca adam."

"Beni nereye götürüyorsun?"

Ares yoluna devam ederken Cara'ya bakmadan "Yatağa." dedi.

* * *

Ares'in niyetini açıkça belirtmesinden sonra Cara'nın sinirlerinin gerilmesi hem komik hem de aşağılayıcıydı. Onu yatağa atmak değil yatağa yatırmak istiyordu. Salgın ile münakaşa etmesi sinirlerini biraz yatıştırırsa da hala kendini bir dişinin kollarında kaybetme arzusuyla yanıp tutuşuyordu.

Ayrıca Cara ile birlikte olmak *herhangi* bir kadınla birlikte olmak gibi değildi. Ares artık bu kadını eskisinden de çok istiyordu. Karşılığında yaşayacaklarını bilmesine rağmen bunca yaşanmışlık sonrasında Battle'a yardım etmesi Ares'in hem minnetini hem de saygısını kazandırmıştı Cara'ya. Ares'in dünyasına korkunç bir şekilde giriş yapmıştı Cara ama artık durumu idare edebiliyordu.

Kaç tane insan bu kadar kısa bir süre içinde Cara'nın yaşadıklarını yaşayıp tüm bunları kabul ederdi? Örneğin, Ares'in doğaüstü âlemin gerçeklerini kavraması yıllar sürmüştü.

Fakat Cara bu konulara yabancı değildi her ne kadar o buna inanmak istemese de. Uzun zamandır sahip olduğu bazı güçler onun dünyadan başka yerlerde de hayat olduğuna dair bir şeyler hissetmiştir. Ayrıca artık

Battle kurtulduğuna göre Ares'in merak ettiği konu Cara'nın öldürdüğü kişiydi.

Ama bunu şuanda sormazdı Cara'ya. Az önce güçlerini kullandığı için fazlaca yorulmuştu. Bir de agimortusun renginin solduğunu görünce üzülecekti zaten. Agimortusun renginde küçücük bir renk değişikliği vardı ama yine de bu, ölüm zamanının daha da yaklaştığını gösteriyordu.

Ares tepkilerini gizlemiş, Cara'nın mükemmel göğüslerini, pürüzsüz tenini, incecik bileklerini izlemişti. Ama sonra duygularında bir değişiklik olmuştu. Tüm bunlar yaşanmamalıydı. Ares çok uzun bir süre önce bu şefkat içerikli duygulara bir son vermeyi öğrenmeliydi. Ama bu kadınla ilgili bir şeyler içgüdülerini harekete geçiriyordu ve Ares bu durumu lanet ettiği kadar seviyordu da.

Cara'ya önem vermek aptallık olurdu. Ya kısa bir süre sonra ölecekti ya da *agimortusu* başka birine devredip yine ölecekti. Eğer Salgın Cara'nın Ares için önemli olduğunu öğrenirse yalnızca Ares'in acı çekmesine neden olmak için öldürürdü onu.

Ayrıca yalnızca yakınında olmak bile Ares'in gücünü ve hislerini zayıflatırken bir de Cara ile seks yaparsa neler olurdu acaba?

"Endişelenme." dedi Ares. "Yalnızca üzerini örteceğim." Cara'nın ellerinde, kollarında ve bacaklarında kan lekeleri olduğunu görünce kaşlarını çattı, "benim gömleğimi kirletmişsin."

Cara dudaklarını bükerek "*Senin* atının kan lekeleri onlar." dedi.

"Teşekkürlerimi sunarım. Sanırım Battle da tüm kalbiyle teşekkür ediyor sana." dedi alaycı bir şekilde.

Cara'nın narin gülüşü Ares'in kalp atışlarını hafifçe hızlandırdı. Her ne kadar yorgun ve solgun görünse de yine çok güzeldi Cara. Onu kollarında taşımaktan mutluluk duyuyordu Ares.

Cara'yı yavaşça yatağa bırakırken hayran hayran baktı ona. Ona önem vermeden de hayranlık duyabilirdi, değil mi? Ama Thanatos'u bir daha Cara'ya dokunmaması konusunda uyarması hayranlıkla ilgili bir şey değildi. Than'ın ellerini Cara'nın üzerinde görmekten nefret etmişti. Hayatı boyunca kıskançlık nedir bilmeyen Ares o an oracıkta parçalara ayırabilirdi kardeşini.

Evet, bu kadına karşı bazı duygular beslediği çok açıktı.

Cara'yı yatağına bıraktığına göre artık buradan gitmesi gerekiyordu ama o biraz daha kalmak istiyordu. Bu yüzden "Duş almak ister misin?" dedi.

Cara çok sevindi. "Senin o mükemmel düşunu tekrar kullanabilme şansım varsa bunu reddedemem."

"İstedığın zaman kullanabilirsin." Bunu söylerken kısık çıkmıştı Ares'in sesi. Çünkü o anda Cara'nın duştaki çıplak halini hayal ediyordu. Sabun köpükleri göğüslerine, karnına, bacaklarına ve oradan da bacaklarının arasındaki o gizli ve özel bölüme doğru akıyordu.

"Böyle söyleme. Yoksa bundan sonra duşa taşınıp orada yaşayabilirim." Cara'nın gülümseyişi bir kez daha Ares'in ruhunda ve yüzünde tuhaf duyguların oluşmasına neden oluyordu. Bunları yüzüne yansıtması çok kötüydü. "Ayrıca gülümsediğin zamanları çok seviyorum. Ama sen pek sık gülümsemiyorsun, değil mi?"

Ares bunu Cara'nın görmesini istemiyordu ama yüzündeki ifadeyi anlamak için bilim adamı olmaya gerek yoktu. "İnsan olmadığımı öğrendiğim andan beri gülecek fazla şey yok etrafımda." dedi yalnızca. Ondan önce de pek gülümseyen biri değildi. Sadece oğulları ve kardeşi yanında olursa gülüyordu.

"Ne kadar oldu?"

"Beş bin yıl. Birkaç yüz yıl eksik ya da fazla olabilir."

Cara'nın gözleri fal taşı gibi açılınca tekrar güldü Ares. "Yirmi dokuz yaşında gibi duruyorsun ama."

"Bunu sağlıkla yaşam tarzıma borçluyum." dedi. Çünkü tuhaf bir şekilde bu konuşma onun şimdiye kadar yaşadığı en normal şeydi ve sonsuza kadar devam edecek gibiydi. Dişiler genelde ondan tek bir şey isterdi. Ve bu, sohbet etmek olmazdı. Olduğu zaman da ya ona saçma sapan bir sürü övgü dizerler ya da kahramanlık hikâyelerini dinlemek isterlerdi. Asla onun hakkında bir şey öğrenmek istememişlerdi.

"O zaman bana da öğret." dedi. Yatakta biraz kıpırdandı. "Neden yastık yok bu yatakta?"

"Çünkü rahatlık bir adamı gevşetir."

"Hmm. Bence rahatlık bir adamı mutlu da edebilir. Bence denemelisin."

Cara onunla dalga geçerken Ares içinden havalara uçuyordu. Bu, harika bir histi. Sanki bir şişe Jack Daniel içmişti. Ama bilinci hala açıktı. "Yani hayatta tek eksiğim bir yastık mı?"

"Hemen hemen." dedikten sonra yatağa yavaş yavaş vurmaya başladı. "Ayrıca daha yumuşak bir yatak kullanabilirsin." Yatak odasını ele geçirmek isteyen bu kadınla ilgili ne söyleyeceğini bilemiyordu ama zaten onun konuşmasına izin vermeden Cara hemen şifonyeri işaret edip "Başka bir gömlek daha ödünç alabilir miyim senden?"

Evet, kıyafetlerini Cara'nın giymesini istiyordu. O kıyafetlerin içinde inanılmaz seksi duruyordu Cara. Ama Ares'in bütün kıyafetleri çok bol oluyordu. "Sen duş alırken ben de senin evine gidip birkaç parça eşya alayım."

"Teşekkür ederim." Cara ayağa kalktıktan sonra kendini tekrar yatağa bıraktı. "Biraz sersemim hala."

Ares çok sık suçluluk hissetmezdi ama şimdi durum öyle değildi ve kendini istenmeyen oda arkadaşı gibi görüyordu. "Duş işini daha sonraya bırak. Ben sana ılık su ve birkaç havlu getireyim."

"Beni baştan aşağı temizleyecek misin?" Cara ona *tamam mı, anlaştık mı* der gibi baktı. "Pek sanmıyorum. Çünkü eğer başım dönerse oturacak bir sürü yer var banyoda."

Bu doğruydu, banyoda yerden ısıtılmalık pek çok sıra vardı, Ares bazen buharı ve müziğı son ayar açıp saatlerce çıkmazdı banyodan. Cara otururken de yıkanabilirdi. Ares hemen bunun hayalini kurdu. Ama ne hayal! Bu adeta bir şaheserdi!

Ares elini uzatıp "En azından banyoya girdiğinden emin olayım." dedi.

Cara gözlerini devirdi ama Ares'in yardımıyla ayağa kalktı.

Sonra Ares kolundan ona destek olunca buna hiç itiraz etmedi. Aslında Ares hasta bakıcı değildi ama Cara'nın ihtiyaçlarını yerine getirmek onu çok mutlu ediyordu. Birkaç yüz yıl önce Vulgrim'i yanına aldığından beri bakıcılık rolünü yapmıyordu ama eskiden bile koruyucu değil de öğretmenlik rolünü yapmayı çok seviyordu. Amacı burada bir aile kurmak değildi. Vulgrim'i yanına almasının tek nedeni şeytanların içinde bir müttefik arayışı içinde olmasıydı. Ama Vulgrim ve oğlu Torrent kendilerini Ares'in varoluşuna adanmışlardı. Ares zaman zaman bu yapılanların bedelinin ne olduğunu merak ediyordu.

Kafasından bu düşünceleri atan Ares Cara'ya suyu nasıl açacağını gösterdi. "Eğer buhar ya da müzik istersen sağ tarafta bir kontrol paneli var."

"Burada buzdolabı ve mikrodalga fırın da var mı?"

"Düşündüm aslında ama yalıtımı yapamadım." diyerek espri yaptı Ares. Bu, onun kişilik özelliklerinden biri değildi. Belki de çekirge sürüsünün saldırısına uğradığında beyninde bir hasar oluşmuştu. "Seni yalnız bırakayım."

Ares'in Cara'nın evine gidip kıyafetlerini, makyaj malzemelerini ve yastığını getirmesi on dakikadan daha

az sürdü. Yunanistan'daki malikânesine dönerken kafasından sürekli şu düşünce geçiyordu: *Cara Victoria's Secret'in baksır tarzında ürettiği iç çamaşırlarını giyyordu.*

Ares Cara'nın mükemmel kıvrımlarının bu seksi iç çamaşırlarının içinde nasıl duracağını gözünün önüne getirebiliyordu kolayca. Evet, tangalar ve dantelli çamaşırlar da çok güzeldi ama erkeksilik ve dişiliğin güzel bir karışımı olan baksır tarzı iç çamaşırları Ares çok seviyordu. *Gerçekten* çok seviyordu.

Ares bir yandan Cara'nın sıkı kalçalarını tutup diğer yandan da onu kendine çekmek istiyordu. Çünkü onun *iç çamaşırları* konusunda saplantıları vardı.

Kendini Webster adlı sözlükte "işe yaramaz" kelimesinin tanımına uyuyormuş gibi hissededen Ares evin içine girip yatak odasının kapısına gelince durdu. Kalbi birden yerinden çıkacak gibi atmaya başladı. Cara'yı tekrar göreceği zamanı dört gözle bekliyor muydu? Ağzı açık bir şekilde gülümserken içinden 'evet' cevabını verdi. Ama sonra bir tür gerileme yaşadığını fark edip dehşete kapıldı. Lanet olsun!

Bir şeyleri öldürmek zorundaydı. Tekrar savaş alanlarına dönüp ideallerinin farkına varması gerekiyordu. Çünkü şuanda başka erkeklere kızdığı şeyleri kendisi yapıyordu. Aslında Ares düşman komutanları baştan çıkarmaları için birkaç tane kadın ayarlar ve sonra da onların zevk peşine düşüp konsantrasyonlarının bozulmasını beklerdi.

Cara da onun şanslıydı.

Neyse ki duştan hala su sesi geliyordu. İçeri girip çantayı ve yastığı yatağın üzerine bıraktı. Tam kapıdan çıkıyordu ki banyodan gelen bir ses ve Cara'nın cılız bir çığlığıyla irkildi.

"Cara?" Adını söyleyene kadar odanın yarısına gelmişti bile Ares. Adrenalin hızlanmış, savaşçı içgüdüleri su üzerine çıkmıştı. İçeride neler olup bittiğini anlamak için banyo kapısını açtı.

Bu kadının başına bir şey gelmesinden çok korktuğu için kalbi yerinden çıkacak gibi atıyordu. İçeri girince Cara'yı elleri ve dizlerinin üzerine çökmüş bir halde buldu.

"Ne oldu?" diye talaşla sordu Ares. Sonra da bu kadar telaşlanıp korktuğu için kendi kendine kızdı. Çünkü onun hiçbir şeyden bu kadar çok korkmaması gerekiyordu.

Çok korkan Cara acı bir şekilde inledi. Bu, Ares'in çok iyi bildiği ölüm perisinin sesine benziyordu. Ares hemen Cara'nın üzerini örtmeye çalıştı ama gördüklerini beynine kazımış ve en sevdiklerinin içine kaydetmişti bile.

Duştan Ares'in üzerine sıcak su akıyordu ama o bunu önemsemiyordu. Yere diz çöküp Cara'ya yardım etmeye çalıştı. "Cara!" Kırbaç sesi kadar şaklamıştı sesi. "Ne oldu?"

"Önemli bir şey yok." Dizlerini göğsüne çekip kollarını da etrafına sarınca duvar kenarına geçti. "Kaydım."

"Ne? Sabuna basıp kaydın mı?" Cara'nın yüzü kireç gibi olmuştu o yüzden söylediği bu bahaneye inanmadı Ares. "Saçmalık bu."

"Benimle bu şekilde konuşma." diye atladı hemen Cara.

"O zaman bana gerçeği anlat. Kendinden geçmiştin geldiğimden."

Cara'nın gözleri buğulandı. "Kendimden geçmedim. Sadece...çok güçsüz hissediyorum kendimi."

"Bu, Battle'ı iyileştirdiğin için başına gelen bir şey değil, değil mi?"

"Bilmiyorum. Daha önce hiç böyle olmamıştım. Bu, *agimrbid* şeyinden mi acaba?"

"*Agimortus*." diye düzeltti Ares. Daha önce bunu doğru söylediği zamanlar olduğu için Ares Cara'nın bu

sözcüğü onu sinir etmek için bile bile yanlış telaffuz ettiğinden şüpheleniyordu. Ama şimdi bu durumun çok sevimli olduğunu düşünüyordu. *Sevimli*. Tanrım, hayır!

"Olabilir. Ya da Aegis cehennem köpeğine zarar veriyor da olabilir."

"Hal." dedi Cara masmavi gözlerinden yaşlar akarken. "Onun adı Hal."

"Evet, işte her neyse." Cehennem köpeğine sevimli bir süs köpeğiymiş gibi isim koyma düşüncesi bile Ares'i deli ediyordu. Cara'nın gözyaşlarını sildikten sonra "Hadi gel, çıkalım buradan." dedi.

"Önce durulanmalıyım." Cara elini saçına attı. Ellerini kaldırınca göğüsleri şişti ve göğüs arası daha da derinleşti. Ve bunca suyun içinde Ares'in dili damağı kurudu birden. "Şampuan dolu."

"Yardım edeceğim sana."

"Kendim yaparım." Cara kıpırdanınca bacaklarının birleşme yerindeki bal rengi kıvrımları ortaya çıktı. Hayır, Ares'in buna bakmaması gerekiyordu. Göğsündeki *agimortusu* da bakmaması gerekiyordu ama bu, onu biraz olsun rahatlıyordu.

"İtiraz kabul etmiyorum. Düşüp boynunu kırabilirsin." Cara'nın yüzündeki korku dolu ifadeyi gören Ares dişlerini gıcırdatarak "Çıplak bir kadın vücudunu milyonlarca kez görmüş yaşlı biriyim ben. Çocuk gibi davranmayı kes artık."

"Öyle mi? Ben de çıplak vücudumu milyonlarca kez göstermiş yaşlı bir kadın *değilim*. O yüzden sen de kabalık etmeyi kes."

Zor kadın! "Ben de senin gibi çıplak kalırsam kendini daha rahat hisseder misin?" Ares ıslak tişörtünü çıkardıktan sonra pantolonunun fermuarını açmaya başladı.

"Hayır!" Cara hemen bileğini tuttu Ares'in. "Tamam, önemli değil."

Ares onu yavaşça ayağa kaldırırken köşeye sıkıştırılmış bir kedi gibi duruyordu Cara. Tanrım, Cara'nın teni ne kadar yumuşaktı. Pürüzsüzdü. Bakmaması gereken vücudu ise kendi zamanlarındaki, insan olduğu zamanlardaki, kadınların vücut tipine benziyordu. Yani bir savaşçının arzularını ve yavrularını taşıyabilecek kadar verimli olduğu her halinden belli olan mükemmel kıvrımlara sahip kadınlar.

Vücudu kaskatı kesilen Ares için bu kadarı çok fazlaydı. "Ben tek başıma ayakta durabil..." derken tekrar kaydı Cara. Ama neyse ki Ares onu tutup kendine doğru bastırdı. "Ya da duramam."

Ares kolunu Cara'nın beline dolayarak onu kendine yapıştırdı. Böylece hem Cara'nın göğüslerini hissedebiliyor hem de erekte olduğunu hissettirebiliyordu.

Cara'nın yüzünün kıpkırmızı olmasından Ares'in erekte olduğunu hissettiği anlaşıyordu. Gözlerindeki şuh bakışlar ise bu durumdan çok keyif aldığıının göstergesiydi.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Şu yaşadıkları Cara'nın şimdiye kadar başına gelen en tuhaf şeylerdi. Bir cehennem köpeğine bağlıydı, göğsüne işlenen iz onu olası bir suikastın hedefi haline getirdi ve İngiltere'deyken bir anda Yunanistan'da buldu kendini. Şuanda ise çırlıçıplak bir halde duştaydı ve bir efsaneye sarılıyordu. Ve bahsi geçen bu efsane erekte olmuştu. Sağlıklı bir erkeğin günde yaklaşık yirmi kez erekte olabileceğini okumuştı bir yerde. Aa, evet, Ares'in sağlıklı bir erkek olduğuna hiç şüphe yoktu.

"Biraz acele edebilir miyiz?" dedikten sonra kendini daha da sıkıca bastırdı Cara. Ares'e ne kadar yakın olursa o kadar az maruz kalırdı onun bakışlarına.

Ona bu şekilde sarılıyor olmak kötü bir şey değildi. Aksine, Ares adeta bir kas yığınıydı. Cara Ares'in tenini okşamadan duramıyordu. Ve Tanrım, şuan yapmak istediği tek şey Ares'in kaslı omuzlarına düşen su damlalarını yalamaktı.

"Başını geriye doğru eğ." Ares bunu emir verici bir ses tonuyla söylemişti. Ama hala narin bir şekilde tutuyordu onu.

Cara "Bu şekilde emir verici konuşmalardan hoşlanmadığımı daha kaç kez söylemek zorundayım?" diyerek iç geçirdi.

Ares elini Cara'nın çenesine koyup başını kaldırdı. Gözlerinden ne hissettiği ya da ne düşündüğü anlaşılmıyordu. Cara bir şeyler söyleyeceğini sandı ama o sadece Cara'nın başını alıp suyun altına soktu. O kadar narin ve dikkatli bir şekilde duruluyordu ki Cara'nın saçlarını; sanki dokunuşlarının onun canını yakacağından korkuyordu. Aslında evet, canı yanmıştı. Ama canı yanan şey kalbiydi. Çünkü deli gibi atıyordu. Daha önce hiç kimse Cara'ya bu kadar dikkatli yaklaşmamıştı.

Chaos'un ona gösterdiği şeyleri yapan ve adam öldürmek konusunda bu kadar rahat olan biri nasıl oluyor da bu kadar şefkatli olabiliyordu?

Ares'in parmakları uzun saçlarında dolaşırken göz kapakları ağırlaştı ve gözlerini kapattı. Sonra da kendini Ares'e doğru bıraktı. Bu, onu inanılmaz rahatlatıyordu. Aynı zamanda göğüs arasındaki iz karıncalanıyor, kalp atışları hızlanıyor ve bacak arası yanıp tutuşuyordu.

Ares Cara'nın saçlarını durulamaya başladı.

"Çok fazla şampuan var, değil mi?" diye mırıldandı Cara.

"Evet." dedi Ares. Ama bir dakika bunu söylerken sesi çatallaşmış mıydı yoksa bunu Cara mı uyduruyordu? "Bitirmek üzereyim."

"Mmm."

Ares avuç içiyle Cara'nın yanaklarındaki su damlalarını aldı. "Yıkınmasını istediğin başka bir yer var mı?"

Cara'nın gözleri bir anda açıldı. Ağzını tam "hayır" diyecek gibi açtı fakat hiçbir şey söylemedi. Ares'in yüzündeki ifade bu sefer çok netti. Gözlerinde bir açlık vardı. Gözlerini bir an olsun ayırmıyordu. Cara o an Ares'in ondan hoşlandığını fark etti.

Cara dudaklarını yalayınca Ares'in gözü hemen dudaklarına yoğunlaştı. Cara içinden Ares'in onu öpmemesi için dua ediyordu. Ama bir yandan da parmak uçlarında yükseldi. Bacaklarının artık titremediğini fark edince çok şaşırdı.

"Bu aptalca." diye fısıldadı Ares. Ama o da başını eğdi. Artık aralarında çok az bir mesafe kalmıştı. Cara kendini geri çekebilirdi. *Çekmeliydi* de zaten. Ama çok uzun bir zaman sonra kendini ilk defa güvende hissediyordu. Cara'yı parmağının ucuyla bile yerle bir edebilecek kadar güçlü olan ve bütün bir dünyanın adından korkuyla söz ettiği bir adamın kollarındayken bunu hissetmek ne kadar tuhaftı.

Ama dudakları nihayet birbirine değdiğinde Ares'in dudakları yumuşacıktı. Önce Ares aldı ağzının içine Cara'nın dudaklarını. Birbirlerine temas ettikleri her an Cara deli gibi heyecanlanıyordu. Az önce onu süründüren yorgunluk hissi tamamen kaybolmuştu. Şuanda bir maraton koşabilecek kadar güçlü hissediyordu kendini. Ama lanet olsun ki kalbi o kadar hızlı atıyordu ki sanki daha az önce bir maraton koşmuş gibiydi. Ares biraz şiddetini arttırarak küçük küçük ısırmaya ve diliyle oyunlar yapmaya başladı. Sonra Cara inlemeye başladı. Bu durum Ares'in daha da sertleşmesine neden oldu. Dili Cara'nın dudaklarında gezinirken ağzının içine gireceği anı dört gözle bekliyor gibiydi. Tanrım, Cara'yı daha önce hiç kimse bu kadar ustaca öpmediği için tereddüt etmeden açtı ağzını. Dilleri birleşti. Ares bir eliyle Cara'nın saçlarını tutuyor diğer eliyle de onu kendine daha çok yaklaştırmak için bileğinden tutuyordu. Cara Ares'e yapıştı ve parmaklarıyla kollarını okşamaya başladı.

Ares müthiş bir hareketle Cara'yı duvara yasladı. Öpüşmenin şiddeti giderek artıyordu. Ares bir yandan dil darbeleri atıyor diğer yandan da emiyordu. Nefes alışı verisi en az Cara'nınki kadar düzensizdi. Bir elini Cara'nın bacağına attıktan sonra sağ ayağını sıranın üzerine çıkardıktan sonra iyice Cara'nın bacak arasına girdi. İkisi de inlemeye başladı.

Bu pozisyondayken su Ares'in omuzlarına ve boynuna akıyor adeta nehirler oluşturunuyordu. Ares mükemmel bir erkekti. Yaptığı her hareketle Cara'nın kendini gerçek bir kadın gibi hissetmesini sağlıyordu.

Ares bir anda ellerini bacakların yukarı doğru çıkardı. İşte bu çok güzeldi. Diğer eliyle de göğsünü bulup başparmağıyla göğüs uçlarıyla oynamaya başladı. Tüm bunları yaparken Cara'yı öpmeye devam etti. Dilleri müthiş bir ahenkle adeta dans ederken arada yapılan küçük ısırmalar Cara'yı kendinden geçirmeye yetiyordu.

Cara duştaki buharın, öpüşmenin ve dokunuşlarının etkisiyle kendini Ares'in kollarına bıraktı. Öylesine kendinden geçmişti ki başını geriye doğru atarak Ares'in çenesini ve boynunu öpmesini kolaylaştırdı. Ares elini göğüslerinden çekince Cara kendi elleriyle onun sırtına dokunup daireler çizmeye başladı.

"Cara." Ares'in sıcak nefesi Cara'nın tenine çarptı. Ses tonu ise Cara'yı daha da azdıracak cinstendi.

"Mmmhhh?"

Ares'in eli bacaklarının arasında kalmıştı. "Kanaman mı var?"

Cara'ının bu sözleri algılayabilmesi biraz zaman aldı. "Hayır, bu yerime bir şey olmadı..."

"Yaralanmadan bahsetmiyorum." Parmaklarıyla Cara'nın bacak arasına dokundu. "Regl olmaktan bahsediyorum."

C'ara'nın yüzü bir anda kıpkırmızı oldu. "Neden?" Cara'nın eski sevgilisi biraz kılkuyluk olduğu için regl dönemlerinde ve regl dönemi bittikten sonraki birkaç gün boyunca sanki kirlenecekmiş gibi dokunmazdı ona. "Seni tiksindiriyor mu?"

Ares'in kaşları çatıldı. "Kadınların regl dönemleriyle ilgili tiksindirici bir durum yok, tabii ki. Kan asla rahatsız etmez beni. Merak ettim çünkü banyo dolabının üzerinde tamponlar vardı. Onları da getirdim senin evinden."

Ares'in yanakları pembeleşti.

Yüzündeki utangaç ifadeyle bakması çok tatlıydı.

"Neden bunu soruyorsun şimdi?"

"Çünkü sana dokunmak istiyorum." Parmaklarını yavaşça Cara'nın vajinasına götürdü. "Bu tip kadınsal şeylerin bir engel oluşturup oluşturmadığını ya da canınızı yakıp yakmadığını bilmiyorum." Ares'in bu konuda bu kadar tecrübesiz olması ve utangaçlığı nedeniyle bir şey söyleyemedi. Bunun yerine elini alıp Ares'in elinin üzerine koyup vajinasına doğru götürdü.

Bir an Ares yutkunamadı ama sonra yavaşça okşamaya başladı. Cara'nın başı bir kez daha geriye düşünce kalçaları da ileri geri hareketlenmeye başladı. Vajinasının dışını uzun bir süre okşayan Ares sonra parmağını yavaşça vajinanın içine soktu. Bir yandan başparmağıyla klitorisini okşarken Cara da kalçalarını daha çok hızlandırıp Ares'in tam zevk noktasını bulmasını istiyordu.

Ares diğer eliyle göğüslerini avuçlamaya başlayınca Cara iki yönlü de zevk almaya başladı.

"İşte bu." Ares'in sesi kulak tırmalayıcıydı. "Tanrım, çok güzel bir kadınsın."

Ah Tanrım, Cara yalnızca Ares'in sözleriyle bile orgazm olabilirdi. Ares'in gözlerinin üzerinde olduğunu hissedebiliyordu ama bu mükemmel duyguyu kaybedeceğinden korkup kendi gözlerini açmaya cesaret edemiyordu. Gerçek dünyaya gözlerini açmak istemiyordu şuan. Şu birkaç kaçamak anda güzel bir yerlerde olmak istiyordu.

Sonra birden güzel bir yerde oluğunu düşündü Cara. Masmavi bir denizin ortasındaki bir Yunan adasında ve hayvansal dürtüleri olan güçlü bir erkekle birlikte inanılmaz lüks döşenmiş bir banyodaydı. Ares'in parmakları onun için uğraşırken beyni uyuşmaya başladı Cara'nın. Vajinasından sıcak sıvılar akarken Ares iki parmağını birden zorlayıp vajinasının içine girince inlemeye başladı. Başlangıçta narin olan hareketleri gittikçe şiddetlenmişti.

"Hadi." diye inledi Cara orgazm olmak üzereyken.

"Tekrar söyle." Başparmağıyla klitorisini okşamaya devam eden Ares tam o zevk noktasına dokununca Cara inleyerek titremeye başladı. Aslında Cara'nın zevk noktasının neresi olduğunu biliyordu ama onu biraz kıvrandırmak istemişti. "Hadi. Yalvar."

Dişiler her zaman benim üzerime atlamıştır.

Ares'in daha önce söylediği bu kaba sözler geldi Cara'nın aklına ama bu haldeyken söylenen sözler kabul edilebilirdi. Ona yalvaracaktı ama bunu yalnızca Cara'yı önemseydiği için yapacaktı. Ayrıca yaşayacağı en büyük orgazm söyleyeceği küçük bir söze bağlıydı.

"Lütfen!" İsteyerek inlememişti Cara ama daha sonra bunu yaptığı için kendinden nefret edecekti. Öylesine bir zevk alıyordu ki sanki uçuyordu. Şuanda hissedebildiği tek şey zevkten dört köşe olup Ares'in kaslı vücuduna dokunmasıydı. Cara biraz sakinleşecekken Ares tekrar başparmağıyla klitorisini okşamaya başladı. Cara tekrar titremeye başladı.

"Evet." dedi güçlükle Cara. "Ah, *Tanrım*." Orgazm olmaya devam ediyordu. Ares tüm bunları nereden öğrenmişti? Ama hayır, Cara bunu öğrenmek istemiyordu... Ares yavaşça Cara'nın eğilip "Bir erkek sana sahip olalı ne kadar oldu?" diye fısıldadı.

Cara o kadar çok şaşırmıştı ki ne dediğini anlamak için bu soruyu kafasında defalarca tekrarladı ama yine de ne demek istediğini anlamadı.

"Bana sahip olmak?"

"Seni yatağa atalı."

Ah, Cara'nın yanakları kıpkırmızı olmuştu. Gözlerini kaldırıp Ares'e baktı. "Senin söylediğin gibi söylersem kimse beni yatağa atmadı." Cara hala nefes nefeseydi. Verilen bu küçük ara onu soğutmamış aksine nefes almasını sağlamıştı. "Seviştim. İki yıldan fazla bir süre oldu."

"Sen *seviştin*." Ares dalga geçer gibi tek kaşını havaya kaldırdığında eli hala Cara'nın vajinasındaydı. Ama bu durum Cara'yı sinirlendirdi.

"Senin gibi olmadığım için benimle dalga geçmene gerek yok." Birkaç kez derin derin nefes aldı Cara.

Bir yandan parmaklarıyla okşamaya devam ederken diğer yandan da "Benim gibi mi?" diye sordu.

"Sen insan değilsin. Annen de... şehvet düşkünü bir şeytanmış." Cara biraz heyecanlanmıştı çünkü bunu söylemeyi planlamıyordu. "Şiddet ve adam öldürme seni harekete geçiriyor." Bu sefer farklı bir nedenden dolayı heyecanlandı. *Peki, ya sen birini öldürdüğün zaman? Bundan keyif aldın mı?* Cara da Ares gibiydi. Eğer Ares onu tutuyor olmasaydı Cara bu ani duygu değişikliğinden dolayı dengesini kaybedebilirdi.

Ares'in gözlerindeki muzip ifadenin yerini bu sefer soğuk bir ifade aldı. "Senin saf ve temiz duygularını kendi iğrenç zevklerime alet ettiğim için özür dilerim. Beni kendime getirdiğin için teşekkür ederim."

Cara çok şaşırdı ama bunun nedeni Ares'in söyledikleri değil bunları söyleme nedeniydi. Cara Ares'in kalbini kırmıştı. Nedense onun da kalbinin kırılabilceğini hiç düşünmemişti. O... *Savaş'tı*. Chaos gittikten sonra biraz güç kaybetmişti ama Battle yaralandığında her şey çok farklıydı. Ares'i yalnızca zırhına bakarak yargıladığı için kendi kendine kızan Cara uzanıp Ares'in yanağını okşadı. "Ben...şey...yargılamak değildi amac..."

"Evet." diye söylendi Ares geri çekilirken. "Beni yargıladın. Dur tahmin edeyim, sen tüm bu zaman boyunca misyonerlik yaptın. Tatlı ve melek gibi iyi bir *insan* oldun." Sondan ikinci sözcüğe özellikle vurgu yaptı Ares. "Ama ben? Ahlak nedir bilmeyen bir şeytanım."

"Ben böyle bir şey söylemedim. Ama ben misyoner değilim." dedi. Ama o da bir tür misyoner olduğunu biliyordu. Bunun tek nedeni önceki iki sevgilisinin cesur olmayışydı.

"Hayır mı?"

"Hayır."

Cara bunu söylememeliydi çünkü Ares'in gözlerinden ona yanıldığını göstereceğine dair hırslandığı belli oluyordu. Ares Cara'nın kulağına yaklaşıp "Daha önce hiç ellerini ve dizlerini yere koyarak köpek pozisyonunda seviştin mi? Peki bunu duşta duvara dayayarak denemeye ne dersin?" Ares kulak memesini ısırsınca Cara acı içinde inledi. "Ya da böyle bir yere otururken erkek önünde diz çöküp bacak aranı yaladı mı hiç? Ya da atmış dokuz pozisyonunu yaptın mı hiç? Bal kullandın mı hiç Cara? Sıcak ağda? Ya da kırbaç?"

Ares'in söyledikleri bir bir gözünün önüne gelirken Cara'nın nefesi kesildi, başı dönmeye başladı ve hiçbir şey söyleyemedi.

"Hiç sanmam." Ares suyu kapattıktan sonra askıda duran havluyu alıp Cara'nın itiraz etmesine izin vermeden ona sardı ve yatak odasına doğru yöneldi.

Cara onu tam yatağın önünde durdurdu. "Bekle. Anlamadım ben şimdi. Yapmayacaksan neden sordun bana tüm o soruları?"

"Neyi yapmayacaksam? Seninle birlikte olmayacaksam mı?" Ares o kadar güçlü bir kahkaha attı ki. "Gerçekten istediğin şey bu mu?"

Evet. "Tabii ki, hayır." Gerçekten, hayır. Bu aralarındaki şeyin adı her neyse artık çok ileriye gitmişti. Cara'nın zaten ilgilenmesi gereken yeterinde sorun vardı. Şuan isteyeceği en son şey onu öldürmek isteyen bir kardeşi olan yarı şeytan bir adamla ilgilenmek zorunda kalmaktı.

"Tabii ki, hayır." Ares'in sesindeki öfke çok net bir şekilde anlaşılıyordu. "Önemli değil. Sen benim teklif edeceklerimi yapabilecek kadar güçlü değilsin." Ares yine Cara'nın zayıflığından bahsetmişti. "Beni tanıımıyorsun. Neler yapabileceğimi bilmiyorsun."

"Ama ben neler yapabileceğimi biliyorum, Cara." Yatak örtüsünü açıp Cara'yı yatağa doğru itti. "Haklıydın, Cara. Ben bir şeytanım. Bütün hayatım boyunca tek bildiğim şey savaşmak oldu. Savaşmak ya da sevişmek. İkisi de aynı benim için. Ben savaşır gibi sevişirim. Karşımdaki yalvarana kadar sevişirim. İnan bana, bunun bir parçası olmak istemezsin. Başka şeyler düşünmekle hata ettim." Ares Cara'nın omuzlarına dokunup onu yatağın içine attı. "Uyu. Şu köpeğin yerini bul."

Cara nedense çok şaşırılmıştı. Ares'i istemiyordu. İsteddiği tek şey eski hayatına kavuşabilmekti.

Eski hayatını geri mi istiyorsun... Neden?

Çünkü eski hayatına devam ediyor olsaydı belki sokakta yaşayacaktı ama ölmek üzere olmayacaktı. Şeytanlar ve kötü ruhlu efsaneler onun peşinde koşuyor olmayacaktı.

Şehvetli erkekler banyoda orgazm olmasına neden olmayacaktı.

Tüm bunları düşününce sinirlenen Cara örtüyü üzerine çekip yana döndü ve yumuşaklığı hissetti. "Bana bir yastık getirmişsin."

Ares omuzlarını silkti ama yanakları pembe pembe oldu hemen. "Uyurken rahat etmelisin. Köpeği bulmak için." diye ekledi hemen. Sanki yangından kaçıyormuş gibi çıkıp gitti odadan. Güzel bir şeyler yapmış olduğu için utanmıştı.

Cara Ares'in arkasından bakarken içini bir hüznün dalgası kapladı. Ares savaşçı doğası gereği sert bir adamdı. Ama onun atına ya da keçiye benzer o bebek şeytana nasıl önem verdiğini görmüştü. Onun narin dokunuşlarını ve korumacılığını hissetmişti. Ona yastık getirecek kadar düşünceliydi. O zaman onun yalnızca soğukkanlı bir ölüm makinesi olduğuna sevineceği yerde neden üzülüyordu?

Çünkü ondan hoşlanmak istemiyorsun. Sevdiğin herkes sana mesafeli davranıyor. Eğer Ares onu önemseme zahmetine girseydi eski sevgilisi gibi kalbini kırmak isterdi. İsteyerek yapmasalar da ailesinin onun farklı olduğunu düşünüp kalbini kırdıkları gibi yapardı.

Ares yanında olduğu zaman karıncalanan iz şimdi sanki bu anı bekliyormuş gibi durdu. Cara başını eğip göğüs arasına baktığı zaman ağlamaya başladı. İz artık eskiden olduğu gibi canlı kırmızı bir renkte değil solan bir gül rengindeydi.

Aklından geçen ilk şey yataktan kalkıp giyindikten sonra Ares'in kütüphanesine girip bilgisayarı kullanmayı istemek oldu. Peki ya aklından geçen ikinci şey? Bu, iki yıl önceki saldırıdan sonra geliştirdiği bir şeydi.

Boşver gitsin. Hemen yataktan fırlayıp çantanın içinden kıyafet seçti. Bir daha adam öldürmemeye yemin etmiş olabilirdi ama hayatından vazgeçeceğine dair söz vermemişti. O yüzden şimdi gidip hayatını yaşayacaktı.

Salgın, Reseph olduğu zamanlarda cehennemden kaçınırdı genelde. Yalnızca Dört Atlı adlı bara gittiği zaman şeytanlar âlemine giriyordu. Ama bunun dışındaki yerler çok sıkıcıydı. Reseph partileri, gezileri ve sörf yapmayı çok seviyordu. Adrenalin, dişiler ve alkol neredeyse Reseph de oradaydı.

Reseph kahramanlık içeren olayların içinde yer almaktan korkuyordu.

Kendine ait cehennem zindanının kapısından geçerken diliyle azı dişlerini kontrol etti. Aslında burası gerçekten cehennem değildi. Aslında teknik olarak bir zindan da değildi. Mührü kırıldığı zaman Salgın'a çok büyük bir yetenek bahşedilmişti. İnsanların yaşadığı bölgeleri cehennem namına başka bir yere çevirebiliyordu. Şimdi ise Avustralya'da el koyduğu bir malikâne normalde cehennemden dışarıya çıkamayan şeytanlar daha önce hiç görmedikleri lüksün ve rahatlığın tadını çıkarıyorlardı. Ayrıca burada insanlara işkence de yapılıyordu.

Bu bodrum katını işkence yerine çevirmişlerdi.

Reseph bu durumdan utanç duyardı ama Salgın adeta zevk alıyordu.

Acı içinde atılan çığlıklar ve inlemelere kahkaha ve zevkli sohbetler karışıyordu. Kan kokusu; ölülerin, bağırsakların, yanmış et ve kemiklerin kokusuyla birleşince Salgın'ın ağzının suyu aktı. Bütün dünyevi ve şeytani yaratıklar etrafta dolaşıyordu. Kimisi oyun oynuyor kimisi de Salgın'ın onlara verdiği görevleri yerine getiriyordu. Kıyametin kopmasını sağlamak düşündüğünden çok daha fazla yardım gerektiriyordu. Salgın'ın sağ kolu olan Mordii'nin adındaki Neethul cinsi şeytan tüccarı Salgın'ı gördüğü anda elinde çivili bir sopa taşıyan zarif ve elflere benzeyen bir şeytan odaya giriyordu. Mordii'nin zalimliği ve cennetten kovulan meleklerin yerini hissedebilme özelliği onu vazgeçilmez kılıyordu. İşte bu yüzden ikisi de sürekli buraya geliyordu. Mordii bu melekleri insanlar âleminde gezerken ya da işlerinin başındayken buluyor Salgın da gidip alıp buraya getiriyordu. Ares'in *agimortusunun* başkasına devredilmeden önce yaptığı gibi onları öldürmüyor, bunun yerine buraya getiriyordu.

Tabii ki, hepsi ölecekti. Ama Salgın'ın çok daha özel planları vardı.

Mordii "Efendimiz." dedi. "Dört cehennem köpeğini daha öldürdük."

"İyi iş çıkarmışsın. Yalnızca birkaç yüz tane daha kaldı herhalde?" Bu lanet olası yaratıklardan nefret ediyordu. Cehennem köpekleri Salgın'a karşı kullanılabilecek tek silahtı. Bu yüzden Salgın bu köpeklerinin hepsinin ölmesini istiyordu. Salgın'ın kendisiyle iş birliği yapmaya ikna ettiği Chaos'un bile ölmesini istiyordu. O köpek Ares'i etkisiz hale getirdiği an Salgın onu öldürecekti. İki yüzlü olmak şeytanların kanında vardı.

Mordii "Cehennem köpeklerini öldürmek bize pahalıya patladı." dedi. "Pek çok iyi savaşçımızı kaybettik. Burada kaybettiklerimizden daha fazlasını da cennetten kovulan meleklerin kurduğu tuzaklarda kaybettik."

Salgın bu sözlerin üzerine şöyle bir güldü. Şeytanlar beş para etmez yaratıklardı. "Tek bir tanesi sağ kalana kadar öldürün cehennem köpeklerini. Diğer görevleri bitirince bana haber verin."

Mordii başını eğip de beyaz saçları alnına düşünce sivri uçlu kulakları ortaya çıktı. "Mesajınız hazırlandı. Paket teslimata hazır."

Harika! Bu iki melek Ares için unutulmaz hediyeler hazırlayacaktı.

"Peki ya Aegi?"

Mordiin masanın üzerinde kanlar içinde yatan bir adamı işaret etti. "Diğerleri gibi, bu da hiçbir şey bilmiyor. Bize yararlı bilgiler veremeyecek kadar düşük bir kıdemi var."

Başını kaldıran Salgın adamı incelemeye koyuldu. Küçük şeytanlardan biri kızgın demir çubukla vücudunu dağlarken adamın ağzından sessiz çılgınlık kopuyordu. "Acı çektiğini neden duyamıyorum?"

Mordiin omuzlarını silkti. "Çılgınlıkları ancak gırtlığında duyulabiliyor."

İlginç. "Şu dönek Aegi'ye söyle; bize daha somut bilgiler vermezse masaya bundan sonra yatacak kurban o olacak." Eskiden kıdemli bir Aegis üyesi olan ve Salgın'a şimdiye kadar pek çok bilgi sızdıran David'i sakat bırakmaktan nefret ediyordu ama salgın her geçen gün daha da çaresizleşiyordu. Deliverance'yi bulması gerekiyordu. Aegis'te çalışanlardan biri bu hançerin nerede olduğunu biliyor olmalıydı.

Salgın bu kocaman bodrum katını incelemeye başladı. Köşeye bir kapı açtırmıştı; böylece şeytanlar istedikleri zaman girip çıkabiliyorlardı. Yeni kapılar açtırması ona çok pahalıya patlayacağı gibi aynı zamanda üst düzey şeytanlardan izin alması ve çok sayıda şeytanı kurban etmesi gerekiyordu. Dünya üzerindeki en güçlü adamlardan biri olan Salgın kademe olarak en üstte yer aldığı için yüzlerce şeytanı bir araya toplayıp onları kurban ederek bir kapı açılmasını sağlayabilirdi.

Onun kadar güçlü olan kötü ruhlu yaratıkları eliyle saydı. Yakın bir zamanda kız kardeşi ve erkek kardeşleri de ona katılacaktı. Hepsi birden güçlerini birleştirse hiçbir şey onların karşısında duramazdı.

Kıyamet günü yaşanacak savaş kazandıktan sonraki halleri gözlerinde canlanınca içini bir heyecan fırtınası sardı Salgın'ın. Bütün bir dünya onun esareti altında olacak ve şeytanlar dünyaya hâkim olacaktı.

"Meleklerin ve Aegi'nin işini bitir. Ares'e mesajı göndermenin tam zamanı şimdi."

* * *

Ares koridora çıktığında yüzü kıpkırmızıydı, üzerinden sular damlıyordu ve seks yapamadığı için atamadığı enerji içinde patlamak üzereydi. Limos'un bavulunu yanına almış bir şekilde duvara yaslandığını görünce onun yanında gitti. Üzerinde Havaii desenli bir elbise vardı. Yüzündeki muzip gülümseme ise Ares'e bir şeyler söylüyor gibiydi.

"Vaaaov!" dedi neşeli neşeli Limos. "Kadının iç çamaşırlarını çıkarmak çok uzun sürmedi mi? Ben de burada ailemizdeki en baştan çıkarıcı erkeğin Reseph olduğunu düşünüyordum."

Limos'un yanından geçerken botlarının içinden su sesi geldi. "Başlama." Attığı her adımda Cara'dan biraz daha uzaklaştığı için savaş konusundaki sezilerini geri kazanmaya başladı. Vücudu ve beyni durgunlaşıp sanki dünyanın sonunun geldiği hissi oluştuğu için Cara ile birlikte olmak rahatsız edici bir histi. Oyalanacak bir şey olmadığı için tüm dikkatini Cara'ya ve kendi arzularına verdi.

Bu hiç makul bir şey değildi.

Ama içindeki o titreme duygusunu da bir kenara atamıyordu. Reseph'in mührünün kırıldığı günden beri dünyadaki şiddet olayları artmış ve diğerlerinden farklı olarak bu tür olaylar çok sık yaşanmaya başlamıştı. Çok, çok kötü bir şeyler olacaktı.

Limos "Hiç eğlenceli değilsin." dedi. "Ah, belki ruh halin değişir diye söylüyorum. Reaver şu Aegis herifleriyle bir görüşme ayarlamış. Bir saat sonra hepsi Thanatos'un evinde olacakmış. Boğulmuş gibi görünmek istemeyeceğinden eminim."

Ares şöyle bir etrafında döndükten sonra "Than neden beni aramadı?" diye sordu.

"Çünkü beni aradı. Bu kadına bakmaya geleceğim zaman sana bu haberi vereceğimi söyledim." Limos tam elini kapıya koymuştu ki "Onu da mı götüreceğiz?"

Lanet olsun! "Cara her zaman birimizin yanında olmalı."

"Efendimiz?"

Ares arkaya dönme zahmetine katlanmadı. "Ne var, Vulgrim?"

"Kardeşiniz bir mesaj bıraktı."

"Biliyorum. Bir dakika sonra onun evine gideceğim zaten."

"O kardeşiniz değil."

Ares hemen Ramreel'e döndü. Ramreel'in zaten geniş olan burnu tıpkı stresli olduğu zamanlardaki gibi daha da genişlemişti. Kıvrımlı boynuzları bile biraz aşağı düşmüştü. Bu, iyi bir şeyin habercisi değildi. Daha da kötü görünen Torrent'in grimsi tüyleri dalgalanıyordu. "Söyle."

"Eğer benimle gelerseniz..." Ramreeller koridorda ilerlemeye başladı.

"Kahretsin!" Ares Limos'a "Cara'yı da al. Büyük odada buluşalım." dedi.

"Ama..."

"Ne diyorsam onu yap!"

Limos Ares'in arkasından dil çıkardı ama yine de yatak odasına girdi. Ares ise Ramreellere arka kapıda yetiştirdi. Ares arka bahçeye adımını atarken midesine kramplar giriyor, bağırsakları ise parende atıyordu. Organ jimnastiğinden 10 üzerinden 10 alırdı. *Ah, lanet olsun!*

Bahçenin tam ortasında, barbekünün yanında üzerine iki ölü adamın çivilendiği kocaman ahşap bir haç vardı. Bağırsakları boyunlarından dışarıya çıkarılmış ve gövdelerine tıpkı Noel ağacının süsleri gibi sarılmıştı. Akciğerleri sırtlarına konarak kanat görüntüsü verilmişti. Ve ikisinin elinde de kanlı bir kalp vardı.

Ares'in cennetten kovulan melek olduğunu sandığı yerde yatan kişi ise bir gardiyandı. Aegis kalkanı gardiyanın midesine geçirilmişti.

Vulgrim Ares'e bir not uzattı. Reseph'in kargacık burgacık yazısı Ares'in şüphelerini haklı çıkardı. Cennetten kovulan melekleri aradığına eminim. Bu yüzden iki tanesini sana gönderiyorum. Keyfine bak.

Sessiz bir şekilde gelen Limos bahçedekileri görünce derin bir nefes alarak "Cennetten kovulan melekler mi?" dedi. Ares başını sallayınca Limos lanetler yağdırmaya başlayıp "Sence Cara'nın bir cehennem köpeğine bağlı olduğunu biliyor mu?"

"Biliyormuş gibi düşünerek hareket etmeliyiz. O yüzden hemen gidip Aegis ile toplantıya başlayalım."

"Ya cehennem köpeğini bırakmazlarsa?"

"Bırakacaklar." dedi Ares. "Eğer hepsine ayrı ayrı işkence yaparsam o lanet olası köpek bizim olur."

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

"Bu melek tam bir aşağılık!"

Kynan gülünce Arik onu oracıkta yere sermek istedi. Tanrı'ın bile bilmediği bir yerin ortasında soğuktan donmak üzere olmasaydı yapardı da. Reaver onları yanına alıp bir anda buzlarla kaplı bir yere getirmiş ve "İyi şanslar" ya da "Umarım dört atlı sizi öldürmez." gibi bir şeyler söylemeden ortadan kaybolmuştu.

Ky "Reaver cennetten kovulduğu zaman görmeliydin onu." dedi.

"Daha da mı aşağılık biriydi?"

"Hayır. Çok daha huysuzdu."

Arik "Melekleri sevdiğimi sanmıyorum." diye mırıldandı.

Kynan ona yandan bir bakış atarken "Sen hiç kimseyi sevmiyorsun." dedi.

"Doğru." dedikten sonra ceketinin önünü sıkıca kapattı Arik. Kynan'ın kapı açtırmasına gerek kalmadan Reaver'in onları buraya ışınlamasına minnettar olmalıydı. İnsanlar bu güçlerini bilinçli olarak kullanamıyordu. Yoksa diğer tarafa ulaştıklarında artık yaşamıyor oluyorlardı. Ama Kynan her halükarda bu kapıları kullanabiliyordu. Ama buradan ayrılmak için kapı açtırsa Arik'i bırakmak zorunda kalacaktı maalesef. O yüzden hiç cazip bir fikir değildi bu.

Arik karlardan yansıyan güneş ışığı yüzünden gözlerini kısarak bakıyordu. "Belki de gittiğimiz yerde öldürüleceğiz, biliyorsun."

Kynan omuzlarını silkip "Bana bir şey olmayacak." dedi.

"İçimi çok rahatlattın."

Kynan kıs kıs gülerken birden Arik'in tüm vücudunu uyuşturan bir rüzgâr çıktı. "Aegis ve atlılar çok uzun bir zaman beraber çalıştı. Biliyorsun yani, biz onlara ihanet etmeden öncesine kadar. Bu sorunu düzeltmeliyiz."

"*Düzeltemeli.* Harika." Karın üzerinde ağır ağır yürümeye başladılar. İleride boş bir arazi vardı. "Doğru yolda olduğumuza emin misin?"

"Evet, insanoğlu, doğru yoldasın." Birden bire bir ses gelince Arik ve Kynan içgüdüsel olarak hemen silahlarına sarıldılar.

Arik "Çık ortaya!" diye bağırdı.

Birden kocaman bir at şaha kalkınca Arik'in kafası hayvanın toynakları altında kalıp ezilecekti neredeyse. At yere inince üzerinde fildişinden yapılan bir zırh olan sarı saçlı iri yarı bir adam eldivenli ellerini kaldırıp onlara selam verdi.

"*Bakınca soluk renkli bir at gördüm.*" diye mırıldandı Arik. "*Ata binmiş olanın adı Ölüm'dü. Ölüler diyarı onun ardınca geliyordu.*" Arik Vahiyler'de tanımlanan bu iri yarı adamı birden karşısında görünce şaşırıldı. "Sen, Ölüm'sün."

Adam sapsarı gözlerini devirip "Thanatos. Mührüm kırılana kadar Ölüm olmayacağım." Thanatos atıyla dönüp "Beceriksiz insanoğlu kehanetleri de eline yüzüne bulaştırıyor işte böyle." diye mırıldandı.

Ne dalgalak bir herifti bu böyle! Arik hala çok şaşkındı. Ky'a bakıp "Sanırım onu takip etmemiz gerekiyor." dedi.

Kynan omuzlarını silkti ama Thanatos şöyle bir kahkaha atıp "Atımın yanından yürüyün. Arkadan gelip osuruklarına katlanmak istemezsiniz herhalde."

Evet, tam bir dangalaklıtı bu herif! Yaklaşık elli metre yürüdükten sonra kocaman bir kale göründü. Buzların arasında yükselen bu kale okyanustaki bir buz dağını andırıyordu.

"Size izin verdiğim için burayı sadece siz görebiliyorsunuz." Thanatos yere indi ve atın boynunu okşayarak "Koluma geç." dedi. At aniden bir sis bulutuna dönüşüp Thanatos'un eldiveninin içine girdi. Garip!

Thanatos'a bakarken Kynan'ın koyu renkli kaşlarının ikisi de havaya kalktı. "Bu ne tür bir zırh?"

"Lav karışımı bir zırh."

Tanrım! Volkanların içinde yaşayan kocaman şeytanları çok az insan görmüştü ama iddialara göre orada çok mutsuz oldukları için ölümlerin sayısında bir artış meydana geldi. Efsaneye göre zırhları ateşe dayanıklıydı ve bilinen silahlar bu zırhlara işlemiyordu. Ne kadar çok insan öldürürlerse zırh da o kadar güçleniyordu. Arik bu zırhla birlikte yanına bir de tank ya da zırhlı personel taşıyıcı almak isterdi. Arik ve Ky Thanatos'u takip ederek kalenin içerideki bahçesine girdiler. Dünya üzerinde yaşamış en büyük etçil canlı olan T-rex boyutunda kemerli bir kapıdan geçerek okul spor salonlarından bile daha büyük bir odaya girdiler. Karşı duvarda bir şömine yanıyordu. Şöminenin yanında da iki tane yaratık vardı. Arik bunların vampir olduğunu düşündü. Şöminenin önündeyse üzerine 25 insanın oturabileceği büyüklükte bir sehpa vardı. Ama şuanda yalnızca iki kişi vardı orada. Deri zırhının içinde kahverengi saçlı bir adam ve fuşya, sarı ve mavi desenleri olan... Havaii tarzından bir elbise giyen siyah saçlı bir kadın. Ky ve Arik içeri girdiğinde ikisi de konsantre olmuş bir şekilde satranç oynuyordu. Ama şimdi hepsinin yüzünde yoğun ve karalık ifadeler vardı.

Arik'in görüşme anlayışı bu değildi. Zaten Arik bu konularda hiç iyi değildi. Özellikle de işin içine bir sorunu halletmek ve hassasiyet giriyorsa. Onun görüşme anlayışı silahlarla yapılandı. En güçlünün ve en iyinin kazandığı görüşmelerdi. Şuan içinde bulundukları durumda diğerleri onlardan birkaç adım öndeydi. Arik bundan hiç hoşlanmadı.

Hemen kalenin yerleşim planını, çıkış kapılarını ve muhtemel silahları incelemeye başladı. Üzerinde kot pantolon ve Missouri Üniversitesi'nin tişörtü olan bir kadının televizyon koltuğunda yattığını görünce korktu birden. Kadın eski püskü kitabından başını kaldırmış merak içinde onları izliyordu. Ama diğer üçü gibi düşmanca bakışlar atmıyordu.

Arik ve Kynan içeri girince sehpanın üzerinde oturan iki kişi ayağa kalktı. Deri ceketli adam sert bir şekilde konuşmaya başladı. "İsimleriniz?"

Adamın bu isteği karşısında korkudan tüyleri diken diken olan Arik Kynan'ı işaret ederek "Bu, Kynan." dedi. "O bir gardiyan. Benim adım Arik. R-XR'den." Bu adamların Aegis 'ten nefret ettiklerini göz önüne alarak kendisinin de gardiyan olduğunu söylemesine gerek olmadığını düşündü Arik. Sonra da ne kadar zeki olduğunu fark etti.

"Benim adım Ares."

O zaman kızıl renkte başka bir at çıktı ortaya. Binicisine dünyadan barışı kaldırma yetkisi verildi. Bunun sonucu olarak insanlar birbirlerini boğazlayacaklar. Arik, mührü kırıldıktan sonra Savaş olacak atlıya baktı.

Ares Limos'u işaret ederek "Kız kardeşimiz, Limos." dedi.

Bakınca siyah bir at gördüm. Binicisinin elinde bir terazi vardı. Kıtık'ın kadın olduğunu biliyordu ama bu

kadar seksi bir kadın olduğunu hiç düşünmemişti.

Bu gerçektir, değil mi? Arik, mahşerin üç atlısı ile birlikte aynı odadaydı.

"Oldukça büyüleyici, değil mi?" dedi Thanatos derinden gelen bir sesle. Arik gözlerini kırıştırdı.

"Ne?"

Kynan "Öküzün trene baktığı gibi bakıyorsun, Arik." dedi. Bunu söylerken ses tonu olması gerekenden biraz daha yüksek çıkmıştı.

Arik alçak bir sesle "Piyon seni." dedi. Sonra koltukta oturan kadını işaret etti. "Bu kadın kim?"

"Seni ilgilendirmez." Ares'in sesi oldukça keskindi.

Thanatos Ares'in omzuna elini koyarak sinirlenmemesi için onu uyarmak istedi. Arik ise Ares'in kendini ne zaman benzeteceğini merak ediyordu.

Limos parmak arası terliklerini vura vura onlara doğru yaklaşırken omuzlarını açık bırakan Havaii tarzı elbisesi incecik ayak bileklerini çok güzel gösteriyordu. "Buraya geldiğinize göre ikiniz de cesur olmalısınız."

Kynan Arik'i işaret etti. "O cesur evet. Ama ben çok şanslıyım. Bana hiçbir şey zarar veremez."

"Öyle mi?" Limos döne döne Ky'ın yanına geldi ama Kynan geri çekilmedi bile. Limos daha hızlı dönmeye başladı, takıldı ve düşecek gibi oldu. "Ne oldu?"

"Söylemiştim. Bana hiçbir şey zarar veremez."

Limos ellerini yumruk şekline getirip kalçalarına koydu. "Bu, çok sinir bozucu."

Limos, Arik'in tahmin ettiği gibi biri değildi. Arik onun erkeksi bir Amazon savaşçısı olduğunu düşünürken Limos aşırı derecede kadınsıydı. Göğüsleri sayesinde elbisesi bir sanat eseri gibi duruyordu. Ayrıca Limos yapmak zorunda olsa bile silah kullanamayacak birine benziyordu. Belki de mührü kırılınca daha korkunç bir hale gelecekti.

Ares "Ece, neden buraya geldiniz?" diye sordu. "Reavcr yardım etmek istediğinizi söyledi. Ama Aegis asırlardır bizim tarafımızda değil. Ayrıca R-XR'nin ne olduğu hakkında da en ufak bir fikrim yok."

Arik kahverengi saçlı savaşçıyı incelemeye başladı. Yüzündeki ifadeden de donuk gözlerinden de hiçbir şey anlaşılmıyordu. Ama Arik bir şekilde onun R-XR konusunda yalan söylediğini anlamıştı.

Kynan boğazını temizledikten sonra "Salgın'ın kontrolden çıktığını biliyoruz. Onu nasıl durdurmamız gerektiğini konuşmak istiyoruz." dedi.

"Eğer bunun için bir yol bulsaydık emin olun şimdiye kadar çoktan yapardık."

"O zaman kıyametin kopmasını istemiyorsunuz?"

Söylediği bu cümleyle üç atlının da tehlikeli bakışları Arik'e yöneldi. Ares sanki Arik'in boğazını sıkıyormuşçasına yumruk yaptı elini. "Mühürlerimizin kırılmasını önlemek ve Salgın'ı durdurmak istiyoruz. Ama onu nasıl durduracağımızı bilsek bile bunu size söylemeyiz."

"Çünkü bu bilgiyi size karşı kullanabiliriz."

Limos sinirlenip "Siz beyin cerrahı değil misiniz?" dedi.

Arik bu söyleneni duymamış gibi yaptı. Limos çok seksi bir kadın olabilirdi ama Arik ukala ve ölümsüz kadınlarla ilgilenmiyordu. "Ama size mühürlerinizin kırılmaması için yardım edebiliriz."

"Mühürlerimiz ve bizim hakkımızda neler biliyorsunuz ki?" Thanatos bunu söyledikten sonra kollarını göğsünün üzerinde bağlayarak *yanlış bir şey söyle de, seni şuracıkta mahvedeyim* tarzında bir mesaj verdi.

Kynan da vücut diline önem verdiğini göstermek için gayet düz ve iş konuşması yapar gibi bir ses tonuyla

"Dürüst olmak gerekirse, çok fazla şey değil. Elimizde Daemonica'nın bir kopyası var. Oradaki kehanetlerin hepsini okuduk ama hepsi o kadar belirsiz ki pek bir şey anlayamadık."

"Bu yüzden bizden alacağınız bilgilere ihtiyacınız var." dedikten sonra onları kandırıp kandırmadıklarına dair iki adamı da incelemeye başladı Ares. "Size neden güvenelim ki? Bizi yok etmek istemediğinizi nereden bileceğiz?"

Kynan "Çünkü," dedi. "Aegis'in kıdemli üyeleri sizinle geçmişte yaşadığımız tüm olayları biliyor. Eğer siz de Aegi'in son birkaç yılda geçirdiği değişimleri göz önünde bulundurursanız artık daha ılımlı politikalar izlediğimizi anlarsınız."

"Sizin yardımınıza ihtiyacımız yok." Limos amirane bir tavırla elini savurduktan sonra "Gidiyorum ben." dedi.

Arik düşünmeden tepki gösterdi. "Sizi aptallar!" Arik Limos'un gitmesini engellemek için onu bileğinden tutup kendine doğru çekti. "Bizim kaynaklarımız ve..." Sonra kendini yerde buldu. Limos üzerine oturmuş elindeki hançeri sol gözünün altına doğru tutuyordu. Ares ve Thanatos da iki yanına geçip kılıçlarını Arik'in boğazına dayamıştı. Ares'in kocaman botları ise alınının üzerindeydi.

"Ares." Şöminenin o taraftan sakın bir ses duyuldu. Az önce orada yatan isimsiz kadını bu. "Lütfen. Öldürme onu."

"Onun canını bağışlarsanız ben de çok mutlu olacağım." dedi Kynan. Bunu söylerken Kynan'ın ses tonu çok normal çıkmıştı ama Arik onun çok nadir endişeye kapıldığını bilecek kadar iyi tanıyordu onu.

Limos "Bir daha bana dokunmaya kalkma." dedi. Dediklerinin etkisini arttırmak için Limos dizlerini Arik'in kaburgalarına bastırdı. Arik müthiş bir acıyla kıvranmaya başladı. Bağırarak istemeyen Arik dişlerini sıkıyordu. Mesajı tam anlamıyla almıştı.

Ares ve Thanatos hemen doğrulup kılıçlarını Arik'in boğazından çektiler. Limos da hemen ayağa kalktı. Sonra da nispet yaparcasına yardım elini uzattı.

"Ta... tamam." diye mırıldandı. "Yer inanılmaz rahat."

Kynan tekrar boğazını temizledi. "Evet, bu cesaret testini bitirdiğimize göre artık sizin güveninizi kazanmak için neler yapmamız gerektiğini söyleyebilirsiniz belki."

Uzun bir sessizlikten sonra Ares "Cehennem köpeğini bize verin." dedi.

Kynan bir anda gerildi. "Cehennem köpeğinin bizim elimizde olduğunu nereden öğrendiniz?"

Bu akıllıca bir hareketti. Cehennem köpeğinin Aegis'in elinde olduğunu inkâr etmemişti. Yalan söylemek Kynan'ın oluşturmak istediği güven ortamına gölge düşürürdü.

"Bunun bir önemi yok?" Ares elini kılıcına attı. Sanki hala kan dökmek istiyor gibiydi. "Ama biz o köpeği istiyoruz."

Arik ayağa kalktı. Çok zavallı görünememek için zorlanıp sızlanmadan ayağa kalktı. "Neden?"

Limos muzip bakışlarla "Çünkü çok sevimli ve tatlı hayvanlar." dedi. Bu piliç çok tuhaftı.

Kynan saçlarını karıştırdı eliyle. "Köpeği bırakamayız."

Ares buz gibi bir sesle "Ya o kahrolası köpeği bize verirsiniz ya da biz almasını biliriz." dedi.

Kynan "Blöf yapıyorsunuz." dedi. "Onu nerede tuttuğumuzu bilmiyorsunuz."

Thanatos'un ayaklarının yanında gölgeler oluşmaya başladı. Arik bu gölgelerin içinde birkaç tane yüz gördüğüne dair yemin edebilirdi. "Ama çok yakın bir zaman sonra öğreneceğiz."

Ortamda her geçen saniye artan bir gerginlik oluştu. Arik tamamen ayağa kalkınca yüzünü buruşturmamak için dişlerini sıktı. Ares ise kılıcının başını kavradı. Thanatos kavga pozisyonu almış Limos ise siyah saçlarını bir oraya bir buraya savurup duruyordu.

Nasıl oluyorsa bu masum saç atma hareketi Limos tarafından yapılan tehlikeli bir hale dönüşüyordu. Sanki saç telleriyle karşısındaki boğacak gibi oluyordu.

Diğer kadın ise bu korku dolu anlarda kitabına geri dönmeye çalışıyordu.

Arik'in içindeki sıkıntı tüm hücrelerine yayıldı. Bu içinde bulundukları çok hızlı bir şekilde kritik bir hal alacaktı. "Belki bu köpeğin sizin için neden bu kadar önemli olduğunu öğrenirsek Aegis bu konuda bir şeyler yapabilir."

Ares Arik'e pis pis bakışlar atıp kendisine Savaş adının verilmiş olmasının bir nedeni olduğunu ima etti. Bu iri yarı adamın içinde bir komutan yaşıyordu. Ve bu komutan yalnızca nasıl savaşacağını değil her koşulda o savaşı nasıl kazanacağını çok iyi biliyordu.

"O cehennem köpeği benim." Herkesin bakışları uzun bir süredir sessiz duran kadına, döndü. "Ben ona bağlıyım."

Kynan "Sen de kimsin?" diye sordu.

"O, sizin Aegi'nizin vurdukları cehennem köpeği hakkında bilgi alabilmek için işkence edeceği kadın." Ares, Cara'nın yanına gitti. Ona dokunmasa da yine de bu yaptığının altında koruma içgüdüğü vardı.

Kynan kaşlarını çatı. "Neden bahsettiğinizi bilmiyorum... ama bir dakika." Kynan Cara'ya öyle dikkatli baktı ki Ares adama dişlerini göstermeye başladı. "Güney Karolina'da? Üç gece önce?" Cara başını sallayınca Kynan derin bir nefes aldı.

"O gece bir gardiyan öldü. Sizin şeytan olduğunuzu söyle."

Ares "Cara şeytan falan değil." dedi hemen. "Sizin Aeginiz tam bir aptal."

"Hal... yani cehennem köpeği... gardiyanınızı öldürdü." dedi Cara. "Çünkü beni onlardan koruyordu."

Onu korumak mı? Artık Arik her şeyi öğrenmişti. "Tüm bunlar nasıl oluyor da birbiriyle ilişkili olabiliyor?"

Ares başını çevirip Arik'e baktı. "Siz ikiniz, *agimortus* hakkında neler biliyorsunuz?"

Ky "Bunun bir tetikleyici olduğunu biliyoruz." dedi. "Bu bir olay. Sin'in Salgın'ın *agimortusunu* taşıdığını biliyoruz. Ama ne zamanki Sin kurt adam salgınını başlattı işte ondan sonra Salgın'ın mührü kırıldı. Senin *agimortusunun* taşıyıcısının da cennetten kovulan bir melek olduğuna inanıyoruz."

Ares kardeşlerine bakıp belli belirsiz başını salladıktan sonra elini diğer kadının omzuna koydu. "Bu Cara. *Agimortusun* taşıyıcısı ve az önce söylediğim gibi, bir insan."

Bu kez Arik ve Kynan birbirlerine baktı. "Yani onun ölümü sizin mührünüzün kırılacağı anlamına geliyor. Bu yüzden de Salgın onun ölmesini istiyor."

"İşte bu yüzden onu koruyoruz, Einstein." Limos ona bakma zahmetine bile katlanmadı. Elleri gibi pembe ve sarı ojeyle boyadığı ayak tırnaklarını incelemekle meşguldü. Limos'un dikkat eksikliği olduğuna hiç şüphe yoktu.

Ares "Ama küçük bir sorunumuz var." dedi. "İnsanlar *agimortusu* taşıyamaz ölürlər. Ama Cara sizin esir aldığınız cehennem köpeğine bağlı. Ama köpek hayat enerjisini Cara'ya vererek zaman kazandırıyor bize. Ama cehennem köpeğinin canını her yaktığınızda Cara'nın gücü azalıyor."

Kynan'ın ağzından ilginç bir küfür çıktıktan sonra "Köpeğin serbest bırakılması için uğraşacağım." dedi. Arik'in gözü şöminenin yanındaki vampirlere takıldı. "Umarım şeyin... hizmetkârlarınızın Cara için bir tehdit oluşturmayacağından eminsinizdir."

Ares kısaca "Bizim hizmetkârlarımız sadıktır." dedi. "İhanet etmenin sonuçlarını çok iyi biliyorlar. Ama yer altı dünyasındaki her şeytan onun için bir tehdit oluşturuyor."

"Her şeytan değil." Kynan'ın mavi gözleri buz gibi oldu bir anda.

Ares küfür etmemek için kendini zorlarken ağız kaslarından biri seğirmeye başladı. "Çoğunluğu diyelim." dedi Ares. "Cehennemden dışarı çıkıp tüm insanların üzerinde hâkimiyet kurmak istiyorlar. Hiçbirine güvenemezsin."

Evet, Arik de aynı şekilde düşünüyordu. Kendi kız kardeşi bir şeytanla evli olan kurt adam olduğu halde hala ona karşı önyargılarını yıkabilmiş değildi.

Kynan'ın vücudu yay gibi gerildi. Eşini, eşinin ailesini ve doğmamış çocuğunu savunmaya geçmeden önce Arik bir adım öne çıktı. Bu durum onun canını daha da çok sıkıyordu.

"Peki, cehennem köpeğini serbest bırakmaktan başka ne yapabiliriz?" Arik birkaç derin nefes aldı. Hala çok canı sıkılıyordu. "Cara'yı korumanıza yardım edebiliriz."

"Bizim şeytanlarımız ve sizin şeytan katillerinin böylesine yakın bir ilişki kurması pek hoş olmaz. Bu konuda kullanabileceğimiz cennetten kovulan bir melek olabilir. Yani cehenneme girmemiş biri."

Arik "Ah" deyip erkeklik taslamayı bıraktı ve kollarını göğüs hizasında birleştirerek kaburgalarının acısını hafifletmeye çalıştı. "Size verebileceğimiz o kadar çok melek var ki."

Limos parmak arası terliklerini sinirle yere vurdu. "Salgın onların hepsini öldürüyor. Yalnızca beş ya da altı tane melek sağ kalmıştır. Anlamadıysanız diye söylüyorum; Salgın kıyameti koparmaya kararlı."

Arik çok yavaş bir şekilde "Evet." dedi. "Bunu anlamakta zorlanıyorduk. Bize uzun uzun anlattığınız için teşekkürler."

Kynan hemen "Neler yapabileceğimizi göreceğiz." dedi. "Peki ya mühürleriniz? Onların kırılmasını engellemek için neler yapabiliriz?"

Thanatos küçümseyen bir sesle "Benimki için endişelenmeyin. Çünkü asla kırılmayacak." dedi.

"Neden?"

"Çünkü onun tüm hâkimiyeti benim elimde."

Arik kaşlarını çatarak "Peki, nasıl bir şey onu kırabilir?"

"Bu, bilmeniz gereken bir şey değil." Thanatos'un etrafındaki gölgeler daha da telaşlanmış gibi görünüyordu. Bunlar neydi? "Kafana takma sen."

Arik biraz alınmıştı ama Limos'a bakarak başını salladı. "Peki ya siz, Kemikkırıcı?"

Limos sırtmaya başladı. "Hala bacaklarımın ağırlığını hissediyorsunuz, değil mi? Eğer bunu benim yüzüme vurmaya devam ederseniz aynısını tekrar yapacağımdan hiç şüpheleniz olmasın. Yalnız bu sefer kemiklerini tamamen ezene kadar durmayacağım."

Arik'in gözünün önüne hemen bu halde mezara girdiği geldi. Korkunç bir görüntüydü. "Soruma cevap verecek misiniz?"

Limos tek omzunu silkip "Hayır." dedi.

Thanatos kız kardeşini keyifle izledikten sonra Ky ve Arik'e döndü. "Limos'un *agimortusu* bir nesne.

Fildişinden yapılmış küçük bir kâse. Bu kâseden bir şeyler herhangi bir atlı mührün kırılmasına neden olacak."

Kynan "Ne kadar tuhaf." dedi. "Neden böyle peki?"

"Bilmiyoruz." dedi Limos. Ama cümlesine devam edecek gibi durup yarıda kesmesi Arik'in kafasında soru işaretleri bıraktı. Nedeni bilmiyor olabilirdi. Ama Arik Limos'un bu nedenle ilgili olarak bir teorisinin olduğunu hissediyordu.

Kynan "Umarım, iyi korunuyordur." dedi.

Konular ve dengeler çok çabuk değişiyordu. Bu yüzden sürekli bir şaşkınlık hali hâkimdi. "Ne?" Arik önce iki adama sonra da Limos'a baktı. "Korunmuyor mu yani?"

"Nerede olduğunu bilmiyoruz." Thanatos'un itirafı Ky ve Arik'e bu konu hakkında daha fazla soru sorabilme cesaretini verdi.

Arik şöyle bir güldükten sonra "Ah, bu harika! Onu kaybettiniz mi? Biz burada konuşurken Salgın bu kâseyi bulmanın şerefine içiyor olabilir."

Limos başını iki yana sallayınca uzun siyah saçları da dalgalandı. "Onu kaybetmedik. Çünkü hiç bulamadık."

Kynan eliyle yüzünü ovuşturdu. "Öncelikle cehennem köpeği konusunu halletmeliyiz. E-mail adresiniz var mı? Bu kâse hakkında sahip olduğunuz tüm bilgileri bize gönderebilir misiniz?"

"Biz bile bulamamışken siz nasıl bulmayı düşünüyorsunuz?"

"Sizin ulaşamadığınız bilgilere, haritalara ve tarihi dokümanlara ulaşma olanağımız var. Kötü bir şey olmayacak." dedikten sonra bir an durdu Arik. "O zaman... iş birliği yapıyor muyuz? Yoksa kıyamet günü gelip çatana kadar inatçı tutumunuzu devam mı ettireceksiniz?"

Uzun ve gergin geçen saniyelerin ardından Ares başını salladı. "İş birliği yapıyoruz. Ama yaşadığımız yerlerin adresini kimse bilmeyecek."

"Anlaştık." Ares, Thanatos ve Limos'a üzerinde kendine ait bilgilerin yer aldığı kartını uzattı Kynan. "Maalesef, Aegis'tekilerin içinde benden başka hiç kimse kapı açtırmıyor. Bu yüzden köpeği size tek başıma teslim edemeyeceğim. Beni bir saat sonra ararsanız köpeği nerede tuttuğumuzu öğrenip size bildiririm."

Ares başını salladı. "Bir şey daha istiyoruz." dedikten sonra Thanatos ve Limos'a soran gözlerle baktı. Limos başını eğerken Thanatos kaşını kaldırdı. Eğer dişlerini biraz daha sıkı saydı muhtemelen hepsi birden kırılacaktı. "Salgın, Limos'un kâsesinin yanı sıra bir de bir hançer arıyor. Biz ona Deliverance diyoruz. Minyatür bir kılıca benzeyen hançerin başında bir at kafası var. Atın tek gözü kırmızı. Hançer gökyüzünden düşen bir taş parçasıyla dövülüp cehennem köpeğinin kanına batırılarak sertleştirilmiş. Lanetlendikten sonra onu koruması için Aegis ustalarına teslim etmiştik ama kayboldu."

Kynan "Bu hikâye hiç tanıdık değil." dedi. "Ama ben bilmiyor olabilirim. Bu hançer neden bu kadar önemli?"

"Bizi nasıl durduracağınızı sormuştunuz. O hançer, eğer bir atlı tarafından bulunursa, dünya üzerinde bizi durdurabilecek tek şey."

Arik tüm bunların üzerine ıslık çaldı. "Bu yüzden bir zamanlar onu Aegis'e emanet ettiniz. Birinizin bu hançeri kullanıp kötü ruhlu birine dönüşmesini istemediniz."

"Evet. Mühürlerimizden biri kırılırsa Deliverance'ın bize iade edilmesi gerekiyordu."

"Ama Salgın onu sizden önce bulmak istiyor. Çünkü önce sizin bulup onu öldürmenize engel olmak istiyor."

Ares başını salladıktan sonra "Eminim Salgın bu hançerin yerini öğrenmek için gardiyanlara işkence yapıyordur." dedi.

Kynan lanetler okuyup "Demek ki bu yüzden ortadan kayboluyor gardiyanlarımız." dedi.

"Bu gece onlardan birini bana göndermiş. Reaver'dan onu size ulaştırmasını isteyeceğim."

"Teşekkür ederim." Kynan başını eğdi. "Eğer başka bir şey yoksa gidip işimizin başına geçmeliyiz."

Arik ve Kynan uzun adımlarla dışarı çıktılar. İkinci ahşap kapı da kapanınca Arik kaburgalarını ovarak inlemeye başladı. "Lanet olsun ya! O şıllık var ya inanılmaz güçlü."

Kynan hafif bir şekilde gülümsedi. "Onları nasıl seçeceğini biliyorsun." dedikten sonra Arik'in omzuna vurdu. "Kapı açtırınca seni yanıma alamayacağım için hadi gel yer altı hastanesine gidelim. Eidolon seni iyileştirebilir."

Bir şeytanın onu iyileştirecek olması fikri bile Arik'i rahatsız etti. Ama o kadar çok canı acıyordu ki bu konuyu Kynan ile tartışamayacaktı. Ayrıca Eidolon'un kardeşi Shade daha önce onu iyileştirmişti. Daha doğrusu, hayatını kurtarmıştı. Ve lanet olası şeytan, Arik'in bu olayı unutmasına asla izin vermemişti.

"Hadi gidelim."

ON ALTINCI BÖLÜM

Kynan ve Ark gittikten sonra Cara sehpaye oturdu. *Vampirlerden (!)*, vampirlerden biri Cara'ya jambonlu sandviç ve sıcak bir çay getirdi. Cara sorduğunda Ares bu çayın içinde ork suyunun olmadığını söyledi. Cara'nın elinde hala Ares'in ona evden çıkarken verdiği *A Guided Tour of Sheoul* kitabı vardı. Bu kitap zeki bir şeytan tarafından yazılmış olsa da çok akıcı bir kitap değildi. Şimdiye kadar pek çok şey öğrenmişti ama. Gerçi hala agimortus ve cehennem köpekleriyle ilgili bir bölüm okuyamamıştı.

Cara sandviçini yerken Ares ve kardeşlerinin Aegis, cehennem köpekleri, hançerler, Salgın ve cennetten kovulan meleklerle ilgili konuşmalarını dinledi. Her ne kadar bu konuşmaların tam ortasında yer alsa da kendini yabancı biriymiş gibi hissetti.

"Benim fikrimi sormaktan çekinmeyin." dedi Cara.

Ares uzun adımlarla Cara'nın yanına gelip sandviçi ağzına dayadıktan sonra "Uzun bir zamandır hiç kimseyi karar alma süreçlerimize dâhil etmek zorunda kalmamıştık." dedi. Aslında bu bir özür cümlesi değildi ama böyle bir şeyi Ares'ten duyunca fazlasıyla özür anlamı taşıyordu.

Cara Ares'in kardeşlerine baktı. İkisi de dinlemiyormuş gibi yapıyordu. Sesini kısarak "Bak." dedi. "Daha önceki zamanlar adına özür diliyorum. Sen beni korumaya çalıştın ama ben seni aşağıladım."

Ares'in simsiyah gözlerinin içi yanmaya, alevler dans etmeye başladı. "Şiddetten ve şiddetle başa çıkabilenlerden nefret ediyorsun, değil mi?"

Zaman kazanmak için çayından bir yudum aldı Cara. Aslında başa çıkabildiği şeylerin küçük gördüğü şeyler olduğunu nasıl açıklayabilirdi. Aklına başka bir şey gelmediği için "Evet." dedi yalnızca.

Ares'in eli kılıcına gidince Cara'nın göğsündeki *agimortus* çentikleşti. "Benden nefret ediyorsun yani?"

"Senden değil." Aksine Cara ondan çok hoşlanıyordu. Şuan bile sanki Ares kılıcının başını değil de Cara'nın göğsündeki izi okşuyor gibiydi. "Adam öldürmekten nefret ediyorum." Gıcırdatılan dişlerin sesi ile şömineden çıkan odun sesleri birbirine karıştıktan sonra Ares Cara'ya öyle sert bir şekilde baktı ki Cara geri çekildi. "Öldürdüğün insanı anlat bana. Kaza mıydı?"

Yok artık! Ares çok zeki biriydi. "E-eyet."

"Meşru müdafaa mıydı?"

Cara'nın kalp ritmi birden bozuldu. "Evet."

"O zaman kendini de bunu yapmak zorunda olanları da suçlamaktan vazgeç."

Bunu söylemek Ares için çok kolaydı. Kendini suçlamayı bir kenara bırakmak için binlerce yılı olmuştu onun. Eğer bunu yaptıysa tabii. "Kaç kişiyi öldürdün?"

"Binlerce kişiyi. Ayrıca hepsi meşru müdafaa da değildi." Bakışlarıyla Cara'yı esir kaldı Ares. "Evet, çok şaşırdın. Ama ben buyum, Cara. Sana söylemiştim. Sen aynı yolda ilerleyip benden nefret etmeye devam et. Ama kurt adam kapiya geldiğinde orada olduğum için Tanrı'ya şükredeceksin. Çünkü onu öldüreceğim ve bundan asla pişman olmayacağım. Sen yalnızca şaşırmış bir halde oturacaksın, ellerinde kan lekesi de olmayacak. Kimin sayesinde? Benim."

Ares tam gidecekken Cara onu deri zırhlı dirseğinden tuttu. Deri o kadar yumuşaktı ki Cara bu zırhın onu nasıl koruduğunu merak etti. "Bekle."

Bütün bir vücudu gerilen Ares "Ben hizmet etmek için yaşıyorum." dedi alay ederek. Şimdiye kadar hiç kimse ona savaşçı kimliğinin dışında biriymiş gibi davranmadı. Böyle bir durumda kendini nasıl başka biriymiş gibi görebilirdi ki?

"Haklısın" dedi Cara. "Ayrıca benim için yaptıkların çok hoşuma gidiyor. Seni yargılamak istemem ama sanki bir ölüm makinesinden çok daha fazla şeyler barındırıyorsun gibi içinde."

"Ne kadar iyisin." dedi Ares. "Ama yanılıyorsun. Çünkü ben başka biri olmayı göze alamam."

Kendisi hakkında bunları düşündüğünü öğrenen Cara Ares için çok üzüldü. "Hayır, yapabilirsin." Sanki bu cümle çok komikmiş gibi bir kakhaha attı Ares. "*Bana* hayat dersleri mi vereceksin? Bir sivrisineğinki kadar ömrü olan lanet olası bir insan nasıl olur da beş bin yıllık bir şeytanın hayatına karışabilir!"

"Senin derdin ne?" Cara Ares'e öfke dolu bakışlar attı. "Neden insanlara bu tür hakaretler ediyorsun?"

"Çünkü hepsi ölümlü." dedi. "Onları seviyorsun ama sonra bir bakmışsın ölmüşler. Aynı şey senin için de geçerli, Cara. Sen öleceksin sonra da ben..." Ares cümlelerin devamını getirmemek için ağzını o kadar sert bir şekilde kapattı ki dişlerinin birbirine çarpma sesini Cara bile duydu.

"Sen ne?" Soru Cara'yı heyecanlandırdı çünkü Ares'in söyleyeceklerini duymak isteyip istemediğinden emin değildi.

Ares bakışlarını kaçırarak "Ben kötü ruhlu bir adama dönüşeceğim." dedi.

Cara bu cevaba biraz alındı. Acaba Ares'in üzgün olacağını mı duymak istemişti? Çok saçma...ama evet, öyle istemişti. Öldükten sonra *birisinin* arkasından üzülmelerini istemişti. Cara'nın öfkesi artınca göğsündeki iz karıncalanmaya başladı. Ares arkasına dönüp gitti, ah hayır, ah hayır. Daha sözlerini bitirmemişti. Cara hemen Ares'i tutup duvara doğru fırlattı. "Bir daha benim yanımdan, asla böyle gitmeyeceksin. Asla. Konuştuğumuz şey benim hayatım. Ben ne narin küçük bir çiçeğim ne de küçücük bir çocuk. Ben ailesini kaybetmiş ve tuhaf bir dünyaya hapsedilmiş bir kadını. Yaşayıp yaşamamamın senin için bir önemi yoksa bile benim için var. Ayrıca eğer seks yapmak istersem bunu yapamayacağımı söylemen için uygun yer senin evin değil. Ve..."

"Cara."

".. .sen benim varlığımı nasıl olur da önemsemezsin?"

"Cara."

"Ne?"

Ares sessizce ona bakıyordu yalnızca. Cara arkasına dönüp Limos ve Thanatos'un da kendisine baktığını görünce yanakları kızardı birden.

"Cara?"

Ares'e bakınca az önce attığı nutukları bir bir fark etti. Ares gözleriyle yeri işaret edince başını eğip baktı Cara. Ares'in ayakları yerde değildi. Birden yukarı bakınca Ares'in de kendisinin de ayaklarının yere basmadığını ve Ares'i duvara dayadığını gördü. Onu bırakınca ikisi birden yere indi.

"Sanırım *agimortus* seni çok daha güçlü bir kadın haline getirdi." dedi Ares.

"Anlamıyorum. Sen bunun beni her geçen gün ölüme yaklaştırdığını söylemiştin."

"Evet. Ama aynı zamanda Hal'in hayat enerjisi de sana geçti." Küçük bir sessizlikten sonra "Benim enerjim de." dedi Ares.

Kaşlarını çatan Cara "Senin mi?" diye sordu.

Cara'nın sesinde hiçbir şey anlamadığına dair bir ifade vardı. "Sana yakın olduğum anlarda gücümü kaybediyorum. İşte bu yüzden zırhım da gücünü kaybedip yumuşak bir hal alıyor. Ayrıca gelecek tehlikeleri hissedemem de bu yüzden." Ares Cara'ya yaklaşip elini omzuna koyarken "Ve hissetmemem gereken şeyleri hissetmem de."

Cara'nın dili damağı kurudu bir anda. "Ne gibi?"

"Seni bu duruma soktuğum için pişmanlık duymak gibi. Yalnızca kötü ruhlu biri olacağım için değil başka nedenlerden dolayı senin güvende olduğunu bilmek gibi. Artık hareket edecek gücümüz kalmayana kadar birlikte olmak isteği gibi. Ayrıca tüm bunları hissettiğim için aptal biri olduğumu düşünmem gibi."

Cara ağzını açacak gibi oldu ama hiçbir şey söyleyemedi. Limos ve Thanatos da hala onları izliyordu zaten. Neyse ki odanın ortasında sarışın bir adam belirdi de herkesi bu tuhaf durumdan kurtardı. Cara tüm bu yaşanan tuhaflıklara alışmış olmalıydı çünkü bu sarışın adam birden belirince gözlerini kırpmadı bile. Aksine, zamanlaması için adama teşekkür bile edebilirdi.

Limos adamı gördüğüne çok sevinip hemen kendini onun kollarına attı. Adamın gülümsemesi tüm odaya yayıldıktan sonra adamdan ışıklar çıkmaya başladı.

"O kim?"

"Reaver." Ares onu selamlamak için elini havaya kaldırdı. "O, bir melek."

"Cennetten kovulan bir melek mi?"

"Hayır. Cennette yaşayan gerçek bir melek."

Aslında bu, her gün karşılaşılabilecek bir manzara değildi. Bir meleğin nasıl bir şey olacağını hiç düşünmemişti ama onların hep beyazlar içinde dolaştığını hayal etmişti. Ama Reaver böyle değildi. Sanki GQ markası için modellik yapmış da gelmiş gibiydi. Siyah pantolonu ve gri gömleği birine bundan daha çok yakışmazdı. Kolundaki altın saat ise Cara'nın bütün hayatı boyunca elde ettiği paradan bile çok daha fazla edermiş gibi duruyordu.

Limos hemen Reaver'in üzerine atladı.

Cara "Limos onu her zaman böyle mi karşılıyor?" diye sordu.

"Evet." dedi Ares. "Ona karşı nedense bir zaafı var."

"Ares." Reaver Limos'tan ayrıldı. "Senin evine uğradım ve Salgın'ın gönderdiği hediyeyi gördüm. Çok endişelendim."

Limos "Aah, Revie-weavie bizim hakkımızda endişelenmiş." diye sevinç çığlıkları attıktan sonra Reaver masmavi gözlerini devirdi.

"Gardiyanın vücudunun kalanlarını Aegis'e götürdüm." dedi Reaver. Cara bir anda Ares'in arka bahçesinde yaşananları görmesine Ares ve Limos'un izin vermemesine çok sevindi. "Kynan ve Arik ile bir karar vardınız mı?"

Limos başını kaldırarak kendiyile gurur duyduğunu gösterdikten sonra "Arik'in kaburgalarını kırdım." dedi.

Reaver derin bir nefes aldıktan sonra "Başka?" dedi.

Thanatos "Hançeri ve Limos'un kâsesini arayacaklar." diye cevap verdi. "Cehennem köpeğinin de serbest bırakılmasını sağlayacaklar..." Thanatos birden düşecek gibi oldu, gözleri kapandı.

"Than?" Limos bileğinden tuttu onu. "Than! Ne oluyor?"

Thanatos sallanmaya başladı. Gözlerinden kötü bir ışık çıkıyordu. "Ölüm. Çok... fazla...ölüm." Sanki bir şeyi almak istermiş gibi elini uzattı, sonra birden bir kapı açıldı ve Thanatos kayboldu. Kayboldu. Sanki istemediği halde bir ışığın içine çekilmiş gibiydi.

Çok korkan Cara bir adım geri çıktıktan sonra "Neler oldu az önce?" diye sordu.

Ares alay eder gibi tıslayarak "Thanatos büyük çaplı bir ölüme doğru gitti. Hem de istemediği halde." dedi.

"Bir savaş mı?" Limos Transformers tarzı zırhını hemen giydi. Ares cevap vermeyince Limos avuç içiyle alnını okşadı. "Pekâlâ. Hiçbir şey hissedemiyorsun. Zaten Cara'nın yanındayken hiçbir şeyi hissedebilme olanağın yok. Onu takip edeceğim." Sonra bir kapı açtırıp gitti.

Cara "Nasıl takip edecek?" diye sordu.

"Bu açılan kapılar sayesinde kardeşlerimizin en son nereye gittiğini öğrenip biz de onların yanına gidebiliyoruz. Ama hayır, artık Salgın'ı takip edemiyoruz." Ares Cara'ya eski yerine gidip oturmasını işaret etti. "Vulgrim'i aramalıyım." Reaver geçip Cara'nın karşısındaki sehpa oturma Ares de cebinden telefonunu çıkardı.

"Ee? Nasılsın?"

"Aa... iyiyim."

"Bir meleklerle konuştuğuna şaşırıyor gibisin."

"Mahşerin ikinci atlısıyla aynı odadayım şuanda." Hatta mahşerin ikinci atlısıyla *sevişmişti* bile.

"Güzel." Reaver'in kurnaz bakışları Cara'nın vücudunda dolaşıp içine odaklandı. "İçinde bulunduğun durum hakkında ne kadar açıklama yaptılar sana?"

"Yani, ölümümün kıyameti getireceğini, eğer cennetten kovulan bir melek bulamazsak muhtemelen birkaç gün sonra öleceğimi."

Reaver eliyle saçlarını karıştırdıktan sonra "Evet. Öyle. Peki, *agimortusu* cennetten kovulan bir meleğe devretsen bile o cehennem köpeğine bağlı olarak kalacağını biliyor musun? Bu da, bizim dünyamızdan çıkamayacağını gösteriyor. Köpeğin bir suaygırı büyüklüğünde olup komşularını yeme potansiyeline sahipken gidip insanların arasında yaşayamazsın."

"Köpek benimle birlikte yaşamak zorunda değil, değil mi?"

"Hayır, ama ne zaman seni ziyarete geleceğini kestiremezsin. Köpek çok güçlü. Senden uzak kalmak istemeyecektir."

Evet, Cara bu kadarını hiç düşünmemişti. Bir sonra neler olacağını bile bilemezken gelecek hafta veya aya kadar olayları kendi haline bırakmak çok saçma olacaktı. Reaver satranç tahtasındaki taşlardan birini alıp elinde oynamaya başladı.

"Ares seni yalnız bırakmayacak. Ama onun bir atlı olduğunu aklından çıkarma. Eğer mührü kırılırsa en kral şeytandan bile daha şeytan olacak. Şuan bile, ne kadar küçük olursa olsun, bedeli ne olursa olsun her şeyi elde etme ve kazanmak istiyor."

Ares'in bu yanını Cara da çok önceden fark etmişti. "Ne demek istiyorsun?"

"Oyunu kuralara göre oynamaz." Reaver satranç taşlarına hafifçe vurup hepsini dağıttı. "Hiçbir şekilde kurallara uymaz. Çünkü onun için elde edeceği şey onu nasıl elde ettiğinden çok daha önemlidir."

Cara'nın içine bir sıkıntı çörekledi. "Bana neden anlatıyorsun tüm bunları?"

"Çünkü sen de aynısını yapabilirsin. Buna hazır olman gerekiyor. Eğer hayatta kalmak istiyorsan

fedakârlıklar yapıp daha önce asla yapmam dediğin şeyleri yapmak zorundasın. Bunlar, inandığın tüm doğrulara aykırı olsa da." Ses tonu çok kasvetli ve iç sıkıcıydı. Hepsinden daha kötüsü de tüm bunları şimdiye kadar iyilik ve saflıkla bağdaştırdığı bir varlıktan duymak olmuştu. Reaver Cara'nın ne düşündüğünü hissetmiş gibi elini tuttu. "Melekler savaşçıdır. İçlerinden bazıları, yani benim gibiler, özel harekât timlerine benzer. İyinin tarafını tutup asla hata yapmayız. Biz askeriz ve kazanmak için yapmak zorunda olduğumuz her şeyi yaparız."

"Siz... adam öldürüyor musunuz?"

"Şeytana karşı savaşırken yapmayacağımız çok az şey var."

Cara güçlükle yutkundü. "Yani kurallarınız yok?"

Reaver aniden bir kahkaha patlattı. "Olmaz olur mu? Pek çok kural var."

Ares onlara doğru yaklaştı. Reaver ayağa kalkarken Cara'ya kaş göz işareti yaptı. "Kynan cehennem köpeğinin bulunduğu yerin koordinatlarını mesaj attı. Li ya da Than'dan haber alır almaz gidebiliriz."

Reaver "Çağırıyorum." dedi. "İletişim halinde oluruz zaten." Ares'in omzuna bir yumruk atar atmaz hemen kayboldu.

Cara kendini sanki az önce bir karnaval yürüyüşünden çıkmış gibi hissediyordu. "Onun düşündüğüm gibi bir melek olmadığını söylemek zorundayım."

Ares güldü. Cara Ares'in bu haline bayılıyordu. "Ne düşünüyordun ki?"

"Belki biraz daha sert ve erdemli olabilirdi."

"O, diğer melekler gibi değildir. Meleklerin genelde üstünlük kompleksleri olur. Ama Reaver farklıdır. Bunun nedeni belki de bir süre cennetten kovulmuş olmasıdır."

"Gerçekten mi? Kovuldu mu yani? Ve cennete geri dönebildi?"

"Bir melek cennetten kovulabilir ama cehenneme girmedigi için affedilme şansı vardır. Ama bir melek cehenneme girdikten sonra bir daha asla melek olamaz. Reaver da kısa bir süre önce tüm dünyayı kurtararak cennete geri dönebilmeyi başardı."

Kısa bir süre önce mi? Cara bunu sormayacaktı.

Şu malum kapılardan biri yine açılınca içinde Cara'nın şimdiye kadar gördüklerine hiç benzemeyen kocaman siyah bir at çıktı. Gözleri kıpkırmızıydı ve dişleri ise sivriydi. Zırhı kan lekeleriyle dolu olan Limos eyerin üzerine oturmuş atı mükemmel bir şekilde kontrol ediyordu. Az önceki inanılmaz kadınsı sahil kızı gitmiş, onun yerine bir savaşçı gelmişti.

"Cara'yı buradan çıkar." diye bağırdı Limos. "Than geliyor."

Ares Cara'nın elini tutup onu göğsüne bastırdı. "Ne oldu?"

"Reseph. Lanet olası herif Slovenya' da binlerce insanın anında ölmesine neden olan bir salgın başlatmış." En az sahibi kadar telaşlı olan at Limos'un altında adeta dans ediyor, yerinde duramıyordu. "O bölgede başka bir şeyler dönüyor. Oradaki insanların çok çaresiz olup bizim yardımımıza ihtiyaçları olduğunu hissediyorum. Ama tam olarak ne olduğunu anlayamıyorum."

"Ben de buna benzer şeyler hissediyordum." dedi Ares ciddi bir ses tonuyla. Cara, Ares'in uzun bir zamandır gergin olmasının nedeninin bu hisler olup olmadığını merak etti bir an için. "Salgın da orada mıydı?"

"Ölülerden beslenen Harvester da yanındaydı." Limos'un mor gözleri yanıyordu. "Reseph..." dedikten

sonra Cara'ya baktı Limos. "Kötüydü."

Cara ikisine birden bakarak "Harvester kim?" diye sordu.

"Diğer gözcümüz. Reaver'in kötü ruhlu sureti." Limos iğrendiğini gösteren bir hareketten sonra "En büyük fahişelerden biridir." dedi.

Başka bir kapı açıldı ve boz renkli atının üzerinde Thanatos görüldü. Tanrım, Thanatos korku filmlerinden fırlamış gibiydi. Dişleri kırılmış, burun delikleri genişlemiş, boğazı ve şakaklarındaki damarları şişmişti. Bazen etrafında belli belirsiz görünen gölgeler artık gözle görülüyordu. Bir tanesi gruptan ayrılıp kulakları sağır eden bir çığlıkla Cara'nın üzerine doğru geldi.

Ares hemen elini uzatıp bir kapı açtırdı ve onu kapının içine attı. Cara Thanatos'un neden Ölüm olduğunu şimdi anlamıştı.

Gözlerinde bir katil yaşıyordu.

* * *

Ares'in bir şeylerden kaçmak istediği anda imdadına koşan yer adasıydı. Özellikle de Cara'yı adaya ilk getirdiğinde götürdüğü kayalıklardı.

"Tüm bu yaşananlar neydi?" Cara aşağı bakıp gözlerini fal taşı gibi açtıktan sonra bir adım geriye çıktı.

Ares kayalıkların ucuna geçti. "Thanatos büyük kitle ölümleriyle karşı karşıya kalırsa değişiyor."

"Şiddetin seni harekete geçirmesi gibi mi?" dedikten sonra derin bir nefes alan Cara "Özür dilerim." dedi.

Kahretsin. Hiç hoş bir konuşma başlangıcı olmamıştı bu. "Evet. Onun gibi. Adam öldürmesi gerekiyor."

"O gölgeler ne peki?"

Ares denize baktıktan sonra bir balıkçı teknesine odaklandı. Cara ile aralarındaki fark buydu: Ares tehlikeye atılıp neler olacağına bakıyordu. Cara ise tehlikeden kaçıp onu uzaktan izliyordu. "Onlar ruh."

"Ruh mu?"

"Zırhı topluyor hepsini. Ne zaman bir şeytan, insan ya da hayvan öldürse zırhı onların ruhunu topluyordu."

Cara'nın korku dolu bakışları hemen Ares'in zırhına kaydı. "Aman Tanrım. O zırhın içine hapsediliyorlar yani?"

"Bir süreliğine. Thanatos sinirlendiğinde, savaşa gittiğinde ya da onları yanına çağırdığında özgürlüklerine kavuşabiliyorlar. Ama onların da birilerini öldürmesi gerekiyor."

"Özgürlüğünü kazandıktan sonra kurbanın ruhu gölgelerle yer mi değiştiriyor?"

"Hayır."

"Başka bir zırh giyebiliyor mu?"

Ares başını iki yana salladı. "Hiçbirimiz böyle bir şey yapamıyoruz. Zırhlarımız, atlarımız ve lanetlerimiz gibi bir parçamız bizim."

"Limos'un laneti ne?"

Ares arkasına dönüp Cara'ya bakınca onun rüzgârda duruşu, pespembe dudakları ve uçuşan saçları karşısında nefesi kesildi. Cara'nın gözlerinin altındaki torbalara rağmen uyumayıp onunla buralara kadar gelmesine inanmak çok zordu. Çok yorgun görünüyordu ama aynı zamanda o kadar canlıydı ki her ne kadar

güçlü görünse de Ares kendine Cara'nın her geçen gün biraz daha ölüme yaklaştığını hatırlatmak zorunda kaldı.

Çünkü hepsi ölümlü. Onları seviyorsun ama sonra bir bakmışsın ölmüşler. Aynı şey senin için de geçerli, Cara. Sen öleceksin sonra da ben... Tanrım, Cara'yı bu şekilde kaybedeceğine inanamıyordu. Ares hiçbir zaman kendini uzun uzun anlatmamıştı ama Cara onu çözmeyi başarmıştı. Acaba bu durumun nedeni *agimortusa* yakın olmak mıydı yoksa yalnızca Cara mıydı?

Sözlerine devam etmek için boğazını temizlemesi gerekiyordu. "Limos'un zararı kendine. Eğer herhangi bir yiyecek, ilaç ya da su kıtlığına doğru çekilirse depresyona girip kendine zarar veriyor." Onu bu durumlardan kurtaran hep Rcseph olmuştu eskiden.

"Peki ya, Reseph?"

"O da hastalık ve salgınlara çekildi. Bundan kurtulmak için o hastalığa yakalanmış birini öldürmek zorundaydı. Eğer bunu yapmazsa gittiği her yere o hastalığı götürüyordu. Artık Salgın halini aldığına göre istediği her hastalığı her yere eskisine kıyasla daha hızlı bir şekilde yayabilir." Telefonu titreyince Kynan'dan gelen mesajı gördü ve lanetler yağdırmaya başladı.

Neredesin? Atlıların biraz daha hızlı olduklarını düşünürdüm.

Aegis'in geçtiğimiz yıllara göre daha ılımlı olduğuna inanmak çok zordu.

Ares gülümseyerek Cara'nın elini sıkıca tuttu. "Hazır mısınız?"

"Evet." Ares'in gözleri Cara'nın büyük gözlerine takıldı. Cara tıpkı Shrek'teki Çizmeli Kedi'ye benziyordu. Onun kadar tatlı ve sevimliydi. Özellikle de Ares'e onun için bir ölüm makinesinden çok daha fazla şey ifade ettiğini söylerken. Ama bunu nasıl anlayabilmişti? Hiç kimse fark edememişti bunu daha önce. Ares'in oğulları bile onu ilerde benzemek istedikleri bir savaşçı olarak görmüşlerdi.

Ares her ne kadar Cara'yı kolunun altına almak istese de bunu yapamazdı. Bir savaşın içindeydiler ve Cara'nın hayatta kalabilmesi biraz daha sertleşmeye ihtiyacı vardı. *Bunu diyene bak. Cara'nın yanındayken en az zırhın kadar yumuşuyorsun sen de.*

Ares tam Battle'ı çağıracaktı ki Cara "Ares." dedi. "Kimi kaybettin?"

"Ne?"

"İnsanların ölümlü olduğunu söylemiştin. Kim öldü?"

Lanet olası kadın! Ares bu soruya cevap vermek istemiyordu ama kelimeler ağzından dökülüyordu. "Karım. Erkek kardeşim ve iki oğlum." Çizmeli Kedi'nin gözleri buğulanınca Ares sustu. "Bana acıma. Bunu aklından bile geçirme."

"Bana neler hissettiğini anlatmayacak mısınız?"

Evet, Ares onun sertleşmesini istiyordu ama gözü karalığını yanlış kişiye gösteriyordu Cara. "Seni öldürebileceğimi biliyorsun."

"Öldürmeyeceğini biliyorum."

"Neden, seni korumak zorunda olduğum için mi?"

"Hayır." dedikten sonra elini Ares'in zırhının göğüs bölümüne koydu Cara. "Çünkü sen bana yastık getirdin."

Ares gözlerini kırıştırdı. Reseph burada olsaydı bu kadının zekâsından şüphe ederdi. "Hayatını bir yastık üzerinden kumar masasına mı yatırıyorsun?"

"Dünyayı kurtarmak için yapman gereken her şeyi fazlasıyla yapacağına hiçbir şüphem yok. Zor kararlar vereceksin. Ama öldürmekten gocunmayacağın birine yastık getirmezsın." Cara Ares'in bileğini tuttuktan sonra parmaklarının ucuyla Battle'ın dövmesini inceledi. "Onu dışarı çıkaracak mısın çıkarmayacak mısın?"

Battle bunları duymuş gibi Ares'in koluna vurmaya başladı. Lanet olsun! "Battle, dışarı!"

Battle ortaya çıkar çıkmaz Ares'e gitmek yerine Cara'ya sokuldu. Cara "Hey, dostum." deyince at daha da sürtünmeye başladı Cara'ya. Aptal at.

Ares "Hadi." dedi. "Cara, dur sana..."

Battle diz çöktü. Battle gerçekten *diz çöktü*. Cara Ares'e gülümseyip eyere oturdu. Battle'ın ayağa kalkarken gülümsediğine yemin edebilirdi Ares.

Kendi kendine bir şeyler söyleyen Ares ata binip bir elini Cara'nın beline doladı. Sonra da bir kapı açtırdı. "Koordinatlara birkaç blok kala görüneceğim." dedikten sonra bir nefes aldı ve Cara'nın mis gibi çiçek kokusunu içine çekti. Ve bedeni bir anda sanki savaşa gidiyormuşçasına hareketlendi. Kalbi deli gibi atmaya, adrenalin seviyesi gittikçe yükselmeye başladı. Kahretsin ki şuanda Cara ile sevişmek için can atıyordu. *Eğer seks yapmak istersem bunu yapamayacağımı söylemen için uygun yer senin evin değil*. Ares çaresizlik içinde oflayıp sızlanmaya başladı. "Tuzağa düşmek istemiyorum. O yüzden başımız herhangi bir derde girerse Battle'ın da yanımızda olmasını istiyorum."

Özellikle de yanında Cara varken zırhı ve silahları hiçbir anlam ifade etmiyorken. Tıpkı beyninin durması gibi.

"Bela derken?"

Aslında baş belası olan Cara'ydı. "Aegi'ye güvenmiyorum. Bu yüzden eğer olur da Salgın'ın gizlice bizi dinlediğini görürsem hiç şaşırman."

"Gerçekten çok eğlenceli bir ailen var, biliyorsun değil mi? Ben ise *benimkilerin* tuhaf olduğunu düşünmüştüm hep."

Battle kapıdan içeri girerken Ares dizginleri tüm kuvvetiyle çekti. Cara kendisinin yalnız olduğunu ve ölse de yaşasa da bunun kimsenin umurunda olmadığını söylemişti. Neden daha önce ailesiyle ilgili bir şeyler sormamıştı ki Cara'ya? Belki de artık insanlık nedir unutmuş duygusuz aşağılık bir herif olduğu için sormamıştı.

"Ailenin olmadığını söylemiştin sanırım."

"Annem ben küçükken kanserden öldü. Babam da birkaç yıl önce öldü." Cara arkasına dönüp Ares'in yüzüne bakmak istedi. Ares gördüğü deniz mavisi gözlerin içinde boğulmak istedi o an.

"Babamın ikinci evliliğinden olan üvey bir ablam var. Ama babamın cenaze töreninden beri ne onu ne de üvey annemi gördüm."

"Erkek arkadaşının da olmadığını söylemiştin?"

"Eğer olsaydı banyoda bana dokunamazdın."

Bundan tuhaf bir şekilde mutlu olan Ares Battle'ı kapıya doğru yönlendirdi. At kapının içine girer girmez hemen sisli bir akşamın içine daldı. Cara kendini *Baskerviller'in Köpeği* filminde gibi hissetti. Birazdan gidip bir cehennem köpeğini alacaklardı. Araba ışıkları birden üzerine gelince Cara avazı çıktığı kadar bağırmaya başladı.

"Bize çarpacaklar!"

"Biz başka bir düzlemdeyiz. Şuanda insanlar bizi göremez."

"İnsanları donduracağını düşünmüştüm."

"Onu da yapabilirim. Ya da insanların içine girip uzun süredir oradaymışım gibi de yapabilirim."

"Ama o zaman seni görürler."

"Evet, ama sana daha önce de söylediğim gibi benim varlığım insanların içinde kavga etme dürtüsü oluşturuyor."

"Ben de sana bunu anladığımı söylemişim." deyince Ares hemen gülümsedi. Özellikle de Cara biraz yaslanınca Ares'in ağzı kulaklarına vardı. Üzerinde zırhı olmasına rağmen Cara'nın sıcaklığını hissedebildi. Onu daha fazla hissetmek istiyordu. Ya da daha azını. Lanet olsun! Daha o bile bilmiyordu ne istediğini. Daha önce bir konu üzerinde kararsız kaldığı hiç olmamıştı. Gülümsemesini bir kenara bırakan Ares atı yoldan görülmeyen bir malikâneye doğru yönlendirdi. Malikânenin etrafı alçak taş duvarlarla çevrelenmişti. Ares buranın kötü ruhlara ya da doğüstü varlıklara karşı korunduğuna dair bahse bile girerdi. Bu durum onu etkilemezdi ama *khoteden* çıkmalarına neden olabilirdi.

Bu konuda endişelenmiyordu Ares. Onun korktuğu şey tuzaklardı. "Onları korumak" bahanesiyle Aegis'in kendilerini tuzağa düşürmek istemeleri ihtimalini es geçemezdi. Aegis güç ve yetenekler konusunda kendilerine fazlaca güvenip büyük kararları yalnızca *kendilerinin* verebileceğini düşünüyorlardı. Bu kendini beğenmiş aşağılık herifler ellerinde olsa kendi kendilerini becerirdi.

Ares Battle'ı malikânenin çevresine doğru sürdü. Koruyucu ve sihirli semboller işlenmiş gizli taşların yerini tespit etse de herhangi bir tuzak olduğunu görmedi. Verdiği bir emirle *khote* anında yok oldu.

Cara "Bunu hissettim." dedi sessizce. "Artık görülebiliriz, değil mi?"

"Evet. İzlediğimize dair en ufak bir kuşku bile yok." İşlenmiş demir bir kapıya yaklaştıkları anda kapı kendiliğinden açıldı. "Kesinlikle izleniyoruz."

Sislerin içinden esrarengiz bir uluma sesi gelince Cara hemen eyerin üzerinde öne doğru eğildi. Tanrım, Cara arkadan müthiş görünüyordu ve Ares onun için yanıp tutuşuyordu.

"Bu, Hal."

Cara'nın bağlı olduğu cehennem köpeğini kurtarmak için buraya geldiklerini hatırlayan Ares'in yangını biraz olsun hafifledi.

İleride asma ağaçlarıyla sarılı bir malikâne belirdi. Malikânenin yanındaki ek binalar çimenlerin üzerinde benek benek görünüyordu. Malikânenin önündeki çimenlerin üzerinde ise Kynan da dâhil olma üzere yaklaşık on iki tane insan vardı. Bir pentagramın tam ortasında ise kafes vardı.

Ares'in öfkesi hemen kabardı. Ares'in vücudundaki her bir hücre o şeyi parçalayıp Chaos'a göndermek istiyordu. Tıpkı kardeşi ve oğullarını bulduğu gibi. Battle hemen toynakları yere vurup kafasını kaldırmaya başladı. O da cehennem köpeklerinden en az Ares kadar nefret ediyordu. Gardiyanların eskisi kadar düşmanca yaklaşmamaları bile atı sakinleştirmeye yetmiyordu.

"Sakin ol, oğlum." dedi Ares. "Bugün savaşılmayacağız." Bu çok kötüydü çünkü en az atı kadar enerji doluydu Ares de bugün. Gerçi bu durumdan Cara da biraz sorumluydu. Gardiyanlara yaklaşık on metre bir mesafe kalınca atı durdurdu Ares.

"Ares." Kynan bir adım öne çıktı. Diğerleri onu bir yandan büyük bir şaşkınlıkla izliyor diğer yandan da üniformalarına gizledikleri silahları kullanmak için tetikte bekliyorlardı. Eğer silah kullanırlarsa bu çok

büyük bir hata olurdu. Tek elini arkasına aldı Kynan. "Bunlar Yorkshire'daki birim gardiyanlarımız."

Ares Battle'ın üzerinden inip "Beni gördükleri için heyecanlanmış gibi duruyorlar." dedi.

Kynan alaycı bir gülümseyişle "Aylarca bu olaydan bahsedeceklerine emin olabilirsin." dedi.

Ares kakhaha attıktan sonra "Yıllarca demek istedin herhalde " dedi.

Hamileliğinin son aylarında olan bir kadın evden çıktı. Kadının mavi çizgili siyah saçı giydiği gotik kıyafetle uyum içindeydi. Kynan bir yandan Ares'e bakarken diğer yandan elini kadına uzattı. "Bu, benim eşim Gem. Onu da yanımda getirdim çünkü her an doğum yapabilir."

Kadın karnına dokunduktan sonra "O an geldi işte." dedi.

Kynan'ın gözleri fal taşı gibi açıldı. "Emin misin? Eidolon'u aramalıyız. Shade'i de. Ağrı kontrolünü o yapıyor, değil mi? Peki ya, Tayla. Tay'ı aradın mı?"

Ares babaların doğum zamanı yaşadıkları bu paniğin kurgu olduğunu düşünürdü hep. Kendi oğulları doğduktan haftalarca sonra bir elçi vasıtasıyla öğrenmişti Ares baba olduğunu. Ama doğum anında eşinin yanında olsa bile bu kadar çok kontrolden çıkacağını sanmıyordu. Bu zaman dilimi içinde erkeklerin doğumla ya da bebekle ilgili yapacak bir şeyleri olmadığı için herkes bu zorlu sınavdan sağ çıkmayı başırırsa her şey mükemmel olurdu.

Gem'in yüzündeki gülümseme ifadesi gitmiş yerine acı dolu bir ifade gelmişti. "Daha az önce konuştum onunla. Suyumun geldiğini söyledim. O da yardımcılarını hastaneye gönderdi."

"Suyun geldi mi?" Kynan hemen ceplerini karıştırmaya başladı. Muhtemelen anahtarlarını arıyordu. "Seni hemen yer altı hastanesine götürmeliyiz."

Yer altı hastanesi mi? O zaman Gem de şeytandı. Şeytan katili olan bir örgütün liderlerinden birinin karısı şeytandı yani? Belki de Aegis *değişmişti*.

Ares "Biz köpeği alıp gideceğiz hemen." dedi. Cara'nın kafesinin önüne geçmiş köpeği sevdiğini görünce neredeyse yüreğine inecekti Ares'in. Köpek ona bağlı olsa da onu öldürebilirdi. Yani belki de. Ares de bilmiyordu. Kahretsin, duygularını kontrol etmeyi öğrenmeliydi artık. Bir asker gibi düşünüp öyle davranmalıydı.

Cara'nın öncelikli durumu göz önüne alındığında bu, pek mümkün durmuyordu.

"Ah... bayan belki de o kadar yakın durmamalısınız kafese." dedi gardiyanlardan biri. Bütün Aegis durmuş öylece şaşırarak Cara'yı izliyordu. Hatta doğum sancısı çeken Gem bile.

Kynan en sonunda onu kucağına almayı başardı. Gem hemen Kynan'ın omzuna sarıldı ve başını boynuna yasladı. Bunu gören Ares'in boğazında bir şeyler düğümlendi. Böyle bir şeyi o da mı yaşamak istiyordu acaba? Ya da kıskanmış mıydı onları? Ares'in eşi hiç bu kadar şefkatli olmamıştı. Evet, çekici bir kadındı ama asla bu kadar samimi şeyler paylaşmamışlardı. Kynan eşinin karnına bakarken yüzünde endişe, mutluluk ve keyif ifadeleri vardı.

Ares'in bakışları Cara'ya yoğunlaşınca boğazına düğümlenen o şeyi yutmak zorunda kaldı.

Kes şu saçma sapan düşünceleri. Babasının bağırışını ve elinin tersiyle yanağına hafifçe vurduğunu hisseder gibi oldu. Babası uzun yıllardır mezarda olmasına rağmen hala ellerini Ares'in üzerinden çekmiyor, onu kendi yerine getirmek istiyordu.

Ares ilk defa babasının bu müdahalesinden hoşlandı. Cara'yı önemsemeyi bir an önce bırakmalıydı. Çünkü o kısa bir süre sonra ölecekti. Eğer *agimortus* yüzünden ölmece bile cehennem köpeğine bağlı olsa da

Ares'ten çok daha önce ölecekti. İki yüzyıl yaşamak bile ölümsüzler için kısacık bir zaman dilimiydi.

Peki ya, tüm bu senaryoları neden kafasında kurup duruyordu? Aşk onun hayatında yer alan bir şey değildi. Hiçbir zaman da olmamıştı. Birine önem vermek zarardan başka hiçbir şey getirmiyordu. Aptalca kararlar verdiriyordu. Buna çok defa şahit olmuştu. Adamlar bir kadının aşkı yüzünden mallarını, savaşları ve hayatlarını kaybetmişti.

Geri zekâlılar!

"William, al şunları." Kynan cebindeki anahtarları çıkarıp ona attı.

"Woodacre yakınlarındaki Rover'e kadar götüreyim sizi."

Orada bir kapı vardı ama buraya yaklaşık on beş kilometre uzaklıktaydı. "Kynan." Ares hemen malikânenin önündeki çitlerin orada bir kapı açtırdı. "Bunu kullan. Sizi doğrudan yer altı hastanesine çıkaracak."

Gem Kynan'ın omuzlarının üzerinden Ares'e hayranlıkla bakıp "Bu çok güzel. Ben de aynı güçten istiyorum." dedi.

Kynan güvenemediği için kapıya doğru hareketlenmedi ama Gem onu çekiştirdi. "Merhaba hayatım! Çocuğu burada doğurmamı mı istiyorsun? Bebeğimiz büyüğü biliyorsun. O yüzden karnımda olduğı sürece hiçbir şey bana zarar veremez."

Kynan Ares'e "Eğer bizi cehenneme gönderirsen bu kapıyla kendini ölmüş bil." der gibi bir bakış attı. Sonra kapıya doğru yöneldi ama adım atmadan önce birkaç saniyelik bir tereddüt yaşadı.

Ares Cara'ya doğru yaklaştı ama köpek bunu görüp havlamaya başlayınca olduğı yerde kaldı. Ama Battle durmadı. Kafesin önüne gidip köpeğe meydan okudu. Ares onu durdurmaya kalmadan şaha kalkıp kafesi parçalamaya çalıştı.

Cara hemen ayağa kalkıp sekiz yüz kiloluk bir savaş atı ve demir bir kafesin arasına geçti.

"Hayır!" Ares öyle bir bağırdı ki Battle hemen yere indi.

Ares bağırp durdurmamış olsaydı Battle Cara'yı ezecekti. Cara öylece duruyordu, şaşkın değildi. Battle'ın yüzünü okşamaya başladı. At hemen sakinleşti. Ama Ares hala bir yaprak gibi titriyordu. Korkusu bir anda öfkeye dönüştü.

"Lanet olsun!" diye gürledi. "Ne düşünerek bunu yaptın Cara? Seni öldürebilirdi."

"Benimle bu şekilde konuşma." Battle'ın yanaklarını okşarken bir yandan da Ares'e bakıyordu. "Gördüğün gibi, hiçbir şey olmadı. İyiyim ben."

Gardiyanlar elleri silahlarının üzerinde dururken geri çekildi. Harika! Şimdi hepsi Ares'in beceriksiz olduğı kadar aptal biri de olduğunu düşünüyor olmalıydı. Çok öfkelenen Ares "Battle, koluma geç." dedi.

Attan öylesine sinirli bir kişneme sesi çıktı ki Ares'in koluna geçtikten sonra bile o ses hala duyulabiliyordu.

Cara'nın suratı asıldı. "Bu, gereksizdi."

"Hayır." diye itiraz etti hemen Ares. "Öyle değildi. Eğer onu serbest bırakırsan başımıza iş açacaktı."

"Bununla başa çıkabilirdim."

"Ben hallettim ama. Hadi şu işi bitirelim." dedikten sonra gardiyanlara dönüp "Evin içinden dışarıyı çok iyi izliyorsunuz." dedi.

Gardiyanlar geri çekilmeye başlayınca Ares Cara'ya devam et anlamında bir bakış attı. "En üstteki kol

kafesi açmalı." dedi. Cara'ya zarar vermemek için köpeği yaralamayacak olsa da elini hemen kılıcına attı.

Cara en üstteki kolu çevirince kafesin kapağı açıldı. Cehennem köpeği içerden çıkar çıkmaz Cara'nın üzerine atlayıp onu yere devirdi. Ares'in kalbi duracak gibi oldu ama Cara'dan kahkahalar geldiğini duyup köpeğin yüzünü yaladığını görünce ortada korkulacak bir durumun olmadığını anladı. Hiçbir tehlike yoktu.

Hal hemen başını kaldırıp Ares'e baktı. Ares ise köpeğin ona duyulan nefreti net bir şekilde algılaması için başını çevirdi. Bu itle uğraşmak hiç de keyifli olmayacaktı.

"Cara, hadi gidelim. Bu köpekle daha fazla haşır neşir olmanı görmek istemiyorum."

Cara Hal'a üzerinden kalkmasını söylediği anda Hal çimenlere doğru koşmaya başladı. "Sadece koşmaya ihtiyacı var. Belki de kapıya kadar yürüyebiliriz ha? Bacaklarının açılmasını bir şans ver ona."

"Cara..."

"Lütfen."

Bu, Ares'in köpekle ilgili genel düşüncelerine ters bir şeydi ama bunu Cara için yapabiliirdi.

Askerlerine söylediği iki cümle geldi Ares'in aklına hemen. Bir kadının size hâkim olmasına asla izin vermeyin. Asla! Yoksa çok pişman olursunuz.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Cara ve Ares yavaş yavaş kapıya doğru yürümeye başladı. Bugün, Cara'nın günler sonra kendini biraz olsun normal hissettiği ilk gündü. Hal kuşların peşinden koşarken çimenlerin üzerinde yürümek iyi gelmişti. Hatta çok huzur vericiydi.

Cara "Neden cehennem köpeklerini sevmiyorsun?" diye sorunca Ares sızlanmaya başladı.

"Sevmiyorum." Üzerinde zırh ve silahlar olmasına rağmen tıpkı yırtıcı bir hayvan gibi yerin üzerinde adeta kayıyor ve tehlikenin kokusunu almak ister gibi sürekli etrafı kokluyordu. "Bütün benliğimle nefret ediyorum onlardan." dedi.

"Bu, biraz sert bir tutum ama."

Ares dönüp Cara'ya bakınca gözlerinden alevler çıkıyordu ama Cara bu ruh halinin doğrudan kendisiyle ilgili olmadığını biliyordu. "Çünkü bir cehennem köpeği erkek kardeşimi ve oğullarımı öldürdü."

"Ne kadar kötü." Boğazı öyle bir düğümlendi ki Cara'nın konuşmaya başlamadan önce birkaç kez yutkunması gerekti. "Sen ne yaptın?"

"O aşağılık köpeğin peşinden asırlarca koştum. Aynı sürüden olan birkaç köpeği öldürdüm ama asla onu yakalamayı başaramadım. En sonunda sürüdeki diğer köpeklerle birlikte beni felç edip günlerce canlı canlı yediler."

Ah, Tanrım. "Seni *yediler* mi?"

"Yeniden canlanabilme yeteneğim sayesinde, evet. Her ısırışlarını hissettim. Bir tanesi bacağıma kopardığında bayılmadım bile. Sonra başımın yanında bacağıma yemelerini izledim."

Cara'nın midesi bulanmaya başladı. Şu çimenlerin üzerinde atlayıp zıplayan Hal'ın bunları yaptığını hayal edemiyordu.

"Evet, bunu yapabilir." dedi Ares. Sanki Cara'nın düşüncelerini okumuş gibiydi. "O daha yavru. Ama gelişimlerini tamamladıklarında inanılmaz iştahlı olup bir bufalo büyüklüğüne ulaşabiliyorlar."

"Senin evindeyken sana saldıran gibi mi? Hal'ın babası gibi yani?"

"Hal'ın babası benim kardeşimi öldüren cehennem köpeğiydi zaten."

Ah...*çok fena!* Demek ki Kaos bu yüzden Ares'e karşı o kadar nefret doluydu.

"Hal...yani o...baksana şuna."

Hal tam o anda ağzını kocaman açarak bir kuş yakaladı. Zavallı kuş ani bir hareketle tüylerini saçarak kurtulmayı başardı Hal'ın elinden.

Ares "Evet." dedi. "Şuna baksana."

"Sen kötü bir köpeksin." dedi Cara. Hal kuyruğunu salladı, başını kaldırdı, ağzından salyalar akmaya başladı. Böyle bir yavru köpek nasıl olur da Ares'in bahsettiği canavara dönüşebilirdi?

Ares şöyle bir güldükten sonra "Sen bir de insanları yakalarken gör onu." dedi.

"Yani..." Cara zor yutkundu. "Yani insanları yiyorlar mı?"

"Nadiren. Onlar cehennemde yaşar. Buraya çağrılmadıkları ya da getirilmedikleri sürece insanların yaşadığı yerlere gelmezler."

"Yani cehenneme gidip geliyorlar. Orada avlanıyorlar o zaman?"

Ares başını salladı. "Onların kapı açtırmalarına gerek yok. Yeryüzünde oldukları zaman insanlar onları göremez. Aslında şuan bile insanlar onu göremiyor olabilir. Biz doğaüstü dünyanın bir parçası olduğumuz için görebiliyoruz onu."

Cara ellerini göğsündeki ize götürüp "Bunun yüzünden." dedi.

"Ayrıca Hal'a bağlı olduğun için." Ares'in bakışları Cara'nın elini koyduğu yere doğru kayınca içinde bulundukları durum korkutucu olmaktan çok erotikleşti. Than'ın evindeyken hissetmemesi gereken şeyleri hissettiğini, onu yalnızca mühür için değil daha başka nedenler için korumak istediğini, onu yatağa atıp bitkin düşene kadar onunla sevişmek istediğini söylemişti.

Cara'nın bunların hiçbirini istememesi gerekiyordu. Belki seks kısmını isteyebilirdi. Kalbini tekrar birine açmak büyük bir hata olurdu. Ama ne zaman Ares'in yüzüne baksa ya da kendini onun güçlü kollarına bıraksa korunmacı yönü kendinden geçiyordu. Ares Cara'nın güçlerini, zamanında yaptıklarını biliyordu ama asla onun deli olduğunu düşünüp onun hakkında ön yargılarda bulunmuyordu. Tek başına bunlar bile Ares'in puanını arttırıyordu Cara'nın gözünde.

"Bu ne, Ares?" Belki de bunu sormaması gerekiyordu ama hayatında bunca belirsizlik varken en azından bu konunun açığa kavuşmasını istiyordu. "Senin kim olduğunu bilmiyorum."

"Ben bir savaşçıyım."

"Evet, bunu biliyorum. Ama neden bunu söyleyip duruyorsun? Doğuştan bir savaşçı mısın? Yoksa kendi seçimin miydi? Şartlar mı bunu gerektirdi?"

"Hepsi." Başını kaldırıp çıkış kapısına doğru baktı. "Gitmeliyiz."

Cara Ares'in bileğini tuttu. Ares hareket etmedi ama Cara'nın elini de çekmedi. "Ne zaman doğdun?"

"Kahretsin. Cara bak, bunları konuşmak için zamanımız yok." Bu sözleri kızgınlıkla söyledi Ares ama sonra derin bir iç geçirdi. Cara Ares'in avucunda olduğunu biliyordu. En azından o an için.

"Hadi. Ben senin istediğin her şeyi yaptım. Bana bu kadarını borçlusun."

Ares tek kaşını kaldırıp "Orgazmlar yeterli gelmedi mi?"

Cara'nın midesinde kelebekler yavaş yavaş hareketlenmeye başladı. "Kadınlar seviştikten sonra sohbet etmek de isterler. Ama sen beni bundan mahrum ettin."

"Ama sana en azından yastık getirdim." Ares Cara'nın yüzünün düştüğünü görünce gözlerini devirip "İ.Ö. otuz ikinci yüzyılda doğdum."

"O zaman ne olduğunu biliyor muydun?"

Ares başını kaldırıp gri gökyüzüne baktı. "Yirmi sekiz yıl boyunca insan olduğumu düşündüm. Annem insanların bebeklerini yataklarından çalıp bizimle onları yer değiştirmiş. Anne baba olarak bildiğimiz kişilere kendi seçtiği isimleri bize koymaları için ise bir çeşit büyü yapmış."

"Çaldığı bebeklere ne oldu?"

Ares bir anlık tereddütten sonra "Bilmek istemezsin." dedi.

Hayır, istemiyordu. "Nerede büyüdün?"

"Mısır'da." dedikten sonra Hal'a baktı Ares. "Şimdi, gidiyoruz."

Ares'i duymamış gibi yaparak sorularına devam etti Cara. "Çocuklarım vardı demişti. Eşin de var mıydı?"

"Seni bayağı eğlendirdim..." dedikten sonra birden arkasına dönünce Ares Cara çılgılık attı. "Kimsin? Çık ortaya."

Malikânenin demir kapısında bir adam belirince Cara ayak sesleri duydu.

"Be... ben David. Gardiyanım."

Cara'nın arkasından derin bir ses gelince Hal hemen yanına gelip sindi. Cara eliyle başını okşayarak sakinleştirdi köpeği. "Tamam, Hal. Şşş." İhtiyaç duydukları en son şey köpeğin Aegis üyelerinden birini parçalamasıydı.

Ares Cara'nın elinden tutup dışarı çıkardı onu. Hal da onları takip ediyordu. Ama Hal'ın kulakları hala arkada duydukları sesteydi ve hafifçe hırıliyordu. Gardiyan akıllı davranıp ellerini yukarı kaldırarak geri çekildi.

Aegis'e ait topraklardan çıkar çıkmaz önlerindeki ormandan bir sürü yaratık çıktı. Cara çığlıklar atmaya başladı hemen.

Ares ani bir hareketle kılıcını çekip bir kapı açtırdı. "Cara, git!" Cara kapıya doğru güçlükle ilerlerken Ares bir şeytanın başını gövdesinden ayırdı.

Cara'nın boğazına bir şey dolandı ve onu geriye doğru çekmeye başladı. Topuklarıyla yere güçlü bir şekilde tutunup bir yandan da ipi yakalamaya çalışırken gri tenli bir şeytanın onu kendine doğru çektiğini fark etti. Siyah tüylü ve keskin dişli bir şey geçti Cara'nın gözünün önünden. Hal Cara'yı esir etmeye çalışan şeytanı parçalarken çığlıklar atıyordu şeytan.

"Cara!" Emekleyen bir şeytan yaklaşırken Ares'in zırhına bir kanca atıldı. Tam hançerini fırlatıyordu ki yere düştü Ares. Hançer yaratığa değmedi bile. "Senin varlığın..." Başka bir şeytanın yüzüne bir yumruk yerleştirirken sustu ve sonra "savaşma gücümü azaltıyor." diye devam etti.

Cara tam kapıdan çıkmak üzereydi ki yeşil teni pullu bir şeytan sıkıca yakaladı onu. Yere öyle sert bir şekilde düştü ki Cara nefes almakta zorlandı. Nefes almaya çalışırken canı çok yandı. Sonra tırtıklı bir hançerin boğazına inmek üzere olduğunu görünce kanının donduğunu hissetti.

Birden Ares çıkıp geldi ve uçarak şeytanın kafasına vurdu. Hançer şeytanın elinden fırlayınca Cara da kanlar içinde yere düşen şeytanın altında kalmamak için yuvarlandı ve böylece hem şeytanın altında kalmaktan kurtuldu hem de hançeri yakaladı. Tam başka bir şeytan üzerine atlayacaktı ki hançeri şeytana sapladı. Şeytanın tam da bağırsaklarına isabet ettirmişti. Bu şeytan da yere düşer düşmez başka bir şeytan daha belirdi. Bu sefer de Ares'in baş kesen kılıcı girdi devreye. Cara bir an eğer bu Ares'in güç kaybetmiş haliyse normal halindeyken nasıl savaştığını merak etti.

Cara'nın üzerine atlamak üzere olan başka bir şeytanın işini ise Hal bitirdi, oklar adeta havada uçuşuyordu. Cara başını kaldırıp baktığında gardiyanların ellerinde kılıçlar ve oklarla üzerlerine koştuklarını gördü.

"Kapı!" diye bağırdı Ares. Evet, Cara da bunu yapmaya çalışıyordu zaten. Bu kan gölünün ortasında emekleyen Cara neyse ki kapıya ulaştı ve bir sis bulutunun içine girip gözden kayboldu.

Ares'in Yunanistan'daki adasına geldi Cara. Hal da onunla birlikteydi. Hal'ın tüylerinin kan izleri içinde olduğunu gören Cara hemen onun yaralanıp yaralanmadığına bakmak için eliyle muayene etti Hal'ı. Ufak tefek birkaç çizgi vardı ama bunların hepsi Cara'nın gücü olmadan da iyileşebilecek türden yaralardı. Ares'in yanında çalışanlar ona doğru koşarken Cara hem şaşkındı hem de acı çekiyordu. Bütün şeytanlar ona doğru koşarken Cara'nın hissedebildiği tek şeyin huzur olması ne kadar tuhaftı!

Üzerindeki zırhı çıkarmamış olan Limos "Cara! Ares nerede?" diye sordu.

Cara ayağa kalkıp "Şeytanların saldırısına uğradık. O hala orada, onlarla savaşıyor."

"Tamam, hadi gel içeri geçelim." dedikten sonra Cara'nın koluna girdi. Hal hırlamaya başladı. Bir yandan dans eden Limos diğer yandan da Cara'nın kalçasındaki hançeri almaya çalıştı.

"Hayır!" Cara Limos'un elini tuttu. "Ona sataşma. Hal, tamam. Sakin ol. Bunların hepsi, arkadaş, yani iyi insanlar."

Hal'ın çok öfkeli olduğu gözlerinden okunuyordu ama hırlamayı bıraktı. *Neredeyiz biz?*

"Güvendeyiz." diye cevap verdi Cara. Tıpkı rüyalarındaki gibi. "Burası, Ares'in adası."

Seni ben koruyorum. Ramreellere sürtüne sürtüne sıvışıp ortadan kayboldu Hal.

Cara Limos'a dönüp "Ares'e bir şey olacak mı? Bir sürü şeytan vardı orada. Belki de sen yardım edebilirsin."

Limos gülümseyerek "Güven bana, ona hiçbir şey olmayacak."

"Ama Aegis'ten bir sürü insan vardı. Ares de ona tuzak kurulmasından korkuyordu zaten."

"Dinle beni, insanoğlu." Limos boğazına dokununca zırhı kayboldu. Tekrar eski Havai tarzı kıyafetlerine geri döndü. "O, ölümsüz. Orada cehennem köpeği olmadığı sürece..."

"Vardı." diyerek yalan söyledi Cara.

Limos bir anda donup kaldı. "Ne? Emin misin?"

"Evet." Cara yutkundü. Yalan söylediği için kendini suçlu hissediyordu ama Ares'in güvenliğini riske atamazdı. "Lütfen. Yardım et ona."

"Lanet olsun!" Limos hemen bir kapı açtırdı ama içeri girmeden önce Cara'ya dönüp parmağını sallayarak "Burada kal ve her ne olursa olsun evden ayrılma." dedi.

* * *

Limos'a "*Cara sana ne dedi?*" diye bağırdı Ares kalan son şeytanı da vitrindeki böceği ezer gibi kılıcıyla yerle bir edince. Gardiyanların hepsi yaralanmıştı. İki tanesinin durumu ciddi gibi duruyordu. Bir tanesi de ölmüştü. Onlarca şeytan da paramparça bir halde yerde yatıyordu.

Cara kapının içine girip kaçınca bir kısmı orayı terk etmişti. Çünkü onların asıl hedefi Cara'ydı. Hedefleri kaçıktan sonra Ares'e ya da Aegis'teki yardımcılara yem olmak istememişti hiçbiri.

Limos elindeki hançeri çimenlere sürerek kan izlerini sildi. "Bana yalan söyledi. Onu öldüreceğim."

"Tabii benden önce yakalayabilirsen." Söylediği yalandan dolayı Cara'nın yanında bir tane bile atlı kalmamıştı. Kılıcını şeytanın gövdesinden aniden çeken Ares "Than'ın öfkesi geçti mi?" diye sordu.

"Evet. Cennetten kovulan bir melek ile ilgili bilgi edinmek için Yeni Zelanda'ya gitti."

"Ona yardım et." dedi Ares. "Ona ihtiyacımız var. Hadi."

Limos hemen başını eğip "Emredersiniz, efendim." dedi. Limos yaptığı işlemeleden sonra tüm sempatiğini kullanarak gülümsedi ve bir kapı açtırıp gözden kayboldu.

Ares de kapıdan geçip büyük odasına geldi. Ortalarda hiç kimse yoktu.

"Cara!" diye gürledi.

Torrent elinde dumanı tüten ve fırınlanmış kuzu ve sebzelerin olduğu bir tabakla mutfaktan çıkınca Rath da hemen peşinden geldi. "Birkaç saniye öncesine kadar buradaydı." dedi.

"Lanet olsun!" Ares evi dolaşmaya başladı. Öfkesinin yanına bir de korku eklenmişti. Ares'in kaldığı odada da diğer odalarda da yoktu. Tek tek odaları dolaşırken birden telaşlandı.

Sonra aklına bir yer geldi.

O oda.

Ares içindeki büyük korkuyla baş etmeye çalışırken kileri geçip koridorun sonuna doğru yürüdü. Merdivenlere açılan kapı aralıktı. Ares'in şüpheleri doğruydı. Aşağı doğru inen merdivenleri üçer üçer inmeye başladı. Dar geçit karanlıktı ama odanın içinden bir ışık geliyordu.

Odanın içindeki ışığın söndürülmemesi Ares'in isteğiydi. Hem de yedi gün yirmi dört saat boyunca.

En son basamağa vardığında durdu. Çünkü eski ve eğik kitap raflarının önünde duran Cara'yı görebiliyordu. Ares'in burada sakladığı işlemeli kutuyu açmıştı. İçindekileri ise elinde tutuyordu. Ares'in aklına Cara'nın güvenliği gelince birden adrenalini seviyesi de öfkesine karıştı.

"Ondan uzak dur!" diye bağırdı Ares.

Cara olduğu yerde sıçrayıp kapıya doğru dönerken elindeki kilden yapılmış at ve köpeği neredeyse yere düşürecekti.

Tanrım. Eğer o oyuncakları yere düşürseydi Ares onu... ahh. Tanrım.

"Özür dilerim... Ben..."

"Benim eşyalarımı karıştırıyordun."

Cara elindeki oyuncakları ve ahşap bebek çingırağını dikkatle kutuya koydu. Ama bronz yüzüğü ve yeşil zümrüt taşı başparmağıyla okşadı. "Çok güzel." diye fısıldadı.

Ares'in boğazı düğümlendi. "Eşimindi."

Onu da kutuya koyduktan sonra "Diğerleri?" diye sordu Cara.

"Oğullarımındı. Şimdi çık dışarı."

"Işık açık..."

"Çık dışarı!"

"Ben yalnızca senin hakkında daha çok şey öğrenmek istemişim."

"Ailemin öldürüldüğünü söylemişim sana. Daha ne bilmek istiyorsun ki?" Odanın içine girince tuhaf hissetti Ares kendini. Yıllardır hiç girmemişti bu odaya. Vulgrim burayı sürekli temizliyor ve ışığının açık kalmasını sağlıyordu ama Ares'in buraya gelmeye cesareti yoktu. Bu kadar korkak olması zaten öfkeli olan Ares'i daha da delirtti. "Çık dışarı!"

Cara'nın gözlerinde bir acıma ifadesi belirdi. "Ailen adına çok üzüldüm." Cara kutuyu o kadar sessiz ve yavaş kapattı ki Ares bile ses duymadı. Ares'in insan olduğu zamanlarla ilgili getirebildiği her şeyi tuttuğu odaya şöyle bir göz attı Cara. "Işık neden açıktı?"

Ares ona kaç defa dışarı çıkmasını söylediği halde hala durmuş ışıkları soruyordu. Onu tutup dışarı atmalıydı ama ona dokunma konusunda kendine hiç güvenmiyordu. Hem çok sinirliydi hem de onu deli gibi istiyordu.

"Işığı sürekli açık tutuyorum. Çünkü en küçük oğlum karanlıktan çok korkardı." O zamanlar oğlunun bu korkusunu hiç anlamamış ve çok saçma bulmuştu. Çünkü Ares küçükken hiçbir şeyden korkmamıştı.

Oda gittikçe klostrofobik bir hal almaya başlamıştı. Cara'ya dışarı çıkmasını söylemeyecekti tekrar. Ares ani bir dönüşle çıkıp gitti odadan. Bazen en iyi strateji ısrarcı olmak değil geri çekilmektir.

Cara arkasından seslense de Ares merdivenleri çıkmaya devam etti ve yatak odasına girdi. Yalnızca altmış saniye kadar yalnız kalmaya ihtiyacı vardı...

"Ares."

Kahretsin! Ares arkasına dönmek yerine son gün ışığının denizde bıraktığı pırıltıyı izledi. Günün en çok sevdiği zaman dilimi buydu. Güneşin yani savaşçıların bir kenara çekilip gecelerin kol gezmeye başladığı anlar. Günün bu küçük zaman diliminde her şey çok sessiz oluyordu. Aklına asker olduğu zamanlar gelince buna "barış gölgeleri" dendiğini hatırladı. Çünkü savaş ne kadar şiddetli olursa olsun bu zaman dilimi gelince herkes taktiklerini masaya yatırırken savaşın şiddeti de azalırdı.

Cara sessizce "Ne oldu?" diye sordu. "Yani, demek istediğim tüm bunlar nasıl oldu?"

Uzaklarda, Yunan sahili ışıklandırılıyordu. Mutfak bacalarından ve kumsallarda yakılan ateşlerden çıkan cılız dumanlar gökyüzündeki bir avuç buluta erişiyordu. Ama şiddetli rüzgâr, bardaktan boşanırcasına yağan yağmur ve belki iki ya da daha fazla kasırga uyabilirdi ancak onun şuanki ruh haline.

"Yirmi sekiz yaşındaydım. Kardeşim, eşim ve oğullarımla evdeydim. O zamanlar insan olduğumu düşünüyordum ve şehri istila edenlerin insan görünümlü şeytanlar olduklarını bilmiyordum. Oğullarımı kardeşimle birlikte şehir dışına kaçırdım ama beni ve eşimi yakaladılar. Karıma işkence edip onu öldürmelerini zorla izlettiler. Sonra beni serbest bıraktılar. Sonradan tüm bu yaşananların nedeninin cehennemden çağrılmamız olduğunu öğrendim. Kardeşlerim ve benim için vakit gelmişti."

"Ne yaptın?" Sesinde en ufak bir ima yoktu. Ares işte bu yüzden anlatmaya devam etti.

"Şeytanlar kendi suretlerinde cehennemden çıkıp buraya doğru gelirken ben de gidip Ekkad ve oğullarımı bulup bir ordu kurdum. Bu kargaşada Limos cehennemden kaçıp bizi buldu ve bize varoluşumuzla ilgili tüm gerçekleri anlattı. İnsanları yok etmek için kötü ruhlarla birlik olmamızı ve bizim insanlar hakkında bildiklerimizden yararlanmak istemişler. Limos beni uyarmıştı. Şeytanların bizi kendi taraflarına çekebilmek için her şeyi yapacaklarını, onlara katılmazsam oğullarımı öldüreceklerini söylemişti. Onu dinlemeyip ailemi koruyabileceğimi düşünmüştüm."

Şöyle bir güldükten sonra başını iki yana salladı. "O kadar aptalmışım ki. İki yıl boyunca kardeşlerimle birlikte şeytanlarla savaştık. Ekkad benim sağ kolumdu, strateji uzmanımdı. Oğullarıma da öğretmiştim nasıl savaşılacağını. Onlar da benim gibiydi. Ne kadar küçük olurlarsa olsunlar çevik ve güçlüydüler. Çok çabuk iyileşiyorlardı. Bir gün savaşın şiddeti hiç olmadığı kadar çok arttı. Asker sayımız onlara kıyasla çok azalınca oğullarımı Ekkad ile birlikte çadıra gönderdim. Geri döndüğümde onları buldum." Gözlerini kapatsa da anıları gitmedi gözlerinin önünde. "Cehennem köpeği..."

"Tamam. Daha fazla anlatmak zorunda değilsin."

"Evet. Zorundayım." Güçlkle nefes aldı. "Kardeşim ve oğullarım benim yüzümden öldü. Çünkü şeytanlar bana nasıl zarar vereceklerini çok iyi biliyorlardı. İşte o gün, mührüm kırılmadan önce olabileceğim en sert kişi oldum. Öfkeden deliye döndüm. Kuracağım ordu için gerek rüşvetle gerek zorla pek çok insan topladım. Kadın, erkek, çocuk. Hiç önemli değildi kim oldukları. İstedğim tek şey bütün şeytanların ölmesiydi. Tüm insanları araç olarak kullandım sadece. Bekleyip mümkün olduğunca kayıp vermeden ilerlemek yerine sert müdahalelerle kısa sürede zafer elde edebileceğim stratejiler uyguladım. Yani, kendi isteklerim için hepsini ölüme gönderdim. Kardeşlerimin de yardımıyla melekler tarafından kontrol altına alınıp lanetlenene kadar bu böyle devam etti."

Ares, Cara'nın birden kendisinden uzaklaştığını hissedebiliyordu. Bunu ses tonundan anladı. "Peki, neden bu olayın kanıtları yok?"

"Çünkü melekler her şeyi halletti. İnsanların hafızalarını sildiler, alternatif senaryolar ürettiler ve tüm yazılı belgeleri yok ettiler. Asıl dünya o zaman başladı işte."

Uzun süren sessizlikte kayalara vuran dalgaların sesi duyuldu. "Şeytanlar aileni öldürdüyse."

"Neden onları yanımda çalıştırıyorum?" Bu soruyu hiç beklemeden cevapladı. "Vulgrim'i bulduğumda daha küçücük bir çocuktü. Bağlı olduğu sürü bir salgında ölmüştü. Yaşayan herkes ölüyordu o salgında. Vulgrim hariç. Limos, babasının bu hastalığa bağışıklık geliştiren başka bir sürüden olduğunu düşündü. Kendine bakamayacak kadar küçüktü. Onu neden tek başına bırakmadığımı bilmiyorum. Aslında Ramreellere bir düşkünlüğüm de yok ama onu yanıma aldım. Onu eve getirip keçi sütüyle besleyerek sağlığına kavuşturdum."

"Ne kadar düşüncelisin."

Ares omuzlarını silkti, hala denize bakıyordu. Üzerindeki su yosunlarının pırıltılar oluşturmalarına rağmen deniz suyu biraz kararmıştı. "Sonra iyi bir çocuk oldu. Asabi bir gençlik geçirdi. Ama benim ona gösterdiğim özen ve onun bana bağlılığı sorgulanmaz bile. Beni babası yerine koyuyor."

"Ama şimdi... hizmetkârın."

Ares güldü. "Zorla hizmetkârlık yaptırılıyormuş gibi davranmasını seviyor. Ama asla bunun için zorlanmıyor. Ona hep iyi davrandım ve istediği zaman kendi evine taşınabileceğini söyledim. Ama o burada kalmayı tercih etti. Eşiyle birlikte adanın diğer ucunda yaşıyor. Ayrıca tüm çalışanlardan da o sorumlu. Buradaki Ramreellerin hepsi onun sürüsünden. Oğlu Torrent ise onun komutan muavini."

"Ona çok düşkünsün."

Ares yüksek sesle söyleyemeyeceği kadar çok düşkündü ona. Vulgrim'e ata binmeyi öğretmesini hatırladı birden. Vulgrim yaklaşık on kez attan düştükten sonra Ramreel psikolojisinin ata binmeye müsaade etmediğini fark etmişti Ares. Ne zaman Ares ile uğraşmak istese hemen bu olayı hatırlatırdı Vulgrim ona. Ares o anlarda ona çok sinirleniyordu ama aslında onunla uğraşmaktan keyif de alıyordu.

"Komik ama bazen onun oğullarımla iyi anlaşış anlaşamayacağını düşünüyorum." dedi. Tabii eğer hayatta... neyse.

Tekrar uzun bir sessizlik oldu. "Eşine âşık mıydın?"

Ares gülümsedi ama Cara bunu göremedi. "Aşk hiçbir zaman bizim hayatımızın bir parçası olmadı. Anlaşmalı bir evlilik yapmıştık. Eşim ondan nelerin beklendiğini biliyordu ve beni yeterince memnun edebildi."

"Yeterince... Onun yerinde olmak çok eğlenceli olsa gerek."

"Güzel bir hayatı vardı." Kötü olan tek şey ölümüydü. "Kendini onun yerine koyup sinirlenmene gerek yok. Onu asla dövmedim, istediği her şeyi alabilmesi için para verdim, asla metresim olmadı."

"Ne kadar da düşüncelisin!"

Cara'ya döndü ve rüzgârın esmesiyle birlikte yüzüne gelen saçlarını çekti. "Bunun düşünceli olmakla bir alakası yok. Açık konuşmam gerekirse, evet, ben aşağılık herifin tekiyim. Hiçbir zaman kadınlara ilgi duymadım. Benim hayatım hep savaşmakla geçti." Kaşlarını havaya kaldırdı. "Yunan Tanrısı Ares adını ben-den alır."

Cara gözlerini devirerek "Bu ego patlamasından başka hiçbir şey değil."

"Yunan İmparatorluğu'nun hüküm sürdüğü zamanları özledim. Tanrı olmak çok güzeldi." dedikten sonra iç geçirdi Ares. "Sonra tek tanrılı dinler geldi ve her şeyi berbat etti."

"Vay canına be! Bak çok üzüldüm şimdi."

Ares Cara'nın söylediği iğneleyici sözlere güldü. "Sanırım insanlar için her şeyi daha da kolaylaştırdı ama insanlar onları yanlış yorumladı. Bugün yaşayan insanlar o dinlerin yıllar geçtikçe nasıl değiştirilip yorumlandığını bilmiyorlar. İnsanların ruhlarını emanet edecekleri dinleri araştırmaktan çok yeni alacakları bir arabayı araştırmaları bana çok tuhaf geliyor. İnançlarını SORGULAMALILAR. Ama tarih tüm insanları şaşırtacak."

Cara tek kaşını kaldırdı. "Sanırım birileri artık Yunan tanrısı olamadığı için çok üzülüyor." Yüzüne bir gülümseme ifadesi gelip oturdu Cara'nın. Sonra ellerini göğsünde birleştirdi ve göğüsleri mükemmel bir şekil aldı. "Sen ve kardeşlerin tarihin oluşumunu izlemekten ve bunun bir parçası olmaktan çok keyif almış olmalısınız."

"Zaman zaman." dedi Ares. Tekrar arkasına dönüp denize baktı. Kayıkların ışıklarına takıldı gözü. "Ama genelde olayları uzaktan izleriz ve bunların mühürlerimizin kırılmasına neden olup olmayacağını araştırırız. Ayrıca üzülerek söylüyorum ki *agimortus*larımızın yerini bulmak ya da onu korumak yerine aylak aylak dolaştığımız zamanlar da oldu."

Cara "Özür dilerim." dedi. "Biraz bencil davrandım." Ares Cara'nın elini sırtında hissedince o kadar şaşırdı ki hareket edemedi.

"Bencil mi? Sahip olduğun her şey elinden alındı. Nasıl bencil olabilirsin ki?"

"Bunun senin için çok zor olduğunu düşünemedim. Kardeşin sana düşman oldu bir anda. Belki kısa bir zaman sonra sen de aynı kadere mahkûm olacaksın."

Tanrım. Cara ciddiye. Gerçekten Ares'in hislerini önemsiyordu. Ares bu durumdan hoşlanıp hoşlanmaması gerektiğinden emin değildi ama bu konu hakkında kesinlikle konuşmak istemiyordu. "Limos'a neden yalan söyledin?"

Cara'nın eli birden Ares'in boynuna kaydı. Güçlü ve esnek parmaklarıyla Ares'in gerilen boyun kaslarına masaj yapmaya başladı. Anlattığı tüm kötü şeylere rağmen Cara hala ona dokunmak istiyordu. Onu sakinleştirmek istiyordu. Aslında bunları hak etmiyordu ama Cara'yı durdurmak için de bir şey yapmadı.

"Cara? Neden?"

"Çünkü senin için endişelendim."

Bu, Ares'in biraz hoşuna gitmişti. Ama biraz da keyfini kaçırmıştı. Ares'in kendini koruyamayacağını mı düşünmüştü? Kendi hayatı bu kadar mı değersizdi? Ares Cara'nın etrafında dönüp "Bu aptalcaydı, Cara! Kendini savunmasız bir halde bıraktın. Gelip sana saldırımlarını mı istiyorsun? Bu mu yani?"

"Ha...hayır." Cara geri çekildi. Tam o an gözlerindeki çaresizlik çok net bir şekilde görülüyordu. Ares bu ifadeyi hayatı boyunca çok defa görmüştü. Ares Cara'ya doğru yaklaştı ama duyduğu bir havlama sesiyle kalbi Battle'ı bile kıskandıracak bir hızla atmaya başladı. Hal'ın duvara çıkıp boğazına yapışmak üzere olduğunu görmek için aşağı bakmasına gerek yoktu Ares'in.

"Hal." Cara o kadar sakin bir şekilde söyledi ki bunu hiç kimse az önce ağlamak üzere olduğuna inanmazdı. Lanet olsun ki... Ares tüm bu zaman dilimi boyunca Cara'yı biraz sertleştirmeye çalışmıştı ama

Cara zaten yeterince kıvama gelmişti. Kendini hemen toparlayıp "Bana zarar vermeyecek." dedi.

Köpek hala hırlamaya devam ediyordu. Muhtemelen Cara'nın söylemek zorunda kaldığı cümleye inanmamıştı. Bir anda hareketlenip Ares'in boğazına sarıldı köpek. Köpeğin dişleri ona bir zarar vermemişti ama Ares kıpırdıyamıyordu.

"Cara." dedi. "Bu ne şimdi?"

Cara dudaklarını yaladı. "Öfken onu korkutuyor. Beni kandıracağını düşünüyor."

"Onu böyle olmadığına inandır." Bu olayı atlattıktan sonra Ares bir şamana, büyücüye ya da sihirbaza gidip cehennem köpeğinin bağlılığını bozacak bir büyü yapmalarını isteyecekti. Çünkü bu lanet olası köpeğin ölmesi gerekiyordu. Tabii babasının da.

Cara yavaşça ikisini de sakinleştirdi. Bir elini Hal'ın ensesine diğer elini de Ares'in sırtına koydu. Cara'nın göğüsleri Ares'in göğsüne değiyordu. Sonra birden parmak uçlarında yükselen Cara Ares'in dudağına bir öpücük kondurdu. Ne olsa beğenirsiniz, Hal'ın hırlamaları yavaşladı.

"Gördün mü Hal." dedi. "Ares bana zarar vermeyecek." Cara boynunu okşayınca Ares zevk içinde inlemeye başladı. "Zarar verecek misin?"

"Hayır." dedi Ares. "Asla."

Ama Ares bir savaşıydı. Eğer bir gün Cara'ya zarar vermek ve dünyayı kurtarmak arasında bir tercih yapmak zorunda kalırsa neyi seçeceğini biliyordu. Bu tercih ilk defa canını sıktı Ares'in ve ilk defa gerçek bir savaşı olduğunu hatırlattı.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Cara'nın neler olduğu konusunda hala hiçbir fikri yoktu. Hal birden ortaya çıkmış ve Cara ne söylese de Ares'in ona zarar vereceğini düşünüyordu.

Seni öldürebilir.

"Hayır. Öldürmeyecek."

Yapabilir. O kötü birisi. Benim sürümü öldürdü. Şimdi de babamı öldürmek istiyor.

"Biliyorum." diye fısıldadı Cara. Ares ve Kaos'un birbirlerine yaşattıkları acı şaşılacak cinstendi.

Onu ısıracam.

"Hayır!" Cara hemen sakinleştirmek umuduyla Hal'in tüylerini okşamaya başladı. "Beni koruması için ona ihtiyacım var. Tıpkı sana ihtiyacım olduğu gibi. Benim ölmemi isteyen pek çok kötü insan var. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Hal tekrar hırlamaya başladı. *Onları öldüreceğim.*

İçinde 'öldürmek' ifadesi geçen tüm konuşmalar Cara'yı çok rahatsız ediyordu. Bu dünyaya ve bu varlıklara alışıp alışmadığından hala emin değildi. Zaten alışmak da istemiyordu. Hiç kimse ölüm konusunda bu kadar duyarsız olmamalıydı.

"Hal, sen yalnızca *bizim canımızı acıtmak* isteyenlere zarar vermelisin."

War gibilerine yani.

"O bize zarar vermek istemiyor." Tüm bu konuşmalar onları sessizce dinleyen Ares'e çok tuhaf geliyor olmalıydı. Ares'in seçiren her kası Hal'in pençelerini duvara daha da sıkı saplamasına neden oluyordu. Hal'in pençe izleri duvarda siyah yol gibi izler bırakıyordu. Bu durum Cara'yı çok korkuttu. Hal ile birlikte daha ne gibi sürprizler yaşayacağını merak ediyordu. Cara yavaşça elini Ares'in ipek gibi saçlarında gezdirdi. Sonra da burnuyla hafifçe Ares'in yanağını okşadı. "Gördün mü? O, beni seviyor."

Hal'dan gelen belli belirsiz bir hırıltı yine ikna olmadığını gösteriyordu. Cara Ares'i tekrar öptü. "Öp beni." diye fısıldadı sonra da. Ares'in kıpırdayamadığını bilse de başını gömüp öpmeye başladı Cara. Bu delice olsa da Cara Ares'in dudaklarını hissederken teninin ürperdiğini fark etti.

Cara Ares'i öpmeye devam etti. Hal'in hırlamaları yavaşça azaldı. Hal, Ares'in boynunu bırakınca Ares büyük bir rahatlama yaşadı. Cara'dan uzaklaşmadı. Aksine bir kolunu beline dolayıp onu biraz daha çekti kendine doğru.

"Gidebilirsin, Hal. Şöyle bir adayı kontrol et ve benim güvende olduğumdan emin ol. Şu fareleri de bul."

Dudakları harikaydı. Hal giderken Ares'e uyarıcı nitelikte bir bakış attı. *Bu adam senin için tehlikeli.*

Evet, öyleydi. Ama Cara hiçbir şey söylemeden yalnızca daha da sıkı sarıldı Ares'e. Cara tam onu bırakacağını düşündüğü anda Ares tekrar dudaklarını öptü. "Köpeğinden nefret ediyorum." diye mırıldandı arada, "Onun içini doldurup duvarıma asmak istiyorum. Ama onunla, seninle ve kendimle savaşmaktan yoruldum."

Kendiyle mi? "Bu ne demek?"

Ares boynundaki hilal şeklindeki yaraya dokunup zırhından kurtuldu. Sonra bacaklarıyla Cara'nın bacaklarını açtı. Cara Ares'in penisinin yaptığı baskıyı hissedince zevkten neredeyse inleyecekti. "Bazen

savaşı kazanmak için taktik değiştirmek gerek demek." dedikten sonra gülümsedi. "Gördüğün gibi bu kadar da esnek olabiliyorum."

Ares Cara'yı tuttuğu gibi bahçeye açılan kısımdaki kanepenin üzerine yatırdı. Kanepenin minderleri ikisinin de ağırlığı karşısında iyice gömüldü. Ares nasırlı ellerini Cara'nın kazağının içine atıp doğrudan göğüslerine dokununca şaşırdı.

"Sutyen takmamışsın." dedi fısıldayarak. "Çok teşekkür ederim. Nefret ediyorum o tuhaf şeylerden. İnsanların ürettiği en saçma sapan şey bence."

Cara Ares'in elini tutup onu yüreklendirdi. Ares'in hem bu kadar kaba olup hem de bu kadar narin okşamasına inanamıyordu. Uzun uzun okşadı göğüslerini ve göğüs uçlarını canını yakacak kadar çok sıkı. Göğüsleri şişti ve acımaya başladı. Ama sanki Cara'nın ne istediğini anlamış gibi kazağı çıkarıp yere attıktan sonra yalamaya başladı göğüslerini. Ares sertleştikçe Cara kendinden geçiyor, nefes almakta zorlanıyor ve inanılmaz tahrik oluyordu.

"Eveeeeet..." Cara'nın zevk dolu inlemelerine kayalara çarpan dalga sesleri ve denizin üzerinde uçan kuşların sesleri eşlik ediyordu. Bu, şimdiye kadar yaşadığı en güzel andı. Bu anı asla unutmayacaktı.

Aklındaki kötü düşünceleri bir kenara atıp tırnaklarını Ares'in omzuna geçirip onu biraz daha kendi üzerine çekti. Ares Cara'nın bacaklarını ayırıp vücudunu oraya yerleştirdi. Cara kıvrınmaya başladı. Şuanda inanılmaz bir şekilde yanıyordu ve Ares'i arzuluyordu.

Ares hemen fermuarını açtı. Penisi ortaya çıkar çıkmaz Cara hemen eline alınca Ares zevkten inlemeye başladı.

Göz göze geldikleri anda birbirlerini ne kadar çok istediklerini anladılar. Her ikisi de kesik kesik nefes alıyordu. Ares hemen elini Cara'nın beline dolayıp kıvrımlarını okşamaya başladı. "Çok ıslaksın." dedi ve bir parmağını Cara'nın vajinasına soktukten sonra "Ve çok dar." dedi. Cara o anda neredeyse boşalacaktı.

"Seninle sevişemeyecek kadar güçsüz olduğumu düşünüyordun." dedikten sonra Ares'in penisini eline alıp okşamaya başladı. Ares zevkten dört köşe oldu.

"Yanılmışım." diye fısıldadı Ares. "Battle, Hal ve benimle nasıl uğraştığını gördüm. Çok yanlış düşünmüşüm."

Ares koltuğun üzerinde doğrulduktan sonra Cara'nın pantolonunu ve kendi kıyafetlerini çıkarıp öylece durdu karşısında. O kadar güzel ve kaslı bir vücudu var ki Cara'nın ağzı açık kaldı.

Ares kendi penisini okşamaya başladı ve "Bunu daha önce hiç yapmadım." dedi.

"Yani...hiç mastürbasyon yapmadın mı?"

Ares öylesine bir zevk alıyordu ki gözlerini açık tutmakta zorlanıyordu. "Bir dişile hiç bu kadar yavaş sevişmemiştim. Hep sert ve hızlı olurdu." dedi. Cara'nın bacak arasına girince bile çekmedi elini penisinden. "Sadece boşalmaya odaklanmıştım hep."

Cara, Ares'in başka kadınlarla yani onun deyimiyle *dişilerle* sevişmesini hayal edince inanılmaz kıskandı onu. Ama ne zaman ki kendini bu tabloya dâhil etti işte o zaman tekrar arzularına yenik düştü. Cara üzerinde yatan bu güçlü adamı istiyordu... *Ah Tanrım.*

"Seni istiyorum artık. Hadi."

Cara'nın bu isteğini bu kadar açık dile getirmesi Ares'i çok heyecanlandırdı. "Şimdi... değil." dedi.

Ares hala onun çok güçsüz olduğunu düşünüyordu. Ama eğer gerçekten ölüyorsa bundan daha güçlü bir

hale gelemeyecekti Cara. "Ares..."

"Hayır. Sen diğer dişiler gibi değilsin. Bunun farklı olmasını istiyorum." Ares biraz aşağı inip başını Cara'nın bacak arasına yerleştirdi. Islak ve sıcacık diliyle küçük küçük oyunlara başladı.

Cara bu oyunlar karşısında öyle bir kıvranmaya ve yay gibi gerilmeye başladı ki Ares kalçalarını tutup onu sakinleştirmeseydi bütün minderler yere düşecekti. Ares diliyle yaptığı oyunları çeşitlendirip klitorisini emmeye ve vajinasının içine dilini sokup çıkarmaya başladı.

"Tıpkı okyanus gibi bir tadın var. Kahret..." Ares inleyerek Cara'nın bir bacağına omzuna attı. Cara bacakları tamamen açılınca daha da kıvranmaya başlayıp onu cesaretlendirmeye başladı. Ama Ares'in böyle bir şeye hiç ihtiyacı yoktu. Ares Cara'yı inanılmaz tatmin ediyor ve yaptığı oyunların zamanlamasıyla ona asla unutamayacağı zevkler yaşıyordu. Şehvete kapılıp tamamen kendinden geçen Cara bir yandan hafifçe titrerken diğer yandan da eliyle Ares'i saçlarından tutup yönlendiriyordu. Ares bu durumla dalga geçmiyordu içinden. Yalnızca Cara'nın zevk alabilmesi için onun yönlendirmelerine uyup diliyle yaptığı oyunları hızlandırıyor. Cara çılgık çılgına boşaldı. Ares ellerini onun başına koyup bir süre öylece yattı. Ama penisi hala Cara'nın tadına bakmak istiyordu.

"Boşalmana bayılıyorum." diye fısıldadı Cara'nın kulağına. "Tam bir erkeğin isteyeceği gibi bağıra bağıra boşalıyorsun." Cara nefes nefes olsa da duymuştu tüm bu sözleri. Sonra Ares penisini Cara'nın kıvrımlarına değdirip onu tekrar baştan çıkartmaya çalıştı. Şuan istediği tek şey bütün hücreleriyle Cara'yı hissetmekti.

"Dur." Cara elini Ares'in göğsüne koyup "Korunma?" diye sordu.

Ares başını kaldırdı. Kaşlarını kaldırmış Cara'nın ne demek istediğini anlamaya çalışıyordu. "Korumalar zaten dışarıda nöbet... ah sen seks için korunmadan bahsediyorsun." Cara başını sallarken korumaların bu konuşmaları duymamış olduklarını umdu içinden. "Bir hastalık taşımıyorum. Ayrıca spermlerin döllenmeye neden olmamaları için her iki ayda bir bitkisel bir ilaç içiyorum."

Ne kadar tuhaf bir şeydi ama kimin umurundaydı ki şimdi bu? Cara onu istiyordu. Hala titrerken istediği tek şey bu güzel anlara devam etmektir. Düşünmeyi bir kenara bırakıp bacaklarının arasından penisine ulaştı ve "Hadi." diye inledi.

"Hadi demek." deyip pat diye girdi Ares Cara'nın içine. İkisi de çılgınlık atmaya ve inlemeye başladı.

Ares'in bütün bir vücudu ileri geri salınıyordu. Başını geriye attığında ise kaslı boynundaki tüm damarları şişip ortaya çıkıyordu. Cara bacaklarını Ares'in beline dolamış yaşadığı hazzı en ince ayrıntısına kadar hissediyordu.

Ares nefes alırken "Bu... harika." dedi. "Hala titriyorsun."

Denizden esen hafif rüzgâr Ares'in, bahçe duvarlarındaki çiçeklerin ve seksin müthiş kokusunu getirdi Cara'ya.

Ares bir anda doğrulup bu müthiş anları izlemeye başladı. Bu görüntü Cara'yı öylesine tahrir etti ki o da doğrulup izlemeye başladı.

Ares'in kendilerini izlemesi ve bunu müthiş bir keyifle yapması Cara'yı delirtti. Ares'in geniş göğsü nefes alış verişinin hızlanmasıyla birlikte inip çıkıyordu. Gözlerinde ise müthiş bir yangın vardı. Ama Cara Ares'in kendini tuttuğunu hissediyordu. Öylesine tutkuyla sevişiyorlardı ki Cara bu hissi ne bekâretini kaybettiği okuldaki o uzun boylu çocukta ne de Jackson'da yakalayamamıştı. Ares'in gücüne ayak uydurabiliyordu.

Yani Cara güçsüz değildi.

Cara o an içine dolan ilkel bir arzuyla tırnaklarını Ares'in göğsüne geçirdi. Acı içinde bağırdı Ares. Yüzünde hem şaşkınlık hem de acı ifadesi vardı. Cara isteklerinden vazgeçmeyip bu sefer tırnaklarını Ares'in karnındaki müthiş kaslara geçirdi. Ares öylesine bağırdı ki Cara kendini bir anda duvara dayanmış bir şekilde buldu. Dizleri hala minderlerin üzerindeydi. Ares ise inanılmaz bir hızla gidip gelmeye devam ediyordu. Sonra birden Cara'nın boğazı ve omzunun birleştiği yere dişlerini geçirdi. İşte o an titremeye başladı Cara büyük bir şiddetle. Hayvanlar gibi bağırp inlemeye başladı. Ares Cara'nın vücuduna dişleri ve vücuduyla harika izler bırakmıştı.

Cara orgazm olurken sanki Yunan güneşinin altında kalıp inanılmaz derecede yanmış gibi hissetti kendini. Cara kıvranmaya devam ederken Ares bağırp lanetler yağdırarak bıraktı spermlerini Cara'nın içine. Bu, Cara için başka bir orgazm anı olmuştu. Belki de Ares için de.

Ares başını Cara'nın boynuna sokup onun üzerine yığılmasına rağmen gidip gelmeye devam ediyordu. "İyi misin?" Ares'in sesi çok kısık çıkmıştı.

"Daha önce hiç... bu kadar iyi olmamıştım."

Ares yavaş yavaş Cara'yı duvardan çekti. Sonra kanepeye sırt üstü uzandı. Cara'da onun yanına yattı ama hala bir kolu ve bir bacağı Ares'in üzerindeydi. Nefes alışları hala düzene girememişti Ares'in.

"Bunu tekrar yapamayız, Cara." dedikten sonra Cara'nın kalçalarında gezdirmeye başladı parmaklarını.

"Ama ben bunu çok sevdim. Hatta bayıldım."

"Beni tahrik etmemeliydin. Tabii ben de sana bunu yapman için izin vermemeliydim." Sesi gittikçe kısıldı. "Bu enerji kaybını ya da yaraları göze alamazsın. Ben de..."

"Neyi göze alamazsın?"

"Sana bu kadar yakın olmayı göze alamam. *Agimortusu* birine devretsen bile hala benim canımı yakmak isteyenlerin hedefi olmaya devam edeceksin. Oğullarım beni sevmelerinin bedelini kanlarıyla ödediler. Bu asla tekrarlanmayacak."

"Bu, sadece seks Ares."

Gözleri yandı Ares'in. "Bu seksten çok daha fazlası, bunu sen de biliyorsun."

"Hayır, değil. Sen bana ne kadar bağlanmayı istemiyorsan ben de sana o kadar bağlanmayı istemiyorum. Etrafımızda yaşananlar o kadar stresli ve karışık ki bazen kaçamak yapıp küçük hazlar peşine düşebiliyoruz. Daha önce hiç birinin beni yatağa atıp atmadığını sormuştun. Evet, bugün oldu işte o dediğin. O yüzden bu hassas düşünceleri bırakıp tekrar yaşayalım bu anları."

* * *

"*Mağaraları keşfetmek*" en saçma sapan sözcük öbeği olmalıydı. Limos ve Thanatos Oregon eyaletinin yeraltında yer alan lav geçitlerini arıyorlardı. Ama bu eylemin adının "mağaraları keşfetmek" olmadığını düşünüyordu Limos. Çünkü ne bir dağa tırmanıyorlar ne de tam anlamıyla bir keşif yapıyorlardı. Ama Thanatos onu kızdırmak için sürekli bunu söyleyip duruyordu. İçlerinde en tuhaf mizah anlayışına sahip kişi Thanatos'tu.

Limos, Kaskad Dağları'nın ne kadar derinlerinde olduklarını bilmiyordu. Ama yaklaşık iki saattir cennetten kovulan bir meleğin peşindeydiler ve bu iş artık sıkıcı bir hal almaya başlamıştı. Limos zaten

mağaralardan nefret ederdi. Aşırı derecede klostrofobik, karanlık yerlerdi mağaralar. Ayrıca Limos'un büyüdüğü cehenneme de çok benziyordu.

Limos taş yığınlarının üzerinden geçmeye çalışırken "Zhreziel neden böyle bir yere kaçtı ki?" diye mırıldandı.

Than omuzlarının üzerinden arkaya dönüp baktı Limos'a. "Bu soruya bir cevap vermemi beklemiyorsun herhalde? Cevabı bilmediğimi sen de gayet iyi biliyorsun."

Limos iç geçirdikten sonra "Yalnızca ruhlarının onu burada tuttuğunu umuyorum." Li ve Than, Zhreziel'i Yeni Zelanda'da bulmuş ve Japonya, Türkiye, Kore'ye daha sonra da buraya kadar takip etmişlerdi. En sonunda Than zırhından iki tane ruhu serbest bırakıp onun izini sürmelerini sağlamıştı. Ruhlar Zhreziel'i öldürememişti ama çabaları onu buraya hapsedip başka bir yere ışınlanmasını engellemişti.

"Yakınlaştık." dedi Than ve sonra yarık bir yerden karşı tarafa geçmek için bir kapı açtırdı. "Onları hissedebiliyorum."

Kapının içine geçip çok derin olan bu yarığın karşısına geçmeyi başardılar. "Reseph'in mührünü tamir edebileceğimize gerçekten inanıyor musun?"

Limos'un bu kadar hızlı konu değiştirmesine alışkın olduğu için bu durum karşısında şaşırmayan Than "Evet." dedi.

Than'ın bu konu hakkında en ufak bir şüphesi yoktu ama dayandığı tek şey Deliverance'ın kabzasına Aegis tarafından işlenen ve her anlama gelebilecek olan "Yaşam ölümden gelecektir." yazısıydı.

Thanatos'un hayatının bu tür kesin yargılarla dolu olması Limos'a hep sinir bozucu gelmişti ama bu kez bu kadar emin olması içini rahatlatmıştı. Reseph'in eski halini çok severken şimdiki halinden nefret ediyordu. Şuan tek istediği şey Deliverance bulunmadan önce Reseph'in mührünü tamir edebilmektir.

Aşağılık Aegis! Hançer onlardaydı. Limos bunu biliyordu çünkü hançeri bizzat onun elinden almışlardı. Kardeşleri hançeri mason teşkilatı üyelerinin kaybettiğine inansalar da Limos hançer çalmıştı. Bu, kendiyse gurur duyduğu bir olay değildi ama o zamanlar... farklı biriydi Limos. Ama gerçek şu ki İrlanda'da yaşanan Büyük Patates Kıtlığı sırasında Limos'u etkisiz hale getiren Aegis hançeri ondan geri aldığı anda inanılmaz rahatlamıştı.

"Şu iki gardiyanı göreceğiz miyiz ki yine?"

"Evet."

"Şu R-XR'daki Arik çok çekici bir erkek değil miydi sence de?"

"Ondan daha çekicisine hiç rastlamadım." Thanatos bu iğnelemeyi öyle ifadesiz bir sesle yapmıştı ki onu tanımayan biri bunu gerçekten inanarak söylediğini düşünürdü. "O çekiciliğiyle hayallerimi süslüyor."

"Bunlar özel kalması gereken konular. Senin seks hayallerini öğrenmek istemiyorum." Tünelin ilerisinden gelen acı dolu bir inleme ikisini de hareketlendirdi. Sanki Zhreziel'i dövüyorlardı. Eğer bu melek Kore'de Limos'un yüzüne yumruk atıp burnunun kanamasına neden olmasaydı belki de Limos onun için üzülebilirdi şuan.

"Ama sakın ola o askerin çok çekici olduğunu falan düşünme bir daha. Onun gibi adamlardan uzak dur."

Onun gibi adamlardan mı? Limos'un tüm erkeklerden uzak durması gerekiyordu. Seks söz konusu olduğunda Li de Than da çok dikkatli olmalıydı. Than farklı nedenlerden dolayı biriyle sevişemese bile başka birinin vücudunu okşayabiliyordu. Ama Limos sadece bakmakla yetinmek zorundaydı.

"Hadi canım!" Than biraz fazla korumacıydı. Bütün kardeşlerinin birbirinden bu kadar farklı olması çok ilginçti. Reseph beraber âlem yaptıkları bir arkadaşı gibiydi. Limos başını ne zaman bir derde soksa Reseph hep gülerdi. Ama Limos'a değil. Çünkü bu dertten kolaylıkla sıyrılacağını bilirdi. Ama onun güldüğü şey bu işten sıyrılma şekilleriydi.

Thanatos ise Limos'un canını sıkın herkesin kafasını kırmak için her daim hazır bekleyen fazla korumacı biriydi. Asla Limos'a kendini savunabilme şansını vermezdi çünkü orada olup olaylara kendisi müdahale etmek isterdi.

Ares ise ikisinin ortasında bir yerdeydi. Limos'un işlerini tek başına halletmesine izin verirdi ama nadiren de olsa Limos ondan yardım istediğinde elinden geleni fazlasıyla yapardı.

Bütün kardeşleri çok tatlı ve sevimliydi.

Ama o Reseph'i geri istiyordu.

Limos ve Thanatos öylesine dar bir geçitten geçtiler ki Thanatos neredeyse sıkışacaktı. Sonra bir odaya geçtiler. Zhreziel mağaranın zeminine çivilenmişti. Kurtulma çabaları ise boşunaydı.

Zhreziel Limos'a bakıp pek de hoş olmayan şeyler söyledi. Nedense Thanatos'tan çok Limos'dan nefret eder gibi bir hali vardı meleğin.

"Cık cık cık." dedi Limos. "Büyük kardeşimi sinirlendirecek..."

Limos'un cümlesini bitirmek için vakti olmadı çünkü tahmin edildiği gibi Thanatos çok sinirlendi. Bu melek tam bir aptaldı. Tekrar cennete girebilmek isteyen hangi melek Ares'in *agimortusunu* taşımak istemezdi ki?

Bu melek hem aptal hem de bencildi.

Than Zhreziel'in ellerini ve ayaklarını bağlayıp bir kapı açtırdı.

"Görevini yapıp bir insanın hayatını kurtarma vakti geldi."

Melek hem ters ters bakıyor hem de somurtuyordu.

Limos sırtmaya başladı. "Neşelen biraz, dostum. Cara'yı çok seveceksen. Sevmezsen?"

Limos eğilip meleğin kulağına doğru "Bunu kendine sakla. Çünkü Ares ondan hoşlanıyor. Emin ol onun öfkesine kurban gitmek istemezsin." dedi.

* * *

Cara Ares'e söylemişti, değil mi?

Tekrar sevişmişlerdi, Ares bu sefer ağırdan almaya çalışsa da Cara durmamıştı. İlk seferde olduğu gibi yine dışı bir kaplana dönüşüp istediklerini alana kadar durmamıştı Cara. Ares kendini sürekli geri çekmiş ama Cara'daki bazı şeyler onun savaşçı özelliklerini vurup kanını daha da hareketlendirmişti. Cara tırnaklarıyla Ares'in vücudunda izler bırakıp ona güzel güzel bakarken Ares'in istediği tek şey Cara'nın kendisini günlerce unutamamasıydı. Sekizinci orgazmdan sonra soluk soluğa kalan Cara'nın yanına uzanırken bu amacına ulaştığını anladı Ares. Kendisi de en az sekiz kez orgazma ulaşmıştı ama Cara istese aynı şeyleri tekrar en baştan yaşamak isterdi. Birden çok orgazm olabilme şeytan annesinden aldığı bir özellikti. Cara hemen Ares'in yanına kıvrıldıktan sonra bacaklarını üst üste koydular. Ellerini Ares'in göğsüne koyarak "Teşekkür ederim." dedi.

"Seninle seks yapmak hayır için yapılan bir şey değil ki teşekkür ediyorsun."

Cara öyle bir kahkaha attı ki o sıcak ses Ares'in kalbine işledi. "Ama ben ondan bahsetmiyordum. Her şeyden bahsediyordum."

"Her şey?"

"Evet, biliyorsun işte, beni buraya getirdiğin için. Kendi dünyanın kapılarını bana açtığın için."

Ares hemen bakışlarını kaçırıp gökyüzünü izlemeye başladı. Çünkü gözlerindeki endişeyi Cara'nın görmesini istemiyordu. "Burada olduğun için neden minnet duyuyorsun ki? Şuanda tehlikesin. Ölüyo..." Bunu söylediği için kendi kendine söylenmeye başladı.

"Ölüyorum. Biliyorum." dedi ve Ares'in karın kaslarına bir öpücük kondurduktan sonra başını omzuna koydu Cara. "Evet, başlarda böyle bir olayın içinde olduğum için hiç mutlu değildim. Reaver, şu *agimorthingy* zımbırtısını birine devredebilsek bile benim bu dünyada kalmak zorunda kaldığımı söylediğinde haklıydı. Yani demek istediğin sorun yalnızca Hal değil. Bundan sonrasında eski hayatıma dönemeyecek kadar çok şey yaşadım." Konuşurken parmaklarını rast gele hareket ettirdi Ares'in göğsünde. Çok küçük de olsa Cara'ya bu kadar yakın olmak Ares'in kan dolaşımını daha da hızlandırıyordu. "Zaten bir hayatım yoktu. Geri dönebileceğim bir şeyler yok. Çok kısa bir süre kalsam da önceden kaybettiğim bir şeyleri buldum burada ben."

"Anlamıyorum..."

"Zayıf, güçsüz olduğumu söylemiştin..."

Ares hemen Cara'nın elini tutup "Tanrım, Cara, çok özür dilerim." dedi.

Cara gülümsemeye başladı. "Özür dileme. Haklıydın. Ama gücüme tekrar kavuştum." Ares'in elini eline alıp öptü. Bu şefkat dolu hareket Ares'i öyle çok etkiledi ki onun yanından kalkabileceğini sanmıyordu. "Evdeyken, çok kötü zamanlar geçirdim. Evimi kaybetmek üzereydim, kendime güvenimi yitirmiştim, erkek arkadaşım beni terk etmişti."

Ares başka bir erkekten bahsettiğini duyunca içinden söylendi. "Erkek arkadaşınla, ne oldu?" Sonra o kadar uzun bir sessizlik oldu ki Ares Cara'nın uyuduğunu düşündü. "Cara?"

"Efendim." dedikten sonra daha da sıkıldı sarıldı Ares'e. "Jackson beni terk etti. O saldırıyı yaşadığım anlarla başa çıkamadı."

"Saldırı?" Cara'nın bunu söylerkenki ifadesi Ares'in aklını başına getirdi. Daha önce Ares ona saldırılmaktan *hoşlanıp hoşlanmadığını* sorduğunda deliye dönmüştü Cara. Evet, Ares kendi kendini ateşe atmıştı.

"Eminim, korkunç detayları duymak istemezsin." Cara da başını kaldırıp yıldızlarla süslenmiş gökyüzüne baktı. "Buraya bayılıyorum. Tüm zamanımı burada geçirebilirim."

"İşte bu yüzden burada yaşıyorum." Ares Cara'nın omuzlarını okşamaya başladı. Nasırlı elleriyle de olsa onun pürüzsüz tenini hissetmeye bayılıyordu. "Ve tüm o korkunç detayları da duymak istiyorum."

Cara yavaş yavaş titremeye başlayınca Ares ona daha sıkı sarıldı. "Güney Karolina'ya taşındığımda Jackson benim emlakçımdı. Babamın ölümünden sonra yeni yeni toparlanmaya başladığım bir dönemdi. Birden sevgili olduk. Birkaç ay içinde yanıma taşındı ve gayrimenkul piyasası durgunlaşınca bu holistik veterinerlik konusunda bana yardım etti."

"Ee?"

"Eesi, bir gece hasta bir atla ilgilenmiş eve dönüyordum. İçeriye girdiğimde üç tane adamın evimi soyduğunu gördüm." Devam etmeden önce yutkundü. "Kaçmaya çalıştım ama beni yakalayıp içeri çektiler. Beni bağlayıp..."

"Ne yaptılar sana?" Kötü senaryo yazma konusunda kimse Ares'in eline su dökemezdi.

"Başta hiçbir şey yapmadılar. Yalnızca korkuttular. Ama sonra Jackson eve geldi." Cara titremeye başlayınca Ares kanepenin arkasındaki battaniyeyi alıp üzerine örttü. Aslında hava soğuk değildi ama anlattıklarından dolayı ürpermiş gibiydi. "Onu dövdüler ve bana yaptıklarını izlettiler ona..."

Ares'in göğsü sıkışmaya başladı. "Sana ne yaptılar?"

Cara doğru ifadeyi ararken alt dudaklarını yemeye başladı. Saygın bir adam böyle bir durumda baskıcı olmazdı. Ama Ares saygın biri falan değildi. Şuanda istediği tek şey neler olduğunu öğrenmekti çünkü kimleri öldüreceğini bilmek istiyordu.

"Cara? *Onlar? Ne?*" Büyük bir sessizlikten sonra "Tecavüz mü ettiler?"

"Hayır." Cara'nın sesi öyle kısık çıkıyordu ki Ares daha önce yaşadığı tecrübelerden bildiği kadarıyla yaşadığı travmanın boyutunun çok büyük olduğunu biliyordu. "Ben de öyle sanmıştım. Ama önce beni tehdit ettiler. Sanırım korkutmak istediler. Başıma silah dayayıp beynimi uçuracaklarını söyleyince ben çok korkmuş titriyordum. Bu durum da onları kahkahalara boğmaya yetiyordu tabii. Birkaç kez yüzüme tokat attılar. Öyle işte. Jackson da oturup izlemek zorunda kaldı tüm bunları."

Ares nefes almakta zorlanıyordu. Bileklerine takılan zincirlerin sesi hala kulaklarındaydı. Hele o anki çaresizliği ve korkusu. Zincirlenip karısının öldürülmesini izlediği o rutubetli zindandaki kan kokusunu bile alıyordu.

"Sonra ne oldu?" Sesinin gayet normal bir şekilde çıkmış olup duygularının belli olmamasına çok sevindi Ares.

"Bana bahsedilen şey...hani tedavi için kullandığım..."

Onu kullanarak öldürdüm. Ah, Tanrım.

"Bir tanesi striptiz yapmamı istedi. Ben karşı çıkınca vurdu bana. Daha sonra hastaneye gidince öğrendim ki elmacık kemiğimi kırmış. Tabii diğerleri benim dayak yediğimi görünce kahkahalarla güldü." Sanki o sesleri tekrar duyuyormuş gibi kapattı kulaklarını Cara. Kahretsin, daha fazla anlatmamalıydı.

"Cara, tamam. Daha fazla anlatmak zorunda değilsin."

Ama Cara hızını almıştı. Sanki ölmeden önce bunları anlatıp biraz olsun rahatlamak istiyordu. "Pantolonunun fermuarını açınca ben...ben...Öldü."

"Nasıl öldü?" diye sordu Ares usulca.

"Diğer adamlar koşup geldi." Cara Ares'in sorusuna cevap vermedi. Ama Ares onu bölmedi. "Sonra hepsi kaçtı. Jackson polisi aradı." Cara'nın nefesi hızlanınca Ares de onu sakinleştirmek için sürekli kolunu okşadı. "Kalan kısım o kadar bulanık ki."

Ares "Adam nasıl öldü?" diye tekrarlayınca sorusunu Cara yutkundü.

"Tutanağa göre kalp krizi."

"Peki, gerçek ne?"

Cara tüm vücuduyla titremeye başladı. "O an gücümün su üzerine çıktığını hissettim ama bu seferki farklıydı. Sanki her şey kontrolümün dışındaydı. Beni yakalamaya çalışınca onu ittim. Sanki bir elektrik

direğine dokunmuş da çarpılmış gibi bir kuvvetle düştü yere." Gözlerini yumdu sonra ama Ares kendinden de biliyordu ki gözünü kapatmak anıların silinmesini sağlayamıyordu. "Onu öldürdüm."

"Sen yapmak zorunda olduğun şeyi yaptın, Cara. Eğer hayatın tehlikedeyse işini şansa bırakamazsın." Cara hiçbir şey söylemeyince Ares onun anlatmak istediği başka şeyler olduğunu fark etti. "Başka şeyler de var, değil mi?" dedi.

"Evet." Boğazını birkaç kez temizledikten sonra "Hani kardeşin bu durumdan zevk alıp almadığını sormuştu ya." dedi.

Ares "Kardeşim böyle bir şeyi söyleyerek terbiyesizlik yaptı." dedi.

"Hayır." Tırnaklarını Ares'in göğsüne geçirince Ares Cara'nın bu durumun farkında olup olmadığını düşündü. "Benim iğrenç biri olduğumu düşüneceksin."

"Asla." Ares Cara'nın başını kaldırarak gözlerindeki samimiyeti görmesini sağladı. "Ne yaparsan yap asla senin kötü biri olduğunu düşünmeyeceğim."

Cara belli belirsiz salladı başını. Ares o an onun korkularını azaltabilmek için elinden daha çok şeyin gelmesini umdu. "Ben...Thanatos haklıydı. Çok kötü bir olaydı. Ama bir tarafım bu olaydan keyif aldı. Bir daha asla yapamam böyle bir şey."

Bunca zamandır beraberinde taşıdığı bu suçluluk duygusu onu yiyip bitirmiş olmalıydı.

"Cara, dinle beni. Hissettiğin şey adrenalin ve o pislik öldüğü için duyduğun mutluluğun karışımıydı."

"Ama çok güzel bir histi." dedi Cara üzgün bir halde.

"Evet, lanet olsun ki çok güzel bir histi. O pislik öldüğü ve bir daha sana zarar veremeyeceği için iyi hissettin kendini. Bu duyguları yaşamanda herhangi bir sorun yok ki." Söylediklerinin doğru olduğu konusunda Cara'yı ikna edemeyeceğini düşündü Ares. Bu yüzden bunu zamana yaymaya karar verdikten sonra "Ee, sonra ne oldu?" diye sordu.

Cara'nın gerginliği bir anda yok oldu. Adamı öldürdüğü anların artık konuşulmamasından dolayı mutlu görünüyordu. "Diğer iki adam kaçtı. Ben de Jackson ile birlikte polis ve hastane işlerini hallettim ama ilişkimiz asla eskisi gibi olmadı. Benim yaptığım şey hakkında konuşmak istemedi. Kendisinin çaresiz olduğunu ve beni kurtaramayacağını bir türlü kabul edemedi."

Ares şimdi anlamıştı. Ayrıca intikam alma dürtüsü de ortaya çıkmıştı. Keskin bir kılıç oturup psikiyatristle konuşmaktan çok daha hızlı sonuca vardırdıyordu. "O aşağılık herifleri bulup öldürdü mü?"

Kollarında yatan Cara birden başını kaldırıp "Tabii ki hayır. Polis yakaladı onları."

Jackson tam bir korkaktı. Ares olsaydı onları bulup dünyanın kaç bucak olduğunu gösterirdi. İşte bu intikam duygusu nedeniyle şimdi de Kaos'u öldürmek istiyordu.

"Hapishanedeler mi şimdi?"

Usulca "Cezaları bitti." deyince Ares Cara'nın bu duruma biraz üzülüğünü hissetti. Ares bu işlenen suç ve adamlarla ilgili ufak çaplı bir araştırma yapmayı aklına yazdı. Belki Hal da bu durumdan çok keyif alırdı. Kaynaşmaları için mükemmel bir yoldu bu. Ah Tanrım, Ares en çok nefret ettiği yaratıkla can ciğer kuzu sarması olacağını düşünüyordu resmen.

Bir kadının sana yaklaşmasına izin verirsen o kadın penisin olduğu kadar beynin ve erkekliğin üzerinde de hâkimiyet kurar. Ares'in insan olduğu günlerde bir düşmanı aynen böyle söylemişti ona. Bunu söylediğinde ateşkes ilan edildikten sonra oturmuş anlaşma şartlarını konuşuyorlardı. Aslına bakılırsa Ares

bu adamı sevmiřti. Eęer dūřman olmasaydılar Ares onunla arkadař olabilirdi.

Bir hafta sonra da tam savaşın kızıştığı bir anda Ares bu adamın kafasına kılıcını geğirmişti.

"Yani sonuç olarak," diye devam etti konuya Ares. "Bu Jackson pıslığı seni terk etti. Diğer adamlar da hapishanede birkaç ay kaldıktan sonra serbest bırakıldı."

"Özet olarak evet."

Cara çok kısa sürede bir sürü şeyle yüzleşmek zorunda kalmıştı. "O korkak ah pardon Jackson terk etmeden önce kaç ay devam etti ilişkiniz?"

"Birkaç ay daha devam etti. Ama ne yüzüme baktı ne de benim sorunlarımla ilgilendi."

Cara'ya bunları yařatan o eteyi bulduktan hemen sonra da Jackson'ın peřine dūřmeliydi Ares.

Birkaç dakika boyunca sessiz kaldılar. Ares bunu daha önce bir dişiyle hiç yaşamamış olsa da bu sessizlik çok huzurluydu.

Çok güzeldi. Ta ki Cara konuyu Ares'in konuşmaktan hiç hoşlanmadığı konuya getirene kadar.

"Ares...ailenle ilgili sen de çok fazla suçluluk duyuyorsun, değil mi?" Cara dirseğinin üzerinde yükselerek Ares'in yüzüne baktı. "Eşin ve çocuklarının ölmesi ve onlara olan hislerini asla anlatamamanın neden olduğu suçluluk?"

Ares birden gerilip "Ben ocuklarımı seviyordum." dedi.

"Bu konuda en ufak bir şüphem bile yok zaten." Cara'nın yatıştırıcı sesi biraz sakinleştirdi Ares'i. Hele de parmaklarını göğsünde gezdirince Ares iyice sakinleşti.

Bunu nasıl başarıyordu? Ares onun dokunuşlarıyla hem bir cehennem köpeğini hem de Battle'ı nasıl sakinleştirdiğine birebir şahit olmuştu. "Ama bunu onların bilmemesinden korkuyorsun. Bu yüzden onlar adına bir tapınak inşa ettin. Ama orayı görüp ziyaret etmek istemiyorsun pek."

Ares hala Cara'nın elini tutup okşuyordu. "şu psikolog ayaklarını bırak. Ayrıca seni tapınaklar konusunda böylesine uzman gibi konuşturan şey ne?"

Rüzgârın esmesiyle Cara'nın saçları Ares'in tenine doğru savruldu. şte bu güzeldi. Çok güzeldi. "Annem öldükten sonra ben de pek çok tuhaf şey yaptım. At kuyruğu tokalarını, diş fırçasını falan ortadan kaldırdım. Ve bir daha asla açıp bakmadım."

Ares kaşlarını çatarak "ünkü onun ölümünden suçluluk duyuyorsun?" diye sordu.

"Hayır. Çünkü onu sevdiğimi söylediğimi hiç hatırlamıyorum. Çok küçüktüm. Bu yüzden büyük ihtimalle söyledim ama hatırlamıyorum. Belki de bana bunları hatırlatacağı için tüm o eşyaları ortadan kaldırdım."

Evet, bu hissi çok iyi biliyordu. Ama Cara'nın hislerini bu kadar kolay bir şekilde anlaması Ares'in hiç hoşuna gitmemişti.

"Ares!" Bahçe kapısından birden içeriye dalan Limos'un Cara'yı görmemesi için kalkıp oturdu hemen Ares. "Ares, biz..." dedikten sonra yanakları hafifçe kızardı. "Ah, merhaba Cara."

Ares "Söyleyeceğin şey her neyse çok önemli olmalı." dedi.

"Aslında evet." dedi Limos. Sonra ağzı kulaklarına vararak "Cennetten kovulan bir melek yakaladık." dedi.

Ares'in kalbi durmak üzereydi. "Nerede?"

"şuanda büyük odada. Thanatos DVD'yi açıp mahşer gününü izletiyor ona. Biliyorsun işte, hani uyarıcı

niteliğinde."

"Bir dakikaya kadar geliyoruz."

Limos Cara'ya göz kırpıp gitti.

Cara "Bu, düşündüğüm şey anlamına mı geliyor?" diye sorunca gülme sırası Ares'e geçti.

Pek çok nedenden ötürü Ares bunun gerçekleşmesine pek bel bağlamamıştı. Evet, dünyanın sorunun gelmesini engellemek en büyük amacıydı ve yine öyle olacaktı. *Agimortus* başka birine devredilmesi Ares ve kardeşlerinin bu sefer de meleği korumak zorunda oldukları gerçeğini değiştirmiyordu. Ama eğer *agimortus* meleğe devredilirse Cara yaşamaya devam edecekti.

Ayrıca bundan sonra Cara'nın etrafındayken gücünü kaybetmeyecekti. Zırhı onu duygularından koruyacaktı. Şuanda en çok ihtiyacı olan şey de buydu. Ama Cara artık onun *agimortusunun* taşıyıcısı olmadığı için ondan ayrılmak zorundaydı. Yoksa Cara Pestilence'nin hedefi konumunda olacaktı.

Bunu düşününce sinirleri bozuldu Ares'in. Ama böyle güzel bir haber almışken neden biri ölmüş gibi davranıyordu ki? Lanet olsun, kendini bir an önce toparlamalıydı. İlk amacı dünyayı zamanından önce gerçekleşecek mahşer gününden korumaktı. İkinci amacı ise asırlardır peşinde olduğu cehennem köpeğini öldürmekti. İlk amacının gerçekleşmesi biraz zordu ama ikinci amacı için yıllar sonra küçücük de olsa bir umut doğmuştu. Kaos'un kafasını doldurup duvarına asması için Ares'in ihtiyacı olan şey Cara'ydı.

"Ares?"

Tüm bu düşüncelerden sıyrılıp gözlerini kırıştırdı Ares. "Evet." dedi. "Tam da düşündüğün şey demek oluyor. Hayatın kurtuldu."

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

"Son bir gayret." Kynan'ın eşinin kardeşinin kocası aynı zamanda da yer altı hastanesinin baş hekimi olan Eidolon gayet sakin bir şekilde konuşuyordu. Gem ise doğumhanede nefes nefeseydi. Eidolon'un kafası Gem'in bacaklarına serilen örtünün altında kalıyordu. Ama başını kaldırıp Gem'e baktığı zaman gözleri umut ve neşe dolu bakıyordu. Aslında normalde doğumlara girmiyordu ama Gem kendisine ondan başka bir doktorun dokunmasını istememişti. Kynan ise bu konuya karışmamıştı. O, karısı ve çocuğu için en iyisi neyse onun olmasından yanaydı.

Gem "Hepinizden nefret ediyorum." deyince Kynan gülümsedi. Sonra Gem ellerini öylesine sıkı ki eklem yerlerinden çıt sesi geldi ve Kynan bir anda korktu.

Eidolon'un erkek kardeşi Shade bir yandan Gem'in elini tutuyor bir yandan da karnını izliyordu. Ağrı kesici niteliğindeki Seminus şeytanı hediyesini ona uzatırken "E, elini iyileştirebilir." dedi neşeli bir şekilde, Shade'in eşi yani Arik'in kız kardeşi üçüz doğurduğu için Shade bu tür konularda tecrübeliydi.

Tayla ise Gem'in yanında duruyordu, yüzü biraz solgundu. Bu Aegis savaşçısı Eidolon'un bebeğine altı aylık hamileydi ve ikiz kardeşinin doğum yapmasına şahit olmak onun cesaretini biraz kırmış gibiydi. Kynan onun kanına susamış bir şeytanı kolayca öldürebilirken doğum yapmak kadar normal bir olay karşısında sarsılmasına çok şaşırdı.

Kynan onu suçlamıyordu. Kendisi de bir tercih yapmak zorunda kalsaydı içinden bir bowling topu çıkarmak yerine bağırsaklarına saplanan bir kurşunu çıkarmayı tercih ederdi. Kadınlar insanı hayrete düşüren varlıklardı.

Son kez ıkınırken tüm vücudu yay gibi gerildi Gem'in. Bağırma ve çığlık arası bir ses koptu içinden ve sonra dünyanın en güzel sesi yani yeni doğan bebeğin ağlama sesi bütün odayı doldurdu.

Tayla "Kız." dedi. "Gem, bir kızın oldu!"

Gem birden kendini bırakıp sırt üstü yatınca saçları yüzüne yayıldı ama yemyeşil gözlerinin içi parlıyordu.

"Başardın, bebeğim." deyip öptü Gem'i Ky. Sonraki on dakika biraz bulanıktı. Kynan bebeğin göbek bağını keserken Shade bebeği yıkadı. Bu arada Eidolon da güçlerini kullanarak Gem'in kaslarında meydana gelen yırtığı tedavi etmeye başladı.

En sonunda Shade bebeği yeşil bir battaniyeye sarıp Gem'in kollarına verdi. Gem "Çok güzel." diye fısıldadı.

Kynan ise utanarak "Tıpkı annesi gibi." diye fısıldadı. "Çok özel."

"Çok çok özel." dedi Tayla. Evet, bu doğruydı. Çünkü Kynan ve Gem'in kızları Marked Senitel olarak doğan ilk kişiydi. Yani kimsenin ona zarar vermemesi için melekler tarafından büyü yapılan ilk kişiydi. Kynan'a da boynundaki kolye olan Heofon'un koruyucusu olarak yaklaşık bir yıl önce büyü yapılmıştı. O zaman ona çocuğunun da aynı büyüye sahip olacağına dair söz verilmişti.

Güzel.

Eidolon "Peki bir isim düşündünüz mü?" diye sordu.

Ky başını iki yana salladı. "Önce görmek istedik bebeğimizi."

Tayla eğilip Gem'in alnını öperken şarap rengi saçları yüzünü kapattı. "Biz sizi biraz yalnız bırakalım.

Zaten sonra pek çok kişi ziyaretine gelecek. Wraith, Serena, Runa, Sin, Conall, Luc, Kar ve çocuklar bekleme odasındalar."

"Herkes haber verdiniz mi?"

Tay gülümsedi. "Tabii ki. Birisi doğum sancıları çekerken onu merak içinde beklemek çok keyifli oluyor. O yüzden hadi bakalım beyler dışarı çıkıyoruz." Tay yüzünü acı içinde buruşturup karnını okşadı. "Şimdiden bu bebeğin Eidolon'un inatçı genlerine sahip olduğunu söyleyebilirim."

"Tabii canım." dedi Eidolon. "İkimizden en inatçı olan benim zaten."

Tayla masum masum gözlerini kırptırdı. "Ben çok tatlı ve uysal biriyimdir."

Shade öksürdükten sonra "Saçmalık" dedi.

Kynan ve Gem'i yalnız bırakan kalabalık ve geveze şeytan grubu kapıdan çıkarken hala tartışıyordu. "Pekâlâ." dedi Gem. "Ona nasıl bir isim yakıştır?"

Kynan parmaklarının ucuyla okşadı bebeğin yanaklarını. Koyu renkli saçlarını ve gözlerini Ky'dan, hokka burnu ve dolgun dudaklarını ise Gem'den almıştı bebek.

"Ayrıca unutma, şeytan ismi koymak yok." Gem şeytan olan tarafının gururunu okşamak istemiyordu. Kynan ise bu konuda onu suçlamıyordu. Çeyrek bir Soulshredder olmanın kızları için ne anlam ifade edeceğini zaman gösterecekti.

Küçük kızı gülümsemişti. Ya da en azından kızın yüzünü buruşturması ona gülümseme gibi gelmişti. Bir anda tüm odaya ve Kynan'ın içine ışık dolmuştu sanki. Yaşadığı bu güzel anın yarattığı manevi sıcaklık önceleri imkânsız gibi görünüyordu ama çok uzun bir zamandır o kadar mutlu ve huzurluydu ki hayatının bundan daha güzel bir hal alamayacağına inanıyordu.

"Sen benim küçük meleğimsin." diye fısıldadı Kynan. "Annen gün batımım sen de şafağımsın benim."

Gem başını Kynan'ın omzuna koydu. "Beni mükemmelliğinle her geçen gün biraz daha şaşırtıyorsun. Biliyorsun işte, aptal bir herif olmadığın zamanlarda." Kynan'ın bu sözler üzerine kıkırdadığını gören Gem kahkahayı bastı. Gözleri bir anda fal taşı gibi açıldı. "Şafak. İşte bu. Harika."

"Şafak." Kynan başını eğip bir kundaktaki bebeğe bir de günbatımına baktı. Evet, bu mükemmel bir isimdi. "Şafak olsun."

Tam o anda Kynan'ın telefonu çalmaya başladı. Açmak istemiyordu. Hayır, açmayacaktı.

Gem "Açsana." dedi.

"Açamam."

"Ky, şuanda dünyanın muhtemel sonuna ilişkin bir konuyla ilgileniyorsun. Eğer kızımızın güvenliği için telefonunu açmak zorundaysan aç lütfen."

"Tanrım, seni seviyorum." diye fısıldadı Kynan.

"Biliyorum." dedi Gem.

Gülümsemeye başladı Kynan. Çok zor zamanlardan geçmişlerdi birlikte. Bazen hala o günleri hatırlayıp şaşıırıyordu.

Gem'i içeride bırakıp koridora çıktığında neredeyse fiziksel bir ağrı duydu. Bu görüşmeyi bir an önce halledip içeri geri dönmeliydi. Arayan kişi olarak Regan görünüyordu. Kynan onun numarasını tekrar aradı. Regan daha ilk çalışta açtı telefonu.

"Ky. Bulduk."

Kynan derin bir nefes alıp "Hançeri mi?" diye sordu.

"Evet. Tuhaf olan şey şu ki hançer bizim odalarımızdan çıkmadı."

"Bunu biliyorduk zaten. Çünkü genel merkezdeki her şey numaralandırılıp kataloglanmıştı. Ama hiç gizemli bir hançere rastlanmamıştı."

Regan iç geçirip "Ama ben hala onu yanlış bir şekilde etiketlediğimizi ya da tanımını yanlış yaptığımızı falan düşünüyordum." dedi.

Regan'ın hastalık düzeyinde takıntıları vardı. Kynan onun bütün odaları tek tek aradığını tahmin ediyordu. Hem de birkaç kez. "Tamam, peki nerede şimdi?"

"İspanya'daki bir manastırda. Gidip onu alman için sana ihtiyacımız var."

Yüzünü eliyle ovuşturduktan sonra "Neden ben?" diye sordu Kynan.

"Çünkü eski korkak meslektaşlarımız hançeri yalnızca melek kanıyla açılabilen bir sandığın içine saklamışlar."

Kynan'ın melek olan bir akrabası vardı. "Bu çok saçma, Regan. Aegis neden bunu kendi üyelerinin bile açamayacağı bir sandığın içine koysun ki?"

"Hiçbir fikrim yok. Ben bu hançerin yerini bulduğum için şanslıyım ve şuan bir açıklama düşünmüyorum."

Kahretsin. "Pekâlâ. Ama biraz beklemelisiniz. Çünkü Gem az önce bebeğimizi doğurdu."

"Erkek mi kız mı?"

"Kız. Adı da Şafak."

"Çok güzel. Hançeri ne kadar çabuk alırsan onlara o kadar çabuk kavuşursun." Evet, Regan gerçekten çok cömertti!

"Tamam, gidip alacağım. Başka bir şey var mı?"

"Birkaç konuşmayı daha sessizce dinledik. Arik de hepsini çevirdi bizim için. Çok iyi haberler yok. Bir insanın nasıl öldüğünden ve Satan'ın gelininden bahsediyorlar."

"Cara hakkında konuştuklarını mı tahmin ediyorsun?"

"Belki de. O öldüğü zaman Ares'in mührünün kırılacağını biliyoruz. Ama merak ettiğim şey bu mührün Satan'a geçmesi halinde yine aynı etkinin oluşup oluşmayacağı."

"Lanet olsun. Bilmiyorum ki. Yalnızca ailemle olmak için biraz süre ver bana. Sonra hemen gidip alacağım o hançeri."

"Tamam. Ama Kynan bu süre fazla uzamasın. War'ın mührünün kırılması için haftalar hatta günler kaldı. Yer altı dünyasının çalkalanmaya başladığını hesaba katarsak belki de önümüzde yalnızca saatler var."

* * *

Cara ve Ares hemen duş aldılar. Tabii eğer Ares Cara'yı yıkama konusunda ısrar etmese ve her ikisi de birkaç orgazm daha yaşamasa daha da çabuk yıkanabilirlerdi. Ares banyoda yaptıklarıyla sanki çok aç olup karnını doyurmaya çalışan birine benziyordu.

Ya da bir daha yemek yiyip yemeyeceği belli olmadığı için tıka basa yemek yemek isteyen birine. Cara bu gereksiz detayları düşünürken Ares'in evinden getirdiği kot pantolon ve bluzu giydi. Bu *agimortusun*

devredilme olayı iyi bir şeydi, değil mi? Yani artık ölmeyecekti, belki de Cara ve Ares...ne? Ares artık onu korumak zorunda değildi. O yüzden Cara'nın Ares'in etrafında olmasına da gerek yoktu? Eski hayatına dönemeyeceği gibi burada da kalamazdı. Tüm bu iç sıkıcı düşüncelere rağmen Cara Ares'in giyinmesini izleyip, kaslı vücuduna ve bronz tenine hayranlıkla baktı. Kendi kasları ise resmen ağrıyordu ama kaslarının hayatının en iyi seks deneyimini yaşadığı geceden dolayı ağrması Cara'yı mutlu ediyordu.

Ares Cara'ya döndü. Giydiği tişört Ares'in omuzlarını daha da geniş göstermişti. Öyle ki eğer bunun üzerine bir de zırhını giyerse kapılardan geçemezdi Ares. Cara'ya doğru yavaşça yürüdü. Cara'nın vücudu ise hemen gevşeyip kendini Ares'in dokunuşlarına hazırladı. Şuanda hiçbir şey yapmasa da yine de seksilik yayılıyordu Ares'ten. Çünkü seksi yaşıyor ve soluyordu.

Ares geldiğinde bluzaya dokunup düğmelerini iliklelemeye başladığında gergin bir gülümseme vardı yüzünde. "Yardım edeyim."

"Ben de yapabiliyordum." dese de onun devam etmesine izin verdi Cara.

Ares aşağıdan başlayarak yavaş yavaş iliklelemeye başladı düğmeleri. Yukarıya doğru çıktıkça bilerek tenine de dokunuyordu Cara'nın. Ve bunca seksten sonra Cara hala arzuluyordu onu, Ares rengi biraz solan *agimortus*un olduğu bölgeye gelince durdu, Bunu ikisi de banyoda fark etmişti. Ama Cara kendini eskisinden farklı hissetmese de ayna öyle söylememiştir.

Gözlerinin etrafında pek çok çizgi oluşmuş, yanakları içine göçmüş ve ten rengi de solmuştu. Kaburga kemikleri bile sayılıyordu. Sanki açlıktan ölmek üzere gibi bir hali vardı.

Ares "Birkaç dakika sonra bu izden kurtulacaksın." diye fısıldadı.

"Bekleyemeyeceğim artık. Biliyorum daha birkaç gün oldu ama sanki bir yıldır öleceğim günü bekliyor gibiyim." Cara onu her geçen gün ölüme yaklaştıran bu izden kurtulacağını düşündüğü zamanlarda çok korktuğunu kendine bile itiraf edememiştir. Ama şimdi sanki üzerindeki baskı yavaş yavaş kalkıyor gibiydi. "Çok tuhaf ama çok korkuyorum."

Ares ciddi bir şekilde "Çünkü yaşamaya devam etmek istiyorsun." dedi. "Çok özür dilerim, Cara. Bu olayın içine asla dâhil olmamalıydın." dedikten sonra düğmeleri iliklemeyi bitirdi. "Ama bitmek üzere. Eğer şu içerdeki meleş güvende tutabilirsek mührümün kırılmasını da engellemiş oluruz. Ayrıca şuanda ölümsüz bir cehennem köpeğine bağlı olduğun için sen de daha birkaç yüz yıl yaşayacaksın." Ares'in yüzünden başlayan ve alına doğru çıkan bir kızarıklık oluştu yüzünde. "Sana özen gösterilecek ve Pestilence'den uzak tutulacaksın."

Gözlerini kırıştıran Cara "Bir dakika." dedi. "Eğer bundan sonra bu izi taşımayacaksam neden Pestilence hala benim için bir tehdit olmaya devam edecek?" Ayrıca özen gösterilmekten kastı neydi?

"Seni kullanarak bana zarar vermeye çalışabilir."

"Ah, harika! Yani güvende olamayacağım."

Ares Cara'yı kendine doğru hızla çekip "Güvende olacaksın, Cara. Eğer seni korumak için dünyanın öbür ucuna götürüp saklamam gerekse bile yemin ediyorum bunu yapacağım." dedikten sonra öptü Cara'yı. Daha Cara kendine gelememiştir ki hemen elini tutup yatak odasından çıkardı onu.

Büyük odaya girdiklerinde Cara'nın her şeyin iyisini düşünen o ruh halinden eser kalmadı. Cennetten kovulan melek yerde oturuyordu. Omuzları düşmüştü, vücudu kanlar ve yara bere içindeydi. Koyu renkli ve ince telli saçları yüzüne düşmüştü. Dayak yemiş bir köpeğe benziyordu. Ama gözlerinde bir meydan okuma

ifadesi vardı.

Televizyondaki patlama sesleri ise odanın içini dolduruyordu. Görüntülerde ne zaman biri çığlık atsa melek titreyip dişlerini gösteriyordu. Thanatos meleğin yanına gelip eğildi. "Bu güzel bayana merhaba de, Zhreziel."

"Defol git, Death."

Thanatos gülerek "Emin ol Death halini alıp kötü biri olmamı istemezsin." dedi. "O yüzden şimdi cennetin iyi kalpli bir hizmetkârı olarak şu *agimortusu* al."

Cara elini karnına koydu ama mide bulantısı geçmedi. "Neden onu taşımak istemiyor?"

Zhreziel sinirlenip "*Sen* istiyor musun?" diye sordu.

"Hayır, ama..."

"Ama ne? Aptal mısın sen?"

Ares hemen boğazına sarıldı meleğin. "Bir daha onunla bu şekilde konuşmayacaksın." Zhreziel'in gözlerinde nefret dolu bir ifade olsa da başını salladı. Sonra Ares onu bırakıp "Cara, buraya gel." dedi.

"Hayır!" Zhreziel geriye doğru kaçtı ama Thanatos onu yakaladı. Meleğin nefesi sıklaşmaya yüzünün rengi ise solmaya başladı. "İstemiyorum. İstemiyö..."

Ares meleğe iğrenerek baktı. "Şimdiye kadar cehenneme girmediğin için tekrar affedilmen söz konusu. *Agimortusu* taşımak insanlık adına yapılacak bir görevdir. Bu iyi bir şey değil mi sence de?"

"İyi mi? Pestilence ve adamları peşime düşecek."

"Biz seni koruyacağız."

"Batarel ve Sestiel'i koruduğunuz gibi mi? *Korumanızın* ne kadar iyi olduğu konusunda şüpheyeye düştüğüm için bağışlayın beni."

"Geri zekâlı melek!" Limos yaladığı lolipodu ona doğru salladı. "O ikisi kendi kendilerini koruyabileceklerini söyledi. Ama sende durum böyle olmayacak. Seni rahat ettireceğiz ve güvenli bir yerde tutacağız. Ve tabii bir şeylerle meşgul olacaksın. Ares'in müthiş bir video koleksiyonu var. Ah ayrıca içkilerle dolu bir barı da var."

"Bunu neden insanlara devretmiyorsunuz? Ben bu lanet olası şeyi taşımak istemiyorum. Eğer onu alırsam ve Pestilence beni öldürürse ruhum Satan'a ait olacak. Eğer Pestilence beni öldürmezse ama mühürlerinizden biri kırılırsa *agimortusu* taşıdığım için kötü ruhlara karışıp şeytan olacağım ben de. Her halükarda kaybediyorum ben." Cara'ya bakıp başını salladı. "O, bir insan. *Agimortusu* taşımaya yetkili olmadığı için kötü ruhlara karışmayacak."

"Seni bencil pislik." Ares'in sesi her an patlamaya hazır bir bomba gibiydi. "Eğer bunu birine devretmezse ölecek. Mahşer gününün gelmesini *istiyor musun?*"

Zhreziel "Tabii ki, hayır." dedi. "Ama eğer *agimortusu* taşımayıp iyilerin yanında yer alırsam tekrar cennete girip kanatlarımı ve ruhumu geri kazanabilirim."

Ah Tanrım. Zhreziel kendi ruhunun derdindeydi. Cara'nın mide bulantısı ciddi boyutlara ulaşmıştı. Sanki her an kusacak gibiydi.

Thanatos meleğin kulağına eğilip kasvetli bir ses tonuyla "Benimle birlikte tekrar et." dedi. "Kıyamet. Mahşer günü. Eğer Cara *agimortusu* taşımaya devam ederse mühür birkaç saat içinde kırılacak çünkü *agimortus* her geçen saniye Cara'yı biraz daha öldürüyor."

Zhrezuel Thanatos'a bakıp "Ben alırsam da yalnızca bu süre uzayacak. Sen ya da Limos mührünüzün kırıldığını ve hepinizin kötü ruhlara karıştığını göreceksiniz. Zaman daralıyor işte, aptallar. Ne olursa olsun zamanınız daralıyor. Ayrıca sizinle savaşmak yerine size karşı savaşmayı tercih ederim."

Limos lolipopunu ağzından çıkarıp "Senin iznine ihtiyacımız olmadığını biliyorsun, değil mi? Bu yüzden çeneni kapatıp susmalısın. Senin güvende olmanı sağlamalıyız ama iyi şartlarda olmanı sağlamak gibi bir zorunluluğumuz yok."

Limos Ares'in DVD'lerle dolu raflarını işaret edip "Miami Vice filminin DVD'leri mevcut. Pestilence'nin gelip seni öldürmesi için yalvarana kadar işkence edebiliriz sana."

"Bırakın beni!" Zhrezuel yüzüne düşen saçlarını geriye attı ama saçları tek gözünü kapattı yine. Sonra Cara'nın etrafında dönüp "Lütfen. Yapma." diye yalvarmaya başladı.

"Kes sesini." Limos elindeki lolipodu barın üzerine bırakıp meleğin boynuna ellerini dolayarak Cara'dan uzaklaştırmaya çalıştı onu. "Bak, Ares'in Starsky & Hutch filmi de varmış burada."

Cara olayların böyle gelişeceğini tahmin etmemişti. Kendini artık kötü hissettiği için, "Şunu kesebilir miyiz? Bunu taşımaya istekli başka bir melek bulalım." dedi.

Limos "*İstekli* bir varlık bulmak şöyle bir kenarda dursun biz isteksiz olan alternatifleri bile tüketmek üzereyiz." dedi.

Zhrezuel'e bir daha bakmayı göze alamayan Cara Ares'e dönüp "Başka seçeneklerimiz *neler*?" diye sordu.

Ares "Başka seçeneğimiz yok." dedi. "Hadi bitirelim şu işi."

Bahane bul. "Nasıl yapacağımı bilmiyorum."

"Agimortusu devretme amacıyla dokun ona. Sonrası kendiliğinden gelişecek."

Cara'yı aniden bir ürperme aldı. "Yapamam."

"Yapabilirsin." Ares elini Cara'nın omzuna koyup başını eğdi ve gözlerinin içine baktı. "Yapmak zorundasın."

"Bana yapılan şeyi yapamam ona." Verdiği kararın ağırlığını taşımaya hazırlanırken güçlükle nefes aldı Cara. "O istemiyorsa bunu yapamam."

Thanatos tam ağzını açıp bir şey söyleyecekti. Yüzündeki kızgın ifadeye bakılırsa ne diyeceği çok belliydi. Ama Ares elini kaldırıp "Bize bir dakika izin verin." dedi.

Ares Cara'yı sessiz bir köşeye çekti. Sanki bir çocukla konuşuyormuş gibi usulca "Beni dinle Cara." dedi. "Ölüyorsun."

"Bunun farkındayım."

"Eğer bu izi ona devredersen yaşamaya devam edeceksin. Ben..." dedikten sonra söylenmeye başladı kendi kendine.

"Sen ne?" Ares hiçbir şey söylemeyince Cara çenesinden tutup başını kaldırarak gözlerinin içine baktı. Hem sinirli hem de üzgün bir ifade vardı gözlerinde.

"Seni kaybedemem." dedi en sonunda, "Pestilence etrafımızdayken seninle birlikte olamam da ama seni kaybedemem."

Cara ne diyeceğini bilemiyordu ama Ares gayet iyi biliyordu.

"Lütfen."

Ares'in yalvarmayı ne kadar sevmediğini çok iyi biliyordu. Cara usulca "Keşke yapabilsen." deyince

yüzüne bir tokat yemiş gibi geri çekildi Ares.

"Lanet olsun, Cara." Ellerini saçında gezdirip birkaç adım attıktan sonra tekrar Cara'nın yanına geldi. "Kuralların olmadığı, merhamet ve nezakete yer olmayan bir savaşın içindeyiz. Bu savaşı kaybetmek sadece hayatlarımıza değil tüm *evrene* mal olacak. O yüzden devret şu *agimortusu*. Hadi."

"Merhamete her zaman yer vardır." dedi. "Zhreziel'i istemediği bir şeye zorlamak büyük bir saygısızlık olur. Bundan adım gibi eminim. Bu onu öldürmek kadar kötü bir şey olur. Eğer bunu yaparsam kendimi kirlenmiş hissedeceğim, Ares. Mahvolurum ben."

Ares duvara yumruğunu geçirip "Yap şunu ya lanet olsun!" dedi.

"Hayır."

Ares gözlerini kapatıp sakinleşti. Ama sakinliği öfkesinden çok daha tehlikeliydi. "Pekâlâ. Öl. Dünyanın sonunu getir. Bunun benim için ne önemi var ki? Ben kötü birine dönüşeceğim ve kimin ne yaptığı umurumda bile olmayacak."

"Başka bir yolu olmalı."

"Başka yolu falan yok." diye kükredi adeta Ares.

Cara ellerini Ares'in göğsüne koyup "Bana bağırman beni yalnızca uzaklaştırır senden. Yaşadığın onca bin yıl içinde kadınlarla ilgili hiçbir şey öğrenemedin değil mi?" Arkada ise Limos onlara bakıp kıs kıs gülüyordu. Ares dönüp ona şöyle bir bakınca Limos başını çevirdi. Cara parmaklarını şaklatıp dikkati tekrar kendine çekti. Eğer böyle bir hayat memat meselesi içinde olmasalardı Ares'in yüzünde o an oluşan ve 'sen nasıl olur da bana parmak şaklatırsın' ifadesine kahkahalarla gülerdi Cara. "Daha önceden orduda komutan gibi bir şey olduğunu söylemiştin. Strateji konularında doğuştan gelen bir yeteneğin var yani. O zaman bu gücünü kullan ve başka bir çıkar yol bul. Çünkü *agimortusu* bu meleğe devretmeyeceğim."

Ares kaybetmeye alışık biri değildi. Şuan Cara ile girdiği bu savaşı kaybetmek üzere olduğunu anladığı için çene ve şakaklarındaki kaslar seğirmeye başlamıştı. Şimdi en büyük soru Ares'in bir sonraki hamlesinin ne olacağıydı.

YİRMİNCİ BÖLÜM

Ares'in bir dakikaya ihtiyacı vardı. Ne o odada durabiliyor ne de Cara'nın yüzüne bakabiliyordu. Pek çok duyguyu aynı anda yaşıyordu: öfke, korku, kırgınlık. Bunların hepsi Ares'e çok yabancı duygulardı. Bu yüzden şuanda mantıklı düşünemiyordu. *Agimortusu* nasıl başka birine devredebileceklerini düşünüyordu sadece. Şantaj, işkence hepsi geliyordu aklına. Cara'ya işkence yapmak değildi tabii ki yapmak istediği şey. İçerdeki o meleğe öyle işkenceler yapardı ki Cara'nın *agimortusu* devretmesi için yalvarırdı.

Ama bunu yaparsa Cara ondan ömür boyu nefret ederdi. Ama bu şekilde hayatta kalabilirdi. Dünyanın sonu da gelmemiş olurdu.

Kapıda doğru yürüyüp Vulgrim ve Torrent'in yanından geçti. Her ikisinin de Li ve Than'ın eve cennetten kovulan bir melek getirdiğini öğrendiklerine hiç şüphe yoktu. Ama bu, diğer hizmetkârların asla ilgilenmek istemeyecekleri bir durumdu.

Dışarı çıkıp deniz havasını çekti içine. Ama deniz kokusuna karışan pis bir cehennem köpeği kokusu da vardı havada. Hal yakında bir yerlerde olmalıydı. Belki de babası ortaya çıkar ve Ares'e kalbini sökme zevkini tattırırdı.

"Ares." Tam duvara bir yumruk atacakken Limos dirseğini tuttuğu Ares'in. "Cara bir savaşçı değil."

Ares dişlerini öyle bir sıktı ki canı yandı. "Bu ne demek oluyor?"

"Bu, senin 'ne pahasına olursa olsun kazanmak' zihniyetine sahip olmadığı anlamına geliyor." Saçındaki beyaz çiçek düşünce Limos onu yerden alıp sinirle fırlattı. "İnsani bir şeyler yapmak istiyor ve bunun ötesinde hiçbir şey düşünmüyor."

"Ama düşünmeli. Bu lanet olası dünyanın sonunun gelmesine neden olabilir çünkü."

Limos "Ben de bu durumdan memnun değilim." dedi. "Ama ona biraz zaman vermeliyiz."

Öfkesi beyninden ayakuçlarına kadar yayıldı Ares'in. "Zaman sahip olamayacağımız en büyük lüks bizim için." dedi.

"Evet, doğru. Ama onu zorlayamayız."

"Evet, zorlayabilirim." dedi Ares.

"Çok inatçısn." Limos yere fırlattığı çiçeğin üzerine basıp onu bir güzel ezdikten sonra "Onunla konuşmama izin ver." dedi.

Ares içindeki enerji patlamasını hissedince bir anda titremeye başladı. Kolunda ise Battle adeta dışarı çıkmak için can atıyordu. Li'nin kolundaki Bones'un da hareketlendiğini görünce çok şaşırdı.

"Bu da ne..." derken içindeki enerjinin gittikçe yükseldiğini hissettiği için devam edemedi cümlesine. Dengesini kaybedip geriye doğru sendelemeye başladı. "Limos..."

"Ben de hissettim." dedi Limos. "Aa, Pestilence ne yaptı acaba yine?"

Bir savaşın içine doğru çekildiğini hissederken tüm organları kaskatı kesildi. "Savaş." dedi güçlkle nefes alıp verirken. "Bir savaş patlak verdi."

Thanatos kapıdan bir hışımla çıkıp giderken ayak sesleri adeta devleşmişti. "Ben..." Etrafındaki gölgeler dönmeye başlayınca kendi kendine söylenip bir kapı açtırdı ve gözden kayboldu.

"Hayır!" Limos yüzünü buruşturup hemen benzer bir kapıdan içeri girip kayboldu.

Cara. Bu, Pestilence'nin numaralarından biriydi. Evin içine doğru atmaya çalıştığı her adımda zorlanıyordu. Vücudu savaşa doğru gitmek için can atarken adımları evin içine doğru yöneliyordu.

Kapıdan içeri girerken sanki etrafını pençeler sarmış ve kemiklerini uzatıp canını acıtıyor gibi hissetmişti. İçeriden bir kakhaha ve cehennem köpeğinin hırlama sesi geldi. Ares bir anda kanının son damlasına kadar savaşağı bir savaşın içinde buldu kendini.

* * *

Hal'ın acı içinde bağırması Cara'nın kulaklarından gitmiyor ve her hücrelerine yayılıyordu. İçindeki enerji patlaması nedeniyle kendini bir anda duvara yaslanırken buldu. En son büyük odada durmuş bir yandan Thanatos'un bakışlarından uzak durmaya çalışırken diğer yandan da Ares ve Limos'u bekliyordu. Thanatos aniden odadan çıkınca hiç endişelenmemişti ama ne zaman ki Ares'in ona seslendiğini ve Hal'ın acı içinde bağırışını duymuş o zaman kendini kaybetmişti.

Tam dışarıya çıktığı anda bacaklarının kuvveti çekilmiş ve etrafı Ares'in şeytan korumaları tarafından sarılmıştı. Korumaları ayırt edememişti ama boynuzundaki gümüş halkadan dolayı Vulgrim'i, geniş burnundaki beyaz uzun çizgiden dolayı ise Torrent'i tanıyabilmişti.

Torrent giriş kapısına doğru onun peşinden giderken Vulgrim de diğer Ramreellere alacakları pozisyonları anlatıp emirler yağıdırıyordu.

Vulgrim "İçeri girmelisiniz." diye bağırđı. "Hemen."

"Ama Hal..."

Torrent Cara'nın kolunu tutup onu içeriye doğru çekti. "Eğer köpeğiniz cehenneme girmediyse adamlarımız onu bulacaktır. Sizin..." Torrent'in ağzından bir anda kanlar boşalıp Cara'nın boynuna ve göğsüne sıçradı. Çok korkan Cara geriye doğru çıkınca Torrent'in göğsüne saplanan oku fark etti. Tanrım, ok Torrent'in zincirli zırhı ve kalın bedenini aşmayı başarabilmişti. "Hadi...hemen..."dedikten sonra dizlerinin üzerine çöktü.

"*Torr!*" Vulgrim'in acı dolu feryadıla birlikte yıldızlı gökyüzü bir anda kara bulutlarla kaplandı sanki. Vulgrim hemen koşup oğlu yere düşmeden önce tuttu onu. Ama böylesine bir zifiri karanlıkta bile Torr'un gözlerindeki ölüm meleklerini görebiliyordu Cara.

Diğer Ramreeller hemen okun atıldığı yöne doğru koşmaya başladı ve kıpkırmızı gözlerinden ışıklar saçılan kar gibi bembeyaz bir at ve üzerindeki kötü adamı gördüler. Aynı yönden atılan başka bir ok Ramreellerden birinin gözlerinin ortasına isabet edip onu öldürdü. Sonra birden karanlığın içinden tuhaf şeytanlar çıktı. Ayrıca içlerinde insanlar da vardı. Ya da insan görünümündeydiler. Hepsinin ellerinde kan lekeleri bulaşmış silahlar vardı.

Cara'nın göğsündeki *agimortus* bir anda alev gibi yanmaya başladı. Cılız ve korkunç bir yaratık onu saçından çekip geriye doğru sürüklemeye çalışırken korku seviyesi daha da yükseldi. Sert bir şekilde dönüp kurtulmaya çalıştı ama nafile.

Meşru müdafaa kurslarına katıldıklarını hatırlayıp yavaşladı bir anda Cara. Konsantre oldu. Tekrar arkasına döndü ama bu sefer şeytanın karnındaki boşluğa yumruğunu geçirdi. Vulgrim hemen yanına gelip başını eğerek boynuzlarını şeytana sapladı. Acı bir feryat koptu şeytandan. Cara ise Vulgrim'in sert

müdahalesi sonucu duvarın dibinde buldu kendini. Bahçeye yansıyan gümüş renkli bir kılıcın ışıltısını gören Vulgrim Cara'yı ayağa kaldırıp "İçeri gir." dedi. "*Tesmonum seni kaybetmemeli.*"

"*Tesmon?*"

"Sürümüzün başı yani." dedikten sonra Cara'yı kapıya doğru itti. "Ares."

Vulgrim tüylü kollarıyla Cara'yı sarıp içeri geçmek için hareketlenince birden elinde kılıcı olan bir adam ortaya çıktı ve kılıcı Vulgrim'in kafasına doğru savurdu. Vulgrim kılıçtan boynuzlarını kullanarak kaçmayı başardı. Ama bu sarışın adam onu yere düşürmeyi başardı. Sonra birden elinde balta olan bir adam daha belirdi. Cara baltanın Vulgrim'in boynuna doğru inişini ağır çekimde izledi resmen.

Tüm bunları izlerken milyon tane görüntü geldi Cara'nın aklına. Vulgrim'e saldıran bu adamların yüzündeki ifadenin aynısı evinde öldürdüğü adamın yüzünde de vardı.

Eğer hayatta kalmak istiyorsan fedakârlıklar yapıp daha önce asla yapmam dediğin şeyleri yapmak zorundasın. Bunlar, inandığın tüm doğrulara aykırı olsa da.

Cara tüm bu görüntüleri hatırlarken Reaver'in bilge sözleri eşlik etti ona. Sonra bir an bile tereddüt etmeden güçlerini sonuna kadar kullanmaya karar verdi, geri çekilmeyecekti.

Cara savaş çılgınlığı atarak saldırıya geçti hemen. Bir adamı omzundan diğerini de belinden tuttu. Cara'nın enerjisi kollarından parmak uçlarına yayıldı. Sonra adamların gözleri, burunları, ağızları ve kulaklarından birden kanlar boşaldı. Vücutları bir anda balon gibi şişti ve ikisi de yere düştü.

Cara'nın içinde hiçbir pişmanlık yoktu. Pişmanlık kırıntısı bile yoktu. Ares haklıydı. Canavarlardan kurtulmak müthiş bir histi ve hayatının geri kalanını bu olayları düşünüp boşa geçirmemek gerekiyordu. Büyük kafasıyla kıyaslanınca hep küçücük kalan gözleri olan Vulgrim Cara'ya şaşırarak baktı. "Bu korkunç bir yetenek." dedi. "Ama sevdim bunu." dedikten sonra ayağa kalkıp "Şimdi içeri girip saklan!" dedi.

Cara hızla cennetten kovulan meleğe doğru koşarken sendeledi. Zhreziel bir şekilde sehpanın altına girmeyi başarıp ellerini dizlerinde birleştirmişti. Cara'nın geldiğini görünce gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Arkanda!"

Cara içgüdüsel olarak hemen yan tarafa doğru kaçınca arkasındaki pençeli elden zor kurtuldu. Sonra çılgık çılgına Ares'in yatak odasına doğru yöneldi. Onu kovalayan her neyse inanılmaz öfkeli bir şekilde nefes alıp veriyordu. Sıcak nefesini ensesinde hissedebiliyordu. Yatak odasına açılan kapı tam da karşıda...

"Ona dokunma! O, benim." Bu ses Cara'nın taş gibi kesilmesine neden oldu. Pestilence.

"Biri şu meleği alıp cehenneme atсын."

Onu kovalayan şey Ares'in kardeşini bile umursamadı. Ama Cara tam yatak odasının kapısından içeri girerken tökezlediği anda arkasına dönüp baktı. Arkasından koşan canavar Pestilence'nin atının ayakları altında kaldı. Cara hemen kapıyı kapatıp kilitledi. Ama saniyeler sonra kapı kırıldı ve yüzlerce kiloluk at ve savaşçı birden içeri daldı. O anda Zhreziel'in çılgılığı duyuldu. Cara da içinden çılgınlık atmaya başladı. Cara *agimortusu* meleğe devretmeliydi çünkü şuanda cehenneme götürülüyordu ve her halükarda ruhu kirlenecekti.

Onu kendi evinde sandalyeye bağlayan hırsızların ve şeytan olduğuna inandıkları için evine zorla giren gardiyanların elindindeyken yaşadığı korkuyla şuanda yaşadığı korku kıyaslanamazdı bile. Pestilence taze Ramreel kanının kokusunu yayarak atından inince Cara titremeye başladı. "Bir cehennem köpeğine bağlısın sanırım." dedi Pestilence. "Demek ki seni öldürmek peşinde bir kılıçla koşup boğazını kesmek kadar kolay

olmayacak."

"Hay Allah." dedi Cara korkusunu hiç belli etmeyen bir ses tonuyla.

"Cehennem köpeğin bende, biliyorsun. Benimle ve adamlarımla savaştı ama şuanda benim mağarama götürülüyor."

Cara öyle öfkelenmişti ki dişlerini sıktı. "Onu bırak, seni duygusuz adı!"

Pestilence yanına gelip elinin tersiyle Cara'nın yüzüne vurdu. "Ares'i bu dudaklarla mı öptün?" dedikten sonra gülümsedi. "Ee, Ares ne düşünüyor bir cehennem köpeğine bağlı olman konusunda?"

"Bahsettiğin cehennem köpeği benim yaşamamı sağlıyor."

"Aptal fahişe! Ölüyorsun sen. Yapmam gereken tek şey seni zincirleyip beklemek. Ama sana işkence çekirmek varken bu, hiç de eğlenceli bir yol değil. Ayrıca cehennem köpeğine bağlı olmanın tuhaf tarafı ne senin kafanı ne de köpeğin kafasını kesememek. Nedense, senin de biz atlılar gibi koruyucu özelliklerin var. Hiçbir silah omuriliğinden geçemez. İlginç!" Kaşlarını çatarak devam etti. "Gerçi köpeğinin kafasını kesmeyi denedim. Ama ölümcül bir yaralanmaya neden olmadı. Sadece canı yandı birazcık."

"Seni lanet olası iğrenç pislik herif!"

"Hakaret etme ama." Pestilence eldivenli ellerini Cara'nın boynuna doladı. Cara'nın içindeki güç hala New York büyüklüğünde bir şehri aydınatabilecek olsa bile Pestilence onu havaya kaldırırken bu güçten hiçbir şekilde etkilenmemişti. Cara Pestilence'nin elini tutup onun elinden kurtulmaya çalışırken gittikçe daha da zor nefes alıyordu. İçindeki gücü ona karşı kullanmak istiyordu. Ama nafile! Pestilence hiçbir şekilde etkilenmiyordu.

"Hadi gel benim evime gidip saklanalım." dedikten sonra bir yandan dişlerini göstererek sırtı diğer yandan da Cara'nın vücudunu izledi. "Sonra da ne kadar tatlı bir insan olduğuna bakalım."

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Ares, Limos ve Thanatos tuzağa düşmüştü. Ama onları yakalamak için değil oyalamak için düzenlenmiş bir tuzaktı bu.

Ares, Thanatos'un gittiği ve en son salgının patlak verdiği yerde ortaya çıktı. Pestilence ve şeytanlarının Hırvatistan ordusunun binlerce Slovenyalıyı öldüren bir salgın hastalığı yaydığını söyleyerek Slovenya liderlerini ikna etmeyi başardıkları ve iki ülkeyi savaşa soktukları anlaşıldı.

Tanınan tüm *ter'taceo* şeytanlar Hırvat ve Slovenyalıları Macaristan'ın en ücra köşelerindeki kamplara sürüp ellerindeki kıyafetten suya kadar her şeylerini alarak işleri daha da çıkmaza sokmuştu. *Her şeyin* kıtlığını yaratmışlardı. Amaçları yalnızca uluslararası bir savaşın çıkması değil Limos'u da olayın içine dâhil edebilmektir.

Bu taktik işe yaradı. Ares ve kardeşleri yaşanan bu büyük çaplı trajedilerin içine çekildi. Olay yerinde kaldıkları süre boyunca sanki kokainle karışık bir orgazm yaşıyorlardı. Hiç kimse bu anlardan mahrum olmak istemezdi, isteyemezdi.

Ama Ares bunu yapmak zorundaydı. Yani insanları savaş alanının dışına çıkarmak zorundaydı.

Ares'in kanlı savaş meydanına gelmesinin üzerinden bir gün geçmişti. Şimdi ise öldürdüğü Hırvat komutanın başına dikilmiş, bu komutanın yerine geçecek olan kişiyi öldürmek için ne kadar zamanının kaldığını düşünüyordu. Zaten iki tane Slovenyalı askeri lideri öldürmüştü. İkisi de insan görünümlü şeytandı. Adi herifler! Askeriyenin üst kademesinde yer alan kaç kişinin Pestilence'nin yaltakçısı olduğunu merak etti Ares o an.

İti an çomağı hazırla dedikleri şey tam da o anda gerçekleşti işte. Çadır açıldı ve arkasında Harvester ile birlikte Pestilence girdi içeri. "Beni düşündüğüne bahse girerim."

"Şeytan bile inanmaz sana, kardeşim."

"İnanır, inanır. Başka kim inanır bir de biliyor musun? Cara." dedikten sonra diliyle azı dişlerini yalayıp "Gördün mü? Tadı harika." dedi.

Ares ani bir hareketle üzerine atladı Pestilence'nin. Onu öldüremezdi ama canını fena hâlde yakabilirdi. Pestilence'nin boynuna yumruğunu geçirdikten sonra yere düştü Pestilence. "Eğer ona zarar verdiysen..."

"Ah, tabii ki zarar verdim." Pestilence de aşağı kalmadı ve o da Ares'in tam şakağına bir yumruk geçirdi. O anda Ares'in kafasının üzerinde yıldızlar dönüp kuşlar uçuşmaya başladı.

Pestilence mührü kırılmadan önceki zamanlarla kıyaslandığında çok daha güçlüydü artık. Şeytanın da gücünü almış gibiydi. Başı hala dönen Ares köşedeki metal sandalyeyi alıp Pestilence'nin kafasına fırlattı. Sandalyenin tek bacağı koptu. Ares hemen zaman kaybetmeden bu parçayı alıp Pestilence'nin boğazına yapıştı ve küçük bir kesik attı. Fıskıran kanlar çadırın kumaşına sıçrayıp hemen pıhtılaştı. Ares o an Harvester'in gülümsediğini gördü.

Gözlerinden kan kırmızısı alevler çıkan Pestilence Ares'i kolundan tuttuğu gibi çadırın diğer tarafına savurdu. Ama Ares ayağa kalkmadan Pestilence gelip göğsünün üzerine dizleriyle bastırarak ellerini Ares'in boynuna doladı. Ares güçlükle nefes almaya başladı.

Pestilence inanılmaz sinirli bir sesle "Benimle geliyorsun, *kardeşim*." dedi. "Mührünü nasıl kıracağımı

kendi gözlerinle izleyeceksin. Ama öncelikle benim yoluma çıktığın için benden özür dileyeceksin."

Müthiş bir acıyla kıvranan Ares'in bir anda gözleri karardı.

* * *

Reseph partilerdi seviyordu.

Jimmy Buffet yüce margaritayı övmekle bitiremiyor, güneş her şeyi ve herkesi ısıtıyor, okyanus muhteşem mavisıyla coşuyor ve fırında domuz eti pişiriliyordu. Kadınlar ise bikinili kalçalarıyla öyle güzel salınıyorlardı ki görme özürlü olan bir erkek bile görme yetisini tekrar kazanabilirdi.

Limos, Havai kumsalındaki evinde düzenlediği partiler için dışarı çıkarıyordu barını. Bu partilere anne-baba parası yiyen ve kendini Paris Hilton zanneden kadınları çağırıyordu hep. İşte bu yüzden buradaki evine pek sık gelmiyor ve dünya üzerinde sahip olduğunu iddia ettiği yaklaşık on iki evi arasında mekik dokuyordu sürekli.

Reseph palmiye ağacına yaslandı ve margaritasının yarısını bir dikişte içtikten sonra bikinisinin üzerini çıkarıp suya atlayan sarışın ve seksi kadının yanına gidip suyun altında biraz oynasın mı diye düşündü. Emmalee, Reseph'in sevdiği şeyleri çok seviyordu. Ama yakalanma riski ortaya çıktığında ya da birilerinin onları izlediğini fark ettiğinde biraz fazla heyecanlanıyordu.

"İçkini tazeleyeyim. "

Limos elindeki şişeden biraz daha buzlu margarita boşaltırken Reseph ona baktı. "Teşekkürler, kardeşim. " Güneş gözlüklerini çıkarıp çoğu insan olan elli kişiden oluşan kalabalığa baktı. Birkaç tane şeytan da vardı ama ter'taceo oldukları için pek ayırt edilemiyorlardı. "Ares ve Than da burada olsaydı keşke. "

Li iç geçirip Reseph 'in yanına, oturduktan sonra elindeki şişeden büyük bir yudum aldı. "Than geleceğini söyledi ama Ares... " deyip omuzlarını silkti.

Evet, Ares bu tür ortamlara pek gelmezdi. Geldiği zaman da uzak bir yere geçip izlerdi yalnızca. Çünkü insanların yakınında olması pek çok kavganın çıkması anlamına geliyordu. "Onu davet ettin mi?"

"Hayır. "

Ares'in bu partiden haberi olmuştu muhtemelen ama davet edilmediği için mazeret bulmak zorunda da kalmamıştı.

"Birileri voleybol maçı başlatacak mı yakın zamanda? "

Li tek kaşını kaldırıp "Bir şeylere vurmak mı istiyorsun?" dedi.

Reseph kaşlarını oynatarak "Şuan sadece bu güzel memeleri seyretmek istiyorum." dedi.

Limos Reseph'in omzuna vurarak "Hiç değişmedin. Şimdi de aynı insan olduğun günlerdeki gibi sapıksın. " dedi.

Evet, gerçekten de öyleydi. Tanrılardan biri tarafından hamile bırakıldığını iddia eden güçlü ve bakire bir Akadlı rahibenin "oğlu" olan Reseph şımarık ve sorumsuz bir çocuk olarak yetiştirilmişti. Sürekli kız arkadaşını değiştirirdi. Limos gelip onu bulduğunda yirmi yedi yaşındaydı ve pek çok farklı kadından elli tane çocuğu olabiliirdi. Neyse ki, rahibe olan "annesi" mistik tıp konusunda oldukça uzman bir kadındı. Hatta öylesine uzmandı ki Reseph bazen onun da DNA'sında şeytan genlerinin olabileceğini düşünürdü.

Kadınların hamile kalmasını engelleyip spermleri öldüren bir şeytan bitkisi olan skullwort sayesinde Ares

gibi çocuğunu kaybetme riskiyle karşı karşıya kalmamıştı hiçbir zaman. Kalmayacaktı da.

İsteddiği gibi yaşıyordu hayatını.

Düzgün hatlara sahip esmer bir kadın Reseph'in karşısına geçip göğüslerini açtı.

"İnanamıyorum. " dedi Limos.

Reseph en alingan ses tonuyla "Hey!" dedi. "Dişiler beni bu kadar çok seviyorsa ne yapabilirim ki? "

Limos gözlerini devirerek ayağa kalktı ve elbisesinin üzerindeki kumları temizledikten sonra fırını göstererek "Etlerin kesilme zamanı geldi. Hadi gel de bir işe yara." dedi.

Limos kumsalın üzerinde bata çıka yürümeye çalışırken sırtmaya başladı Reseph. Hayatını seviyordu. Gerçekten çok seviyordu. Ama kardeşleri onun gibi yaşayamıyordu hayatlarını.

Gerek şartlar gereği gerekse de kendi tercihleri sonucu yalnızdı hepsi. Reseph onlara arkadaş bulmak için elinden gelen her şeyi yapsa da kendi uğraşlarına benzemiyordu elbette. Kardeşleri için daha çok şey yapabilmeyi isterken ayağa kalkıp arkasına döndü. Kızıl saçlı yeşil gözlü nefes kesici bir kadınla çarpışacaktı neredeyse. Kadın Reseph'e yaramaz bir şekilde gülümseyip elini tuttuktan sonra onu ormana götürdü. Zaten fırındaki domuz etinin de biraz soğuması gerekiyordu, değil mi? Evet. Kızıl saçlı kadına sırtırken onu küçük bir oyugun içine çekince kendini daha önce hiç olmadığı kadar yakın hissetti cehenneme.

Pestilence homurdanarak kalktı. Lanet olsun, uyumaktan nefret ediyordu. Eski güzel günlerin hatıralarıyla gördüğü rüyalarda nasıl hassas bir aptala dönüştüğünü izlemekten nefret ediyordu. Kahretsin! Ama şuan inanılmaz keyifliydi. Penisinin sertleştiğini hissedince biraz yüzünü buruşturdu ama elinin altında bu konunun üstesinden zorla da olsa gelecek zincirlenmiş bir kadın vardı.

"Efendimiz."

Pestilence, Neethul yardımcısının seslenmesi üzerine yavaş yavaş doğruldu yattığı taş levhadan. Uzun süredir yatakta yatmıyordu çünkü su geçirmez yataklarda rahat edemediği gibi yatağının sürekli temizlenmesinden de hoşlanmıyordu. Ama taş levha çok kolay bir şekilde temizlenebiliyordu. Ayrıca gün içerisinde yalnızca bir saat dinlenmeye ihtiyacı olduğu göz önüne alındığında yatacağı yerin rahatlığını pek önemsedici söylenemezdi.

"Ne var?"

"Kardeşiniz yerinde durmuyor."

"Güzel. Peki, ya Cara?"

"Kadın da bıraktığınız gibi duruyor."

Yani bir mağaranın içinde çıplak bir şekilde oturuyordu. Mükemmel! Şimdi onu alıp Ares'e mührün kırılmasının güzel yanlarını gösterme zamanıydı.

* * *

Ares sislerin içine düştü birden. Kasları ve eklem yerleri gerilmişti. Kafasını kaldırmaya çalıştı, ama kaldıramadı. Sanki paket lastiğiyle bowling topunu kaldırmaya çalışıyor gibiydi. İkinci denemesi çok zorlansa da zaferle sonuçlandı. En azından şuanda yer altındaki bir hücrenin içinde olduğunu görebiliyordu. Sonra birden ayak bileklerinden bağlandığını fark etti. Bileklerindeki ip tavandaki demir bir halata bağlanmıştı.

Ares kaşlarını çatı. Onu bir ip durduramazdı, bunu kardeşi de biliyordu. O zaman neden böyle bir

yöntem deniyordu? Gülümseyerek bileklerini birden ayırmaya çalıştı.

Ama hiçbir şey olmadı. Pekâlâ, demek ki ipe bir takım şeytani büyüler yapılmıştı. Ama yine de onu durduramazdı.

Tabii eğer Cara yakınlarda bir yerde değilse.

Ares gücünün azaldığını hissettiği anda midesine kramplar girmeye başladı. Cara ona çok yakın bir yerde olmalıydı ve durum böyle devam ettiği sürece Ares'in başı ciddi anlamda dertteydi. Daha da kötüsü kolunda Battle'ın olduğu bölge de bakır bir yüzüğün içine alınarak Battle'ın serbest kalması engellenmişti.

Bir çığlık kopunca Ares ürktü birden. Güçlkle nefes alıyordu. Sonra kapı açıldı ve içeri Pestilence girdi. Cara'yı tuttuğu gibi yere savurdu. Cara çıplaktı ve vücudu morluklarla doluydu. Cara yerdeki samanların üzerine düştükten sonra güçlkle ilerleyip bir köşeye sindi. Ares o kadar öfkelenmişti ki oracıkta öldürmek istedi Pestilence'yi.

Ares "Aşağılık herif!" diye kükredi. *Nefes al.* Öfkesini belli etmenin zamanı değildi şimdi. Eğer kardeşinin açığını kollamak istiyorsa sakın olmak zorundaydı.

"Hepimiz aşağılık herifleriz, gerçekten." dedikten sonra tişörtünü çıkartıp deri pantolonuyla kaldı sadece. Reseph olduğu zamanlarda çıplaklık yanlısı geri kafalı insanlardan çok daha fazla çıplak zaman geçirmişti. Gerçi bu, onun şeytan olan tarafıyla ilgili bir konuydu. "Annemizle takıldığımızı söylemiş miydin sana? O, çok eğlenceli bir kadın. Birkaç saat önce Lilith Tapınağı'nda Tristelle'ye neler yaptığımızı görmeliydin. Bu, gerçek bir anne-oğul dayanışmasıydı."

Lanet olsun. Aptal melek! Ares onu bu konuda uyarmaya çalışmıştı.

"Annemiz hakkında anlatılanlar doğruymuş." Parmaklarıyla duvarda asılı olan hançerin sivri ucunu okşadı Pestilence. "O gerçek bir fahişe. Beni bile baştan çıkarmaya kalktı. Ona izin verip vermediğimi merak ediyor musun?"

Ares'in midesi bulanmaya başladı. "Annemiz hakkında herhangi bir şey öğrenmek istemiyorum."

"Öğreneceksin. Mührün kırıldığı zaman seninle tanışmak istiyor. Ki bunun gerçekleşmesi an meselesi." Pestilence, adeta duvarla bütünleşen Cara'ya doğru yaklaştıkça kalp atışları artıyordu Ares'in. "Ama önce bununla eğleneceğim. Flail ve Saw'u hatırlıyor musun? Evet, işte onlar gibi. Ama arada şöyle bir fark var; insanlardan daha çok kan akar."

"Ona dokunma!"

Pestilence Ares'e sahte bir masumiyet bakışı atıp "Ah, özür dilerim. O senin mi? Onu benimle paylaşmak istemiyor musun? Yaşadığımız onca şeye rağmen?" dedi.

Ares hemen duruma müdahale etmek için neler yapabileceğini düşündü ama hiçbir şey bulamadı. Bütün ipler Pestilence'nin elindeydi.

Pestilence pantolonunun önünü yırtarak Cara'ya doğru yürümeye devam etti. Ama Ares artık sakın olamıyordu. Delirmiş gibiydi, kendini oradan oraya atıyor ve yeri tekmeliyordu. Ya tavanı sökecek ya da kollarını çıkaracaktı ama hiçbirinin önemi yoktu. Şuan yapması gereken tek şey Cara'ya ulaşabilmektir.

"Hey, insanoglu." dedi Pestilence dişlerini göstererek. "Ares sana karısına yapılanları anlattı mı?" dedikten sonra Cara'nın boğazına yapışıp havaya kaldırdı onu. Cara ise kurtulmaya çalışırken tırnaklarını Pestilence'nin ellerine geçiriyordu. "Tecavüz edildi, işkence yapıldı ve öldürüldü. Hem de gözlerinin önünde."

Cara "Kes sesini." dedikten sonra diziyle Pestilence'nin bacaklarına vurmaya başladı. Ama Pestilence tüm bunlardan etkilenmiyordu bile. Ares ise gittikçe daha da sinirleniyordu.

"Ares'i koruyoruz, ha?" diye mırıldandı Pestilence. Sonra Ares çok kısa bir süre için Pestilence'nin yüzünde Cara'yı arzuladığına dair bir ifade gördü. Hatta bundan o kadar emindi ki yemin bile edebilirdi. Sonra aşağılık herif tırnaklarıyla Cara'nın yanağını çizerek kanattı. Ares kardeşi hakkındaki düşüncelerinde yanıldığını biliyordu, aşırı duygusal davranmıştı.

Ama bu bir daha asla tekrarlanmayacaktı. "Eğer bunu yaparsan, kardeşim, sana sonsuza kadar işkence etmenin bir yolunu bulurum."

Pestilence omuzlarını silkti, "Mührün kırıldıktan sonra bunu önemsemeyeceksin. Limos ve Thanatos'u bulmadan önce senin de onunla son kez sevişebilmen için cesedini tek bir parça halinde bırakacağım. Kanımızı bir kez dudaklarına sürdükten sonra onların da mühürleri kırılacak. Ve sonra yine hep birlikte olacağız."

Eğer Ares ayakta durabiliyor olsaydı çaresizlikten gidip Pestilence'nin ayaklarına kapanırdı.

Plan. Şuan ihtiyacı olan tek şey bir plandı. Reseph'i geri getirmek imkânsızdı. Cara'nın korku dolu gözlerine bakınca ondan gelen mesajı aldı: *Savaş onunla.*

Pestilence Cara'yı duvara dayayıp çenesini kavradı. "Bu dudaklar ne kadar marifetli? Ares?"

İşte ihtiyaçları olan ara buydu. Cara'nın oyunu devam ettirmesini umarak "Çok. Bundan daha marifetli bir dil bulamazsın." dedi.

Pestilence arkasına dönüp gözlerini kıstı. "Peki, bana neden bunu söylüyorsun? Bana oral seks yapmasını mı *istiyorsun?*"

Tabii ki, hayır. Pestilence'nin söyledikleri beyninde canlanınca birden öfkeye kapıldı Ares. Ama bu savaşı kazanamayacağı ihtimali aklına gelince daha da öfkeleni, kendini sakinleştirmeye çalıştı ama sesine hâkim olamadı pek. "Bunu engelleyebilmek için gerekirse Satan ile bile savaşırım." diye itiraf etti. "Ama şuanda bunu yapmaya gücüm yok. Onu öldüreceksin. Ama seni memnun ederse onu fazla acı çekmeden öldürürsün diye umuyorum."

"Bunu düşüneceğim." dedikten sonra Cara'yı dizlerinin üzerine oturttu. "Çıkar hadi. Eğer aptalca bir şey yaparsan Ares'in penisini kesip yedirtirim sana, anladın mı?"

Cara'nın yüzünün rengi atınca vücudundaki izler ve morluklar daha da ortaya çıktı. Cara uzanıp Pestilence'nin penisini pantolondan çıkarırken elleri titriyordu. Aşağılık herifin penisini sertleşmişti bile. Ares o anda soğuk terler dökmeye başladı.

Hadi, bebeğim. Kopar şunun penisini.

Cara elini hareket ettirmeye başladı ama Pestilence onun kafasını itip "Ağzını kullan, orospu!" dedi.

Ares'in kalbi sıkışmaya, göğsü daralmaya başladı. Bunu izlemeye dayanamayacaktı. Cara dudaklarını açtığı anda kardeşinin onun sıcaklığını hissettiğini biliyordu Ares. Pestilence'nin içindeki şeytan adeta deliye döndü. *Kendine hâkim ol.*

Cara elini Pestilence'nin kaslı bacaklarında gezdirip pantolonunu biraz daha aşağı indirdi. Pestilence Cara'yı izlerken masmavi gözleri şehvetle yanıp söniyordu. Cara dilini çıkardığında Ares içinden çığlıklar atmaya başladı. İleride ne kadar kötü biri olursa olsun Cara'nın intikamını alacaktı Ares.

Bunu yaptığı için Pestilence'yi mahvedecekti.

Cara belli belirsiz kıpırdandı. Ağzıyla Pestilence'nin penisine dokunmadan el bileğinden öyle bir ses geldi ki Ares bile ürktü.

Pestilence bacaklarının arasından kanlar akarken ona doğru bir hamle yaptı ama Cara Ares'e doğru koştu. Ares "Yüzük" dedi. "Onu Battle'ın üzerinden çek!" diye bağırdı.

Pestilence Cara'yı tam yakalayacaktı ki Cara son anda hızlandı. Atladı ama yalnızca değebildi bakır yüzüğe. "Yetişemiyorum!"

"Benim üzerime tırman. Hadi!" Tek bacağına kaldırıp Cara'yı üzerine çıkardı Ares. Cara hemen yüzüğü çekip "Dışarı!" diye bağırdı.

Pestilence Cara'yı saçından yakalayıp aşağı çekti. Tam o anda arkasında Battle belirdi. Cara çığlık atıyor ve kurtulmaya çalışıyordu. Ama Pestilence çenesine sağlam bir yumruk vurduktan sonra Battle'ın kocaman ayaklarının hışmına uğrayıp yere serildi. At tekrar tekrar vurdu ona.

"Gücüm...kardeşine işlemiyor." Cara güçlükle ayağa kalktı. Ses tonu fazla duygu yüklüydü ama gözlerindeki kararlılık görülmeye değerdi. Onun güçsüz olduğu fikrine nereden kapıldığı hakkında en ufak bir fikri bile yoktu Ares'in.

"Tamam." dedi Ares Cara'ya. "Battle bu konuyla ilgileniyor. Senden istediğim şey buralardaki kumanda kolunu bulman." Cara Ares'in arkasında topallayarak kumanda kolunu ararken Ares dışarıdan sesler geldiğini duydu. Pestilence'nin takviye güçleri yaklaşıyordu.

"Acele et, Cara."

"Buldum!"

Metalik bir sestten sonra Ares yere düştü. Elleri hala bağlıydı. Cara hemen onun yanına gelip hızlıca açmayı başardı düğümleri. Sonra hemen kapı açıldı ve şeytanlar içeriye doluştu. Ares bir kapı açtırarak iki tane şeytanı öldürdü. "Battle!" At hemen büyük bir hızla dönüp geldi. Ares Cara'yı hemen atın üzerine attıktan sonra kendisi de bindi.

Pestilence'nin vücudu berbat bir haldeydi. Ama o haldeyken bile zorla ayağa kalkıp ucu sivri bir sopayı onlara doğru attı. Ares'in sırtına isabet eden sopanın acısı Battle önüne çıkan şeyleri devirip kapıdan içeri geçerken unutuldu.

At ikinci adımda Ares'in adasına ayak bastı. Ares hemen tişörtünü çıkarıp Cara'nın üzerini örterek onlara doğru koşan hizmetkârlarının Cara'yı çıplak görmesini engelledi.

"Özür dilerim." Cara'nın sesi de vücudu da yaşadığı olayların etkisiyle titriyordu.

"Özür dilemesi gereken biri varsa o da benim." Ares Cara'nın saçlarına bir öpücük kondururken sıkıca sarıldı ona. Cara'nın Pestilence'nin ellerinde yaşaması muhtemel her şeyi düşündü bir anda. "Sana asla bu kadar yakınlaşmamalıydı."

"Hayır." dedi onlara doğru koşan Ramreellere bakıp. "Ben özür dilerim, Ares." Cara'nın yüzündeki çaresizlik Ares'i alarma geçirdi.

Şeytanlar birden etraflarını sardı. Hepsi ufak tefek yaralar almıştı. Vulgrim de oradaydı. Boynuzlarından biri kopmuştu ve topallıyordu. Kollarında ise küçük bir Rath vardı. Ama Torrent yoktu.

Vulgrim başıyla selam vererek "Efendimiz." dedi. Sonra iki metreden fazla olan vücudunu doğrultup kıpkırmızı ıslak gözlerle Ares'e baktı.

"Hayır." dedi Ares. "Hayır, olmadı de."

Vulgrim "Onu kaybettik, *tesmon*." dedi. "Oğlumu kaybettik."

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

Torrent ile ilgili haberi aldıktan sonra attan inen Ares Cara'yı kucaklayıp yatak odasına götürdü. Ares'in de Cara'nın da ağzını bıçak açmıyordu. Ares Cara için duşu hazırladı ama soyunmaya başladığında Cara biraz yalnız kalmak istediğini söyledi. Vulgrim ile konuşmak için zamana ihtiyacı vardı Ares'in. Başta itiraz etse de biraz olsun sakinleşmişti Ares.

Cara yaralarına dikkat ederek yıkandı. Çektiği acılar ve ağrılar yüzünden hareketleri yavaşlamıştı. Ares'i yakalamadan önce Cara ile güzelce bir uğraşmıştı Pestilence. Özellikle de yüzüne attığı en son yumruk canını çok fena yakmıştı. Pestilence'nin vücudunun da en az çenesi kadar titrediğini umdu Cara. Aşağılık herif!

Cara banyodan çıkarken Ares kapıdan döndü. Cara'nın kalbi sıkışmaya başladı. Ares'in gözlerinin kan çanağına dönmesi onu çok şaşırttı.

Çok üzgün bir ses tonuyla "Vulgrim'in hayatını kurtardın." dedi. "Onu kurtarmak için birini öldürdün." Üç adımda Cara'nın yanına gelip kendine doğru çekti onu. "Bunu yapmak zorunda kaldığın için çok özür dilerim." dedi.

"Ares." diye fısıldadı Cara. "Başka seçeneğim yoktu. Pişman değilim. Bir daha aynı durumda olsam bir daha yaparım."

Güçlkle nefes alan Ares onu kucağına alıp yatağa yatırdı. Sonra birden gözüne Cara'nın vücudundaki yaralar ve morluklar çarptı. Üzüntüsüne sinir eklendi. "Doktora görünmelisin." dedikten sonra yutkundu. "Ve *agimortus*..."

"Biliyorum." Koyu pembe bir renk almıştı göğsündeki iz ve Pestilence'nin onu götürdüğü zamana kıyasla daha açıktı. Yatağa hafifçe vurarak "Yanıma yat." dedi Cara.

"Önce duş almalıyım."

Ares'in duş almasını bekledi Cara. Sonra Ares yatağa gelip yattığında kendisini küçük bir hediyenin beklediğini gördü. "Yastık mı?" İpek yastık kılıfı üzerinde parmaklarını gezdirdi Ares.

"Ne zaman? Nasıl?"

Cara tek dirseğinin üzerinde yükselerek Ares'i izlemeye başladı. Ona bakmaktan; bronz tenine, keskin yüz hatlarına ve hareket ettikçe oynayan o kaslarına hayran olmaktan asla sıkılmayacaktı. "Hal'ı kurtardıktan sonra. Gardiyanlarla birlikte şeytanlarla savaşıyordun sen. Vulgrim'den sana bir yastık getirmesini rica ettim." Elini Ares'in elinin üzerine koyup "Çok büyük bir şey değil ama sana güzel bir şey yapmak istedim. Uyumurken rahat etmeyi fazlasıyla hak ediyorsun, Ares." dedi.

Ares Cara'yı öyle bir hızla kendine doğru çekip göğsüne bastırdı ki Cara neye uğradığını şaşırdı. Hiçbir şey söylemeden yalnızca sarıldı Cara'ya. Şuan ihtiyacı olan tek şey buydu.

Yorgunluk ve adrenalin nedeniyle uyuklamaya başladı.

Hal ile iletişime geçebilse...

Bir saat sonra uyandı Cara. Hal ile ilgili bir rüya görmediği gibi Ares de yanından gitmişti. Birden yataktan fırladı ama sanki içki içmişti ve ayaklarının üzerinde durmakta güçlük çekiyordu. Hemen sandalyenin

üzerine çöktü. Lanet olsun, Cara'nın gücü tükeniyordu artık. Bütün bir vücudu ağrıyordu. Bazen beyninin sıvılaşp sallandığını hissediyordu. Kaplumbağa hızıyla yarışabilecek bir yavaşlıkla eskiye oranla çok daha bol gelen zeytin yeşili bir kapri ve yakası düğmeli mavi bir bluz giydi üzerine. Bu ikisinin birbirine hiç uyumlu olmadığını biliyordu ama şimdi öncelikli konusu moda değildi.

Çıplak ayaklarıyla büyük odaya doğru yürüdükten sonra Ares'in şöminenin karşısında durduğunu gördü. Bir eli şömine rafındaydı. Başı ise o kadar düşmüştü ki çenesi göğsüne değiyordu.

"Ares? İyi misin?"

Kafasını kaldırmadı ama gülümsedi. "Bu soruyu benim sana sormam lazım." dedi.

"Ben iyiyim."

Ares başını kaldırdı. Kıpırmızı gözleri ve yüzündeki yorgun ifadeyi gören Cara biraz korktu. "Bir mağaraya hapsedildin, dayak yedin, öldürülmeye zorlandın, neredeyse..." Başını iki yana sallayıp geri çekildi. "İyi *değilsin*." Hayır, Pestilence ile geçirdiği zamanlar güzel değildi. Ama hayatta kalmayı başarmıştı. Hatta en ufak bir çılgılık bile atmadan savaşmıştı onunla. Ona asla bu zevki tattırmamıştı.

Yavaş bir şekilde "Sanırım, buna karar vermesi gereken kişi benim." dedi. Cara Ares'e doğru yaklaşınca Ares geriye çekildi. "Sorun nedir?"

Ares başını kaldırıp tavanda deli gibi dönen pervaneye baktı. "Seni koruyamadım. Torrent'i koruyamadım."

"Onun için yapabileceğin hiçbir şey yoktu. Ayrıca hatırlamıyor olabilirsin ama beni Pestilence'nin elinden sen kurtardın."

"*Saçmalık bunların hepsi!*" Ares'in sesindeki öfke Cara'yı ürküttü. Ares gözlerini yumdu. "Kardeşimin hücrelerinden bizi *sen* çıkardın. Bense kasap dükkânının vitrinindeki etler gibi asılıp kalmıştım."

"Sen olmadan çıkamazdım oradan!" Ağrıyan başının üzerine bir de göğsündeki *agimortus* yanmaya başlamıştı. Sanki konuşmaya müdahale etmek istiyordu. "Bunu birlikte başardık. Eğer ben en başında *agimortusu* devretmeyi kabul etseydim bunların hiçbirini yaşamayacaktık." Bunu gerçekten yapmalıydı. Bundan sonra hayatının muhtemelen kısa kalan zaman dilimi boyunca bundan pişmanlık duyacaktı.

"Saçma sapan şeyler uydurup durmayı kes artık!"

"Neden bu şekilde davranıyorsun?" Cara ona doğru yaklaşp dokunmak istedi ama Ares ondan uzaklaşıp ellerini saçlarına götürdü.

"Sana ne yaptı?" Sesi çok keskindi. "Seni o hücreye getirmeden önce."

"Bunun bir önemi yok, Ares." Ares sinirle gülmeye başlayınca Cara'nın kalbi deli gibi atmaya başladı. "Ah...yoksa bana tecavüz ettiğini mi düşünüyorsun?"

"Etti mi?" Hala çok keskindi sesi.

"Bunun bir önemi var mı?"

"Evet." Sesi bu sefer çok kısıp çıkmıştı.

Cara ürperdi bir anda. Evine zorla giren adamlar ona tecavüz etme şansını yakalayamasalar da Jackson gelmeden önce neler olduğunu bilmediği için ona hep şüpheyle yaklaşmıştı. Bunu asla dillendirmemiş olsa da Cara'yı sürekli olarak defolu bir mal gibi görmüştü. Cara'ya ne zaman dokunmaya başlasa birşeylerden rahatsızlık duyup kendini geri çekmişti. O geceden sonra bir kez bile sevişmemişlerdi.

"Yani...eğer bana tecavüz ettiyse benim hakkımdaki düşüncelerin değişir mi?"

Sanki yüzünün ortasına bir yumruk yemiş gibi kafasını salladı Ares. "Hayır. Asla." Siyah gözleriyle sert bir şekilde baktı Cara'ya. "Pestilence seni koruyamadığım bir zamanda sana işkence ettiği için önemli evet. Beni nereden vuracağını çok iyi biliyordu. Çünkü aynı şeyleri daha önce karımla da yaşamıştım. Bunların üzerine sana bir de tecavüz ettiyse yaşayamam ben."

"Yapmadı, Ares." Tanrım, onun için çok üzülüyordu ama onu söylediklerine inandırmaktan başka yapabileceği bir şey yoktu. "Yemin ederim. Seni yakalamakla meşguldü tamamen."

Ares gözlerini kapatarak derin ve uzun bir nefes aldı. Ama Cara ona dokunmak istediğinde yine geri çekildi.

"Ares, yapma bunu. Benden kaçma." Bu, Jackson ile yaşadıklarının tekrarıydı ama bu seferki çok daha kötüydü. Jackson'un yeteneklerini öğrenince vereceği tepkilerden emin olamadığı için ona hakkında her şeyi anlatmamıştı. Ama Ares her şeyi tüm çıplaklığıyla biliyordu. Jackson onun gücünü azaltmıştı ama Ares'in yanındayken daha çok güçlendiğini hissediyordu. Ares hiçbir şey söylemedi. Cara'ya bakma zahmetine bile girmede. Hatta odadan çıkıp giderken bile bakmadı.

* * *

"Sen bencil herifin tekisin."

Ares tam bahçe kapısından çıkıyordu ki durdu. "Pardon?"

Limos arkadan gelip Ares'in önünde durdu. "Cara, kardeşimizin ellerinde işkence..."

"Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun?" Zaten Ares de sürekli olarak bunu tekrar edip duruyordu beyninde, bazen de Torrent ile ilgili anıları geliyordu aklına.

Vulgrim ve eşi Sireth'ten sonra ilk kez Ares kucagina almıştı Torr'u. Ares bu küçük çocuğun yürümeyi öğrenmesini izlemiş, kayalıklarla konuştuğunu fark edince yüreği ağzına gelmiş ve ona nasıl savaşaacağını öğretmişti. Vulgrim'in acısı Ares'in acısıydı. Ki Ares yıllar önce duygularına yenilmeyeceğine dair kendi kendine söz vermişti.

"Evet, ayrıca şuanda Pestilence'nin yaptığı şeyin aynısını yapıyorsun. Bunu sen yapıyorsun, Cara değil." Limos ellerini kalçasına koyduktan sonra "Kendini aciz ve güçsüz hissediyorsun; çünkü kadını koruyamadın. Bu yüzden de kendini cezalandırmak için ondan uzaklaşıyorsun. Pestilence ona işkence yaptı ama senin de ondan aşağı kalır yanın yok çünkü sen de aynı şeyleri Cara'ya yapıyorsun." dedi.

Ares Limos'a başından defolup gitmesini söyleyecekti ama Limos haklıydı. Ares'in duyguları bir anda değişti. Jackson'un Cara'ya yaptıklarından dolayı aşağılık bir herif olduğunu düşünüyordu ama şimdi Ares de arkasına bile bakmadan gitmiş ve ona aynı şeyleri yaşatmıştı.

"Lanet olsun." Yürümeye başlarken bahçesindeki taş yolu parkur gibi düşündü. Aşağılık benliğinden daha hızlı koşabilir miydi acaba? Pek mümkün değildi bu.

Limos çıplak ayaklarıyla arkasından gelip sırtına dokundu.

"Hey, Torrent için çok üzüldüm." Ares'in elini tutup durdurdu onu. "Onu ne kadar önemseydiğini biliyorum. Benim yapabileceğim bir şey var mı?"

Kısık bir sesle "Evet." dedi. "Gözünü Vulgrim ve Rath'ın üzerinden ayırma. Pestilence benim canımı nasıl yakacağını çok iyi biliyor." Gökyüzündeki bir atmaca o anda süzülüyor ve kendine uygun bir av arıyordu.

"Kardeşimiz hiç olmadığı kadar güçlü. Beni savunmasız yakalayıp tam savaştan çıktığım bir anda hakkımdan geldi. Peki, sen açlık kamplarından nasıl kurtuldun?"

"Medyayı kullandım. Onlar işin içine girince hiçbir sorun kalmadı. Şu modern zamanlarla bir aşk-nefret ilişkim var. Ama bugün yaşadığım kesinlikle aşktı."

"Thanatos nerede?"

"Pestilence'nin ordusunu nerede kurabileceği ile ilgili istihbarat peşinde. Sen şu komutanları öldürüp ateşkes ilan edilmek zorunda kalınca Than da serbest kaldı. Kardeşimizin yarattığı salgınlar daha da yoğunlaşmadan bir şeyler yapmak istiyor. Yoksa insanlar panik yapmaya başlayacak."

Buna hiç şüphe yoktu. Ares bu tip şeylere çok defa şahit olmuştu. İnsanlar en ufak bir olayda korkak tavşanlar gibi hareket edip evlerine bol miktarda alışveriş yapıyor, terk edilmiş bölgelere taşıyor, sığınıklar inşa ediyor ve pencerelerinin üzerini bantlıyorlardı. Sanki her an mahşer günü gelecekmış gibi hareket ediyorlardı.

Ama bu sefer, panik yapmakta haklılardı.

Lanet olsun ki bu duruma müdahale etmek için yalnızca Tanrı'nın yardımına ihtiyacı vardı. "Cara ile kal."

"Nereye gidiyorsun?"

Hemen bir kapı açtırıp "Annemize." dedi.

"Ne?" Limos onu omzundan tuttu. "Neden? Delirdin mi sen?"

Belki de. Lilith Ares'ten daha güçlü olan birkaç varlıktan biriydi. Lilith Limos'u esir etmişti. Eğer Ares'i ele geçirirse Pestilence onun mührünü kırana kadar onu yanında tutabilirdi.

"Lilith ve Pestilence cennetten kovulan meleklerin nerede saklandığını öğrenmek için Tristelle'ye işkence yapmış. Eğer bir tane melek bulmama yardım ederse ona istediği her şeyi anlatırım." Cara'yı kurtarmak zorundaydı. Her ne kadar umutsuz olsa da.

"Başka bir melek kalmadı ki artık."

Li ve Ares birden kafalarını çevirip balık havuzunun yanında beliren Reaver'e baktılar. Onu daha önce hiç bu kadar sinirli görmemişlerdi. "Başka melek kalmadı derken ne demek istiyorsun?" diye sordu Ares.

Reaver'in masmavi gözlerinden ateşler çıkıyordu adeta. "Söyledim ya. Ya cehenneme girdiler ya da Pestilence hepsini öldürdü. Benim tanıdıklarım da yok ortada. Ve zaman gittikçe azalıyor."

Ares'in panik, korku ve sinir duygularını hissetmemesi gerekiyordu ama kendine hâkim olamıyordu. Düşünemiyordu. Aniden saldırıya geçip Reaver'i zeytin ağacına doğru fırlattı. "*Yalan söylüyorsun.*"

"*Başaramadın.*"

Ares bir anda çok sinirlenen meleğin hışmına uğrayıp kendini bir direğin dibinde buldu. Direk üzerine yıkıldı. Hemen ayağa kalktı.

"Ares, hayır!" Limos tam Ares'in önüne geçmişti ki Harvester yanlarında belirdi. Onun nispet yaparcasına gülmesi Ares'i daha da deliye döndürdü.

"Kötülük kazanıyor." dedi Limos alay eden bir sesle.

İyilik meleği olan Reaver dikkatini bu sefer Ares'e değil Harvester'a verdi. Limos söylenirken iki melek birbirine girdi ve çıkan ışık bulutlarının arasında birden yok oldular.

Olamaz! Olamaz! *Olamaz!* Ares şakaklarından süzülen kanları sildikten sonra birkaç farklı dilde küfretmeye başladı.

Saçındaki tozları temizledikten sonra Limos'a dönüp "Kynan ile iletişime geç. O lanet olası hançere ihtiyacımız var. Bu, Cara için tek şansımız. Ayrıca adaya açılan kapıların kapatılmasını istiyorum. Pestilence bundan sonra istediği zaman şeytan gönderemesin buraya."

Limos ıslık çaldıktan sonra "Hiç kolay olmayacak." dedi.

"Umurumda bile değil." diye kükredi. "Parası neyse ödeye..."

"Efendimiz! Ares!" Vulgrim evi işaret ederek onlara doğru koştu. "Cehennem köpeği..."

Ares, Vulgrim'in cümlesini bitirmesini beklemeden zırhını giyip eve doğru koştu ve Cara'yı yatak odasının bahçesinde buldu. Cara bir eliyle Kaos'un ensesini okşarken diğer eliyle de çenesinin altını okşuyordu. Bu olayın gerçekleşebilmesi için Cara'nın hayvanı buraya davet etmiş olması gerekiyordu. Limos da Ares'in arkasında belirdi ve hemen zırhını giyip silahlarını kuşandı.

Cehennem köpeği başını çevirince sırtıttı. Ares bunun üzerine yemin bile edebilirdi. Ares köpeğin yüzündeki ifadeyi çok net okuyabiliyordu: *Senin kadının benden hoşlanıyor.*

Cara hemen "Ares." dedi. "Bir şey söylemeden önce..."

"Ondan uzaklaş."

Cara onu dinlemedi. "Dinle beni. Yalnızca bir dakika."

Ares şuanda birini dinleme havasında değildi. "Bu canavarı öldürmek istiyorum."

Kaos hırlamaya ve salyalarını akıtmaya başladı.

Cara "Artık ateşkes yapmalısın." deyince Limos şöyle bir güldü.

"Ciddi olamazsın." dedi Ares. "Asla yapmam. Şimdi sana zarar vermeden önce uzaklaş ondan."

Cara Ares ve Limos'u şaşırtarak elini Kaos'un boynuna attı. Ares ayakta durmakta zorlandığını fark etti. "Bana zarar verirse kendi oğlu da zarar göreceği için böyle bir şeyi yapmaz. Hal'ı bulmak için benim yardımına ihtiyacı var, Ares. Bizim de ona ihtiyacımız var."

"Ona ihtiyacımız yok. Asla da olmayacak!" Ares ileriye doğru bir adım atınca Kaos da öne çıkıp Cara'nın önüne geçti. Eğer Ares onu tanımasaydı Cara'yı koruduğunu düşünecekti.

Çok saçmaydı bu!

"Onun bana yaptıklarını sana anlattım, Cara. Bunları unutamam. Unutmayacağım."

Cara'nın gözlerinde resmen acı vardı. "Ares, eğer onu öldürürsen bundan sonra sürekli olarak Hal ile savaşıyorsun."

Bu gerçek Ares'in öfkesini biraz dindirdi. Hal ile savaşmak değildi mesele. Eğer Ares Deliverance'yi Pestilence'nin kalbine saplayamazsa Hal kısa bir süre sonra ölecekti. Eğer Ares mucize eseri kardeşini yenebilirse Cara birbirini öldürmek isteyen Hal ve Ares ile nasıl olur da birlikte yaşayabilirdi?

Ama...Ares dört yüz elli yıllık nefreti nasıl bir anda söküp atabilirdi? Ama aynı zamanda Cara onun yüzünden bunca derde girip onun için bu kadar fedakârlık yapmışken nasıl olur da onun isteğini geri çevirebilirdi?

Bu, Ares'in şimdiye kadar yaptığı en zor şeydi. Gözlerini Kaos'tan hiç ayırmadı ama kılıcını indirdi.

Gözlerini kapatan Cara rahat bir nefes aldı. "Hal yaşadığı sürece ateşkese saygı göstereceğini söylüyor."

Saygı. Bu, Ares'in cehennem köpeklerine yakıştırdığı bir kelime değildi. "Tek bir şey soracağım." dedi Ares. "Kardeşimi ve oğullarımı neden o şekilde öldürdüğünü öğrenmek istiyorum."

Ares şeytanların hedefinde olduğunu biliyordu ama Kaos'un öldürme şekilleri biraz abartılıydı.

Cara köpeğin yüzünü okşadı. Bir belki iki belki de on dakika kadar sonra Cara başını kaldırdı. "Her ikiniz de çok acı çekmişsiniz." dedikten sonra bakışlarını Ares'e dikti. "Kaos'un düşüncelerini okuyabiliyorum. Bir dağda yaptığınız bir savaş varmış, hatırlıyor musun? Üzerinde domuz boynuzları şekilleri olan bir mancınık varmış..." dedikten sonra ürperdi Cara. "Sütunlarında insan kafaları asılıymış."

"Evet. Hatırlıyorum." Karısı öldürüldükten sonra Ares, kardeşi, oğulları ve askerleri şeytan sürülerini Ahaggar Dağları'na kadar kovalamışlardı. Şeytanlar köşeye sıkıştırıldıktan sonra da katliamlar başlamıştı.

"Kaos insan-şeytan savaşlarının bir parçası değilmiş. Eşiyle birlikte yavrularını cehennemden çıkarıp onlara bu katliamın arasında nasıl fare avlayacaklarını öğretiyormuş. Çok gençmiş ve bunlar ilk yavrularıymış. Ama sen hepsini öldürmüşsün."

Ares yutkundu. Şimdiye kadar o kadar çok kişinin canını almıştı ki hepsinin kanı toplansa kocaman bir deniz oluşurdu. Ama öldürdüğü ilk cehennem köpeklerini hatırlıyordu. Ares o kadar öfkeliydi ki dişiyi ve çocukları öldürmekten çok keyif almıştı. Onlar, Ares'in gözündeki onun askerlerinin kanlarıyla beslenen hayvanlardan başka bir şey değildi.

Ares ayakta durmakta zorlandı. Onlar yalnızca fare avlıyorlarmış, onun askerlerini öldürüp insanlarla savaşmıyorlarmış.

Bu olaydan yalnızca birkaç gün sonra çadıra girdiğinde kardeşi ve oğullarının parçalanmış cesetlerini bulmuştu.

Ah, Tanrım! Aralarındaki bu kan davasını Kaos değil *Ares* başlatmıştı. Ekkad ve oğullarını çok sevdiği için onların öldüklerine inanmıştı çok uzun bir süre. Çünkü şeytanların, canını yakmak için en yakınlarını hedef aldığını düşünmüştü. Ama hayır, Ares bir aileyi yok ettiği için ölmüştü hepsi.

"Sürekli bu olayın intikamını almak istemiştin ama o da benden intikam almak istemiş." dedikten sonra yüzünü ovuşturdu. Bu yaratıktan hala nefret ediyordu ama en azından artık onu anlayabiliyordu. "Ateşkese ben de saygı göstereceğim."

Kaos Ares'in gözlerinin içine bakınca birbirlerini anladılar.

Sonra Kaos bir anda ortadan kayboldu ve dengesini sağlayamayan Cara yere düştü.

"Cara!" Ares hemen yanına gelip diz çöktü ve onu kollarına aldı. Cara kendinden geçmişti.

Limos da hemen Ares'in yanına gelip "Yoksa..." dedi.

"Hayır." diye bağırdı Ares. "Yalnızca nabızı düştü." Cara'yı kucağına alarak ayağa kaldıktan sonra bir kapı açtırdı. "Onu yer altı hastanesine götüreceğim."

* * *

Dövme makinesinin çıkardığı vızıltılı ses Thanatos'un şimdiye kadar duyduğu en seksi sestti. Tabii Pestilence'nin yarattığı hastalıklardan kaçır gibi kaçtığı gerçek sekste çıkan sesler sayılmazsa. İğne sırtını çizirken hissettiği titreşimi ve acıyı çok seviyordu. Kıpırdamamaya çalıştı çünkü kıpırdadığı anda sertleşen penisi acıyordu.

"Bitmek üzere." dedi soluk yüzlü ve gözü olmayan bir Silas şeytanı olan Orelia. Sonra elindeki bezle Than'ın hassas cildini silip işine devam etti.

Dövme şeklini vücuda transfer etmek için bir şablon kullanmıyordu. Asla. Ona gelen kişilerin

düşüncelerini okuyarak bunları sanat eserleri şekline dönüştürüyordu. Örneğin Than'ın beyrinde yer alan ölümle ilgili sahneleri okuyor ve bunları tenine çiziyordu. Bu sahneler teninde dövme şeklini aldıktan sonra artık etkilemiyordu Than'ı.

Bu işin Than için başka bir avantajı da duyduğu acı ve zevk oluyordu. Dövme ve piercing Than'ın kendine izin verdiği birkaç zevkli şeyden ikisiydi.

Orelia "Artık vücudunda dövme yapacak yer kalmadı." dedi. Sanki Than bunu bilmiyormuş gibi. Ama neyse ki onun eşsiz yeteneği sayesinde düşünceler yalnızca dövme şekline dönüşmüyordu. Aynı zamanda dövmelerin hepsi birbirine karışmadan ahenk içinde duruyordu teninde. "İşte şimdi bitti."

Orelia uzun ve kemikli elleriyle az önce çizdiği ve Pestilence'nin Slovenya'da yarattığı salgın nedeniyle ortaya çıkan savaş dövmelerine dokundu. "Bu çok kötü olmuş. Anlaşılan, kardeşin çok meşgul son zamanlarda." dedi.

"Sen neler duydun ki?" Than'ın bugün buraya asıl gelme nedeni Orelia'yı sorgulamaktı. Aslında dövme yaptırma işini erteleyebilirdi ama istihbarat almak zorundaydı. Müşterilerinin düşüncelerini okuma yeteneği olan bu dişi de yer altının nabzını tutuyordu.

"Biliyorsun ki, bilmemem gereken şeyleri tartışmıyorum."

Bunlar hep söylenen klasik cümlelerdi ama Than'ın bunlar için vakti yoktu. "Kardeşim bir ordu oluşturuyor. Ben bu orduyu nerede oluşturduğunu öğrenmek istiyorum."

"Ben nereden bileyim?"

Than ellerini arkaya atarak Orelia'nın bileğini tuttu. Ani bir hareketle onu masanın üzerine yatırdıktan sonra kendine doğru yaklaştırdı. Pek çok Silas şeytanı gibi onun teni de bembeyazdı. Damarları görülüyor ve ağzındaki siyah sivri dişler belli oluyordu. Burnu da küçüktü. Diğer Silas şeytanlarından ayrılan yönü ise göz çukurlarının olduğu yerde göz dövmesi olmasıydı.

Dişlerini sıkıp kendini tutmaya çalıştı çünkü Orelia Than'ın gerçekten kim olduğunu biliyordu. İşte bu yüzden öldüremiyordu onu Than. Bunu kardeşleri bile bilmiyordu. Bu sırrı yıllardır saklamayı başarmıştı.

"Neler yapabileceğimi sana söylemek zorunda değilim." dedi Than. "Çünkü zaten bunların hepsini sen asırlardır işliyorsun tenime."

"Eğer sana bildiklerimi anlatsam hayatım ciddi tehlikeye girer."

"Diğer müşterilerinden daha tehlikeli olduğuma emin olabilirsiniz."

Orelia birkaç kez zorla yutkundu. "Ama ben mahşer gününün gelişini durdurmak istemiyorum. Cehennemden çıkmak istiyorum. İnsanların vücutlarına çizdiğim sahneler..." Korku dolu bir gülümseme ifadesi gelip oturdu yüzüne. Bir keresinde insanlarla ilgili düşüncelerinin gelecekte haber verdiğini söylemişti. Onun inanılmaz özel güçleri vardı ve bu güçler sayesinde çizdiği sahnelerin hepsi gerçeğe dönüşüyordu. Ayrıca Orelia *son derece* yaratıcıydı. Yaratıcı olduğu kadar zalimdi de.

"Benim ellerimde ölmenin ne demek olduğunu biliyor musun? Acın dindikten sonra ruhun bana katılır. Diğer ruhlarla birlikte zırhımın karanlık köşelerine sıkışıp kalırsın ve onların çektiği acılarla birlikte işkence derecesi artar. Eğer mahşer günü gelirse ilk senin yanına geleceğim. Böylece insanlarla oynama şansın olmayacak." Orelia sızlanmaya başlayana kadar onu sıkıca tutmaya devam etti Than. "O yüzden şimdi bana bildiklerini anlat."

"Söylentilere göre benim soyumdan gelenler Horun bölgesine akın ediyor. Ama bazı müşterilerim

Sithbludd'da heyecanın giderek arttığını söylüyor."

"Başka?"

"Pestilence tüm şeytanlara bir duyuru yayınlamış. Bu duyuruda Ares'in başını ona getirecek olana mahşer gününden sonra kendi yanında bir yer ayırdığını söylemiş. Ayrıca cehennem köpeklerinin kulaklarını getirenlere de para dağıtmaya başlamış. Tüm bildiklerim bunlar. Yemin ederim."

Than onu serbest bıraktıktan sonra doğrulup "Güzel. Bitir artık şunu." dedi. Yapması gereken bazı işler vardı.

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Ares kapıdan çıktığı gibi yer altı dünyasında yaşayan şeytanların tedavi edilmesi için kurulan yer altı hastanesinin acil bölümüne girdi. Ares başlarda bu hastanenin saçmalık olduğunu düşünmüştü ama şimdi böyle bir hastanenin varlığından dolayı çok mutluydu.

Obsidyen zeminde triaj masasına doğru ilerlerken Ares'in botlarından çıkan ses acil servisi inletiyordu. Triaj masasında kediye benzeyen parlak saçlı bir Trillah şeytanı oturmuş elindeki kâğıtları inceliyordu. Dişi şeytan havayı kokladıktan sonra yaklaşan Ares'e baktı ve "İnsan?"

"Evet. Yardıma ihtiyacı var. Eidolon'u istiyorum hemen."

"Eidolon meşgul."

"Bana hemen o doktoru bulun yoksa kâbusunuz olurum."

Dişi alay ederek ıslık çaldıktan sonra "Hastanemiz özel bir tılsımla korunuyor. O yüzden tehditleriniz yersiz..."

"Tılsım falan beni ilgilendirmez." diye kükredi Ares. "*Eidolon'u bulun!*"

"Çalışanlarımı tehdit etmek size hiçbir şey kazandırmaz." diye sakın bir ses geldi arkasından. Ares arkasına dönünce tam da aradığı doktorun karşısında olduğunu gördü.

"Bu bir tehdit değildi. Eğer Cara ölürse mührüm kırılacak. Ne dediğimi anladın mı?" Eidolon Ares'e çok az kişinin cesaret edebileceği bir sertlikle baktı. Burası, Eidolon'un bölgesiydi; bu yüzden Ares ona istemeden de olsa saygı duymak zorundaydı. Şuanda önemli olan şey Cara'nın hayatını kurtarmaktı. Ares kadar insan görünümlü doktor şekil değiştirme özelliği olan iki kişiye işaret edip Cara'yı içerideki odaya almalarını söyledi. Ares içeri girip Cara'yı masanın üzerine yavaşça yatırdı.

"Ne oldu?" Eidolon eldivenlerini giyerken parmak uçlarından başlayıp boynuna kadar uzanan dövmesi dikkat çekici bir şekilde parlamaya başladı. Ender rastlanan bir şeytan türü olan Seminus şeytanlarının kollarındaki desenlere bağlı tuhaf yetenekleri vardı. Ama Ares'in şuan düşündüğü tek şey Eidolon'un Cara'yı yaşatmasıydı.

"Ölüyor." dedi Eidolon Cara'nın nefesini dinledikten sonra. Bu arada üzerindeki karttan adının Vladlena olduğu anlaşılan sarışın bir dişi Cara'nın nabzını ölçerken diğeri kalbini dinliyordu. "Cara benim *agimortusumu* taşıyor ve bu, onu her geçen saniye biraz daha öldürüyor. Eğer o ölürse mührüm kırılacak."

Kaşlarını çatarak bakan Eidolon "Ama sen Sin ölürse Pestilence'nin mührünün kırıl*mayacağı*nı söylemiştin."

"Onun *agimortusu* farklıydı." dedikten sonra Cara'nın elini tuttu Ares. "Ayrıca Cara'nın bir cehennem köpeğine bağlı olduğunu da bilmelisin."

Eidolon tam bir makasa uzanacağı anda durdu. "İlginç. Cehennem köpeği nerede?"

"Bilmiyorum."

Eidolon "Yani köpek yaralanabilir?" dedikten sonra Cara'nın bluzunu açınca Ares'i müthiş bir sahiplenme hissi sardı. Ares tuhaf bir ses çıkartmış olmalıydı ki herkes durmuş ona bakıyordu.

"Ah, özür dilerim." dedi Ares. Sonra da ellerini yumruk şekline getirip sıkmaya başladı. Daha önce bir kadını sahiplendiğini hiç hatırlamıyordu. "Aslında ben...şey...sadece..." Tanrım, daha önce hiç böylesine

kekeleyen bir aptal da olmamıştı.

Eidolon "Sorun değil." dedi. "Genelde 'eşime dokunma' olayını yaşıyoruz hastanede."

"O, benim eşim değil." Aslında Ares onu sahiplenmiş olsa da 'eş' kavramı süreklilik gerektiren bir ima içeriyordu. Bu durum da onların ilişkilerinde yoktu.

"*Pekâlâ.*" dedikten sonra yüzüne alaycı bir ifade yerleştiren Eidolon devam etti. "Tabii siz her zaman doktorlara kafalarını kesip kıyafetlerinizi onlarla süsleyeceğinizi söylüyorsunuz."

Bunu mu söylemişti Ares? Tanrım. Ares'in önce kafasını toparlaması gerekiyordu. "Sen sadece yapman gerekenleri yap."

Eidolon çok yavaş bir şekilde Cara'nın bluzunu açtı. Ares hızlı ve derin nefes almaya başladı. Eidolon'un profesyonel bir doktor olmasının hiçbir önemi yoktu. Ares'in kadınına bakıyordu. Onun...eşine. Kahretsin!

Ares odadakilere seri katil bakışları atmak yerine Cara'nın elini tutmaya odaklandı. Ama Eidolon Cara'nın pantolonunu çıkarınca her şey daha da tersine gitmeye başladı.

Eidolon Cara'nın karnını eliyle muayene ederken "Çok fazla abrasyon ve kontüzyon var vücudunda." dedi.

Ares boğuk bir sesle "Evet." dedi. Alt üst olmuştu Ares. "Şey...dayak yedi." Kahretsin! Kahretsin! *Agimortus* iyileşmeye başlayan bir yara gibi soluk pembe bir renk almıştı.

Eidolon Cara'nın morluklarından birine dokunduğunda dövmesi yanmaya başladı. Morluk biraz küçüldü ama Eidolon lanetler yağdırmaya başladı. "Bunun onu tamamen iyileştirmesi gerekiyordu." dedi. Sonra eldivenlerini çıkarıp "Yaraları çok ciddi gibi durmuyor. Ama incelemesi için kardeşimi çağıracağım. Shade, organ fonksiyonlarını kontrol etsin." dedi. Sonra da Cara'nın üzerini örttü. "Ben birazdan gelirim." dedi.

Diğer hemşireler de doktorla birlikte odadan çıktı, Ares ve Cara baş başa kaldılar. Ama Ares Cara'nın elini bir saniye bile bırakmadı, bırakmaya niyeti de yoktu. "Cara? Tatlım? Uyan."

Cara'nın kirpikleri kıpırdadı ama gözleri açılmadı. "Ne oldu?" Sesi çok kısıktı Cara'nın. Ares o anda Cara'nın kendine geldiği için sevinçten çığlık atmak isterken diğer yandan da sesinin bu kadar kötü olmasından dolayı öfkeden bağırarak istiyordu. "Bayıldın. Şuanda hastanedeyiz. Cara, dinle beni. Olanlar için çok özür dilerim. Senin yanından o şekilde çıkıp gitmemeliydim. Çok bencilce davrandım. Ama sen bunların hiçbirini hak etmiyorsun."

Cara gözlerini açınca Ares yüzündeki şok ifadesinin belli olmamasını umdu. Göz altları çukurlaşmış, gözleri kan çanağı gibi olmuş, deniz mavisi gözlerinin de rengi atmıştı. "Önemli değil." diye fısıldadı. "Hal'ı gördüm. Bir çukurun içindeydi. Kan vardı. Çok fazla kan vardı. Kavga ediyorlardı."

Ares Cara'nın elini okşarken "Şşş." dedi. "Onu bulacağız. Ama senin dinlenip gücünü toparlaman gerekiyor önce."

Cara'ya kalsa bu konu üzerinde tartışabilirdi. Ama Eidolon yanında siyah üniformalı bir şeytanla birlikte odaya geldi. Şeytan Eidolon'a o kadar çok benziyordu ki Ares onun Eidolon'un kardeşi olduğunu hemen anladı.

"Shade." dedi Eidolon sonra Cara'ya bakıp başını sallayarak "Sizi muayene edebilir mi?" diye sordu.

Cara bu soru üzerine Ares'e kaçamak bir bakış atıp onun kendisine yardım etmesini istedi. Ares bu konuda onu suçlayamazdı. İnsanların gittiği hastaneler zaten yeterince tatsız yerlerdi. Ama bu hastane; siyah zeminleri, kan lekeli duvarlardaki sihirli sözleri ve duvarlardan sarkan zincirleriyle yalnızca tatsız değil ayrıca

oldukça rahatsız edici bir yerdi. Bir de bunlara şeytanlar, vampirler ve şekil değiştirebilen yaratıklar eşlik edince durum daha da sıkıntılı bir hale geliyordu.

"Sorun yok, Cara. Bunlar iyi adamlar."

Ares'in söylediği bu cümleler Cara'nın yüzünü biraz olsun rahatlatınca Ares'in de içine su serpildi. "Tamam, o zaman." dedikten sonra Shade'e ürkek bir bakış atarak "Muayene edebilirsiniz." dedi.

Shade omuzlarına kadar inen koyu renkli saçlarını geriye atıp usulca Cara'nın bileğini tuttu. Shade'in sağ kolundaki izler birden yanıp sönmeye başladı. Birkaç saniye içinde Cara'nın yanakları pembeleşmeye, dudakları eskisi gibi dolgunlaşmaya ve gözleri de normale dönmeye başladı. Shade bileğini bıraktığı anda Cara Ares'in onu ilk gördüğü anki kadar sağlıklı görünüyordu.

"Ne yaptınız?" Cara elleri ve kollarına bakarken merak içinde soru sordu bu soruyu.

"Vücut fonksiyonlarını yerine getirebiliyorum." dedikten sonra Ares'e bakan Shade "Eğer onu buraya getirmeseydiniz yaklaşık bir saat içinde ölüsünü bulurdunuz." dedi.

Ares güçlkle yutkundu. "Peki, şimdi?"

"Belki de dışarıda konuşsak daha iyi olur."

"Hayır." dedikten sonra her ikisine de baktı Cara. "Bu benim hayatım. Bu yüzden neler olup bittiğini öğrenmek en doğal hakkım."

Shade omuzlarını silktikten sonra konuşmaya başladı. "Pekâlâ, organlarınız iflas etmek üzere. Yani yüz elli yaşında bir insanın sahip olabileceği özelliklere sahipler. Ben tüm fonksiyonları yerine getirebildim. Yani şöyle düşünün ben depoyu doldurdum ama depoda bir çatlak var. Dolayısıyla sürekli olarak su sızıyor."

"Ne kadar zamanım kaldı?" diye sordu Cara. Ares tam o anda Cara'nın bu soruyu sorduğuna şükretmeye başladı. Çünkü onun bu soruyu soracak gücü yoktu.

"Altı saat. Bir saat eksik ya da fazla olabilir." deyip ellerini cebine soktu Shade. "Az önce yaptığım şeyi tekrarlayarak belki bir saat daha yaşatabiliriz. Ama sonra..."

Sonra Cara ölecekti. Ares de dünyadaki en kötü adam haline dönüşecekti.

Eidolon "Ama pes etmeyeceğiz." dedi. "En iyi ekip ve araştırmacılar bizim bünyemizde çalışıyor. Muhakkak bir çıkar yol bulacağız. Eğer ihtiyaç duyduğunuz bir şey olursa alarm düğmesine basarsınız." Eidolon ve Shade tam kapıdan çıkarken Limos ve Thanatos içeri girdi.

Limos konuşmaya başlamak için doktorların biraz uzaklaşmasını bekledi. "Kynan'dan bir mesaj aldım. Ayrıntılarını anlatmamış ama şuanda yolda. Than'ın elinde de Pestilence'nin ordusunu nerede topladığına dair bir ipucu olabilir. Eğer onu bulursak cehennem köpeğini de buluruz."

Cara kalkıp oturmak için uğraşırken "Ona yardım etmeliyiz." dedi.

Ares "Güzel haberler bunlar." dedi. "Shade'in az önce sana yaptığı şey Hal'ı da etkileyecek. Yani onun da yaşam süresi ve dayanma gücü arttı."

Triaj masasının yanında bir kapı açıldı ve içinden Kynan çıktı. Bir elinde oyuncak ayılarla süslü büyük ve gösterişli bir çanta diğer elinde ise deri kaplı bir kutu vardı. Ares'e doğru uzun adımlarla yaklaşp elindeki kutuyu ona verdi. "Hançer."

Ares rahat bir nefes aldı ama hemen heyecanlanmamaya çalıştı. Çünkü hala Pestilence'yi bulmak zorundaydılar ve bunu yapmak için önlerinde yalnızca altı saat vardı. "Teşekkürler."

Kynan boğazını temizleyip "Cara nasıl?" diye sordu.

Ölüyor. "Onunla ilgileniyoruz." Bu cevap, Ares'in şunda dilinin vardığı tek cümleydi.

Kynan elindeki çantayı oynatınca gelen bebek çingırağının sesi Cara ölüırken çok uygunsuz olmuştu. Bir yanda yeni başlayan bir hayat diğeri yanda yaşatılmaya çalışan bir hayat. "Yer altında geçen konuşmaları dinledik. Cara'yı arayan şeytanlar Satan'ın gelininden bahsediyorlar. Yoksa Cara bizim bilmediğimiz bir kehanetin parçası mı?"

Cara Ares'in kolunu yakalayıp "Bu, doğru mu?" diye sordu ve devam etti. "Bana söylemediğin şeyler mi var?"

Ares'in ona söylemediğı pek çok şey vardı ama bu, böyle bir şey değildi.

"Sen, Satan'ın gelini değilsin."

Kynan "Nereden biliyorsun?" diye sordu.

"Çünkü gelin olan benim." dedi Limos saçındaki turuncu çiçeğı düzeltirken. "Yani, şuan değil. Daha smokin, elbise falan almadık. Kiliseyi de ayarlamadık."

Kynan elindeki çantayı oynatınca yine aynı ses çıktı. Bu, ailenin sesiydi. Ares'in dili damağı kurudu birden. "Nasıl?"

"Bu seni ilgilendirmez." dedi Limos oldukça umarsız bir sesle. Çünkü ayrıntıya girdikçe daha da tehlikeli olabilirdi. "Bunu engellemek için elimden geleni yapacağım. Şuan bilmeniz gerekenler bunlardan ibaret."

Kynan başını eğdi. "Pekâlâ, öyle olsun." dedi. Önce Cara'ya sonra Ares'e bakıp sesini alçaltarak "Seninle özel olarak konuşmam gerekiyor." dedi. Telaşı gözlerinden okunan Kynan ve Ares birlikte odadan çıktılar. Limos ve Thanatos da onları takip etti. Dışarıda bütün doktor ve hemşireler hastane kapısına yanaşan ambulansların içinden çıkan çeşitli acil durum vakalarıyla ilgilenip oraya buraya koşturuyorlardı. Biraz ileride Harvester duruyordu. Vücudundaki morluklar ve yanıklar fiziksel görünüşünü etkilemişti. Reaver ile yaptıkları kavga bu sefer çok sert geçmişti anlaşılan. Harvester onlara odaklanmıştı ama sessiz duruyor ve gözcü olarak sorumluluklarını yerine getirdiğı için memnun görünüyordu. Reaver şeytan hastanesine adım atmadığı için burada edineceğı bilgileri gidip onunla paylaşmak zorundaydı.

"Çabuk ol." dedi Ares.

"Hançerle birlikte bir parşömen kâğıdı vardı." dedikten sonra kâğıdı çıkarttı Kynan. Ama Li hemen aldı kâğıdı onun elinden. "Hançer mason teşkilatından çalınmış..."

Than hemen "Kim tarafından?" diye söze girdi.

"Belli değil. Ama Aegis bu hançeri bulduğı zaman ona bir çeşit büyü yapmışlar. Hala bir atlıyı öldürebilir ama *agimortusunu* etkisiz hale de getirebilir."

Ares'in kalbi deli gibi çarpmya başladı. "*Etkisiz hale getirmek* derken neyi kast ediyorsun?"

Kynan "Demek istediğim şu ki, eğer hançeri taşıyıcının kalbine sapsan o zaman *agimortusunu* etkisiz hale getirebilirsin." dedi. "Taşıyıcıyı öldüreceksin ama mührün kırılmayacak."

Ares nefes alma yetisini kaybetti bir anda. Önünde dünyayı kurtarmak için yani en azından kısa bir süreliğine kurtarmak için bir yol vardı ama bunu yapamazdı. Asla yapamazdı.

Than "Aegis dikkat etsin bundan sonra." dedi. "Öldürülen gardiyanlar için ödül koymuş Pestilence. Bence kendinize dikkat edin."

Kynan Ares'e bakarak "Kardeşiniz dünyanın en aşağılık herifi." dedi. "İletişimi koparmayalım. Bizi yarı yolda bırakmayın." dedikten sonra gitti Kynan. Ares ise midesindeki kramplarla baş başa kaldı. Harvester'ın

olduğu yere baktı ama o da gitmişti.

Ares tekrar odaya döndü. Hançeri taşıyan eli titriyordu. Bu yüzden nefret etti kendinden. Lanet olsun ki bu kutu eskiye kıyasla çok daha ağırdı. Belki de Kynan ona bir örs vermişti. Limos ve Thanatos Ares'in etrafını sarıp kutuya bir engerek yılanına bakar gibi bakmaya başladılar.

Than "Bunu Reseph üzerinde kullanmayacağız." dedi. Tam o anda Ares 'in eli öyle bir titredi ki neredeyse elindeki kutuyu düşürecekti.

"Lanet olsun, Thanatos. Bu, *benim* vereceğim bir karar. O, *benim* kadınıma bulaştı. Bu yüzden yapmam gereken ne varsa yapacağım." Bu, Eidolon'un söylediği '*O, benim eşim değil.*' saçmalığından çok daha öteye geçmişti. Ares her ne kadar duygularıyla savaşa da artık silahlarını indirip teslim olma vakti gelmişti.

Than'ın yüzünde çok üzgün bir ifade vardı, sesi de Ares'in hiç duymadığı kadar kısıktı. "Bu, kadını öldüreceğin anlamına mı geliyor?"

Ares oldukça soğuk bir ses tonuyla "Limos, onu buradan çıkar yoksa...Çıkar onu hemen buradan." dedi.

Li kardeşini odadan çıkarmaya çalışırken Thanatos Ares'e özür dileyen gözlerle baktı. Ares çok sinirli olsa da kardeşinin kötü biri olmadığını çok iyi biliyordu. Reseph onların beş bin yıllık kardeşiydi. Ama Cara'yı yalnızca birkaç gündür tanıyorlardı. Yapması gereken şey ailesini kurtarmaktı.

Tam tersi bir durum söz konusu olsa da Ares muhtemelen aynı şeyleri hissedecekti. Cara'ya her ne kadar yakın hissetse de Pestilence'yi öldürmenin bir risk taşıdığını anlamıştı. Ama Cara'da herhangi bir risk yoktu. Tabii, Ares haricindekiler için.

"Ares." Derin bir nefes aldıktan sonra Cara'ya döndü. Muhteşem gözleri adeta bir savaşçının gözlerine benziyordu şimdi. "Thanatos 'kadını öldürmek' derken neyi kast etti?"

Ares daha önce kardeşini dövmeyi hiç bu kadar istememişti. O an yaşadığı acıyla hançeri öyle bir hızla kutudan çıkardı ki hançer elini hafifçe kesti.

"Ares. Söylesene."

Oluşan sessizlik nedeniyle gerilim daha da arttı. "Başka bir yol daha olmalı." deyip elini Cara'nın eline geçirdi. "Mührümün kırılmasını engellemenin bir yolu olmalı. Eğer bu hançerle seni öldürürsem mührüm kırılmayacak. Böylece Pestilence beni kötü birine dönüştüremeyecek."

Cara hiç tereddüt etmeden "Başka bir mühür kırılmadan önce öldür beni." dedi.

Ares bir adım geri çıkıp "Hayır." dedi. "Yapamam."

"Yapmak zorundasın." dedikten sonra bir damla gözyaşı süzüldü Cara'nın yanağına. "Bunu yapmak zorunda olduğunu biliyorsun. Ares, ben her geçen saniye ölüyorum. Mahşer gününün gelmesini engelleme ya da en azından kardeşini durdurmanın bir yolunu ararken bu olayı erteleme şansın var şimdi."

"Cara..."

"Burada değil ama. Beni eve götür. Benimle son kez seviş."

"Pekâlâ." dedi Ares. "Pekâlâ."

* * *

Pestilence gerçekten çok sinirlenmişti. İlginç olan şey şu ki; Reseph olduğu zamanlarda çok nadiren sinirlenirdi. Sinirden küplere bindiği anlarda kimse etrafında dolaşmak istemezdi ama bu, çok nadir bir

durumdu. Reseph çok kırılgan biriydi ama Pestilence o kadar çok öfkeleniyordu ki mantıklı bir şekilde düşünemiyordu.

Ares ve fahişesinin kaçmasına izin veren üç yardımcısına baktı. Bir tanesi bu durumdan dolayı Pestilence'yi suçlama cüreti gösterdiği için birkaç organını kaybetmiş, diğer ikisinin de boynu kırılmıştı.

"En iyi liderler yardımcılara asla böyle eziyet etmez." diyen Harvester bir yandan Pestilence'ye manalı bakışlar atarken diğer yandan yerde yatanlardan birini ayağıyla itti. "Ares'in ordusu her zaman ona saygı duyardı. Ayrıca ona çok bağlıydı."

Bu söz üzerine daha da sinirlendi Pestilence. Lanet olası Harvester. Lanet olası Ares. Her ikisinin de acı çekmesini çok istiyordu. Ama şimdilik sabırlı olmak zorundaydı. Pestilence yaslandığı sütundan doğrulup aşağıdaki çukurda gerçekleşen kanlı savaşa bir göz attı. Yavru cehennem köpeği derisi soyulmuş bir opossuma benzeyen ve cehennem köpeği büyüklüğünde bir *khnive*ye saldırıyordu. *Khnive* tırnaklarıyla cehennem köpeğinin yan tarafında derin bir yara açtı. Saldırmaya devam eden *khnive* yavru köpeğin boğazına son darbesini indirerek başka bir derin yara daha açtı.

"Köpeğin iyileşmeye zamanı olmasın. Hemen başka bir şey daha getirin. Büyük bir şey."

Yanında duran Aegis casusu ve aynı zamanda ayak işlerine bakan David "Tamam, Efendimiz." dedi.

Cehennem köpeğinden aldıkları tükürük numunesinin bulunduğu küçük şişeyi elinde yuvarlamaya başladı Pestilence. "Zehiri hazırladınız mı?" David cebinden küçük metal bir top çıkarttı. "Büyücü bunu cehennem köpeğinin tükürüğüyle doldurduğumuz zaman kardeşinize karşı bir silah olarak kullanabileceğimizi söyledi."

Bu, Pestilence'nin haftalardır aldığı en güzel haberdirdi. "Aegis'ten haber var mı?"

"Deliverance bulunmuş."

Güçlkle nefes alan Pestilence etrafta dolaşmaya başladı. "Emin misin?"

"Babamın konuşmalarını dinledim gizlice."

Harvester "Doğru." dedi. "Aegis tarafından bir takım özellikleri değiştirilmiş. Eğer Ares o hançerle Cara'yı öldürürse mührü kırılmayacak."

Pestilence'nin şakaklarından bir damla ter süzüldü. "Peki, bu değişikliği sen ne zamandır biliyorsun?"

"Asırlardır. Ama hançer bulunana kadar bu konuda konuşmamız yasaktı."

Tabii ya. Şu lanet olası gözcü kuralları. Eğer Ares Cara'yı bu hançerle öldürürse Li ve Than'ın mühürlerini kırması aylar hatta belki yıllar alacaktı. Çünkü Li'nin mührü hala bulunamazken Than da mührüne son derece sadıktı.

Pestilence'nin o hançeri ele geçirmesi gerekiyordu.

Elindeki küçük şişeyi yuvarlamaya devam eden Pestilence hemen yapabileceklerini düşünmeye başladı. Aklına bir plan gelince konuşmaya devam etti. "David, seni bulduğumda acınası bir haldeydin. Bu yüzden Aegis'in ve babanın seni affedeceğini umuyorum. Ama bunun olmayacağını sen de biliyorsun. Burada benimle birlikte kalıyorsun ve aklının hayalinin alamayacağı ödüllere karşılaşıyorsun."

"Evet, efendimiz."

Pestilence bu onaylamanın ne kadarının gerçek David'den ne kadarının ruhunu satın aldığı David'den geldiğini merak etti.

Bu yöntemi kullanarak pek çok insanı kendi yanına çekmişti. Çok güzel bir takas oluyordu bu. Pestilence

insanların ruhlarını alıp kendini daha güçlü hale getirirken insanların ruhlarını kötülüklerle doldurup daha uzun bir yaşam süresine sahip olmalarını sağlıyordu. Aynı zamanda kapı açtırıp istedikleri yerlere seyahat edebilme olanakları da vardı.

Evet; bu, çok güzel bir yöntemdi.

"David o zaman sana bir görev vereceğim." Kolunu David'in omzuna attıktan sonra açtırdığı kapıya doğru yürümeye başladılar. Bu arada Harvester cehennem köpeğinin mücadelesini izliyordu. "Muhtemelen biraz acı çekeceksin ama sonrasında mükemmel bir ödül seni bekliyor olacak." Tabii, eğer David ölmezse. Pestilence bunu istemiyordu. Çünkü Aegis 'den istihbarat almak için ona ihtiyacı vardı.

"Bana ne yapmam gerektiğini söyleyin yalnızca."

Pestilence gülümsedi. "Hadi gel seninle bir plan yapalım."

* * *

Ares Cara'nın tek bir adım bile atmasına izin vermeden onu o garip hastane odasından yatak odasına kadar kucağında taşıdı. Limos ve Thanatos da peşlerinden gelmek istedi ama Ares Cara'nın hiç bilmediği bir dilde bir şeyler söyleyince her ikisi de kayboldu. Her ne kadar Pestilence söz konusu olunca aralarında bir gerginlik olsa da Ares Cara'yı kapıya doğru taşıırken Li ve Than'ın gözlerinde acı ve üzüntü vardı.

Hastanede çok sevgi dolu bir ortam vardı. Li ve Than da kısa bir süre sonra eve gelecekti, Cara bunu biliyordu. Belki içeri girmeyeceklerdi ama dışarıda Ares'i bekleyeceklerdi.

Cara öldükten sonra da Ares'in yanında olacaklardı.

Cara Ares'in kucağında olmanın verdiği güven duygusuyla boynuna sıkıca sarıldı. Ama itiraz etmeden de duramadı. "Ben yürüyebilirim, biliyorsun." İkinci doktorun yaptıkları Cara'ya garip bir enerji vermişti.

"Ama sen yürürsen ben sana dokunamam."

Hem üzüntü hem de şefkat yüklü bu sözden sonra daha da sıkı sarıldı Cara Ares'e.

"Efendimiz..." diye bir ses gelince Ares omzunun üzerinden arkasına baktı.

"Ne var, Vulgrim?"

"Size bir şey getirebilir miyim?"

Kibarca "Hayır." dedi. "Senden istediğim tek şey beni kimsenin rahatsız etmemesi. Neden her ne olursa olsun. Dünyanın sonu gelmiş olsa bile."

Şeytan başını eğip "Peki, efendimiz." dedi.

"Ayrıca Vulgrim? Bundan sonra bana başını eğme. Çünkü sen çalışanım değil ailemden birisin."

Şeytan, Ares ve Cara'ya şaşkın gözlerle baktıktan sonra dudağının bir köşesinde hafif bir gülümseme ifadesi oluştu. "Peki, efendimiz." dedikten sonra hızlı adımlarla uzaklaştı. Cara o an Vulgrim'in hafif zıplayarak yürüdüğüne yemin bile edebilirdi.

"Torrent ona ne kadar benziyormuş." diye mırıldandı Cara. Daha birkaç gün öncesine kadar bütün Ramreellerin birbirine benzediğini düşünüyordu. Ama artık burunlarındaki farklılıklardan boynuzlarındaki ince çizgilerdeki ve kıvrımlardaki farklılıklara kadar her detayı görebiliyordu.

"Biliyorum." dedikten sonra Cara'yı yatağa yatırıp üzerindeki hastane önlüğünü çıkardı. Sonra kendi üzerindeki de çıkarttı. Tam yatağa yatacağı ki Cara onu eliyle durdurup "Seni birkaç saniye izlememe izin

ver." dedi.

Ares tam ağzını açıp bir şey söyleyecekti ki kapattı. Yanaklarında hafif bir pembelik oluştu. Başını salladı ve ayağa kalktı. Cara'nın ağzının suları aktı bu görüntü karşısında. Kasları öylesine güzel ve mükemmeldi ki asırlarca dokunsa asla bıkmazdı. Elini yavaşça karın kaslarına doğru indirdi. Karın kasları elinin altında gevşerken hafifçe gülümsedi. Daha az önce yumuşacık olan penisi ise sertleşip şişmeye başlamıştı. Ama oraya dokunmadı. En azından şimdilik.

"Dönsene." derken sesinin bu kadar kısıp çıkması Cara'yı bile şaşırttı.

"Cara, yatıp dinlenmen gereki..."

"Hayır." dedi hemen. "Bana hastaymışım gibi davranma." Ares'in onu güçsüz ve hasta olarak değil dayanıklı ve güçlü biri olarak hatırlamasını istiyordu. Bunun için elinden geleni yapacaktı. "Kendini tutmaya çalışma. Söz ver."

Ares'in boğazına bir şeyler düğümlenip boynundaki kaslar gerildi. "Tamam, tamam. Söz veriyorum." Ares zarif bir hareketle arkasına dönünce Cara'nın beyni adeta kısa devre yaptı.

Harika bir görüntü. Parmaklarının istemsiz olarak gevşediğini hissedip gülümseyen Cara dizlerinin üzerinde kalkarak vücudunu Ares'in sırtına dayadı. Omuzlarını okşamaya başladı. Ares'in nefes alıp verme sesi denizden gelen dalga seslerine eşlik etti. Cara o an deniz sularına girip yanan vücutlarını serinletebilmeyi istedi.

Çok fazla zaman kaybettiklerini düşünen Cara Ares'in boynuna doğru yaklaşp ağzını açtı. Teninde hafif tuz ve erkek tadı vardı. Kokusu ise deri ve baharat karışımıydı. Cara büzüşük bir yaranın etrafını ısırınca inlemeye başladı Ares. Sonra hemen diliyle müdahale etti Cara.

Ares'in sırtındaki ince bir çizgiyi parmaklarıyla takip ederken "Bu yara izleri neden geçmedi?" diye sordu.

"Lanetlenmeden önceki yara izlerim onlar."

Bir yarayı daha öptü Cara. Sonra başka bir tanesini daha. "Dokun kendine." diye mırıldandı. Ares tekrar inledi. Kaslarının gevşemeye başladığını hissettiği anda da başını geriye attı. Ares'in penisine uzun ve yavaş mı yoksa kısa dokunuşlar mı yapılmasını sevdiğini merak etti Cara. Birazdan bunu bulacaktı. Ama önce dokunması gereken başka yerler daha vardı.

Cara'nın kalbi yerinden çıkacak gibi çarpıyordu. Ares'in vücudunun sıcaklığı Cara'ya geçti. Ellerini yavaşça Ares'in kollarında gezdirmeye başladı. Ares penisini okşarken kaslarının tek tek gevşemesine bayılıyordu Cara. Ares'in belini okşamak için biraz eğilince yatak gıcırdadı.

Ares'in kalçalarını sıkmaya başlayınca Ares öyle bir inledi ki Cara'nın bütün vücudu yanmaya başladı.

"Hazırsın." derken o kadar kısıp ve seksi çıkmıştı ki Ares'in sesi Cara'nın vücut sıcaklığı iyice artmıştı.

Cara Ares'in kürek kemiklerinin ortasını yalarken "Nereden biliyorsun bunu?" diye sordu.

"Annem seks düşkününü bir şeytandı. Bu yüzden arzular konusunda fazlasıyla hisliyim."

Neden daha önce bu arzu konusundaki hislerinden bahsetmemişti hiç? Acaba elindeki bu his kozunu kaç kez kullanmıştı? Ah, Cara'nın hayal gücüne dur deme vakti gelmişti.

Cara tüm bu düşünceleri kafasından atıp Ares'in beline, kalçalarına ve bacaklarına doğru dil darbeleri atarken Ares'in inlemeleri daha da arttı. Cara Ares'in götüne ağız dolusu bir öpücük kondurunca Ares donup kaldı.

"Hey kadın, ne yapıyorsun sen?"

"Seni ısıyorum." Cara az önce öptüğü yere dişlerini saplayınca Ares'ten inlemeyle karışık acı dolu bir ses geldi. Bunu duyan Cara zevkten titremeye başladı. "Ne yani? Daha önce kimse götünü ısırmadı mı?"

"İtiraf edeyim ki bu ilk."

"Dön bana."

Ares Cara'nın sözünü dinleyip döndü. Tam o anda elleri ve dizleri üzerinde duran Cara Ares'in kocaman ve sertleşmiş penisine karşı karşıya kaldı. Hiç tereddüt etmeden yalamaya başladı.

Ares'in tüm vücudu yay gibi gerilip kıvrılmaya başladı. Cara tam penisinin ucunu ağzına almıştı ki Ares'in göz kapakları kapanmaya başladı. Sonra Cara da gözlerini kapatıp belirli bir hız ve ritimle yalamaya başlayınca Ares ellerini Cara'nın saçlarına götürdü. Ama hayır, Cara'nın daha da fazlasını yapmaya ihtiyacı vardı. Ağzını daha da açan Cara Ares'in penis ucunu büyük bir şiddetle emip diliyle küçük dairesel darbeler vurmaya başladı.

"Ah, Tanrım. Cara." derken güçlkle nefes alan Ares'in kalçaları ve bedeni gözle görülür şekilde kasılıyordu.

Cara gülümseyerek Ares'in testislerine dokundu. Sonra birden onları da yalamaya başlayınca Ares inleyerek penisini eline alıp okşamaya başladı.

"Hayır. Şimdi değil." dedi hızlı hızlı nefes alıp verirken. "Bu, çok utanç verici olur."

"Hayır, onur verici olur."

Cara başını kaldırıp baktığında Ares'in gözlerinde yorgunluk ya da kendinden geçmişlik değil açlık vardı. Ares bir anda Cara'yı tutup ters çevirince hızlı hızlı nefes alma sırası Cara'ya geldi. "Beni delirttin, Cara." dedikten sonra dudaklarına yapışan Ares hemen Cara'nın bacaklarını açıp yerleştirdi oraya. Her ikisi de çok arzulu ve şehvetli olsalar da çok nazik bir şekilde öpüşüyorlardı.

"Keşke biraz daha fazla zamanımız olsa..."

"Şşş." deyip ellerini Ares'in yüzüne koyduktan sonra sakınleştirdi onu. "Bugün bu yatakta tutkudan başka hiçbir şeye yer yok."

"Babamın üzerine yemin ederim ki bu yatakta asla başka birisi olmayacak bir daha." dedikten sonra kafasını aşağı indiren Ares Cara'nın göğüslerini öpmeye başladı.

Cara'nın içindeki tüm duygular tekrar su üzerine çıktı ve yanıp tutuşurken inlemeye, tırnaklarını Ares'in sırtına batırmaya devam etti. Tanrım, kendini çok iyi hissediyordu. Cara kalçalarını kaldırdı. Artık Ares'i tamamen hissetmek istiyordu. Ama Ares doğruldu.

Cara o anda tam çılgın atacakken Ares tek parmağıyla bütün kıvrımlarını okşadı Cara'nın. Aynı zamanda göbeğine doğru inerken öpücükler konduruyordu. Ama Ares kafasını kaldırıp ona bakınca utandı Cara. Fakat şuan utanması değil güçlü, güzel ve baştan çıkarıcı olması gerekiyordu.

Bunu düşününce hemen bacaklarını açabileceği en geniş ölçüde açtı Cara. Ares "Çok güzel." deyince de yaptığı hareketin karşılığını güzel bir şekilde almış oldu.

Sonra birden Cara'nın bacaklarının arasına gömüldü Ares. Ellerini kalçalarından çekip tamamen vajinasına odaklandı. Cara zevkten ölmek üzereydi. Tüm vücudu kasılıyordu. Ares sihirli diliyle kimi zaman klitorisini emiyor kimi zaman vajinasına giriyor kimi zaman da geniş dairesel hareketlerle kıvrandırıyordu Cara'yı.

"O kadar güzel bir tadın var ki..." dedikten sonra klitorisine götürdü dilini. Cara'nın titremeleri daha da

yoğunlaşmaya başladı. "Deniz gibi...Tanrım...Cara." Ares dilini vajinanın içine yavaş yavaş sokmaya başladığında Cara içindeki ateşi bastırmaya çalıştı. Çarşafları sıkıp çekti. Ama ne zaman ki Ares dilini vajinanın içinde dairesel hareketlerle çevirmeye başladı işte o zaman Cara kendinden geçti.

Bütün bir vücudu yay gibi gerilen Cara bitmek bilmeyen bir titremeye zevk noktasına ulaştı. Cara o an bile Ares'in dilini hala hissedebiliyor, inlemelerini duyabiliyordu. Tam gevşemeye başlamıştı ki Ares'in kalın penisini içinde hissetti birden. Bacakları ve kalçaları kaskatı kesilen Cara yeniden boşaldı.

"İşte bu." diye fısıldadı Ares. "Hadi hayatım. *Daha sert.*"

Zaten başka bir seçenek yoktu. Cara kendini hayvansal dürtüler ve açlığın ortasında ruhunu besleyen ve onaran bir ilişkinin içinde bulmuştu. Hayatında ilk defa kendini gerçek anlamıyla tam bir birey gibi hissediyordu. En sonunda şuan birlikte olduğu adamda bulmuştu mutluluğu. Kendini tamamlayan bir adam bulmuştu. İkisi birlikte inlemeye ve kasılmaya başladı. Ares'in darbeleri derinleştikçe Cara'nın vücudu daha da kıvrılıyordu. Ares'in vücudu terledikçe kasları daha da güzel ve güçlü görünüyordu. Tüm kasları müthiş bir güçle kasılan Ares dişlerini sıkarken kafasını geriye atınca Cara aniden boşaldı. Ama bu seferki orgazm öylesine güçlüydü ki Cara yataktan sıçramıştı. Ares kollarını Cara'ya sardı. Sonra da sırt üstü yatıp onu üzerine aldı. Cara Ares'in bacaklarında otururken zevk çılgınlıkları atıyordu.

Tam o anda Ares'in kükreyişi Cara'nın çığlıklarına karıştı. Ares'in sıcakık spermlerini içinde hissederek Cara'nın yaşadığı zevk anlatılamayacak cinstendi. Cara'nın altında yatan Ares'in tüm kasları gerilmişti. Nefes nefeseydi. Hareketleri artık zayıf ve kontrolsüz olsa da Ares hala boşalmaya devam ediyordu. Birkaç saniye sonra Cara ile birlikte o da attı kendini ön tarafa. Ama Cara'ya ağırlık yapmamak için onun yanına kıvrıldı.

Bir süre böyle birbirlerine sarılarak, ter dökerek ve nefes nefese yattılar.

Aslında o anda yaşamaları gereken şey ya birbirlerinin kollarında uyumak ya da seks sonrası küçük bir sohbetti. Ama aralarında küçük bir gerginlik yaşandı. Zaman yaklaşıyordu. Artık cinsel hazzı da yaşadığına göre Shade'in Cara'ya verdiği enerji bitmeye yaklaşıyordu.

"Ares?"

Ares Cara'yı öylesine sıkı sarmıştı ki Cara nefes almakta zorlanıyordu. "Hayır."

Bu cevap nedense güldürdü Cara'yı. Sonra uzanıp yatağın yanındaki masanın üzerinde duran hançere uzandı Cara. Tuhaf bir sıcaklık hissetti o an. Aslında hançerin onda soğuk bir his bırakması gerekiyordu.

Dikkatli bir şekilde kendini Ares'in üzerine bıraktı. Ama Ares yan tarafa çekince kendini boşluğa düştü Cara. Ares tek dirseğinin üzerinde doğrulup ona doğru baktı. Yüzünde dramatik bir ifade vardı. "Söylenecek çok şey var." Cara'nın sesi üzgündü ve titriyordu. Tıpkı kalbi gibi. "Ama..."

"Ama ne söylenebilir ki?"

"Evet."

Zavallı Hal. Bu, en azından onun için hızlı bir ölüm olacaktı. Bir çukurun içinde parçalanmaktan daha iyiydi.

Cara hançerin ucunu göğsüne dayadı, Ares'in elini alıp hançerin üzerine koydu. Sonra da kendi elini Ares'in ellerinin üzerine koydu. Hançer Cara'nın canını en az yakıp onu en hızlı yoldan ölüme götürecek yere doğru kayarken her ikisinin de elleri titriyordu.

"Şimdi." dedi Cara.

Ares keskin bir hareketle başını sallarken elleri kasıldı. "Şimdi."

YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

'Şimdi' her zaman *şimdi* anlamına gelmez.

Ares böyle bir şeyi nasıl yapabilirdi? Eğer Hal hala sağlıklıysa Cara hançeri göğsüne yese bile kalbi atmaya devam edecekti. Bu, eziyetten başka hiçbir şey değildi.

Kalbi sıkışan Ares "Yapamam." dedi. Ya Kynan yanılıyorsa?

"Yapmak zorundasın. Bunu sen de biliyorsun." Cara Ares'in elini sıkarak onu cesaretlendirmeye çalışıyordu. Savaşçı kimliği olan, yarı şeytan ve yarı gaddar bir melek olan Ares'in elleri titrerken yalnızca bir insan olan Cara'nın bu kadar cesur olması çok garipti.

Birbirlerini çok geç bulmuşlardı. Çok geç.

"Bekleyebiliriz. Biraz daha."

Cara'nın üzgün bir şekilde gülümsemesi Ares'in yüreğini sızlattı. "Bekleyemeyeceğimizi biliyorsun. Her geçen saniye daha da güçsüz hissediyorum kendimi. Hal da gittikçe güç kaybediyor. Ben birkaç dakika sonra ölebilirim. Peki, ya sen ne olacaksın?"

Kötü. Kötü ruhlu biri haline dönüşecekti. Çok kısa bir süre sonra Limos ve Thanatos da canavarlaşacak ve hepsi birden insanoğlunun felaketi olacaktı. Bunları biliyordu Ares ama yine de Cara ile geçireceği birkaç fazla saniyeyi yaşamak istiyordu. "Seni tekrar hastaneye götüreceğim. Orada Shade seni bir süre daha yaşatabilir."

"Ben bu şekilde yaşamak istemiyorum. Ben yatakta yatarken birkaç tuhaf şeytan da bana enerji depolayacak? Yaşamak bu değil, biliyorsun." Cara hançerin ucunu tenine bastırınca ince bir kan damlası süzüldü göğsünden. "Yap şunu hadi."

Ares öldürme konularında uzmandı. İsteddiği zaman karşısındaki insanı öyle bir öldürürdü ki ne olduğu anlaşılmazdı bile. Ama Cara anlayacaktı. Acı çekecekti. Tüm bunlara neden olduğunu bilerek elinden hiçbir şey gelmeden izlemek zorunda kalacaktı onu.

Ares birden doğrulup hançeri indirdi. "Şimdi değil. Yapamam. Bunu yapamam. Bir dakikaya ihtiyacım var."

"Ares!"

Ares panik halinde birden yataktan fırlayıp koridora doğru koştu. Çıplak olması hiç önemli değildi çünkü çalışanları onu yeterince çıplak görmüştü zaten. Dolayısıyla çıplak oluşunu kimse umursamıyordu.

Yatak odasından sesler geldiğini duydu. Cara arkasından koşmak için giyinmişti. Kahretsin. Hemen büyük odaya girdi. Şömineye doğru döndü. Şömine yakılmamıştı. İçi boş ve soğuktu tıpkı Ares'in içi gibi.

Bütün bir hayatı boyunca yaşadığı yalnızlık hesaba katılınca bu, yeni bir his değildi. İnsan olduğuna inandığı zamanlarda bile bir ailesi varken içinde bir şeyler hep eksikti. Sonra birden Cara hayatına girmiş ve o boşluk dolmuştu. Bu yüzden şimdi Cara'nın onda neden olacağı boşluk çok daha büyük olacaktı. Eskiden bu hissi tatmadığı için yalnızlık güzel geliyordu. Ama içindeki boşluk dolduktan sonra tekrar eski hallerine dönmeyi göze alamazdı.

"Ares." Cara sakın bir şekilde seslendi arkasından. Cara yaklaştıkça Ares'in içindeki tüm savaşçı özellikleri eriyip huzura kavuşuyordu. Bunu fark etmesi Ares'i bir anda çok kötü etkiledi. Cara ile birlikte olduğunu

zaman yeteneklerini *kaybetmiyor* huzura *kavuşuyordu*.

Hayatında ilk kez yaşıyordu böyle bir hissi.

Cara olmadan nasıl devam edecekti bundan sonra yaşamaya?

Cara arkadan gelip kollarını beline dolayınca hiç kıpırdamadı Ares. Cara beline sarması için bir havlu getirmişti. Eğer bu ruh hali içinde olmasaydı bu kadar düşünceli olduğu için Cara'ya bakıp gülümserdi.

Cara yüzünü sırtına dayayınca sıcak nefesini hissetti Ares.

Bu çok gerçekçiydi. Çok *gerçekçi*. Ama kısa bir süre sonra bu anları arayacaktı.

"Efendimiz?"

"Ne var, Vulgrim?" Sesi umduğundan çok daha sert bir şekilde çıkmıştı Ares'in. Çünkü Cara ile geçireceği son dakikaların hiçbir şekilde bölünmesini istemiyordu.

"Aegis'ten gelen biri var. Cara için bir ilaç bulunduğunu söylüyor."

Ümit edip sonrasında hayal kırıklığına uğramaktan çok korkuyordu Ares. Cara'nın elindeki havluyu alıp beline doladı. Sonra arkasına döndü ve Cara'yı ardında bırakarak öne çıktı. Vulgrim kenara çekilip Ares'in iki koruması eşliğinde odaya giren adamı işaret etti.

Ares "Bu, çok tuhaf." dedi. "Sen de kimsin...bir dakika. Ben seni daha önce Yorkshire genel merkezinde görmüştüm."

Adam başını salladı. "Adım David. Kynan ve Arik çok meşgul oldukları için beni gönderdiler."

"Seni mi gönderdiler? Neden?" dedikten sonra gözlerini kısarak "Sen nasıl geldin buraya?" diye sordu.

"Reaver." David avucunu açınca her iki yanındaki Ramreeller silahlarına uzandı hemen. David yutkunup yavaşça elindekini gösterdi. "Bunu arşivlerimizde bulduk. *Agimortus* sembolü olan bir kutunun içinden çıktı. Biz de *agimortus*un buna devredilip saklanabileceğini düşündük."

Ares'in kalbi heyecanla atarken aynı zamanda kaşları çatıldı. "Böyle bir şeyi hiç duymadım."

"Biz de duymamıştık. Pek bir bilgimiz de yok. Belki de sizin bir fikriniz vardır diye umarak size getirdik. Her ne olursa olsun sizin elinizde olması çok daha güvenli olur."

Ares Vulgrim'e başıyla işaret verince Vulgrim şişeyi David'in elinden alıp Ares'e getirdi. Golf topu büyüklüğünde yuvarlak ve metal bir şişeydi. Üzerindeki sembolleri anlayamadı ama bir çeşit şeytan dili olduğunu düşündü. Ama *agimortus*un devredilebileceği bir şeyin üzerinde neden şeytan sembolleri olsun ki?

Kahretsin!

Ares şişeyi aniden yere attı. Ama şişeden çıkan küçük enjektörler gelip Ares'in kollarına saplandı. Bir cehennem köpeği tarafından ısırılma hissi bütün vücuduna yayıldı. Bütün kasları kilitlendi. Cara'yı uyarıp kaçmasını söylemek istedi ama dili ve ağzı çoktan zehrin etkisi altına girmişti.

"Ares!" Cara'nın acı dolu feryatları yükselirken bir anda kavga sesleri duyuldu.

İki koruma adamı yere yığarken Vulgrim Ares ve Cara'nın önüne geçip kendini siper etti. Vulgrim "Götürün atın şunu zindana. Dışarıda neler olup bittiğini de öğrenin." dedi.

Ama Ares neler olduğunu biliyordu. Pestilence dışarıdaydı. Şuanda dilediği tek şey Limos ve Thanatos'un evde olmasıydı.

Cara kollarıyla Ares'i sardı.

Eline bir şans geçtiği anda Cara'yı öldürmeliydi. Tanrı'nın da yardımıyla yapmalıydı bunu. Cara şimdi Pestilence'nin elinde acı çekecekti. Çünkü kaçamayacak ve direnemeyecek kadar güçsüzdü artık. Ares'in her

zaman inandığı bir söz vardı. O sözün doğruluğu tekrar kanıtlanmıştı. İnsanın sevdikleri onu güçsüz kılıyordu.

* * *

Limos ve Than tam ayrı ayrı kapılardan çıkmışlardı ki Vulgrim'in bağırışlarını duyunca eve doğru koştular.

Than "Çok geç kaldık." diye bağırdı.

Lanet olsun! Limos Ares ve Cara'nın biraz baş başa zaman geçirmesini istemişti. Böylece onlar da Thanatos ile birlikte Pestilence'nin nerede olduğuna dair ipuçlarını değerlendireceklerdi. Pestilence'yi bulamamışlardı ama onun yardımcılarında birini bulup Pestilence'nin Deliverance'yi Ares'ten almak için yaptığı sinsi planı öğrenmişlerdi.

Limos ve Than hemen içeri girip sesleri takip ederek büyük odaya geldiler. Ares şöminenin önünde donmuş bir haldeydi. Vulgrim ise Ares ve her ne kadar güçsüz olsa da sert bir şekilde ayakta duran Cara'nın önünde duruyordu.

Vulgrim "Cehennem köpeğinin tükürüğüyle zehirlendi." diye bağırdı. "Adamlarım bu işten sorumlu olan kişiyi aşağı götürdüler."

Cara "Bir at sesi duydum." dedi. "Nerede olduğunu bilmiyorum. Ama sanırım dışarıda." Bir anda gelen cam kırılma sesi Limos'u koridora yönlendirdi. "Hançer!" diye bağırdı. Cara da Li'nin peşinden gitmek istedi ama Thanatos engel oldu ona.

Limos hemen yatak odasına koştu ama zırhını giymiş olan Pestilence'nin elinde hançerin olduğunu görünce geç kaldığını fark etti.

"Ah, Limos. Seni görmek ne güzel." deyip kaşlarını çatı Pestilence. "Yani bir bakıma. Çünkü burada oluştunuz Cara'yı öldürme planlarımı suya düşürdü ama yine de ölmesi uzun zaman almaz."

O anda kardeşinden iğrenen Limos o zamana kadar Pestilence ile ilgili düşündüğü tüm güzel şeylerde ne kadar yanıldığını fark etti. Önünde duran bu yaratığın içinde bir yerlerde hala iyilik olduğunu düşünmek istiyordu Thanatos gibi. Ama bunun gerçek olamayacağını biliyordu. "Ben de o elindeki hançeri senin o kap-kara kalbine saplamak istiyorum."

"Gerçekten mi?" Pestilence elinde duran hançeri kaldırdı. "Karanlık Lord'u gördüm geçen gün. Seni sordu."

Limos şöyle bir kahkaha atıp "Gidip kendi kendini becermesi gerektiğini söyledin mi ona?" dedi.

"Ona senin onun için nasıl sabırsızlandığını anlattım."

"Asla."

"Onunla savaşırsın, kardeşim. Mührün kırıldıktan sonra istemeyeceksin zaten. Ama her iki şekilde de seni alacak. Sabırsızlanıyor. Çocuk sahibi olmak istiyormuş."

Satan'ın çocuğunu karnında taşıma düşüncesi bile Limos'un tüylerini diken diken etmeye yetti. "Beni bu kötü kaderimden koruyacağına dair söz verirdin hep. Kırılan bir mühür nasıl da değiştirdi seni?"

Pestilence çok iştahlı bir kahkaha attı. "Bunun sorumlusu mühür değil ki. Mührüm kırılmasa bile seni ondan korumayacaktım. Çünkü senin ne kadar yalancı ve entrikacı bir fahişe olduğunu öğrendim."

Pestilence eğilip Limos'un kulağına doğru yaklaşınca Limos kaskatı kesildi. "Sırrını biliyorum."

"Aegis'in Deliverance'yi kaybetmediğini biliyordun. Bütün her şeyi örtbas etmek için bana yardım ettin." Pestilence Limos'u Aegis'in elinden kurtardıktan sonra Limos her şeyi itiraf etmişti. Pestilence da ona tüm Aegis anılarını ortadan kaldırıp Limos'un sırrını herkesten saklayacağına dair söz vermişti.

Aslında Limos Reseph'e bile yalan söylemişti. Çünkü Reseph hançeri Limos'un çaldığını bilmiyordu.

"Ama şimdi hançeri *neden* çaldığını biliyorum." dedikten sonra Limos'un midesine kramplar girmeye başladı. "Ama sözünü ettiğim sır bu değil. Ben diğerinden bahsediyorum. Daha büyük olandan."

Limos nefes alamamaya başladı. Sanki damarlarından akan kanlar durmuştu. Pestilence kapı açtırıp içine girdikten sonra kayboldu. Limos ise artık üzerinde duramadığı ayaklarının üzerine çöktü.

Biliyordu. Tanrım, *biliyordu*.

Eğer Pestilence Limos'un sırrını Thanatos ve Ares'e söylerse Limos her şeyini kaybedecekti.

YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM

Cara'nın ayakları tutmuyordu artık. Ayakta durmaya çalıştı ama başaramadı. Birden yere düşünce Vulgrim hemen tüylü kollarının arasına aldı onu.

Ares "Cara." dedi.

Vulgrim Cara'yı Ares'e doğru yaklaştırdı Ares'in yanağını okşadı Cara. Ares'in gözleri acı dolu olsa da biraz olsun sakinleşti.

Onları korumak için odada kalan Thanatos Limos yüzünde kötü bir ifadeyle içeri girince lanetler yağdırmaya başladı.

"Reseph hançeri aldı."

Thanatos "Kahretsin." dedi. "Ares senin o hançerle..." Cümlelerin devamını Cara getirince sustu Thanatos.

"Beni öldürmen gerekiyordu. İkimiz de gayet iyi biliyoruz bunu. Bu, her iki taraf için de kolay bir durum değil. Bu yüzden o lanet olası çeneni kapatırsan sevinirim."

Limos'un mor renkli gözleri fal taşı gibi açıldı. Than'ı engellemesi gerektiğini düşünüp onun yanına geçti. Gerilim dolu geçen birkaç saniyeden sonra Ares'in göğsünden derin bir ses geldi. Thanatos'un yüzündeki gölgeler bir anda dağıldı. Dudaklarında ise çok hafif bir gülümseme belirdi.

"Ya çok cesursun ya da çok aptal."

"Her ikisi de değilim." dedi Cara. "Her geçen saniye biraz daha ölüme yaklaştığımı biliyorum. Bu yüzden sana ne kadar aşağılık bir herif olduğunu söyleyerek kaybedecek bir şeyim yok."

Limos iç geçirip "Şükürler olsun, Tanrım." dedi. "Than'a bunları bizden başka söyleyecek biri daha çıktı. Ama sen sorumlusun tüm bunlardan, Cara." *Bu cümle* odayı derin bir sessizliğe sürükledi yine. Limos'un yanakları kızardı. "Mm, şey, yani..."

"Tamam, sorun değil." dedikten sonra Ares'e döndü Cara. "Ares?"

Ares'in başı öne düştü. Eli açıldı ve içindeki küçük şişe yere düştü.

Thanatos hemen yere eğilip zırh eldiveninin tersiyle şöyle bir baktı şişeye. "Aşağılık herif! Cehennem köpeğinin tükürüğünü saklamak için kullanılan küçük şişe taktığı. Reseph hep çok dikkatli biri olmuştu."

Vulgrim "Yardımcısı zindanda." dedi. "Belki bize bazı bilgiler verebilir?"

Thanatos uzun adımlarla dışarı çıkarken "Tabii ki verecek." dedi. "Bana beş dakika izin verin."

Vulgrim önce Cara'yı koltuğa yatırdı. Sonra da Ares'e yardım ederek onu Cara'nın yanına yatırdı. Ares yavaş yavaş geri kazanıyordu fiziksel gücünü. Yaptığı ilk şey Cara'yı kollarına almak oldu.

"Çok özür dilerim." diye fısıldadı Ares. "Çok özür dilerim."

Cara gülmek için zor tuttu kendini. "Neden özür diliyorsun? Beni öldürmediğin için mi?"

"Tereddüt ettim. Sonra da."

"Kötü ruhlu birine dönüşebilirdin. Dünyanın sonu gelebilirdi. Biliyorum. Tüm bunları anladım."

Ares ellerini kaldırıp Cara'nın yüzüne kendine doğru çevirdi. "Hayır. Çabuk öleceğin konusunda şüpheye düştim. Ölerken acı çeksen bile diğer tarafta acı çekmeyecektin en azından. Çünkü sen öldüğün için mahşer günü gelecekti."

Cara'nın gözleri kocaman açıldı. Dünyanın sonu gelmek üzereydi ama Ares'in düşündüğü şey Cara'nın

ruhuydu. "Sen harika bir adamsın, biliyorsun değil mi?"

"Ben aptal bir adamım. Pek çok nedenden dolayı."

Merdivenlerden gelen ayak sesleri dikkatleri dağıttı. Hepsi merdivenlerin olduğu yöne doğru odaklandı. Kanlı ellerini bir havluya silmekte olan Thanatos çıktı merdivenlerden. "Şu gardiyanın işi bitti."

"Öldü mü?"

"Hayır. Sadece biraz gücümü kullandım. 'İşi bitti' derken de bundan sonra normal bir insan olarak hayatına devam edemeyeceğini kast ettim. Pestilence ona bir şeyler yapmış. Ne olduğundan emin değilim ama doğruları söylemiyor."

Ares "Ne anlattı sana?" diye sordu.

"Reaver'in onu buraya getirdiğini söylüyor ama yalan söylüyor. Ayrıca Hal'ı tuttukları yeri de söyledi."

Ares gözlerini kısarak "Sence bu konuda doğruyu mu söylüyor?" diye sordu.

"Söyledikleri, Orelia'nın söyledikleriyle örtüşüyor. Sithbludd taraflarına gitmeliyiz."

Cara olabildiğince heyecanlanıp doğrulamaya çalıştı. "Onlar Hal'ı öldürmeden önce kurtarabiliriz belki." Herkes birbirine bakmaya başlayınca "Ne? Ne oldu?" diye sordu.

Ares "Bu, muhtemelen bir tuzak." dedi. "Pestilence yardımcısından bilgi alacağımızı biliyordu. Seni yaşatmak için köpeğin peşine düşeceğimizi de biliyor. Ayrıca hançeri tekrar elde edene kadar seni hayatta tutmak zorunda olduğumuzu da biliyor."

Cara "Tabii ki Hal'ın peşine düşeceğiz." dedi.

"Sen hiçbir yere gitmiyorsun."

"Evet, gidiyorum. Ölüyorum, Ares. Burada ölmem ve orada ölmem arasından hiçbir fark yok ki. Sadece yardımcı olabileceğim..."

Thanatos "Nasıl yardım edeceksin ki?" diye araya girdi. Ses tonu gayet kibar olduğu için Cara bu sözlerde bir art niyet olmadığını anladı. "Gücün tükeniyor. Ayakta durmakta bile zorlanıyorsun. Eğer senin için endişelenirsek bize yardımcı olamazsın."

"Than..." Ares'in kükreyişi tüm odaya yayıldı.

Cara Ares'in elini okşadı. "Than haklı." dedi. Sonra Than'a dönüp tek kaşını kaldırarak "Tamamen olmasa da." dedi. "Eğer rüyalarım doğru çıkarsa Hal şuanda delirmiş durumda. Hiçbirinizin ona yardım etmesine izin vermeyecektir. Ama ben ona yaklaşabilirim. Onu özgürlüğüne kavuşturabilirim. Böylece ailesinin yanına gidip yardım edecek birilerini bulabilir. Eğer hançeri tekrar elde edemezseniz Hal'ı kurtarmak bize fazladan birkaç saat kazandıracak. Eğer hançeri geri alabilirseniz ben zaten yanınızda olacağım." Hal her halükarda öleceği için onu kurtarmak anlamsız olacaktı. "Şuanda saniyeler bile çok değerli bizim için. Haklı olduğumu siz de biliyorsunuz."

Evet, biliyorlardı. Bu, gözlerinden okunuyordu.

Ares "Eğer hançeri alabilirsem onu Pestilence'nin göğsüne saplayacağım." dedi.

Odadaki gerilim daha da arttı ama ne zaman Than başını sallayarak öne eğdi işte o zaman herkes rahat bir nefes aldı.

Ama Cara'nın pek umudu yoktu. Ares hançeri aldıktan sonra onu kardeşinin göğsüne saplarken Pestilence de boş durmayacaktı. Hayır, Deliverance'nin üzerinde Cara'nın adı yazılıydı. Bunu biliyordu. Bu seferki macera onun için yalnızca tek yönlü bir bilet olacaktı.

Ares komutan edasıyla ayağa kalktı. "Than, toplayabildiğin kadar çok vampir topla. Ben de Ramreellerimi göndereceğim. Limos, sen de yer altı dünyasından çağırabileceğin herkese haber ver..."

"Hayır." dedikten sonra kollarını göğsünün üzerinde bağladı. "Ben evimden kimseyi göndermeyeceğim. Çünkü ben de sizinle geliyorum."

Ares "Li, hayır gelemesin." dedi.

Cara ikisine baktıktan sonra şaşırılmış bir ifadeyle "Neden gelemesin?" diye sordu.

"İnsanların arasında olduğu sürece Satan'ın tehlikelerinden uzakta oluyor. Satan onu almak için insanların arasına giremiyor. Annemizin asırlar önce yaptığı anlaşma sayesinde onu almaları için yardımcılarını da gönderemiyor. Tabii Limos bir erkekle samimi olmadıkça..."

"Hey!" Limos ellerini kalçalarına koydu. "Fazla özele girmedin mi? Evet, ben hala kızlık zarı olanlar kulübünün gururlu bir üyesiyim. Yani ne olmuş?" Cara'ya döndü sonra. "Söylemeye çalıştığı şey benim burada güvende olduğum. Ama cehenneme girersem tüm bahisler yatacak. Bazı bölgeler benim için çok tehlikelidir. İşte bu yüzden çok uzun süre kalamasam da arada sırada Dört Atlı barına gidebiliyorum."

Ares kaşlarını çatarak "Oraya ancak üçümüz de senin yanındaysak gidebiliyorsun." dedikten sonra kendi kendine söylendi. "Yani ikimiz. Her neyse. Sen hiçbir yere gitmiyorsun, Limos."

"Gelmek zorundayım ama. Şuanda yardımı dokunacak herkese ihtiyacınız var." diyerek itiraz etmeye devam etti. "Tamam işte, artık bu durumla yüzleşelim. Eğer başarısız olursak sonuçlarına katlanalım."

Ares ve Thanatos'un ağzından çıkan kötü sözler Cara'nın saç diplerine kadar kızarmasına neden oldu. Limos ise kollarını göğsünün üzerinde bağladı, ayaklarını yere vurarak kardeşlerinin nutuklarının bitmesini bekledi. Cara kendini bu durum karşısında gülümserken buldu. Limos'u seviyordu. Keşke onu tanımak için biraz daha zamanı olsaydı.

"Yapacağımız planlar bu savaş için bize hiçbir yardım sağlamayacak, Ares." dedi Thanatos. Sapsarı gözleri hüznüydü. Etrafında sürekli dolaşan gölgeler de gitmiş gibi duruyordu. "Reseph bizi çok iyi tanıyor."

Ares "Onu yenmek için ortamın karışıklığına ya da şansa bel bağlayamayız." dedi.

Limos sessizce "Ama Pestilence'nin savaşma şekli bu." dedi. "Bu iş, çocuk oynacağı olacak."

"Hiç de öyle değil. Çok güçlü artık Pestilence. Ayrıca bizden daha büyük bir ordusu var."

"O zaman." dedi kapıda duran Reaver "Biz de şaşırtıcı bir şeyler yaparız."

YİRMİ ALTINCI BÖLÜM

Ares bunu yapmak istemiyordu. Ama vücudu savaşma arzusuyla yanıp tutuşuyordu. Kılıcının kestiği et ve kemiklerin görüntüsü için can atıyordu. Ama kalbi ve aklı bu işi istemiyordu. Özellikle de Cara'nın cehenneme yapacakları bu baskında eve dönemeyecek olmasını bilirken. En az Harvester kadar ezilmiş olan Reaver onlara yardım etmek için elinden geleni yapacağını söylemişti. Kendisi savaş meydanına gidemeyecek olsa da pek çok insanı yanında getirmişti. Dokunulmazlığı olan Kynan, Wraith adında yarı vampir olan sarışın bir Seminus şeytanı, Eidolon ve Shade kardeşler ve vampir kocası Con ile birlikte gelen kız kardeşleri Sin. Sin'in gelme nedeni Pestilence'nin mührünün kırılmasında payı olmasıydı.

Shade, Cara'ya enerji vermek için gelmişti. Cara'nın yüzünün rengi yerine gelmiş, gözlerindeki bulutlar dağılmış, nefes alış veriş düzeni düzelmişti. Ama Shade Cara'nın başının üzerinden Ares'e bakarak başını iki yana salladı. Bu, *çok fazla zamanı kalmadı* demekti.

Lanet olsun!

İnsanlarla ve üç atla dolu olan kapıdan çıktıklarında onları garip bir sessizlik karşıladı. Duyulan tek şey atların karlı Sithbludd zemininde çıkan ayak sesleriydi.

Cara Ares'in önüne otururken Ares onun beline sıkıca sarıldı. "Buraya daha önce hiç gelmemiştim."

Thanatos etrafına bakınıp "Ben de." dedi.

Wraith "Belki de burası berbat bir yer olduğu içindir." dedikten sonra keskin uçlu bir hançeri sırayla herkese tuttu. "Savaşacağımızı düşünüyordum ben. Beni hayal kırıklığına uğrattınız, atlılar."

Limos şirin bir sesle "Kynan?" dedi. "Daha sinir bozucu bir şeytan getiremedin mi yanında?"

"Yok, bulamadım." Kynan deri ceketinin içindeki zırhtan silahını çıkarıp "Wraith'ten daha sinir bozucusu yoktu." dedi.

"Eğer bir şeyler yapacaksanız en iyisi olmalısınız." dedi Wraith gölgelerin olduğu bir bölgeye yaklaşırken. Gün ışığı bile bu karanlık bölgeleri aydınlatmaya yetmiyordu.

"Neler oluyor?" Cara'nın sesinin kısık çıkmasının nedeninin korkmasının mı yoksa gücünü kaybetmesinin mi olduğunu bilmiyordu Ares. "Hal nerede?"

"Burası tanıdık geldi mi sana? Rüyalarında gördüğün yere benziyor mu?"

"Pek değil. Rüyamda gördüğüm yerde pek çok şeytan vardı. Sisli bir yerdi. Büyük kayalıklar ve sarmaşıklar vardı. Burada hiçbir şey yok. Gri bir çöl burası."

Than "Sanırım Aegis'in oyununa geldik." dedi.

Kynan kırmızımsı ve bulutları andıran bir şeylerin belli belirsiz görüldüğü bir yere baktı dikkatle. "David'i Aegis'e geri getirdiği için Reaver'e teşekkür borçluyuz. Bir daha asla bırakmayacağız onu."

Limos kendi kendine söylenirken Cara havayı koklamaya başladı. "Çok garip. Aynı koku var burada da. Hal'ı hissedebiliyorum. Yemin ederim. Bir dakika." Kendini geriye doğru bırakıp Ares'in yumuşak zırhına yaslandı. Donuk donuk bakan gözlerini yumdu.

Çaresizlik, üzüntü ve öfke karışımı bir duygu seli Ares'i mahvediyordu o an. Daha önce başka bir insan için hiç böyle şeyler hissetmemişti. Kalbi hiç bilmediği sulara yelken açmıştı. Durum bu kadar adaletsiz olduğu için çılgınlık atmak istiyordu. Ama şimdi her zamankinden çok daha güçlü olması gerekiyordu.

"Onu duyabiliyorum." Cara'nın gözleri hala kapalıydı ama başını kaldırıp doğruldu. "Bu tarafta. Havlıyor. Oradalar. Oradalarmış, öyle diyor." Kaşlarını çatıp "Anlamıyorum. Hayalet mi? Ve tül?"

"Kahretsin!" Ares Battle'ı döndürüp "Kapıyı açın! Şu lanet olası kapıyı açın!" diye bağırdı.

Sin ve Con hemen kapıya doğru koştu. Ama kulakları sağır eden bir patlama sonucu atlar da dâhil olmak üzere herkes tökezleyip yere düştü. Mekânları gizlemek için kullanılan sihirli tül ortadan kalkınca gerçekler ortaya çıktı. Burası, şeytanlar ve silahlarla dolu bir yerd. Tam kapının önündeki yerden sisler içinde köpek balığı dişlerine ve Ares'in boyu kadar tırnaklara sahip olan bir yaratık çıktı.

"Seni lanet olası hayalet!" Con Sin'i tam zamanında yanına çekerek yaratığın pençelerinden kurtardı.

Ares bu hayaletlerden nefret ediyordu. Kapılara bağlanmış olabiliyorlardı. Tek bir şeytan Ares ve kardeşlerine fazla zarar veremezken bir anda ortaya çıkan üç hayalet kapıdan çıkmak istediklerinde onlara ciddi zarar verebilirdi.

Ares kendine ait bir kapı açtırmaya çalışmadı çünkü Pestilence'nin şuan için bu gücünü etkisiz hale getirdiğini biliyordu.

Kalabalık bir şeytan grubu üzerlerine gelmeye başladı sağdan, soldan hatta yukarıdan.

"Oklara dikkat edin!" diye bağırdı Than. Sonra da hemen bir tane oktan kılıcı sayesinde kurtuldu.

Okların ucu cehennem köpeğinin tükürüğüne batırılmıştı. Bu konuda hiç kimsenin en ufak bir şüphesi bile yoktu.

"Beni Hal'a götür..." Yarasa kanatları olan, insan büyüklüğünde, gözü olmayan yırtıcı bir kuş Cara'ya çarptı. Onu neredeyse yere düşürecekti. Ares hemen bileğinden tutup yukarı çekti onu. Ama tam o anda Battle boynuna bir balta darbesi aldı. Cara bu sefer yere düşmekten kurtulamadı.

"Cara!"

"Git sen." dedi soluk soluğa, "Ben Hal'ı bulacağım." Bakışları aniden yön değiştirdi Cara'nın. "Arkanda!"

Ares arkasında duran ve kendi kılıcından iki kat büyük olan kılıcın darbesinden son anda kurtulmayı başardı. Ama böylesine bir savaş ortamında bile her şey ağır çekimde devam ederken Ares'in gözleri Cara'ya kilitlenmişti.

Git dedi Cara. Seni seviyorum.

O da aynı cümleyi söylemek istedi ama ağzından "Hal'ı bul." cümlesi çıktı.

Cara'nın hayatı şuan Ares'in duygularından çok daha önemliydi. Ares onu sevdiğini söylemediği için sonrasında pişmanlık duymamayı diledi.

* * *

Ares "Hal'ı bul." diye bağırdı. Ama feryadı yüzler hatta binlerce şeytanın çığlıklarını bile bastıran Cara'nın köpeği bulma konusunda hiç umudu yoktu.

Ares köpeğin bulunduğu çukurda Sestiel'in onu kapattığı kafesin üzerindeki sembollerinin aynılarının olacağını söylemişti. Yapması gereken tek şey o sembolleri çözüp Hal'in serbest kalmasını sağlamaktı.

Cara üzerine doğru gelen keskin bir baltanın elinden son anda emekleyerek kurtuldu. Kynan elindeki frizbiye benzeyen silahla kafasını bedeninden ayırdı şeytanın. Cara adeta kan banyosu yaptı o an. Şeytandan sıçrayan siyahımsı kırmızı kanlar ağzının içine bile girdi. Kusacak gibi oldu o an. *Bunları düşünme şimdi.*

Bunları düşünme...

Garip kanatlı yaratıkların üzerine eğilmiş elleri ve dizlerinin üzerinde güçlükle ilerlerken daha da azalıyordu Cara'nın gücü. Her iki yanında da Thanatos ve Ares savaşıp onu bu şeytanlardan korumaya çalışıyorlardı.  n nden giden Wraith ise karşıısına çıkan her şeytanı alt etmeyi başarıyordu. Kynan gibi dokunulmazdı o da. Eğer Cara o anda herhangi bir darbe almamak için bu kadar çok u raşıyor olmasaydı her iki adamın da düşmanlar karşıısındaki duruşundan çok etkilenirdi.

Cara nihayet çukura ulaştığında kalbi duracak gibi oldu. Yaklaşık altı metrelik bir çukurun içindeydi Hal. Çukurun etrafı i e doğru kıvrılmış çivilerle doluydu. İçeriye giren bir hayvanın dışarı çıkması mümkün değildi. Duvarlarda ise kurumuş ve taze kan lekeleri vardı. Yerde de büyük bir kan g l  oluşmuştu. Ah Tanrım, bu vahşetti. Hal'ı buraya atan pisliklere aynısını yapıp etlerinin parçalanmasını izlemek istedi o an Cara.

Ama Hal şuan hiç dövüşecek durumda değildi.

Duvara yaslanmış, nefes nefese kalmıştı ve a zından köpükler çıkıyordu. Kuyru unu bir kez hızla yere vurduktan sonra hayatta kalma mücadelesine devam etti.

"Aman Tanrım." diye fısıldadı Cara. "Beni oraya indir." Wraith'in bacağına sıkıca tutunup "Beni oraya indir." dedi.

şeytan Cara'yı kucağına alıp  evik bir hareketle çukura doğru indi. Hal havladı ama sesi çok g c s zd . Onu bu şekilde duyan Cara'nın içi burkuldu.

Hala Wraith'in kollarında olan Cara duvarlardaki garip sembollerini gösterip "Bunları   zmelidiriz önce." dedi.

"Bunlar koruyucu semboller değil." dedi. Wraith  yle bir hızla döndü ki Cara    lık atmaya başladı. Elindeki g r y  h vaya atınca içinden yarası benzeri bir şeytan çıktı ve Wraith'in ayaklarına düştü.

"Aşa ılık!"

"Buradan nefret ediyorum." diye fısıldadı.

"Aynen." dedikten sonra Hal'a baktı Wraith. "Tasmasında bazı koruyucu semboller var."

"Beni yere indir. Ama dikkat et." dedi şeytan.

Wraith onu yere indirdi. İlk adımda biraz sendeledi. İkinci adımda ise ayakları tutmadı. Tam yere düşeceği anda Wraith yakaladı onu. Dikkatli bir şekilde Hal'ın yanına koydu sonra.

"Hey, dostum." diye mırıldandı şeytan. Hal başını kaldırmadı ama elini yaladı şeytanın.

Yukarıda yaşanan savaşa ve çukurun içine giren şeytanların Wraith tarafından dışarı atılmasına rağmen Hal'ın tasmaının üzerindeki sembollerle u raştı şeytan. Gözleri yaşarıyor ve elleri titriyordu. Tüm bunlar da şeytanın tasmayla daha yavaş ilgilenmesine neden oluyordu. Tasmayı yerinden çıkarmak Hal'a çok acı veriyordu ama Hal yine de çok dayanıklı çıkmıştı. En son dişi de çıkardıktan sonra yere düştü tasma.

Hal hareket etmiyordu. Nefes alış verişi d zensizleşmişti. Tam o anda kendi nefesinin de d zensizleşti ini fark etti Cara. Hal'a sarılıp üzerine bir yorgunluk çökünce sanki dünya da yalpalamaya başlamıştı.

Böyle bir çukurda ölecekti, değil mi? Bu...berbat bir durumdu.

"Wraith." Cara'nın ağzı öylesine kurumuştu ki konuşmaya devam edebilmek için ağzında tükürük oluşmasını bekledi. "Diğerlerine yardım et. Hançere ihtiya ımız var."

"İkiniz olmadan asla gitmem." dedikten sonra yerde yatan uzun boylu bir ölüden kopardığı kemik

parçasıyla duvardaki sembolleri tek tek kazımaya başladı. Bütün semboller kaybolduktan sonra çukurun üzerindeki çiviler açıldı.

"Şeytanlar buraya akın etmeden yukarı çıkalım."

Cara inanılmaz derecede korkuyordu. Wraith'in senaryosu felakete dönüşebilirdi. Belki dokunulmaz olabilirdi ama biri pekâlâ onu geçip Cara ve Hal'a ulaşabilirdi.

Wraith her ikisini de alıp sızlanarak yukarı çıktı. Zıpladıktan sonra hemen eğildi. Her ne kadar Cara'nın enerjisi ve algıları gücünü kaybetmiş olsa da durumu kavraması çok kısa sürdü.

Kynan haricinde evden gelen herkes kana bulanmıştı. Zırhlar ve kıyafetler yırtılmış, parçalanmış ya da kırılmıştı.

Savaş şiddetli bir şekilde devam ediyordu. Ama Wraith Cara ve Hal'ı yukarı çıkardığı anda Ares ve diğerleri hemen onların etrafında bir daire oluşturup onları korumaya devam ettiler. Bu arada şeytanlarla savaşıma da devam ediyorlardı. Yerde yatan onca ölüye rağmen şeytanların sayısında en ufak bir azalma yok gibi duruyordu.

"Durun!" Pestilence atıyla birlikte kalabalığın içine girince bütün şeytanlar donup kaldı. Pestilence'nin yolundan çekilmek için çabuk davranmayanlar ise atın altında ezildi. "Beş dakikalık bir ateşkes öneriyorum." Başını eğip Ares'e baktı. "Senin için bir şey yapmadığımı söyleme sonra." Kapının olduğu tarafı işaret etti. "Oraya, atlılar!" dedi.

Sisli bir karanlığın içinde kalan Cara bacaklarını altına alıp Hal'ın kafasını kucağına koydu. Lacivert saçlarının kenarları kazıtılmış ama ortası dikilmiş olan iri yarı bir adam yarıp geçti kalabalığı. Siyah damarlarının gözükmesine neden olan solgunluğu sayılmazsa yakışıklı bir adamdı. Çıplak sırtından siyah ve derimsi kanatlar çıkıp baldırlarına kadar uzanıyordu. Pantolonunun nasıl bir tür olduğu hakkında Cara'nın en ufak bir fikri bile yoktu. Ama gümüş rengi ve vücudu sarıyordu. Ama sanki sürekli kıpırdıyordu kumaş. Onu gören bütün şeytanlar kafalarını eğip diz çöktü. Yolundan çekilmek isteyen iki şeytan kafa kafaya çarpışınca yere düştü. Adamın yüzündeki gülümsemeye bakılırsa bu durumdan çok keyif alıyordu.

Thanatos sırtmaya başladı. "Hades. Vakit geldi."

Hades mi? *Şu bildiğimiz* Hades?

"Defol git başımdan!" Hades avuç içini kılsız göğsüne koydu. "Ruhların cehenneme akın etmesini durdurmak için Azagoth ile konuşup anlaşmaya çalışın. Böylece siz de biraz ara verip cehenneme girmek için ne kadar sürenizin kaldığını görmüş olursunuz."

Wraith Cara'nın kulağına eğilip "Azagoth ölüm meleğidir. Onunla kan bağım var. Ne kadar güzel değil mi?" diye fısıldadı.

Kynan silahını kınına yerleştirirken "Ne kadar meraklısın ünlü birilerini tanıyıp bununla gururlanmaya?" dedi.

Ares gözünün üzerindeki kanları elinin tersiyle silerken "Neden buradasın?" diye sordu. "Pestilence ile birlikte çalışmadığımı söyle. "

"Böyle mi teşekkür ediyorsunuz?" deyip etrafında döndükten sonra "Sanırım bana ihtiyacınız yok." dedi.

"Hades, çocuk gibi davranmayı bırak." dedi Limos. Sonra Ares'e dönüp öyle bir bakış attı ki Battle bile hareket edemedi. "Buraya geldi evet, çünkü yardıma ihtiyacımız vardı. Cara'nın yardıma ihtiyacı vardı."

Ares'in tüm vücudu titredi birden. "Ah, evet. Ben...ben bunu hiç düşünmemiştim."

"Neyi düşünmemiştin?" Cara Ares'e bakmak için boynunu uzattı.

Hades etrafında dönünce kanatları da dalgalandı. "Sen bir insansın. Cehennemde ölürsen ruhun sonsuza dek burada kalır. Yer altına inerken ruhunun yanında olmak için buradayım."

Ah Tanrım. "Teşekkür ederim." diye fısıldadı Cara.

Hades omuzlarını silkti. "Bunu sana yardım etmek için yaptım. Limos bana Baskin-Robbins dondurmalarından ısmarlayacağına dair söz vermişti."

Pestilence "Süre doldu." diye bağırdı. "Size gizli silahımdan bahsetmiş miydim? Hayır mı? Ah, bazen çok unutkan olabiliyorum." Kollarını gökyüzüne doğru açınca üç tane kanatlı adam atının önüne indi.

Wraith "Kahretsin." dedi. "Cennetten kovulan melekler."

Kynan "Savaşmak istediğinizi söylemişsiniz." dedi.

"Anlamadım." Cara'nın bakışları yeni gelen kanatlı adamlardan Zhreziel'e çevrildi. Yüzündeki ifadeden anlaşılan atlılara soracak bir hesabının olduğuydu.

"Bana ve Wraith'e zarar verecek tek varlık cennetten kovulan melekler."

"Eğer sen de melek ya da atlı değilsen öldürmek için kıyasıya mücadele ederler seninle. Tabii Pestilence bizim nelerden etkilendiğimizi David sayesinde öğrenmiştir." Wraith'in dişleri parladı. "Eğer öldürülürsem David Serena'nın kardeşi olsa da kimse onu Serena'nın elinden alamaz." Nedense güldü bu söylediğine. "Eşim çok baş belası bir tiptir."

"Pekâlâ, çocuklar." dedikten sonra var gücüyle bağırmaya başladı Pestilence. "Hadi artık şu kadını ve köpeği öldürüp mahşeri başlatalım!"

Thanatos etrafındaki ruhları ordunun üzerine salınca acı feryatlar yükselmeye başladı. Sanki verilen bu kısacık arada canlanan şeytanlar şimdi eskisinden daha da güçlü saldırmaya başladı. Dişlerin, pençelerin ve silahların konuştuğu bir kâbustu bu.

Yaşadığı çaresizlik nedeniyle cesaretlendi Cara. Ares bunu bildiği için hemen bir hançer uzattı ona. Eğer herhangi bir düşman etrafındaki etten duvarı delip geçebilirse elinde bir silahın olması gerekiyordu.

Ares Cara'nın bu silahı kullanacak gücünün olmasını ümit ediyordu.

Hades de dâhil olmak üzere şeytanları tek bir dokunuşla yerle bir eden herkes tek tek düşmeye başladı. Atlar ve atlılar bu canavarlarla baş etmekte zorlanıyordu. Cara'nın soluduğu havada bile çaresizlik ve korku hâkimdi. Canavarlar üzerlerine düştüğünde bağırıyordu bile Cara. Wraith ve Kynan kendilerini siper etseler de bir şekilde kılıçlar bu yığını aşabiliyordu.

Çok keskin kılıçlar Cara'nın vücuduna saplanınca müthiş bir acı duydu Cara. Sanki muz gibi soyuluyordu. Neler olduğunu fark ettiğinde çılgık atmaya başladı.

Bu acı çekme ve soyulduğunu hissetmesi tamamen ondan ayrılmak isteyen ruhuyla ilgiliydi.

Herkes çılgınlık atıyor, bağırıyordu. Sıcacık kanlar yüzüne sıçırıyordu. Wraith ve Kynan ileriye doğru hareketlenirken biri yere düştü. Ares. Ares neredeydi?

Kynan "Lanet olsun." dedi. "Kahretsin."

Cara hareket edemiyordu, Hal'a sarılmış bir şekilde cenin pozisyonunda yana doğru yatmış güçlükle nefes alıyordu. Sanki son beş nefesi kalmış gibiydi. Ve sonun gelişini kendi gözleriyle izleyecekti. Büyük bir uğraş vererek ağırlaşan göz kapağını açtı. Belli belirsiz gördüğü kıpkırmızı kanların arasında kocaman siyah pençeler, dişler ve parlayan kıpkırmızı gözler vardı.

Cehennem köpekleri.

Wraith "Yaklaşık bin tane olmalı bunlar." dedi.

Siyah bacaklardan oluşan kocaman bir sürü onlara doğru hızla koşuyordu. Kocaman bir şey onlara doğru yaklaştı. Daha Cara gözerini kırpamamıştı ki diğerlerinden iki kat büyük, üç kafalı bir cehennem köpeği karşılarına dikildi.

"Hey, Cerberus." dedi Hades.

"Cerberus mu?" diye sordu Kynan.

"Evet." Hades ellerini saçlarında gezdirdikten sonra "Bu hiç iyi değil işte." dedi.

"Neden peki?"

"Onu cehenneme bağladığım için benden nefret ediyor. Yalnızca ben izin veririm serbest kalabiliyor. Şuan da muhtemelen beni parçalara ayırmak için buraya geldi. Yeniden."

Hayvan Hades'in omuz hizasına geliyordu. Cara bu arada nihayet Ares'i görmeyi başarabilmişti. Zırhı ve sol eli ezilmiş, ayakları da kırılmıştı. Sağlam kalan tek eliyle kendini Cara'ya doğru çekmeye çalışıyordu. Ağlamak istedi ama şuanda yaşadığı şeylerden dolayı ağlayamadı. Gözyaşlarının ruha değil bedene ait olduğunu düşündü o an.

Herkes Cara ve Hal'a doğru yaklaşan Cerberus'u engellemek için çalışırken Ares kendini Cara'nın yanına çekmek için uğraşıyordu.

Cerberus'un üç kafasından da havlama sesi çıktı.

"Tamam." Cara'nın sesi oldukça zayıf çıkmasına rağmen kalabalık açılıp Cerberus'un geçmesine izin verdi.

Kocaman köpek Cara'yı es geçip Hal'ı yalamaya başladı. Hal gözlerini açar açmaz Cara şu sözü duydu. *Büyükbaba*. Bunu Hal direk ona söylememişti ama Cara bir şekilde ikisi arasındaki konuşmayı dinleyip anlamayı başarabilmişti.

Köpeğin kafalarından bir tanesi Cara'ya döndü. Gözleri ışıldıyordu. Sen köpekleri iyileştirme gücüne sahip bir insansın. Senin gibi birine az rastlanır. Bu yüzden ölmeyeceksin.

Ölmek ihtimallerin arasında yoktu. Cara derin bir nefes aldı. Ruhu onu bırakmadı. Ortalık birden karardı ama dudaklarındaki sıcaklığı hissedebiliyordu.

YİRMİ YEDİNCİ BÖLÜM

Cara'nın neler olup bittiğine dair en ufak bir fikri bile yoktu. Ares'in kollarındaydı kendine geldiğinde. Yanlarında duran Hal sevinç içinde zıplıyor ve şeytanların yerde kalan kolları ve bacaklarını havaya atıp duruyordu. Uzaktaki diğer cehennem köpekleri ise...Cara gözlerini kısarak ne yaptıklarını görmeye çalıştı. Ama sonra keşke görmeseydim dedi. Ares cehennem köpeklerinin avlarını çok sevdiğini söylerken haklıymış.

Güçlkle yutkunan Cara bakışlarını cehennem köpeklerinden çekip üzerlerinde doktor önlükleri olan kişileri gördü.

Eidolon ve Shade Cara'ya yaptıkları gibi Sin'e de müdahale ediyorlardı. Bu arada Con Sin'in elini tutuyordu. Con'un kendi yaralarının da çok derin olduğunu gören Cara onun tek başına ayakta durabildiğine inanamıyordu. Kynan ise etrafa küfürler yağdıran Wraith'i tedavi etmeye çalışıyordu. Con'un Luc diye hitap ettiği siyah saçlı bir adam da Ares'e yardımcı olmaya çalışıyordu. Ama bu konuda başarılı olduğu pek söylenemezdi.

Cara ile usulca konuşmaya devam ederken adamı itip durdu Ares. "Kendine geldin. Şükürler olsun, Tanrım. Kendine geldin."

"Nerede..." dedikten sonra sanki yıllardır kullanılmamış gibi çıkan çatallı sesini düzeltmek için boğazını temizledi. "Şeytanlar nerede? Pestilence?" dedikten sonra kaşlarını çatı. "Cerberus? Yoksa hepsi rüya mıydı?" Aslında bunu söylerken yaşadıklarının rüya olmadığını çok iyi biliyordu.

"Cehennem köpekleri Pestilence'nin ordusunu kıyıp geçirdi. Geri çekilmek zorunda kaldılar. Cerberus ve pek çok cehennem köpeği onların izini sürüyor şuan. Shade de yer altı hastanesinden yardım getirdi."

"Ben nasıl hayatta kalabildim?" Kendini çok iyi hissediyordu Cara. Sanki Everest Dağı büyüklüğünde bir prize takılmış ve şarj edilmişti.

Ares "Görünen o ki, cehennem köpeklerinin kralından cehennem öpücüğünü kazandın." dedi.

Tamam...bu önemli bir şey olmalıydı. Hal kuyruğunu sallayarak onun yanına geldi. Hepimiz. Artık hepimize aitsin. Hepimiz sana bağlıyız. Diğerlerine bağlı olanlar hariç tabii. Sen bizi iyileştirensin.

"Ah." dedikten sonra derin bir nefes aldı Cara. "Vay!"

Ares gözlerini kısarak "Neydi bu?" diye sordu.

"Aa...sanırım artık hepsine bağlıyım. Beni resmi doktorları ilan etmişler."

Luc yanındaki ilaç dolu çantaya uzanırken donup kaldı. "Bütün cehennem köpekleri mi?"

Ares de başını sallayarak "Yaşayan tüm cehennem köpekleri mi?" diye sordu.

"Hal böyle söyledi."

"Vay canına!" diyen ses Limos'a aitti. Ama Cara arkasına dönüp ona bakamadı. "Bu durumda sen..."

"Ölümsüz oldun." dedikten sonra uzun ve rahat bir nefes aldı Ares. "Sen ölümsüz oldun."

"Bunun da ötesinde." Hades uzun adımlarla yanlarına gelip Cara'nın bir yaratığın bacağı olduğunu düşündüğü bir şeyi fırlatıp Hal'a "Yakala!" diye bağırdı. Hal koşmaya başlayınca Cara'ya döndü. "Aldığın en ufak bir darbe hemen tüm cehennem köpeklerine yayılacak ve sen derhal iyileşeceksin. Yalnızca Cerberus ve Tanrı seni öldürebilir." dedikten sonra kaşlarını çatı. "Cerberus gibi bir şerefsizin bunları yapabildiğine inanamıyorum. Bunu asla yapmazdı. Bir keresinde kız arkadaşına yapmasını istemiştin ama reddedip

kolumu koparmıştı." dedikten sonra gülmeye başladı. "Gerçi sonra kız arkadaşım gelip benimle sevişti yine. Kaltak!"

Aslında tüm bu yaşananlar çok garipti ama herkes alışmaya başlamıştı durumun normal olduğuna. "Ama bir dakika, eğer onlara bağlıysam neden bir doktora ihtiyaç duysunlar ki? Yaralı bir cehennem köpeği gerekli enerjiyi benden alacak, değil mi?"

Hades başını iki yana salladı. "Cerberus'un bağlılığı bu şekilde işlemiyor. Bütün bir türü değiştirmek doğa kanunlarına aykırı. Sen onlardan yararlanacaksın onlar da seni doktorları olarak görecekler."

Bu, pek adil bir oyun değilmiş gibi geldi Cara'ya ama şikâyet etmedi bu durumdan.

"Ares, iyi misin? Bacakların..."

"İyi bacaklarım. Eidolon buraya gelir gelmez güzel bir enerji verdi bana. Geri kalan kısmın iyileşmesi için tekrar doğuyorum. Bu yüzden herhangi bir tıbbi yardıma ihtiyacım yok." Bu son sözü Luc'a bakarak söylemişti Ares. Bunun karşılığında Luc da hareket çekmişti Ares'e.

Gülümsediğini saklamaya çalışırken Ares'in eline uzandı Cara. Battle'ın kolunda olmadığını fark etti hemen. "Atlar. Onlar nasıl?"

Ares yavaşça "Belki yardımına ihtiyaçları olabilir." dedi.

"Bana daha önce söylemeliydin!" Hemen ayağa fırladı. Hızlı hızlı nefes alışlarını kontrol altına almak için ağzını eliyle kapattı. Ares'in onu neden tüm bu görüntülerden uzakta tuttuğunu şimdi anlamıştı Cara.

Manzara berbattı. Thanatos adeta kemik yığınının dönen Styx'in yanına diz çökmüştü. Bacakları pek çok yerden kıvrılmıştı. Üzerinde o kadar çok kılıç vardı ki oklu bir kirpiyi andırıyordu.

Battle ve Bones'un yaraları benzerdi. Etraflarına toplanmıştı doktorların hepsi onları kurtarmak için telaş içinde koşuşturuyorlardı.

Cara hemen durumu en kötü olan Styx'in yanına geldi.

Styx'in gözleri kapalıydı ve nefes aldıkça burun delikleri genişliyordu. Göğsünde meydana gelen yaralardan kanlar sızıyordu. Doktorların yaptığı hiçbir müdahale işe yaramıyor gibiydi.

"Ah, hayır." deyip hemen atın kafasının yanına diz çöktü.

Thanatos Cara'yı bileğinden tuttu. Sarı gözlerinde hüznün ve acı vardı. Yüzündeki korku dolu ifade ise çok net anlaşıyordu. "Ona yardım edebilir misin? Lütfen? Sana karşı kaba davrandım biliyor..."

"Anlıyorum." Tüm insanlığın kaderi omuzlarındayken Cara'nın duyguları yerine atıyla ilgilenmesi çok normaldi.

Cara yavaşça Thanatos'un ellerinin arasından kurtulup her iki elini de Styx'in üzerine koydu.

Gözlerini kapattıktan sonra iyileştirici gücünün gelmesini bekledi. Öylesine bir güç sardı ki benliğini kafası arkaya düştü ve elleri atın üzerinden çekildi.

"Ne oldu?" Ares hemen arkasından gelip sarıldı ona. Thanatos ona endişeli gözlerle bakarken Limos da Bones'un yanından gelip onları görebileceği bir yere geçtikten sonra endişeli gözlerle incelemeye başladı.

"Bilmiyorum." Cara başını iki yana salladı. "Normalde küçük bir güç patlaması yaşadım ama bu seferki çok büyüktü. Sanki bir baraj taşmış gibiydi. Tekrar denememe izin verin." Ellerini bir kez daha atın üzerine koyduktan sonra bu sefer kademeli olarak odaklandı.

Bu seferki de eskisine kıyasla yüz kat daha büyük bir enerjidi. Ama gücünü kontrol altına almayı başardı. Biraz çekinerek yavaş yavaş gönderdi enerjiyi ellerinden. Etraftaki herkes nefeslerini tutmuş onu izliyordu.

Cara gözlerini açmadı. Beyninde her şeyi net bir şekilde görebiliyordu. Hiçbir acı hissetmiyordu. Tüm silahlar tek tek vücudundan ayrılırken Styx'in etleri birleşiyor, kemikleri kaynıyordu. Styx dakikalar içinde eski sağlığına kavuşup ona minnet duygularını iletirken yumuşacık burnuyla Cara'nın bacaklarına dokunuyordu.

İyileştirmesi gereken başka bir şey kalmayınca enerjisini geri çekip gözlerini açtı. Etrafındaki doktorlar ona şaşkın gözlerle bakarken aynı yeteneğe sahip olan Eidolon bile onu hayretler içinde izliyordu.

"Bunu insanlara da yapabiliyor musun?"

Başını iki yana salladı. "Yalnızca hayvanlara." Babası soğan doğrarken elini kesince denemişti aynı şeyi. Ama başarılı olamamıştı.

Eidolon hayal kırıklığına uğramış gibiydi. Thanatos onu kaldırmak için yardım elini uzattı. Aslında ayağa kalkmak için yardıma ihtiyacı olmamasına rağmen kabul etti bu yardım elini Cara. Ayağa kalkıp iri yarı savaşçının önünde durunca Ares diz çöküp başını yere eğdi.

"Benim zamanımda totem rahibeler onurlandırılırdı. *Aos* sinin torunları olduğu düşünülerek saygı duyulurdu hepsine."

"*Aos* si?"

"Yerli halk. Onlara...peri de diyebilirsin. Onlara da hayvanları iyileştirme ve sinirlenince insanları öldürme yeteneği bahşedilmişti. Çok uzun zaman önce öldü hepsi ama sen onların kanını taşıyorsun." Ares başını kaldırıp Cara'ya baktıktan sonra yumruğunu kalbinin üzerine koydu. "Sonsuza dek şükran ve saygımı kazandın."

Cara Thanatos'un gözünde de buna benzer bir değere sahip olduğunu biliyordu. İçini müthiş bir sıcaklık kapladı. Ama teşekkür etmekten başka bir şey yaparak zaman kaybetmek istemiyordu. *Aos* si hakkında daha sonra soracağı pek çok şey vardı. Şuan iyileştirmesi gereken iki at daha vardı.

Bones ve Battle ile de aynı süreçlerden geçtikten sonra kendini bitkin hissetmiyordu Cara.

Hiçbir acı duymuyordu.

Limos "Cehennem köpeklerinin enerjisinden besleniyorsun." dedi. "Bu gerçekten harika!"

Battle yanına gelirken Cara'yı da yanına çekti Ares. Hemen yanlarındaki Hal ve Hades ise hala yakalamaca oyununu oynuyorlardı. Doktorlar bir yandan eşyalarını toparlarken diğer yandan ölüleri taşımaya çalışıyorlardı.

Cara Ares'e sıkıca sarıldıktan sonra "Keşke yeteneğimi hayvanlardan başka canlılara da kullanabilseydim. Belki de çalışanlarından bazılarını kurtarabilirdim."

Thanatos sert bir şekilde başını salladı. "On iki vampirimi kaybettim." dedi.

"Vulgrim'e sürüsündekilerden on dördünün öldüğünü söylemeliyim" deyip Cara'nın başını öptü Ares. "Ama sen güvendesin. Hala *agimortus*umu taşıyorsun. Ama öldürülemeyeceğin için artık ne Pestilence'nin ne de yardımcılarının hedefi değilsin. Bu da demek oluyor ki benimle birlikte eve geliyorsun." Boğazını temizledikten sonra "Tabii, yani şey, eğer istiyorsan." diye ekledi.

Sen nasıl tapılası bir adamsın? "Tabii ki istiyorum. Ama *agimortus* yüzünden senin yakınında olunca güçlerin azalıyor."

Than şöyle bir güldü. "Sanırım Ares bu durumdan oldukça memnun."

"Aynen öyle." Ares parmaklarını saçında gezdirirken "En ufak bir şüphem bile yok." Cara yüzündeki

endişeyi çok belli etmiş olmalı ki Ares ona ciddi bir bakış atıp "Ama etkilerin geçici, varlığın ise etkiyle kıyaslanınca bin kat daha değerli." dedi.

"Aa." dedi Limos kırılmış tırnaklarına bakarken. "Sizi bir odaya alalım."

Than hemen "Ama tabii her şey bu kadar güzel değil." diye uyarı yaptı. "Pestilence bundan sonra Limos ve benim peşimden gelecek. Eğer bizim mühürlerimizden biri kırılırsa diğerlerinin kırılması da fazla uzun sürmez."

Limos "Ayrıca Deliverance da onun elinde." diye ekledi.

Konunun hançere gelmesi Than'ı biraz rahatsız etti. Bu yüzden sadece başını sallamakla yetindi.

"Hadi çıkıp gidelim buradan."

Cara "Bir daha asla gelmek istemiyorum buraya." diye mırıldandı.

"Asla gelmeyeceksin zaten." dedikten sonra Cara'yı kaldırıp Battle'a bindirdikten sonra kendisi de geçip arkasına oturdu. "Hades kapılardaki hayaletleri temizlemişti. O yüzden hemen gidebiliriz buradan. Bu arada nereye gitmek istersin?"

"Önce banyona sonra da yatağına."

Cara o an içgüdüsel olarak Ares'in sertleşen penisini hissetti arkada. "Sen nasıl istersen."

"Nasıl istersem mi?" dedikten sonra elini Ares'in boynuna atıp dudaklarından öptü Cara. "Ama artık ölümsüz olduğuma göre güçsüzlüğümle ilgili bahaneler üretemeyeceksin."

Ares inleyerek "Hadi bir an önce çıkalım şuradan." dedi.

* * *

Doğrudan yatak odasına gitmediler. Eve de gitmediler. Ares Vulgrim ile sürüsündekilerin nasıl cesurca öldüğünü özel olarak konuşmak istiyordu. Dolayısıyla Cara'nın isteği üzerine onu kumsalda bıraktı. Böylece Ares ona katılınca kadar Cara da deniz sularında yıkanabilecekti.

Deniz sularıyla oynayan ve gözleri pırıl pırıl olan Cara'ya doğru yürürken kıyafetlerini çıkarmaya başladı Ares. Cara'nın zarif ve ince kıvrımlarına, göğüslerine, bacak arasındaki gölgelere bir kez daha hayran kaldı. Deniz adeta Ares'in yapmak istediği gibi yalayıp geçiyordu Cara'nın vücudunu.

Cara'ya sarılmadan hemen önce sert, aç ve hazırı. Tüm benliğiyle deliriyordu onun için. Cara ise ona sarılır sarılmaz boynunu emmeye başladı.

Cara'yı yere yatırırken inlemeye başladı Ares, çünkü penisinin ucuyla Cara'yı hissedebiliyordu. "Şu şeytan kanlarından kurtulmak için otuz saniye izin ver bana."

Cara'nın içinden kopup gelen iniltiler bu isteğini onaylamıyordu. Çünkü bu Cara'ydı. Ares ne yaparsa yapсын kabul edecekti ama temiz bir şekilde sevişmeyi hak ediyordu.

Düşündüğünden çok daha büyük bir uğraşla kalktı Cara'nın üzerinden. Ama Cara elini penisine atıp küçük küçük okşamaya başlayınca neredeyse eline boşalacaktı.

"Bana söz verdiğin şeyi istiyorum." dedi. Evet, bunu alacaktı zaten.

Ares denizin içine girip yüzünü ve saçlarını yıkadı. Ama su yüzeyine çıkıp Cara'yı kendine doğru çekmeye hazırlanırken Cara ortadan kaybolmuştu. Aniden büyük bir korku kapladı içini Ares'in. Ama sahile bakıp Cara'nın kendini okşayıp ona seksi bakışlar attığını gördüğü an korkusu şehvete dönüştü.

Ah, şimdi gidip Cara'nın içine girecek ve defalarca zevkin doruğuna çıkacaklardı.

Cara için bu kadar yanıp tutuşan Ares denizden açlıktan ölmek üzere olan bir yırtıcı hayvan edasıyla çıktı. Küçük zilli onu görür görmez çılgık atarak koşmaya başladı. Ama hiç şansı yoktu. Ares ondan daha hızlıydı ve onu kurdun ceylanı alt ettiği gibi yakalayacaktı.

Ama Ares'in hesaba katmadığı şey Cara'nın kedi gibi ağaçlara çıkabilmesiydi.

En sonunda Cara'yı kuzeydeki bir ağaçlıktaki yaşlı bir zeytin ağacının kalın dalında yakaladı Ares.

"Ne yapıyorsun sen?" Sesi sertti. Nefes nefese kalmıştı. Ama yorulduğu için değildi tüm bunlar. Bu kovalamaca Ares'in hem seks hem de savaş dürtülerini su üzerine çıkartmıştı. Cara'ya her ikisini de verebilirdi.

"Beni beklettiğin için seni biraz uğraştırmak istedim." Cara duruş pozisyonunu değiştirip Ares'in vajinasını görmesini sağladı. Ares istemsiz şekilde inlemeye başladı. Tadının, teninin nasıl olduğunu bildiği için inanılmaz tahrik oldu bu görüntüden. Ona yapmak istedikleri uzayıp gidiyordu.

"Benim o ağaca tırmanamayacağımı mı düşünüyorsun?"

"Bu dal seni taşımaz."

Derin bir nefes verdikten sonra savaşların en önemli anlarında uyguladığı eski bir taktik geldi aklına. Aslında içinden geçen şey ağacı köklerinden ayırıp kadınına ulaşmaktı.

Ama ağacın yapraklarını görünce planı şekillenmeye başladı.

Zafer kazanacağından çok emin olduğu için gülümseyerek adayı kaplayan yabani asmaların yanına doğru yürüdü. Asma dallarının kalınlarından bir tanesini koparıp bir ucunu bileğine bağladı.

Ares ağaca doğru yürürken Cara da meraklı gözlerle onu izliyordu. "Hazır mısın, Cara?" diye sorunca gözlerini kıstı Cara.

"Sen ne planladın..." derken Ares'in kırbaç misali attığı dal gelip ayak bileğine sarıldı. Ares dalı çekince Cara daldan düşecek gibi oldu ama dizlerinin arkalarından dala tutunarak baş aşağı sallanmaya başladı. Cara çok şaşırılmıştı ve en sert askerin bile ağzından çıkmayacak küfürler savurmaya başlamıştı.

"Bana meydan okumak konusunda sana neler söylemiştim?"

Söylenerek Ares'e uzandı Cara. Tam da baldırlarının hizasındaydı. Onu çıplak gördüğü ilk andan beri bunu yapmak istiyordu. Tabii ki, fantezilerinde bunu yaparken her ikisi de yatay konumdaydı ama dikey konumda olmaları da sorun değildi. Hatta belki daha bile güzel olmuştu böyle.

Ares Cara'ya doğru yaklaşıncı mükemmel göğüslerinin karnına yaptığı baskıyı çok net bir şekilde hissedebiliyordu. Derin bir nefes alan Ares başını eğerek Cara'nın bacak arasını yavaşça öpmeye başladı. Cara tırnaklarını bacaklarına batırıp sıcak nefesini penisine verirken daha da yanıp tutuşmaya başladı Ares.

Bu oyunda ikisi de aynı anda oynayabiliyordu. Ares'in pek sabrı kalmamıştı ama baş parmağıyla Cara'nın vajinasının dudaklarını okşamaya başladı. Pembe renkli vajinasının onu görünce kendini açması Ares'in dizlerinin bağını çözüyordu.

Ares sonra klitoristen başlayıp vajinasına kadar dil darbeleri vurmaya başladı. Bunu yaparken Cara'nın kıvranıp şekilden şekle girmesine bayılıyordu. Bunu defalarca tekrarladı.

Cara sanki intikam almak ister gibi sıcak diliyle penisini içine çekmeye başladı. Ares delirmek üzereydi. Bunu yaparken hiç de narin değildi Cara. Dişlerini ve tırnaklarını da katıyordu işin içine. Cara diliyle öyle güzel buluyordu ki Ares'in hassas noktalarını daha fazla dayanamayan Ares penisi Cara'nın ağzındayken ileri

geri gitmeye başladı.

Ama bu arada kendi yapması gerekenleri de unutmuyordu Ares. Dilini vajinasının derinlerine iterken baş parmağıyla küçük oyunlar yapmayı da ihmal etmiyordu. Şeftali ve krema karışımı bir tadı olan Cara'nın vajinası bir de deniz suyuyla birleşince Ares'i çıldırtmaya yetecek bir tada kavuşmuştu. Cara'nın inlemelerini duydukça titriyor, daha da kendinden geçiyordu. Şehvet tüm benliğine yayılıyordu.

Diliyle oyunlara devam ederken baş parmağı da boş durmuyordu. Cara'nın zevk suyu ağzını doldurunca inleyip daha da kendinden geçti.

"Ares." dedi Cara ağzında hala Ares'in penisi varken. İşte adının bu şekilde şehvetle söylenmesine bayılıyordu Ares.

Cara'nın orgazm olmaya yaklaştığını hisseden Ares tüm çabalarını ikiye katlayarak devam etti oyunlarına. Eliyle dairesel hareketler yapıp içine giriyordu. Her defasında daha da hızlanıyordu.

Cara inleyip kasılmaya başladı. Bu kez Ares'in adını söylerken zirveye ulaşmıştı.

Ares dudaklarında fazladan ıslaklık hissedince tadını daha da iyi anladı Cara'nın. Ares hala devam ediyordu oyunlarına. Dili ve parmakları durmuyordu. Derken Cara tekrar doruğa çıktı. Yine kıvranmaya başladı. Bu sefer tırnaklarını öyle bir batırdı ki Ares kısa bir süre de olsa morluklarla gezeceğini biliyordu.

Ares kısık bir sesle "Hadi şimdi." dedi.

O anki şehvet duygularıyla ağaçtan indirdi Ares Cara'yı. Ve onu hemen elleri ve dizlerinin üzerine koydu. Kendisi de arkasına geçip vajinasını tamamen hissetmeye başladı Cara'nın. İsteddiği her şeyi vermişti Ares Cara'ya. Onun güçsüz olduğunu düşünerek kendini geri çekmiyordu, aksine var gücüyle zorluyordu Cara'yı.

"Evet." diye inlerken arkaya dolanan eli yine tırnaklarını batırdı Ares'in bacaklarına. "Daha hızlı."

Cara'nın canının yanmasına rağmen bu kadar istekli olup daha fazlasını istemesi Ares'i daha da delirtiyordu. Ani bir hareketle Cara'yı belinden tutup yan çevirdi Ares. İçi her ne kadar seks dürtüleriyle dolu olsa da Cara'nın eşi bulunmaz bir hazine olduğu bilincini kaybetmediği için kolunu başının altına koydu. Böylece Cara'nın yanağı toprağa değil koluna değiyordu.

Cara Ares'in kolunu ısırdı. Ah Tanrım, işte buna bayılıyordu Ares. Hemen Cara'nın iki bileğini de tek elinde topladı. Böylece Cara'yı daha sıkı sarabilecekti. Bu pozisyondayken Cara'nın yaptığı tek şey zevkin tadını çıkarıp bütün işleri Ares'e bırakmaktı.

Ares boşaldığı anda hemen Cara'nın omzunu ısırdı. Cara da tam o anda boşaldığı için inlemeye ve bağırmaya başladı.

Cara kolunu tekrar ısırınca inanılmaz bir acı duydu Ares. Ama bu acı onu bir dahaki orgazmlar için şevke getirmişti. Sonra birden birkaç dakikadır dişlerinin Cara'nın omzunda olduğunu fark edip hemen geri çekti kendini.

"Kahretsin...Cara iyi misin?"

Cara sırt üstü yatma pozisyonuna geçip Ares'in gözleri önünde gerinirken yorgun ve tatlı bir gülümseme vardı yüzünde. "Bu, uzun zamandır istediğim şeydi." dedi.

Cara'ya sarıldıktan sonra "İstediyin her an yanıdayım bundan sonra." dedi.

"Güzel." dedikten sonra Ares'in boğazını yalayan Cara Ares'i tekrar harekete geçirdi. "Bana banyoda söylediklerini hatırlıyor musun?"

Ares'in dili damağı kurumuştı. Hatırlıyordu. Cara'yı yapmadığı şeylerle suçladığı için çok kötü hissetti

kendini. Listedeki iki şeyin üzerini çizmişlerdi yalnızca.

"Evet." dedi Ares.

"Pekâlâ, o zaman geri kalanını da bugün yapmak istiyorum. Umarım mumların, kırbacın ve yeterli gücün vardır."

Tanrım, Ares bu kadına bayılıyordu.

YİRMİ SEKİZİNCİ BÖLÜM

Ares denizin kenarında duruyordu. Hafif bir rüzgâr yüzünü yalayıp geçiyordu. Cara'nın tam da şuanda yürüdüğü yolun başındaki gizli saklı kalmış bu koy, evinden epey uzaktaydı. Ares Cara'ya ilk aylarını kutlamak için bir piknik yapmak istediğini söylemişti. Yere bir örtü seren Ares içinde çikolatalar, meyveler ve şampanyanın olduğu bir sepeti de yere bırakmıştı. Elinde ise korkuyla tuttuğu bir kutu vardı. Cara'nın ayak seslerini duydu. Cara beline sarılıp sırtına yaslanınca gülümsedi. "Köpeğin nerede? Onun da seninle geleceğini düşünmüştüm."

"Yolun daha başlarındayken bir tavşanın peşine takılıp gitti."

"Lanet olası şeyin aslında böyle avlanması gerekiyor." dedi yapmacık bir huysuzlukla. Eğer Hal'ın oynarken biraz sertleşip Ares'i ısırması ve onun on beş dakika boyunca hareket edememesine neden olması sayılmazsa iyi bir ilişkiler vardı. İkisinin de en büyük amacı Cara'nın güvende ve mutlu olmasıydı.

Ancak pek çok cehennem köpeği adada dolaşmaya başlayınca sinirlenmişti Ares. Ama bunun sayesinde Pestilence adaya gelemiyordu. Bu kadar çok cehennem köpeğinin bir arada olması onu korkutuyordu. Özellikle de Pestilence'nin onların başını getirene ödül vereceğini duyurmasından sonra.

Kötü bir hamle, kardeşim. Tek bir cehennem köpeğinin senden nefret etmesi çok kötü bir şeydi, Ares bunu bizzat yaşayarak öğrenmişti. Ama şimdi tüm cehennem köpeklerinin Pestilence'den nefret ettiğini düşündükçe onun yerinde olmak istemediğini söylüyordu.

Ares arkasına dönüp cehennem köpeklerinin küçük kraliçesini görünce huzur buldu. Aslında Battle, Styx ve Bones'un ona taptığı düşünülmürse ona atların kraliçesi de denebilirdi. Ya da Ramreellerin kraliçesi.

Eve getirdikleri bir Rath'ı beslerken Cara'nın hayvansal kökenleri olan şeytanları da iyileştirebildiği ortaya çıkmıştı. Ramreeller de bu grubun içindeydi. Bazen yalnızca Cara onları iyileştirsin diye bilerek kavga edip birbirlerini yaralıyorlardı.

Cara aşağı bakıp ayaklarını kuma gömdü. "Çıplak ayakla dolaşmaya bayılıyorum."

"Limos'dan geçmiş olmalı."

Cara sırtmaya başladı. "Bu elbiseyi de o verdi."

"Zevki bazen kötü olabiliyor ama bu eski Yunan kıyafeti içinde mükemmel görünüyorsun." dedikten sonra tek parmağını Cara'nın çıplak omzunda gezdirdi. "Tıpkı bir tanrıça gibisin." İçindeki isteklere karşı koyamayan Ares eliyle okşadığı yeri öptü. Güneşin teninde bıraktığı sıcaklığı ve hafif tuzu içine çekti.

"Mm. Devam edebilirsin."

Gülmeye başladı. "Ben de bunu planlıyordum."

"Az önce denize bakarak ne yapıyordun?"

"Ne kadar şanslı olduğumu düşünüyordum."

"Öyle mi?"

"Öyle." Şaşırmış ve telaşlı bir şekilde başını kaldırdı. Ares şuanda kendi gibi hissetmiyordu ama Cara ile tanıştığı günden beri alışık olmadığı o kadar çok şey yaşamıştı ki. "Bu, hayatımda geçirdiğim en güzel aydı." Hala Arik'i ve Limos'un *agimortusunu* aramalarına rağmen bu adayı bir cennet köşesi yapmayı başarmışlardı.

Ve Cara Ares'in hayatını öyle güzel alt üst etmişti ki.

Cara "Daha önce hiç bu kadar mutlu olmamıştım." diye mırıldandı.

"Güzel. Çünkü sana sormam gereken bir şey var." Ares'in ağzı o kadar çok kurumuştı ki son kelimeyi zar zor söyleyebilmişti. Cara daha ağzını açmadan tek dizinin üzerine çöktü Ares. "Bunun saçma sapan bir gelenek olduğunu düşünürdüm hep ama şimdi ben de bunu yapmak istiyorum. Seni ve geleneklerini onurlandırmak istiyorum."

Cara elini ağzına götürdü, gözleri doldu. Üzülmekten çok korkuyordu.

Elindeki kutuyu başparmağıyla açıp "Benimle evlenir misin?" diye sordu Ares.

Cara öyle keskin bir nefes aldı ki Ares o an "hayır" demesindense cehennem köpekleri tarafından ısırılmayı tercih ederdi.

"Ares...ah. Bu çok güzel bir yüzük."

Bu, Ares'in insan olan annesinden kalan üç karatlık bir yüzüktü. Yüzüğün bronz kısımlarını platin yapmış ama orijinal dokusunu bozmamıştı. "İstersen daha farklı bir yüzük ya da daha büyük taşlı bir..."

"Hayır." deyip Ares'in gözlerine bakabilmek için Cara da diz çöktü. "Bu, mükemmel."

Ares yutkunup "Bu, evet demek mi?" dedi.

Cara o an Ares'e sıkı sıkı sarılıp "Evet!" diye bağırdı. "Kesinlikle evet!"

"Şükürler olsun, Tanrım." dedi Ares. Sonra geri çekilen Cara'nın parmağına taktı yüzüğü. Eline tam oturan yüzük Cara'ya çok yakıştı. Çok yakıştı.

Cara ellerini kaldırıp uzun uzun yüzüğü inceledi. Gün ışığında parlıyordu yüzük. Sonra muzip bakışlar atıp yaramaz bir çocuk edasıyla gülmeye başlayan Cara "Bu koy ne kadar gizli?" diye sordu.

"Çok." diye cevap verdi Ares.

"O zaman seviş benimle."

"Çok şey istiyorsun." dedikten sonra elbise askısını indirip omuzlarını öpmeye başladı Ares.

Cara iç geçirip "Ne istediğimi biliyorsam çok şey isteyebiliyorum, evet." dedi.

"Ve istediğin şey benim."

Cara elbisesini tamamen indirince mükemmel göğüsleri ortaya çıktı. Ares'in nefesi kesildi. Her zaman aynı heyecanla sevişeceklerini düşündü o an Ares.

"İşte cevabın."

"Güzel cevap." dedikten sonra Cara Ares'in kargo tipi pantolonunu sıkıp penisini okşamaya başlayınca inlemeye başladı Ares.

"Sana cevabım hep bu olacak."

"Benim de." Eliyle yüzünü tutan Ares Cara'nın gözlerinin içine içine baktı.

"Cara, kendi hayatını benim hayatıma, kalbime kattın. Her zaman aşkın bir savaşçıyı kötü etkileyeceğini

düşünürdüm ama ben hiçbir şey için senin kadar çok savaşmadım. Beni güçlendiriyorsun. Beni fethetmeyi başardın. Bundan sonra yoluma seninle devam etmek istiyorum.

Cara yine o yaramaz bakışını atıp gülümsedikten sonra "Şah mat. Ben kazandım." dedi.

"Her zaman." Ares Cara'ya yenilmişti.

Ama daha önce bir savaştan yenik ayrılmak onu hiç bu kadar mutlu etmemişti.

Son

Serinin ikinci Kitabından Kısa Bir Alıntı...

BİRİNCİ BÖLÜM

Arik Wagner onu Mahşerin Dört Atlısı'na teslim etmek zorundaydı. Bu yüzden bir parti düzenlediler.

Üç tanesi partiye gelmişti. Ama adı Reseph iken mührünün kırılmasından sonra Salgın adını alan dördüncü atlı bir ay önce aldığı büyük darbeden beri ortalıkta görünmüyordu. O aşağılık ve ordusunun tekrar hazırlıklara başladığına hiç şüphe yoktu. Ama şuan herkes rahat bir nefes alıyordu.

Bu yüzden düzenlenen parti hem kazanılan zaferi hem de ikinci atlı unvanını taşıyan nam-ı diğer Savaş olan Ares ve nişanlısı Cara'nın nişanını kutlamak için organize edilmişti. Savaşta hayatta kalan herkes Ares'in Yunanistan'daki malikânesine davet edilmişti. Ares ayrıca Cara'ya çok yardımları dokunan yer altı hastanesi çalışanlarına da davetiye göndermişti. Bu yüzden Arik'in eşinin tanıdıkları da partideydi.

Dördüncü atlı olan ve mührü kırıldıktan sonra Ölüm adını alacak olan Thanatos ise büyük odadan atılan bir futbol topunu kapmaya çalışırken Arik'e çarptı. Arik "Dikkat et, pislik." diye mırıldandı.

"Derdin ne senin, adam?" dedikten sonra elindeki topa Arik'in omzuna vurdu Thanatos. "İstersen bir de masa tenisinin topuyla deneyelim."

Eski bir ordu mensubu olmakla birlikte şimdilerde ise eski bir şeytan katletme örgütü olan Aegis'te sorumlu olan Kynan Morgan'a "hadi gidelim yoksa ben tek başıma gideceğim" bakışı attı Arik. O an Ares ile derin bir muhabbete dalan Kynan elini havaya kaldırarak beklemesini işaret etti. O da burada fazla kalmak istemiyor bir an önce eve gidip eşi Gem ve yeni doğan kızlarıyla zaman geçirmek istiyordu.

Eğer Arik bu doğaüstü varlıklarla bir dakika daha geçirirse kendi boğazını kesecekti. Ayrıca eğer atlılardan dışı olanı güzel Limos bir kez daha onun kendisine şehvetle baktığını görürse boğazını memnuniyetle keserdi.

Hiç kimse ona dikkatle bakmıyordu bu yüzden yavaş yavaş yürüyerek dışarı çıktı Arik. Yunanistan'ı çok seviyordu. Askeri görevler için geldiğinde birkaç kez ziyaret etmişti burayı. Yemekleri çok güzeldi, havası mükemmeldi. Ayrıca Amerikalılara kötü gözle bakılmıyordu. Yunanlıların arasında pek çok şeytanın yaşadığına dair en ufak bir şüphe bile yoktu. Çünkü ölümsüz olmasalar da uzun bir yaşam süresine sahip olan şeytanlar bildikleri yerlerden şaşmıyorlardı.

Aslında çok da maceracı bir ruha sahip oldukları söylenemezdi. Korkaklar!

Denize bakan taş bir bankın üzerine oturdu. Ares'in Ramreel korumalarının kendisine baktığını fark ediyordu ama onları hiç umursamadan başını kaldırıp gökyüzüne baktı. Yıldızlar çok parlaktı bu gece. Hepsi ışık saçıyordu. Limos'un sesini duymadan önce hindistan cevizi aromalı kokusunu aldı. Hindistan cevizi kokusu onu daha önce hiç tahrik etmemişti çünkü bu kokuyu ateşli bir kadınla özdeşleştirmemişti hiç.

"Ne yapıyorsun burada?" Sesi savaşçı kimliğine o kadar zıt bir yumuşaklıktaydı ki Arik yataktaki sesini merak etti birden. Acaba yatakta kadını özelliklerini ön plana mı çıkarıyordu yoksa savaşçı özellikleri mi baskın geliyordu?

"Yalnızca biraz temiz hava almaya ihtiyacım vardı."

"Neden?"

"Çünkü sen beni çıldırtıyorsun. "Öyle işte."

"Savaşmak ister misin?"

Gözlerini kırpıştırarak "Ne?" diye sordu.

Limos Arik'in karşısına geçti. Dizleri birbirine değiyordu. Havai tarzı mor elbisesi göz rengiyle uyum içerisindeydi. "Biraz heyecanlısın sanırım. Heyecanını atmak ister misin biraz? Belki de birlikte atabiliriz ha?"

Tanrım. Evet, biraz gergindi ama bunun nedeni kan dökmek istemesi değildi. Şuan istediğı tek şey soyunmaktı. Bunun için yapması gereken tek şey elbise askısını indirip Limos'un en özel bölgesiyle karşı karşıya kalmaktı. Acaba oral seks yapmasına izin verir miydi? Nasıl bir tadı vardı? Hindistan cevizi tadı o bölgeye de işlemiş miydi? Çünkü Arik hindistan cevizine bayılıyordu.

Bir şekilde gücünü toplayıp elini Limos'un beline koyarak onu yan tarafa çekti. Böylece o da ayağı kalkabildi. "Hiçbir şeyi atmak istemiyorum."

Penisim hariç. Arik'in neler düşündüğünü bir öğrenseydi muhtemelen onu öldürürdü Limos.

Arik eve doğru yürümeye başladı. Artık Kynan'ı alıp buradan gitme vakti gelmişti.

"Dur." Limos Arik'i dirseğinden tutarak kendine doğru çevirdi. "Tamam o zaman, ilk yumruğı sen at." dedi kaşını gözünü oynatarak.

Arik eğilip Limos'un gözlerinin içine baktı. "Ben kadınlara vurmam."

Arik bunu söylememeliydi çünkü birkaç saniye sonra yere yatmıştı ve Limos parmak arası terlikleri ile onun üzerine basıyordu. "Gördün mü?" dedi Limos. "İşte bu yüzden ilk yumruğı sen at demiştim. Ama neyse ki bu sefer kaburga kemiklerini kırmadım."

"Elbisenin altını görüyorum." dedi Arik. Ama Limos'un gözleri bir anda fal taşı gibi açıldı. Hemen elbisesini çekiştirip daha güçlü bir şekilde boğazına basmaya başladı. Arik elini bileğine atıp biraz nefes almak istedi ama yumuşacık tenine dokununca ellerini çekemedi.

"Ne yapıyorsun sen öyle?" diye sordu Limos. Arik nefes nefeseydi.

"Hiçbir şey." dedikten sonra başparmağını bileğinden bacaklarına doğru aşağı yukarı hareket ettirmeye başladı Arik. Limos'un kasları sımsıkıydı, teni pürüzsüzdü. Arik biraz daha ileriye gitmek istiyordu. Limos hazırlıksız yakalanmıştı. Arik elini biraz daha yukarı çıkarıp "Seninle sevişmek istiyorum." dedi.

"Ne?"

"Seninle sevişmek istiyorum, Atlı."

Ani bir hareketle bacağını tutup çekti Arik. Kendisi de hemen yere yattı. Böylece Limos yere değil Arik'in üzerine düştü. Limos çok korkmuşa benziyordu. Ağzı açık bir şekilde göğsünün üzerinde yatıyor ve dik dik Arik'e bakıyordu.

Tanrım, mükemmel bir kadındı bu. Ağzı ise bir erkeğe merhamet diletcek cinstendi. Çekip öptü Limos'u. Dudaklarının birleştğini hissedene kadar bunu yaptığının farkında değildi. Limos'un daha fazla şaşıracığını düşünmüyordu ama kasları öyle bir kalkmıştı ki eğer Arik başını kaldırıp ciddi bir şekilde öpmeye devam etmeseydi çok komik bir görüntü ortaya çıkacaktı. Bu, Arik'in özelliğiydi. Hiçbir şeyi yarım yamalak yapmayı sevmiyordu. Onu öptüğünü fark etmemiş olabilirdi ama fark ettikten sonra Limos'un izin verdiği yere kadar öpecekti onu.

Emir ver ve fethet.

Çok kısacık bir an için Limos da onu öptü. Dudakları yumuşacıktı. Sonra dilleri birleşti. Tereddüt ederek devam etti Limos yaptığı şeye ama birden Arik'in dünyası alt üst oldu.

Limos kendini geri çekip yumruğunu Arik'in yanağına indirdi. Acı bütün bir yüzüne, dişlerine ve kemiklerine yayıldı. Az önce ağzının tadına bakarken şimdi kendi kanının tadına bakıyordu Arik.

"Ne yapıyorsun sen?" diye bağırdı. En azından bağırmaya çalıştı. Kemikleri ağrıdığı ve dudaklarından kanlar aktığı için ne dediği pek anlaşılmamıştı. Daha çok "Naoposun se?" gibi bir ses çıkmıştı.

"Beni öptün!" O kadar hızla koşmaya başladı ki parmak arası terlikleri ayağından çıktı. "Seni lanet olası herif, *beni öptün sen!*"

İKİNCİ BÖLÜM

BİR AY SONRA...

Arik ne zamandır cehennemde olduğunu bilmiyordu. Karanlıktaysanız ve bitmek tükenmek bilmeyen acılar çekiyorsanız zaman bir türlü geçmek bilmiyordu. Bu lanet olası şeytanlar ölmesine de izin vermiyordu. Ölmeyi denemişti ama şeytanlar onu son anda kurtarmayı başarmıştı hep.

En azından şuan sessizlik içinde uyuyabileceği bir andı. Uykuya daldığı anda onu buraya gönderen kadın olan Limos ile ilgili rüyalar görmeye başlıyordu.

Limos.

Gözlerini kapatarak çıplak sırtını taşa yasladı. Küçük bir uğraşla guruldayan midesini susturmayı başardı. Hücrenin içine dışarıdan sürekli olarak su sızıyordu. Bunun amacı Arik'i susatmak istemeleriydi. Çünkü şeytanların getirdiği su hem çok az hem de iğrenç oluyordu.

Kız kardeşi Runa ve yeğenlerini düşünmeye çalıştı. ABD ordusuna bağlı doğaüstü birim olan R-XR'deki işini düşünmeye çalıştı. Limos'tan başka her şeyi düşünmeye çalışıyordu ama düşünceleri sürekli olarak siyah saçlı ve mor gözlü güzel dişiye kayıyordu. İlk tanıştıklarında onu hiç sevmemişti. Çünkü kaburga kemiklerini kırıp onun etlerinden marmelat yapacağını söylemişti. Marmelat mı? Tanrım, çok açtı.

Bu yüzden, hayır, Mahşerin üçüncü Atlısına bağlanmamalıydı. Eğer şuan buradaysa, bu şeytanların arasındaysa ve zamanının çoğunu işkence edilerek geçiriyorsa bunun tek nedeni Limos'tu. Ama tuhaf olan şey şuydu ki ona işkence eden ve onu burada tutan şeytanların hepsi onun ağzından Limos adını duymak istiyorlardı. Tüm olay bundan ibaretti. Onun lanet olası *adı*.

Çok saçmaydı!

Şimdiye kadar dayanabilmişti. Aslında dayanma gücünün bittiği anlar olmuştu. Ama bu şeytanlar etrafta bir Seminus şeytanı da bulunduruyorlardı. Böyle onlar istedikleri zaman Arik'in kemiklerini kırıp derisini yüzebiliyorlardı. Çünkü bu Seminus şeytanı onu iyileştirebiliyordu.

Güvende olmak için Limos'un adını hiç söylememişti. Ne Li ne de mührü kırıldıktan sonra alacağı Kıtık adından bahsetmişti. Adının Kıtık olması çok uygundu. Çünkü Arik *açlıktan ölmek üzereydi*.

Bu mühürlerin kırılma olayı ne kadar karışıktı. Aslında Atlılar kötü kişiler değillerdi. Yarı melek ve yarı şeytandı hepsi. Ama eğer mühürleri İncil'de geçen kehanetlerden önce kırılırsa hepsi kötü ruhlara dönüşüp Armageddon'un yaşanmasına neden olacaktı.

Arik bunun nasıl bir şey olacağını az çok biliyordu. Çünkü Salgın yenilmeden önce gittiği her yere ölüm ve felaketler götürmüştü.

Daha da kötüsü Arik'i burada tutanların söylediğine göre Salgın eski eylemlerine devam etmek için hazırlanmış. Kardeşlerinin mühürlerini kırıp dünyanın sonunu getirmek için var gücüyle uğraşıyormuş.

Ne kadar aşağılık bir herifti bu Salgın.

Arik'in kalçasına bir şey battı. Muhtemelen bir kemik parçasıydı bu. Ama yatmamalıydı. Çünkü dikenli cehennem farelerinin uyuyan insanların yüzünü yeme gibi bir alışkanlıkları vardı. En azından böyle otururken onları engelleyebilirdi.

Bana bunları yaşattığın için çok teşekkür ederim, Limos.

Aşâğılık...

Etrafındaki zemin birden sarsılmaya başladı. Sonra aniden çatal uçlu silahlar çıktı yerden. Yaklaşık on-on iki tane el onu kavradı. Bacaklarına ve kollarına saplanırken silahlar inanılmaz bir acı çekiyordu.

Bilincini kaybetmek üzereydi. Gözleri kapandı ama kulakları sesleri duymaya devam ediyordu. Ne demek istediğini anlamasa da Limos'un sesini duydu.

"Adımı söyleme, Arik. Sana ne yaparlarsa yapsınlar asla adımı söyleme. "

* * *

Limos donup kalmıştı. Şimdiye kadar hiç bu kadar çok korktuğunu hatırlamıyordu.

Eğer beş bin yıldır yaşadığı hesaba katılırsa bu, ciddi bir durumdu. Kardeşleri ve Kynan silahlarını çekip evi aradılar.

Kynan "Yüce İsa." dedi. "Neler oluyor? Arik!" diye bağırdı.

"Limos!" Thanatos ona sarıldı. Limos Arik'i alıp yer altına götüren o koskocaman hayvanların peşinden gittiğini fark etti.

"Beni öptü." Korku dolu bir sesle aynı şeyi tekrar edip duruyordu.

Ares hiçbir şey söylemeden kılıcını çekip Arik'in kalbini hedef aldı. Limos onu durdurmak istedi. Ama kardeşi Arik'i öldürmek üzere olduğu için onu durdurmak işe yaramayacaktı.

Gecenin karanlığında duyulan bir ok sesi Ares'in kılıcını durdurdu.

Buz mavisi gözleriyle kayalıkların kenarından duran Salgın'ın elinde bir kâse vardı. "Bana sonra teşekkür edeceksin, kardeşim." dedi.

Thanatos öfkeli bir şekilde bağırmaya başladı. Cara'nın korumacı cehennem köpeği Hal yakalayana kadar Salgın hemen bir kapı açtırıp içine girdi.

Salgın gitmişti. Limos dönüp Arik'e bakınca onun da gittiğini fark etti. Orada olduğuna dair tek işaret kumlardaki kan izleriydi.

Kynan Ares'e gelip "Az önce ne oldu?" diye sordu. "Onu neden öldürmek istedin, aşâğılık herif?"

Limos konuşamıyordu. Eskiden deli gibi çılgınlık atarken şuan ağzını bıçak açmaması çok ilginçti. Kynan'ın ona "aşâğılık herif" demesine, tişörtünü tutup bağırıp çağırmasına rağmen Ares sakinliğini koruyordu.

Ares "Limos'u öpmüş." dedi. Sesi, zımpara kâğıdı kadar sertti. Belki de düşünüldüğü kadar sakin değildi. "Şefkatini bir erkeğe göstermesi yasak." dedi.

Kynan Ares'i bıraktıktan sonra öfkeli bakışlarını Limos'a çevirdi. "Açıkla."

Hala konuşmuyordu. Tek kelime bile etmiyordu. Ona cehennemi hatırlattığı için hep nefret ettiği gece etrafını sarmıştı. Arik nasıl olmuş da böyle bir şey yapabilmişti? Mahşerin Dört Atlısı'ndan *birini* öpmeye nasıl olmuş da cüret edebilmişti? Ayrıca Limos da onunla öpüşmeyi bu kadar çok istemişken nasıl olur da yalnızca Arik'i suçlayabilirdi?

"Lanet olsun! Biriniz cevap verin artık bana!"

Thanatos "Size Limos'un Satan'ın gelini olacağını söylemiştik." dedi. "Ama mührü kırılmadan ya da

Satan'ı kışkıandırmadan önce cehenneme giremez."

"Pekâlâ." dedi Kynan. "O zaman büyük patron kıskanç biri. Ama neden Limos buradayken Arik gitti?"

"Çünkü bu, o kadar kolay değil. Kıskançlığın oluşmasına neden olan adam acı çekerken Limos'un adını söylemediği sürece Dark Lord onu yanına alamaz."

Kynan öyle bir yutkundu ki Limos sesi duydu. "Yani hala hayatta mı? Nerede?"

Limos nefes almakta zorlanıyordu. "Cehennem." dedi. "Arik cehennemde."

* * *

Asıl merak ettiği şey tüm bunları hak etmek için ne yaptığıydı.

Limos kavga etmek istemişti. Arik ise daha zevkli bir fiziksel aktivite yapmak istemişti. Limos'tan hoşlanıp hoşlanmadığından hala emin değildi ama onunla ilgili bir şeyler Arik'i hala etkilemeye devam ediyordu.

Sonra Arik onu öpmüştü. Çok kısacık bir an için Limos da karşılık vermişti. Birden kendini kaybetmişti sonra da. Daha kendine gelemeden de kocaman eller yer altından çıkıp onu buraya çekmişti. Burada ise maruz kalmadığı işkence kalmamıştı.

Dökülen tüm kanlarının sorumlusu Limos'tu. Kendine geldiği ilk anda aklına gelen tek şey intikamdı. Ama uykuya daldığı gibi Limos ile birlikte çıplak olduğu anların rüyasını görüyordu. Bazen her ikisinin de üzerinde güneş kremi sürülü oluyordu. Ve kumların üzerinde sevişiyorlardı. Bazen de ya bir duvara yaslıyordu onu ya da bir palmiye ağacına dayayarak sevişiyordu. En sevdiği rüyasında ise Limos okyanusun kenarına sırt üstü yatmıştı. Arik ise Limos'un bacak arasına girip onun deniz tuzuyla karışık tropikal kokteyl aromalı tadını içine çekiyordu.

Limos hep hindistan cevizi ve ananas gibi kokuyordu.

Arik ise açlıktan ölmek üzereydi.

Böyle durumlarda ne deniyordu? Ha, tamam. İntikam soğuk yenen bir yemektir.

Devam Edecek...

Tarama: Matipuf

Düzenleme: Only

Matipuf
Only

FANTASTİK

ARES

LARISSA IONE

Mahşerin Dört Atlısı, kutsal kitaplarda adları geçen, kıyamet gününde ortaya çıkacaklarına inanılan dört atlı: Ares (Savaş), Reseph (Salgın), Thanatos (Ölüm) ve grubun tek bayan üyesi, Limos (Kıtlık).

Her atının kendisine ait bir mührü var ve her mühür iki kehanet getiriyor. Mahşer gününün gelmesine ve dünyanın yok olmasına engel olabilmek için mühürlerini korumak zorundalar. Ama bu, hiç de kolay bir görev değil!

Onun adı Ares ve omuzlarında tüm insanlığın kaderini taşıyor.

Onun şeytani güçlere yenilmiş olması demek dünyanın yok olması demek. Mahşerin Dört Atlısından biri olarak, herhangi bir insandan yüz kat daha güçlü, daha çevik ve daha zeki.

Ares'in mührü artık Cara Thornhart'un ellerinde. İnsanlar, normalde mührü taşıyacak kadar güçlü değiller ama Cara cehennem köpeğine bağlı kaldığı sürece, hayatta kalabilir. Ares ise bağın kopmadığından emin olmak zorunda, çünkü eğer bağ kopar da, mühür kırılırsa, bu sefer "Savaş" dünyaya yayılacak ve dünya asla eskisi gibi olmayacak.

OKUYUCUNUN DOSTU
12
TL
arunas

www.arunas.tc

